

ЕРАТРИЛЪР

ВИНС ФЛИН

Да убиеш човек е сравнително лесно.
Но за да убиеш Мич Рап, е нужен прецизен
план, безпогрешни професионалисти и...

ЛИЦЕНЗ ЗА УБИВАНЕ

ВИНС ФЛИН
ЛИЦЕНЗ ЗА УБИВАНЕ

Превод: Петър Нинов

chitanka.info

Да убиеш човек е сравнително лесно. Но за да убиеш Мич Рап, е нужен прецизен план, екип от наемни убийци, късмет и „лиценз“ за убиване, издаден от шефовете му.

Око за око, зъб за зъб.

Големите успехи в шпионския бранш печелят на агент Мич Рап много врагове. Смъртта му желаят не само чуждестранни групировки, но и висши държавни служители, които Мич неведнъж е спасявал в критични ситуации. За неудобния агент е обявена награда от 20 милиона долара.

Решили, че е време да го елиминират, силните на деня задействат своята смъртоносна машина и за пръв път безцеремонният Рап се превръща от преследвач в преследван.

„Лиценз за убиване“ катапултира читателя директно на огневата линия — тук минираните полета са скритата информация, интригите по коридорите на властта и тайните на ЦРУ.

*На моите братя и сестри — Даниъл, Патрик, Шийла,
Кели, Кевин и Тимъти...*

*И в памет на моята обичана Люси Флин, чиято
усмивка, любов и нежност продължават да живеят с
Лорън, Конър и Джак.*

БЛАГОДАРНОСТИ

На Емили Бестлър, моята редакторка, и Слоун Харис, моя агент. Не мога да повярвам, че от печат излиза седмата ми книга. Благодаря ви за вашите напътствия. На моите издатели, Джудит Кър и Луис Бърк — за пореден път свършихте страхотна работа. На Джак Романес, Каролин Райди и останалите от издателство „Саймън и Шустър“ — благодаря ви за всички усилия, които положихте, и за вашата подкрепа. На Дейвид Браун и Хилъри Шъпф — оценявам по достойнство вашия труд и трудната задача, която ви беше поставена. На Сара Бранъм, Джоси Липър и Катрин Клъвериъс — благодарение на вас нещата минаха толкова гладко. На Таня Лопес и Алан Ротбърт от Ай Си Ем — благодаря ви, че се представихте блестящо на телевизионния фронт.

Една от най-приятните части на моята професия е проучването. Именно тогава припламва огънят на създанието. По пътя, който извървах, за да напиша тази книга, аз се срещнах с редица интересни личности и доста от тях работят в ЦРУ. На челно място в списъка е Роб Ричър. Мъжете и жените от Дирекцията по операциите са длъжни да изпълняват ежедневно почти непосилни задачи, но те стоически вършат работата си, докато в същото време непрекъснато слушат критиките на хора, невежи и непосветени в тънкостите на разузнаването. Техните успехи и постижения се пазят в тайна, но техните провали обикновено са на челните страници на вестниците и са водеща новина по всички телевизионни канали. Аз се прекланям пред вашата самоотверженост и жертвоготовност и изказвам дълбокото си признание за това, което вършите.

На сержант Лари Роджърс от полицията на Сейнт Пол — благодаря ти, че отдели време, за да отговориш на моите аматьорски въпроси за експлозивите. На Ерик Принс и останалите момчета от „Блекуотър“ — всички вие имате моето уважение и благодарности за трудната мисия, която изпълнявате. На Мери Матлин — не знам откъде да започна. Както жена ми обича да казва: „Ти си суперзвезда.“ На Том Барнърд, който, освен че ме размиваше, ме накара и да мисля

— признателен съм за безценната ти помощ за някои от най-деликатните моменти в книгата. На сенатор Норм Коулман за неговата служба в името на обществото и за много още.

На Пол Еванкоу, смел воин и добър човек. На Чейс Брандън за разговорите, които провеждахме всеки месец. На Джоел Сърноу, Боб Кокрън и Хауърд Гордън, че ми позволиха да надникна зад кулисите на любимото ми телевизионно предаване „24“. На персонала от „Ел Кантинеро“, които винаги правят забавни и приятни престоите ми в Ню Йорк. На Карл Похлад още веднъж за неговата щедрост и приятелство. На леля ми Морийн, която ми помогна с някои от преводите в книгата. Ако има някакви грешки, те са мои. Накрая, на моята забележителна съпруга Лиса. Без нея този труд нямаше да ми достави удоволствие.

УВОД

Да убиеш човек е сравнително лесно. Особено средностатистически и нищо неподозиращ човек. Да убиеш човек като Мич Рап обаче беше съвсем различно нещо. То изискваше дълго и подробно планиране и доста талантлив и способен убиец. Или по-скоро цял екип. Тези хора трябваше или да са безкрайно смели, или пълни безумци, за да приемат подобно предизвикателство. В действителност всеки поне с малко ум в главата щеше да откаже веднага и да забрави за предложението.

Убийците трябваше да изненадат Рап, за да могат да се приближат до него и да извършат пъкленото си дело. Резултатите от предварителните наблюдения и проверка на неговата бдителност не бяха обнадеждаващи за килърите. Този американец постоянно беше или в състояние на повишено внимание, или се държеше като пълен параноик. Планът трябваше да бъде изпиан до последния детайл, но дори тогава беше необходим голям късмет. Убийците бяха пресметнали, че шансовете им за успех са в най-добрия случай седемдесет процента. Затова беше много важно да заметат следите. Ако покушението се провалеше, Рап щеше да тръгне на лов за главите им. Нямаше да ги спасят нито високите постове, нито огромната власт, която притежаваха. А те нямаха намерение да прекарат остатъка от живота си, бягайки и криейки се от Мич Рап.

1.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Рап стоеше пред бюрото на шефката си. Любезно беше отклонил поканата да седне. Беше късно вечерта и той би предпочел сега да е с жена си у дома, но искаше да приключи с този проблем. Досието беше дебело два сантиметра и половина. От вида му кръвта на Мич кипваше. Искаше окончателно да приключи с проблема. Да се отърве от досието и да се заеме с нещо друго. Нещо по-важно и вероятно по-дразнещо. В момента обаче искаше единствено да се справи с проблема.

Надяваше се Кенеди просто да прочете резюмето и да му върне папката. Но не така подхождаше към работата тя. Не беше станала първата жена директор на ЦРУ с търсене на по-лесното и по-приятното. Тя имаше фотографска памет и супераналитично мислене. Беше като един от онези високотехнологични суперкомпютри в подземията на големите застрахователни компании, които непрекъснато обработваха информация, открояваха тенденциите, рисковете и милиарди други важни неща. Представата на Кенеди за цялостната картина не можеше да се сравни с нищо. Тя пазеше в паметта си цялата информация, включително и особено тази, която нямаше да стане никога достояние на публиката. Като досието, което в момента лежеше на бюрото ѝ.

Тя прелисти страниците набързо, върна се назад, за да провери някои несъответствия, каквито Рап не се съмняваше, че се съдържат в доклада. Подготвянето на подобни доклади не беше стихията му. Неговите умения бяха предназначени по-скоро за друг вид задачи. Понякога шефката му прочиташе написаното от него с химикалка в ръка, подчертаваше грешките и пишеше забележки в белите полета. Но не и сега. Тази палка можеше да се окаже изключително отровна и заразна, да съсипе кариерите на мнозина подобно на торнадо, стоварващо се върху паянтова барака. Кенеди знаеше, че ако той влезе

в кабинета ѝ рано сутрин или късно вечер, е най-добре да остави химикалката. Знаеше какво иска той и затова продължи да чете мълчаливо.

За подобни неща Кенеди изискваше обобщение накрая. Рап не беше много уверен в уместността на подобна идея, но тя, естествено, виждаше картината по-мощно, беше шефът и в крайна сметка залагаше своята глава, ако нещата се объркаха. Ако бомбата гръмнеше, Рап без колебание щеше да се хвърли и да я закрие с тялото си. Но лешоядите от Капитолия щяха да настояват и за нейната кожа. Той изпитваше уважение към нея, което само по себе вече беше достатъчно красноречиво. Той беше самотен играч, единак. Беше обучен да действа самостоятелно, да оцелява във враждебна среда месеци наред. Такава работа би изнервила мнозина. Но за Рап това беше истинско блаженство, неговата Валхала. Никаква бумащина, никакви началници, които да го контролират непрекъснато. Абсолютна самостоятелност. Те го бяха създали и сега им се налагаше да се разправят редовно с него.

Хора като Рап не приемаха с готовност заповедите, освен ако те не идваха от някого, когото истински уважаваха. За щастие Кенеди си беше спечелила уважението му. Тя притежаваше необикновената дарба да реализира намеренията си, да прави така, че нещата да се случват. Или в неговия случай — да знае кога да му даде зелена светлина той да се погрижи за всичко. Кое то беше напълно добре дошло за Рап. На него не му беше необходимо тя да санкционира официално действията му, да му даде изрично картбланш. Достатъчно беше да му върне папката, да му пожелае лека нощ и с това всичко свършваше. Или започваше, в зависимост от гледната точка.

Рап беше изпратил хората си на място. Можеше да се присъедини към тях още утре сутринта и да решат проблема най-много до дванайсет часа, ако нямаше никакви изненади. Специално в случая едва ли щеше да има изненади. Този тип беше рядко глупав. Дори нямаше да разбере какво го е сполетяло. Проблемът беше в отзвуката, който щеше да последва след ликвидирането му. Лично Рап това не го интересуваше, но той си даваше сметка, че ако Кенеди се поколебае, то щеше да е именно поради тази причина — последиците.

Тя затвори папката и свали очилата си за четене. Постави ги на бюрото и разтърка очи. Рап я познаваше добре. Това не беше добър знак. Означаваше, че я боли главата, а не можеше да има почти

никакво съмнение, че главоболието беше причинено от неговия доклад.

— Нека да отгатна — каза тя и го погледна уморено. — Искаш да го елиминираш.

Той кимна.

— Защо при теб решението на проблема винаги включва убийството на някого?

Рап сви рамене.

— Така решението е окончателно.

Директорката на ЦРУ сякаш остана разочарована. Тя поклати глава и постави длан върху затворената папка.

— Какво искаш да ти отговоря, Айрини? Смятам, че му бяха дадени достатъчно възможности да се поправи. Французите го бяха прибрали на топло за почти две години. Едва от шест месеца е на свобода, а вече се е върнал към старите си мръсни номера.

— Случайно да ти мина през ума, че може да избухне голям скандал?

— Нямам навика да мисля подобни неща.

Тя го изглежда гневно.

— Вече разговарях с френските ни колеги. Те са не по-малко бесни от нас. Виновни са техните политици и оня шантав съдия, който пусна идиота на свобода.

Кенеди не можеше да го отрече. Тя също беше разговаряла с директора на френското разузнаване за този индивид и за още неколцина. Французинът никак не беше доволен от решението на страната му да освободи радикалния ислямист. Хората от сектора за борба с тероризма във Франция пък бяха още по-недоволни и от разузнаването.

— Той е известен — каза Кенеди. — Вестниците писаха доста за него. Отразиха освобождаването му. Ако внезапно го намерят мъртъв, ще започнат да душат.

— Остави ги да душат. Интересът им няма да трае повече от ден-два... Най-много седмица. После ще се захванат с нещо друго, по-пикантно... А пък и случаят ще послужи за назидание на всички онези идиоти, които смятат, че могат да действат на Запад безнаказано.

Тя го погледна.

— А президента? Той със сигурност ще се поинтересува дали ние имаме нещо общо с това.

Рап сви рамене.

— Кажу ми, че не знаеш нищо.

Кенеди се намръщи.

— Не искам да го лъжа.

— Тогава му кажи да пита мен. Веднага ще схване и ще се откаже. Той знае правилата на играта.

Шефката му се облегна назад и кръстоса крака. Обърна се настрани и изрече, сякаш повече на себе си, отколкото на Рап:

— Той е духовник.

— Той е радикален фанатик, който изопачава Корана в името на собствените си садистични интереси. Набира средства за терористични групи, вербува млади наивни хлапета за атентатори-самоубийци и прави всичко това в нашия заден двор.

— Което е вторият проблем. Как мислиш, че ще реагират канадците? Ще подскочат от радост ли?

— Официално... някои от тях ще се ядосат доста. Но неофициално ще искат да ни наградят с медал. Вече се свързахме с тяхната полиция и Службата за сигурност и разузнаване СИС... Много биха искали да можеха да депортират идиота, но техният главен прокурор се прави на чиста вода ненапита. Дори прихванахме разговор, в който двама от СИС обсъждат как биха могли да направят така, че нашият човек да изчезне безследно.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Коулман и екипът му ги подслушаха тази седмица.

Кенеди го изгледа изпитателно.

— Не се съмнявам, че канадските ни колеги тайно ще ни ръкопляскаат, но това няма да предотврати политическия скандал.

Рап не искаше да се занимава с политическата страна на въпроса. Ако се стигнеше дотам, той неминуемо щеше да загуби битката.

— Чуй ме... не стига че тези религиозни психопати пакостят в Саудитска Арабия и Пакистан, а сега вече започнаха да действат безнаказано и в Северна Америка. Не можем да го позволим. Честно казано, надявам се медиите да отразят случая много подробно... И се надявам останалите фанатици ясно да разберат посланието — каквото си надробят, това ще сърбат. Айрини, та ние сме във война, в разгара ѝ.

Крайно време е да започнем да разсъждаваме по военновременни закони.

На Кенеди чутото не ѝ се понрави, но не можеше да не се съгласи.

— Как възнамеряваш да го изпълниш?

— Екипът на Коулман го наблюдава вече шести ден. Този тип има точен график на деня, като часовник е. Няма никаква сериозна охрана. Можем или да го очистим в движение на улицата, но в този случай ще трябва да очистим всеки друг, който е с него. Или можем да го гръмнем с пушка със заглушител от неколкостотин метра. Аз лично предпочитам пушката. Ако стреля опитен снайперист, шансовете за успех са достатъчно добри.

— Можеш ли да направиш така, че просто да изчезне?

— С достатъчно време, пари и хора мога да направя всичко. Но защо да усложняваме нещата?

— Отзвукът ще бъде значително по-малък, ако медиите не покажат трупа.

— Не мога да обещаю нищо, но ще се постарая.

Кенеди кимна:

— Добре, Мич, първо правило: гледай да не те хванат.

— То се знае.

— Искам да ти кажа само, че ако измислиш начин обектът да изчезне и тялото му никога да не бъде открито, така ще е по-добре за всички.

— Ясно. — Рап посегна към папката. — Нещо друго?

— Да. Когато се върнеш, искам да се срещнеш с двама души.

— Кои?

Тя поклати глава.

— Като се върнеш, Мич. А засега имаш одобрението ми за операцията. Свърши си работата и ми се обади веднага.

2.

МЕКА, САУДИТСКА АРАБИЯ

— Искам той да бъде убит!

Думите бяха изречени твърде високо, пред твърде много хора и в обстановка, в която подобна искреност не беше чувана от десетилетия. Двайсет и осем мъже, включително и техните телохранители, стояха или седяха в разкошната тържествена зала на двореца на принц Мухамад бен Рашид в Мека. Рашид беше министър по ислямските въпроси на Саудитска Арабия — много важен пост в кралството. Той обичаше да провежда седмичните си меджлиси или приеми в двореца, спазвайки традициите на пустинните шейхове. Някои идваха да го молят за услуга, но повечето идваха само за да се сблизат с принца. Без съмнение имаше и неколцина, чиято цел беше да го шпионират и после да докладват на заварения му брат крал Абдула.

След тези думи всички, които подслушваха, но се правеха, че се занимават с друго, веднага зарязаха преструвките. Всички се обърнаха към принца.

Принц Мухамад бен Рашид не показа с нищо, че е усетил погледите на присъстващите. Почувства само неудобство заради безочливото искане на приятеля си. Но не заради това, че ставаше дума за убийство. Той беше очаквал подобна реакция. От известно време снабдяваше приятеля си с информация, която рано или късно щеше да го подтикне на отчаяната молба. В интерес на истината единственото, което подразни принца, беше как приятелят му се осмели да изрече тези думи пред толкова много хора, на които не можеше да се има доверие. Кралството се беше превърнало в доста опасно място дори и за толкова влиятелен и могъщ човек като Мухамад бен Рашид.

Рашид стисна ръката на коленичилия мъж и внимателно обмисли отговора си. Мълвата щеше да се разнесе из цялото кралство още преди залез-слънце. В кралския двор на Саудитите имаше разцепление. Насъскваха единия брат срещу другия и той си даваше сметка, че

трябва много да внимава. Вече бяха убити членове на кралската фамилия и още много щяха да загинат, преди враждата да свърши. Главният му противник беше самият крал — слабохарактерен политик, който прекалено често се вслушваше в съветите и желанията на американците.

След като устоя на изкушението да реагира като истински мъж, както подобаваше на представител на арабската раса, той смъмри събеседника си:

— Не бива да говориш така, Саид. Знам, че ти беше трудно да преживееш загубата на сина си, но помни, че Аллах е всемогъщ и такава е неговата воля.

— Но ние сме оръдия в ръцете на Аллах и аз съм в правото си да искам възмездие — сърдито отвърна мъжът.

Принцът отмести поглед от измъченото лице на стария си приятел и направи знак на помощниците си да опразнят залата. После докосна по коляното мъжа, седнал до него, което означаваше да остане.

След като залата се опразни, принцът погледна сурово приятеля си и каза:

— Това, което искаш от мен, е много трудно и сериозно.

От очите на Саид Ахмед Абдула потекоха сълзи.

— Неверниците убиха сина ми. Той беше добро момче. — Обърна се към човека, когото Рашид беше помолил да остане. Това беше шейх Ахмед ал-Гамди, духовният водач на Великата джамия в Мека. — Синът ми беше истински вярващ. Той се отзова на призива на неговите братя мюсюлмани за джихад. Жертва всичко, докато много други останаха безучастни. — Огледа голямата зала с надеждата да насочи гнева си към членовете на привилегированата класа, които бяха куражливи на приказки и майстори да пилеят пари, но не искаха да проливат собствената си кръв. Толкова беше погълнат от болката си, та дори не забеляза, че всички си бяха тръгнали.

Шейх Ахмед кимна:

— Уахид беше храбър воин.

— Много храбър. — Саид отново се обърна към стария си приятел: — Познаваме се от дълго време. Някога молил ли съм те за нещо, без да имам основание? Досаждал ли съм ти с глупави искания?

Рашид поклати глава.

— И сега нямаше да те моля, ако страхливците в Рияд бяха удовлетворили единствената ми молба и се бяха опълчили на американците. Поисках само да прибера тялото на най-малкия си син, за да мога да го погребя както подобава. Вместо това ми казаха, че тялото било осквернено от Мич Рап нарочно, за да не попадне душата на Уахид в рая. Ти как би постъпил вместо мен след подобно нещо?

Рашид въздъхна и попита:

— Какво точно искаш от мен?

— Искам да ми помогнеш да погубя този човек. Око за око, зъб за зъб.

Принцът предпазливо погледна приятеля си.

— Това не е малка молба.

— Бих го сторил и сам, със собствените си ръце, но подхождам наивно към подобни неща. Докато ти, мой стари приятелю, имаш много връзки в света на шпионажа.

В продължение на осем години Рашид беше оглавявал Министерството на вътрешните работи, към което се числяха полицията и разузнавателните служби. След 11 септември 2001 година той беше позорно свален от поста от заварения му брат, престолонаследника, който се беше поддал на натиска на американците. Да, Рашид имаше необходимите връзки. Всъщност дори познаваше най-подходящия човек за тази задача.

— Кой искаш да умре?

— Казва се Рап. Мич Рап.

Принцът едва прикри задоволството си. Планираше този миг от месеци. Всичко беше започнало, когато приятелят му го помоли да разбере какво се е случило със сина му. Младежът беше напуснал страната, за да се бие в Афганистан. С помощта на контактите си в разузнаването Рашид получи доста информация, но разкри на бащата само малка част от нея. Беше подавал на приятеля си само онази информация, която щеше да разпали омразата му към неверниците и да го накара да настоява за отмъщение.

— Саид, съзнаваш ли какво ме караш да направя? — попита принцът с добре отрететиран тон. — Имаш ли представа кой е Мич Рап?

— Той е убиец, неверник. Той е виновен за смъртта и оскверняването на сина ми. Това ми е достатъчно.

— Длъжен съм да те предупредя, че този Мич Рап е изключително опасен. Носят се слухове, че е любимец на самия президент на Щатите, както и на краля.

— Той е неверник — повтори наскърбеният баща и се обърна към духовния глава: — Слушал съм вашите проповеди. Та не сме ли в момента във война, война за оцеляването на Исляма? Та нали вие ни призовавате да се изправим с оръжие в ръка срещу неверниците?

Лицето на духовника, или малкото, което се виждаше от него зад гъстата брада, не показва никаква реакция. Шейхът само затвори очи и кимна.

Саид отново погледна към принца:

— Аз не съм политик или държавник, нито божи служител. Аз съм бизнесмен. Не очаквам от теб да подкрепиш моите действия. Единственото, което искам, е да ме упътиш в правилна посока. Дай ми име и оттам нататък аз ще се оправям.

Рашид не би могъл да е по-доволен от развоя на събитията. Само дето можеше да се мине и без толкова публично огласяване на молбата. Той беше прогнозировал поведението на Саид почти със сто процента точност. Запази хладнокръвие и остана да седи спокойно, за да не издаде нетърпението си.

— Саид, познавам човек, който е много талантлив и притежава необходимите умения. Но услугите му са изключително скъпи. Аз обаче те познавам добре и знам, че това няма да е проблем за теб.

Саид кимна ентусиазирано. Беше спечелил за кратко време милиарди, първо чрез прокарване на телефон и електричество в цялото кралство и дори в страните от региона. Сега умножаваше богатството си, като прокарваше хиляди километри фиброоптични кабели.

— Ще го пратя при теб да поговорите, но ти на никого не трябва да споменаваш за срещата ни. Споделям напълно гнева ти и ти желая успех в твоето начинание. Дай ми дума като мой най-стар приятел, че никога и на никого няма да разкриеш моята роля в плана. Напоследък кралството се превърна в доста опасно място, а и моите братя не биха се отнесли с такова съчувствие към мен както аз. — Рашид очевидно имаше предвид проамерикански настроеното правителство.

Саид изскърца със зъби.

— Толкова много неща бих искал да изрека на глас, но както казваш, кралството напоследък се е превърнало в много опасно място.

Давам ти думата си, ще бъда гроб. Няма да говоря за това дори с мъжа, който ще ми пратиш.

— Така е по-добре. — Рашид се усмихна и стана заедно с приятеля си. Двамата започнаха да се разхождат из просторната зала. Само духовникът остана седнал.

— Защото, приятелю мой, ако успееш да убиеш господин Рап и американците разберат, че ти стоиш зад убийството, кралят ще ти отреже главата. Ако се провалиш и господин Рап разбере, че си замесен... ще направи неочаквано посещение на теб и семейството ти и краят ти ще е по-болезнен, отколкото можеш да си представиш.

Саид кимна.

— Как да разпозная твоя човек?

— Той е германец. Изключено е да го объркаш с друг. Много е способен. Само му кажи какво искаш от него и той ще се погрижи за останалото.

3.

МОНРЕАЛ, КАНАДА

Рап пристигна на следващата сутрин с малък реактивен самолет „Фалкон 2000“, нает чрез подставена компания във Вирджиния. Тъй като самият имаше разрешително да пилотира, Рап участва в полета като помощник-пилот и беше облечен подобаващо. С униформа и поизтрит, но фалшив паспорт той бързо мина през митническия контрол на частното летище и взе такси до хотела, в който беше отседнал екипът. Беше събота сутринта — седмият ден на екипа. Бяха четирима заедно с Коулман. Съвместното им сътрудничество с Рап датираше от петнайсет години. Те се познаваха като пръстите на ръката си, знаеха методите си на действия и си имаха взаимно доверие, което в техния занаят не беше никак маловажно.

Коулман го чакаше в хотелската стая, готов да му разясни тактическата ситуация. Останалите трима мъже бяха навън и следяха обекта. Бившият военноморски „тюлен“ беше с около три сантиметра по-нисък от Рап. Обикновено поддържаше русата си коса късо подстригана, но сега я беше оставил дълга и тя стърчеше над ушите му, а отзад се спускаше на леки къдри до яката на ризата му. Коулман беше строен, с атлетично телосложение, но изглеждаше някак отпуснат и спокоен, което в повечето случаи беше измамно и фатално за противника. Уверен във възможностите си, той вече не изпитваше необходимост да се доказва пред когото и да било и за каквото и да било. Беше минал през всякакви перипетии, беше оцелявал и в най-трудни ситуации и умееше да държи устата си затворена. Такива бяха принципите на „тюлените“. Когато се събираха в компания, те може и да си разказваха спомени един на друг, но извън братството на командосите от специалните части всякакви приказки за реални операции бяха табу за тях. А те бяха много сплотено братство, членовете на което не обичаха фукльовците.

Рап остави чантата си на едно от леглата и погледна картата на другото легло.

— Ето тук е хотелът, а тук — джамията — посочи Коулман. — А ето тук се намира апартаментът му.

На картата беше очертан центърът на Монреал и прилежащите райони.

— За колко време стига от джамията до апартамента? — попита Рап.

— Средното му време е пет минути и двайсет и три секунди. Най-бързото му време е четири минути и осемнайсет секунди. Закъсняваше за проповед и бързаше. Най-дългото му време е малко над десет минути. Тогава се заговори на улицата с негов познат.

— Някакви признаци, че е следен от полицията или разузнаването?

— Нищо.

Мич се намръщи.

— Странно.

— В началото и аз си помислих същото, но после ми хрумна, че може да имат агент в лагера му.

— Някой от поклонниците в джамията?

— Да. — Коулман му показа снимка на джамията, направена от скрита позиция. — Подслушахме разговорите им. Не всички са съгласни с радикалната интерпретация на Корана.

— Поставили сте микрофони в джамията?

— Не, подслушахме поклонниците на влизане и излизане от джамията. С параболичен микрофон. Вчера прихванахме разговор на няколко по-възрастни мюсюлмани, след като Халил направи петъчната си следобедна проповед. Според хората той е тумор за тяхната общност и оказва лошо влияние върху младите. Пълни им главите с приказки за джихад, саможертва и мъченичество.

Чутото не изненада Рап. Преобладаващото мнозинство от мюсюлманите не гледаше с добро око на пъклените дела, които терористите вършеха в името на Аллах. Мич просто искаше те да изкажат неодобрението си по-категорично и публично.

— Нещо друго?

— Да. Тоя е голям перверзник. Вчера проникнахме в апартамента му, докато той водеше следобедната молитва. Цялата

сграда беше празна и решихме, че ще е безопасно. Хвърлихме по едно око в компютъра му. — Коулман извади от джоба си преносима флаш памет тип „мемъри стик“. — Копирахме хард диска му.

Рап се ухили:

— Благодаря ти.

— Пълен е с порно.

— Хайде стига, бе!

— Сериозно ти говоря. И все откачени изпълнения. Най-вече с белезници, въжета и прочие.

— Никога не знаеш какво мислят тези идиоти — замислено изрече Рап.

— Така е, но не съм изненадан.

— Сигурно си прав. Всички те черпят сили от някаква налудничава идея. Нещо друго?

— Най-доброто място за удара е между джамията и апартамента. Изминава маршрута по пет пъти на ден. Преди изгрев-слънце, малко след пладне, късно следобед, малко след залез-слънце и последното ми е любимото — в десет часа вечерта.

— Защо не рано сутринта?

— Става, но по време на сутрешната молитва се събират два пъти повече богомолци, отколкото вечер. Докато се прибере вкъщи, става почти единайсет часът и улиците са пусти.

— Сам ли ходи?

— Тъхъ.

Този тип беше пълен глупак. Типично за него, ако човек се запознаеше с живота му. Халил Мухамад, египтянин по рождение, беше израснал с идеите на екстремистката организация „Мюсюлманско братство“ или по-точно на едно от най-твърдолинейните ѝ разклонения. Беше приел възгледите на уличния ислям, проповядван и финансиран от ухабитите от Саудитска Арабия. На петнайсет години той и група негови връстници пребили до смърт с камъни репортер, който се осмелил да критикува в статията си посещаваното от тях медресе — религиозно училище. Това училище беше изпратило всичките си ученици да се бият в Афганистан срещу съветската армия. Носеха се слухове, че мнозина отишли против волята си.

Докато другарите му били изправени пред съда за престъплението, Халил избягал в Саудитска Арабия, където довършил религиозното си образование при уахабитите. Още ненавършил двадесет и пет, той станал имам. На двадесет и шест емигрирал в Канада, с цел да построи нова джамия и да разпространява уахабизма в Северна Америка. Джамията му привлякла много вярващи и като награда за това той получил средства за построяването на втора джамия във Франция.

Никой не обърнал особено внимание на дейността на Халил, докато не настъпил съдбоносният единайсети септември. След тази дата всичко се променило. Когато накрая французите арестували Халил, то било по подозрение, че е участвал в заговор за организирането на бомбени атентати по парижките гари. По подобие на тези в Мадрид. Бил вербувал шестима младежи, всичките под седемнайсет години. Те трябвало да се превърнат в атентатори-самоубийци. Халил им обещал, че когато отидат в рая, ще бъдат възнаградени прещедро. Щели да бъдат пречистени и възвисени, щели да бъдат почитани като герои, семействата им щели да бъдат заобиколени от грижи и уважавани. Основната тежест по извършването на атентатите, разбира се, паднала върху младежите. Халил щял да остане в сянка. Така и щяло да стане, но ЦРУ вече било взело на мерника си Халил. Хакерите в Ленгли пробивали една след друга защитните компютърни системи на банките, за да проследят парите, които изпращали в Щатите саудитците. Те се натъкнали на Халил и уведомили френското контраразузнаване ДСТ.

Когато френските власти провели внезапна акция в апартамента му, те не открили нищо уличаващо. Но полицейските кучета били привлечени от нещо в друг апартамент на същия етаж. Силите за сигурност разбили вратата и намерили елечета за самоубийци и достатъчно експлозивни, за да литне сградата във въздуха. Халил бил пратен в затвора заедно с шестте момчета. Всички те мълчали на разпитите и били пуснати само след година и нещо. В това време разузнавателните служби умували каква част от информацията да разкрият на полицията, за да не издадат ценния си източник. Когато случаят стигнал до съда, френско-американските отношения били стигнали най-ниската си точка. Съдията бил ужасен от липсата на категорични доказателства за вината на подсъдимите. Погледнато по

този начин, Халил не бил извършил никакво престъпление. Той бил просто вярващ човек, чието единствено прегрешение било, че се е запознал с някои лоши хора. Съдията наредил веднага да го освободят. Шестимата младежи били обвинени в притежание на експлозиви и получили леки присъди. Халил бил върнат обратно в Канада. Само седмица след това той отново проповядвал в джамията си и призовавал младите богомолци към джихад. Очевидно поведението на френския съдия му било внушило чувството за недосегаемост.

В интерес на истината Рап имаше и по-сериозни неща, за които да се тревожи, но този тип му танцуваше по нервите. Преди три седмици в Афганистан една кола се беше блъснала в барикада, охраняваща американски обект. Когато пазачите приближили, те открили, че върху педала на газта бил сложен камък, а зад волана с верига било приковано момче, което било в безсъзнание. Колата била натъпкана с експлозиви, които, слава Богу, не избухнали заради дефектен детонатор. Момчето било освободено от веригата и когато се съвзело, веднага започнало да разказва невероятната си история. Родителите му емигрирали от Йемен в Канада, когато бил още дете. Шейх Халил Мухамад уредил да замине в Саудитска Арабия за религиозно обучение, но щом пристигнало в Мека, момчето било завързано, запушили му устата и после загубило съзнание. Когато се свестило, видяло, че американските войници го измъкват от кола.

Цялата тази информация беше предадена на канадската Служба за сигурност и разузнаване, която на свой ред направила опит да разпита Халил във връзка с отвлеченото момче. Той веднага станал агресивен, повикал адвоката си и Мюсюлманския съвет на Монреал. Главният прокурор на Канада се ужасил от възможността да го обвинят в липса на толерантност и се разкрещял на разузнавателните служби. Казал им да не закачат Халил и неговата джамия. Хора непрекъснато изчезвали и само защото хлапето било отвлечено, не означавало, че е замесен Халил.

Рап обаче не беше толкова лековерен. Той задейства по случая най-добрия си хакер, Маркърс Дюмонд. Само за три дни Дюмонд откри доста нередности в банковите сметки на Халил. Беше червив с пари, дадени му от ухабитите, причината за което вероятно се криеше във факта, че беше изпратил още две нищо неподозиращи момчета за религиозно обучение в Саудитска Арабия. Рап и хората му не можаха

да открият дали момчетата наистина се обучават, но родителите им признаха, че не са получавали вести от децата си от няколко месеца. Били им обяснили, че заради строгите религиозни порядки в училището трябва да мине поне една година, преди да им разрешат да се обадят вкъщи. На Рап тази история му намирисваше и източникът на миризмата беше Халил Мухамад.

Със сигурност светът беше пълен с много по-опасни престъпници и злодеи, но този беше твърде близо до Щатите. И твърде нагъл. Кой знаеше какво щеше да му роди главата, ако го оставеха на спокойствие. Не, по-добре беше да се оправят с него още сега. Да направят от него пример за назидание на другите. Кенеди искаше той да изчезне, но Рап имаше по-добра идея. И колкото повече мислеше върху нея, толкова повече му харесваше.

Отиде до прозореца, погледна към сивото небе и каза:

— Добре, ето какво ще направим.

4.

Вечерта беше хладна и ясна, само за разходки. Рап така и постъпи. Искаше да се раздвижи малко. Беше вдигнал догоре яката на коженото яке, а на главата си беше сложил бейзболна шапка с емблемата на местния отбор „Монреал Канадиенс“. Беше купил якето и шапката от местен магазин за дрехи втора употреба заедно с джинсите и обувките. Беше платил в брой и беше благодарен, че по улицата никъде не се виждаха охранителни камери. Якето беше много подходящо, поне по отношение на конкретните за случая изисквания — имаше отпред големи правоъгълни джобове. Удобни за държане на оръжия. Левият ръкав беше малко скъсан, но това не беше важно. Така или иначе нямаше да ходи с него в „Риц“. И джамията, и апартаментът на Халил се намираха в един от бедните квартали на града. Жалко, че нямаше да може да запази якето, но имаше голяма вероятност да го изцапа с кръв. Щеше да се наложи да се омърси. Когато свършеше, щеше да напъха дрехите в найлонов плик за боклук и да го метне в река Сен Лоран.

Рап вървеше с ръце в джобовете и наведена надолу брадичка. В левия му джоб беше тактическият нож „Рипкорд“, а в десния — деветмилиметровият пистолет със заглушител „Глок-26“. Беше ги внесъл в страната в двойното дъно на пътната си чанта. Тъй като ЦРУ чрез свой филиал държеше под наем голяма част от частното летище във Вирджиния, той лесно прекара чантата през охраната и дори след кацането си в Канада нямаше никакви грижи. Пистолетът беше за застраховка. Основното оръжие щеше да е ножът. Целта беше да изпрати ясно послание. Всъщност няколко послания. Беше прегледал всичките снимки, беше запомнил от картата разположението на улиците, беше отбелязал граfiците на патрулиране на полицията в квартала. В сравнение с повечето операции, които беше провел, в тази имаше доста малък риск. Когато Рап каза на Коулман какво иска от него, бившият военноморски „тюлен“ веднага влезе в час. Зададе му няколко въпроса и се опита да открие слаби места в плана, но не

положи твърде големи усилия. Планът беше железен, а обектът — агне. Така в специалните части наричаха типовете като Халил. Хора, които не могат да отвърнат на удара. Опасяваха се само от полицията, но нейните патрули не бяха много чести. Най-много веднъж на час.

Коулман знаеше добре, че няма смисъл да спори с Рап. Немалко хора във Вашингтон щяха да подскочат от ужас, ако разберяха как офицерът от ЦРУ възнамерява да вземе нещата в собствени ръце и да изложи на риск от компрометиране себе си, управлението и цялата държава. Но Коулман го беше виждал в действие неведнъж и имаше пълно доверие на опита и способностите му. У Рап идеално се съчетаваха телосложение, рефлексии и умения. Коулман беше работил заедно с най-добрите в занаята, а и самият той беше един от тях. Малобройното братство на командосите от Специалните сили се състоеше от мъже, които тренираха и докарваха телата и психиката си до границата на човешките възможности. Коулман познаваше неколцина бойци, които бяха по-добри стрелци от Рап, още няколко, които бяха по-силни, и може би един или двама, които имаха неговата издръжливост. Но никой от тях не можеше да се похвали с опита му, а дори и най-интензивното обучение и тренировки не могат да заместят реалния опит. Бойният инстинкт на Мич не можеше да се сравни с нищо. Той можеше да погледне картата и плана и за секунди да прецени тактическата ситуация и да се спре на най-добрия начин да се стигне от точка А до точка Б.

Затова нямаше спорове. Рап щеше да е изпълнителят. Коулман и екипът му щяха да осъществяват наблюдение и да бъдат в резерв в случай, че нещо се обърка. Никой не се възпротиви на тази разстановка на силите. В действителност мъжете дори бяха отегчени. Шестте дни им се бяха отразили зле. Шест дни наблюдение на човек, който беше глупав и нехаещ като овца. А Коулман и екипът му искаха действие и динамика. Колкото по-скоро Рап приключеше с операцията, толкова по-доволни щяха да са те. Щяха да се върнат в Америка, да им платят и да се върнат при семействата си, приятелите, но най-вече към работата си.

Рап не искаше да се доказва, а и не му беше необходимо. Особено пред тези хора. Те го бяха виждали да се справя с много потрудни задачи. В това, което му предстоеше да извърши сега, нямаше нищо кой знае колко смело и дръзко. Нямаше да се изправи с голи

гърди срещу картечно гнездо, нито да прочиства сграда, пълна с терористи. Но тъй като искаше да го направи точно по определен начин, беше решил сам да се заеме. Не искаше и да дава излишни обяснения на Коулман и хората му.

Излезе на малката уличка от изток. Носеше миниатюрна слушалка и Коулман непрекъснато му докладваше за обстановката.

— Ето тук, завий наляво.

Рап зави и тръгна по мръсната улица, която приличаше на каньон от тухли с двуетажните къщи от двете страни. На приземните етажи се разполагаха химическо чистене, видеотеки, ресторанти, магазини за електроника и други, които бяха неотменна част от всеки градски пейзаж. На вторите етажи се намираха предимно офиси, както и жилищни апартаменти. Коулман и екипът му бяха свършили добра работа. По-подходящо място за удара едва ли имаше. Рап заобиколи локва, от която вонеше неприятно, и провери прозорците на втория етаж. Светеха само две лампи, но и двете се намираха в средата между двете пресечки. За уличните лампи в двата края се бяха погрижили още в началото на седмицата, както и за седемте други лампи из целия квартал. Един от хората на Коулман беше счупил крушките с двайсет и две калибров пистолет. Класически метод от теорията и практиката на шпионажа. Техният начин да подготвят бойното поле. По време на подготовката непрекъснато следяха полицейските радиочестоти, за да са сигурни, че никой не се е обадил на служителите на реда. В голям град като Монреал щяха да минат месеци, преди да подменят счупените крушки.

Коулман му беше казал, че са проследили Халил през първата вечер, след като са счупили уличните лампи. Той дори не забелязал промяната. Рап не можеше да повярва на ушите си. Този човек наистина беше много глупав. Дори не съзнаваше сериозността на ситуацията, в която сам се беше замесил. Спокойно вербуваше младежи, за да се бият в името на неговата извратена версия на исляма, и си мислеше, че е в безопасност само защото либералните канадски власти се бояха да не ги обвинят в нетолерантност.

Рап беше войник във война, а Халил — неговият противник-комбатант. Не, грешка. Ако Халил сам беше влязъл в бой, тогава щеше да е комбатант и може би той щеше да изпита към него поне малко уважение. Като към атентаторите-самоубийци. Погледнато без

политически пристрастия, не би могъл да наречеш камикадзетата страхливци. За да облечеш елечето, натъпкано с експлозиви, и да се самовзривиш в тълпата, се иска доста кураж. Искане се и болен, извратен и обсебен мозък. Така или иначе, те бяха всичко друго, но не и страхливци.

Мич нямаше да спи неспокойно след ликвидирането на Халил. Никога не му се случваше. Халил беше страхливецът. Заставаше пред своя минбар, амвона в джамията, всеки петък и сипеше омразни слова срещу Запада и особено срещу Америка. Той тровеше мозъците на наивните и лесно впечатляващите се младежи, подмамваше ги да се присъединят към неговия джихад. После той и неговите също толкова страхливи помагачи поробваха младите мъже и ги превръщаха в човешки бомби. Халил не рискуваше нищо, а Рап нямаше да чувства угризения заради него.

Стигна другия край на улицата. Беше почти пълен мрак. На изток грееше съвсем тънкият полумесец на луната. Стената, пред която искаше да разиграе сцената, отговаряше точно на описанието на Коулман: висока три метра, тухлена и до нея имаше боклукчийска кофа. Идеално прикритие. Дори и опитният противник не би имал големи шансове при засада като тази. Разбира се, ако противникът беше опитен, той щеше да предпочете пистолета със заглушител пред ножа. Очите му свикнаха с мрака. Клекна, за да огледа земята, и забеляза кутия от сода и няколко бирени бутилки. Тихо ги взе и ги постави в кофата. Последното нещо, което искаше, беше да вдигне шум и да предупреди за присъствието си.

Рап зае позиция до тухлената стена. Халил щеше да се появи всеки момент. Беше пристигнал по това време, за да не му се налага да стои сам на открито твърде дълго. Коулман обяви в слушалката, че Халил заключва външната врата на джамията. Няколко мъже стояли отвън и разговаряли с него. Нищо необичайно. Обектът тръгна към дома си в посока към Рап.

Рап се подпря на стената и раздвижи краката и ръцете си. Пулсът му беше точно в рамките, в които го искаше. Организмът му беше идеално балансиран между напрежението и отпуснатостта.

Първата тревожна вест дойде почти в същия миг. Коулман докладва:

— Имаме проблем. Той не е сам.

Рап застина. Малкият микрофон беше прикрепен към яката на якето му и той прошепна в него:

— Колко са?

— Нашият човек и още двама.

— По дяволите. Другите двама знаем ли ги кои са?

— Не.

Мич си представи как ще протече всичко. Един човек в повече не беше проблем. Удар с дръжката на пистолета в тила му щеше да го прати в несвяст. Втори, камшичен удар с крак по Халил щеше да го събори на земята. Третият човек обаче създаваше проблем. Да ги застреля и тримата в тила нямаше да отнеме повече от секунда, но премахването на двама непознати не беше желано. Не беше в стила на Рап. Ако пък решише да зашемети първо двамата и после да убие Халил, операцията можеше да се усложни. Поне един от тримата щеше да побегне и най-малкото да извика и да събуди жителите в квартала. Или по-лошо, ако двамата бяха въоръжени, един от тях можеше да стреля по него.

— Мисля, че трябва да отложим операцията — каза Коулман.

— Изключено. Да видим как ще се развият нещата. Колко време имаме?

— Приблизително три минути до срещата.

Три минути бяха доста време. Рап разигра наум още няколко сценария, но никой от тях не го задоволяваше. Въпросът беше да направи всичко да изглежда така, както го беше замислил първоначално. Лесно можеше да застреля Халил и да остави другите двама да избягат, но щеше да се компрометира, което Кенеди се стремеше да избегне. Дали да не вземе и да проследи идиота до апартамента му и там да го очисти?

— Единият от непознатите се отдели от групата — докладва Коулман.

— Добре, продължаваме значи. Всички да си отварят очите. Двама души не са проблем. Останете на позиция до второ нареждане.

Рап раздвижи китките си отново и надникна иззад ъгъла. Огледа улицата отляво и отдясно — беше пусто. Никакви пешеходци или коли. Коулман и членовете на екипа му отброяваха придвижването на обекта, сякаш отброяваха последните секунди преди излитането на космическа совалка. Само дето вместо секундите брояха пресечките.

Пулсът на Рап се ускори, докато обектът приближаваше. Нищо необичайно, просто тялото му се подготвяше за действие. Адреналинът щеше да се качи малко по-късно. Целта продължаваше да се приближава. Той премести тежестта си от единия върху другия крак и леко заподскача като боксьор, излязъл на ринга.

На десетина метра от мястото беше паркиран микробус със затъмнени стъкла. Отзад, в товарния отсек, един от хората на Коулман напрегнато наблюдаваше, готов да се намеси, ако се наложи. Той също беше въоръжен с пистолет със заглушител — нямаха нужда от мощни оръжия. На другия край на улицата Коулман сега заемаше позиция с втория микробус. В случай на непредвидени обстоятелства по план бяха уговорени три сборни пункта. Ако всичко минеше гладко, щяха да изхвърлят по пътя дрехите на Рап, да се върнат в хотела, да поспят няколко часа и рано сутринта да отлетят оттук.

Рап вече ги чуваше. Говореха на арабски. Стъпките им отекваха по бетонния тротоар. По шума изглеждаше, че наистина са двама. Единият от тях си влачеше краката, докато ходеше, а другият стъпваше най-напред с петите.

— Халил върви от твоята страна — обади се Коулман. — Другият се движи откъм улицата. И двамата са с ръце в джобовете.

Рап си ги представи. Не знаеше дали другият е въоръжен, но това нямаше никакво значение, тъй като елементът на изненадата беше преимущество за него. Напълно го устройваше, че вървяха с ръце в джобовете. Ако ставаше дума за опитен боец, този факт би го притеснил, но не и при тези двамата. Халил беше пълен глупак. На негово място всеки с поне малко мозък в главата щеше да използва различни маршрути от джамията до дома си, а не само един. И щеше да забележи, че уличното осветление не работи от седмица. Щеше да излезе по средата на улицата, когато приближава тъмни участъци, и да бъде по-предпазлив. Но не и този тип.

Вече бяха близо. Коулман отброяваше последните секунди до срещата, а Рап ясно чуваше разговора им. Щяха да се появят само след няколко мига. Той се приведе, готов за скок. Взе пистолета в дясната ръка, а лявата остави свободна. Сенките на двамата се появиха, издължени от лампата, която се намираще чак на другия край на улицата. Времето сякаш забави своя ход. Сетивата му се изостриха. В другия край на дългата и тъмна улица изръмжа двигателят на

минаваща спортна кола. Той беше идеално скрит в тъмното. Цялото му тяло се напрегна като пружина, готово да се изстреля и да удари.

Те вървяха един до друг. Рап изчака. По-добре беше да го подминат, за да не го забележат. Бавно се надигна, но само на трийсетина сантиметра. Безшумно направи крачка, после втора и се показа на открито. Тръгна бързо към жертвата приведен. В последната секунда се изправи в цял ръст и леко премести центъра на тежестта си напред. Двамата мъже бяха на сантиметри от него, а дори не трепнаха. С дръжката на пистолета светкавично удари непознатия в тила. Налагаше се лека промяна в плана. Вместо да повали с камшичен удар жертвата си, той се извъртя и го удари с крак в бъбреците отдясно.

За секунда Рап провери дали другият е в безсъзнание. Той беше паднал по лице на тротоара, с разперени ръце. Халил се преви и отвори уста, останал без въздух от ритника. Вратът му беше напълно оголен. Вече можеше да се смята за мъртвец. Рап машинално посегна с лявата ръка и стисна с пръсти жертвата си за гърлото, подобно на челюсти на кръвожаден хищник. Очите на Халил бяха на сантиметри от неговите и двамата бяха застанали като танцова двойка, репетираща стъпките. Погледът на жертвата се изпълни с ужас. Сигурно така гледаха и младите момчета, когато осъзнаваха, че са приковани за волана на автомобил, натъпкан с експлозиви.

След като стисна здраво врата му с кожената ръкавица, Рап повдигна брадичката му нагоре и бавно го избута в сянката към тухлената стена. Един от основните принципи на ръкопашния бой е, че тялото следва посоката на главата. Халил стисна с ръце китката на Рап и се опита да се изскубне от желязната хватка, но вече беше прекалено късно. Ларинксът му изпука, а тялото му остана без баланс. Не му оставаше нищо друго, освен в пълен ужас да наблюдава безпомощно последните секунди от живота си, разиграни пред него като най-страшния му кошмар. Човекът, който повече от две десетилетия беше проповядвал терор и омраза, заслужаваше такъв край.

Рап продължи да натиска назад главата на Халил и в мига, в който той напълно изгуби равновесие, рязко удари главата му в настилката на тротоара. По-малко от секунда след удара тялото на Халил се отпусна безжизнено. Най-вероятно жертвата беше предала богу дух, но Рап нямаше намерение да оставя нищо на вероятността.

Без да губи време, той прибра пистолета в джоба, хвана непознатия за краката и го издърпа до боклукчийската кофа. На Коулман и хората му беше дадена изрична заповед да не мърдат от местата си, освен ако Рап не им нареди. После той хвана тялото на Халил под мишницата, изправи го и го подпря на стената на сградата. Действаше без никакви колебания и с добре отмерени движения. Извади ножа от левия си джоб, натисна бутона и острието изскочи с характерно изщракване. Наклони се леко надясно, подпря челото на Халил с дясната ръка и заби ножа във врата му, точно под дясното ухо. Стоманата влезе в плътта лесно, без никакво съпротивление. После Рап стисна здраво дръжката и разряза врата на жертвата до другото ухо.

5.

РИЯД, САУДИТСКА АРАБИЯ

На пръв поглед мъжът му се стори подходящ. Беше облечен в традиционните одежди на саудитски бизнесмен. Беше наметнал на раменете си бял тауб или памучна роба, която стигаше до глезените му. Пясъчнорусата коса беше покрита с гутра, завързана с орнаментна връв. При по-близък оглед обаче няколко неща издаваха, че не е арабин. Имаше тъмна кожа, но не с необходимия цвят. Беше гладко обръснат и носеше черни официални обувки с дебели подметки вместо сандали. Но най-вече очите му имаха синьо-сив цвят. В момента обаче тези очи бяха скрити зад големи слънчеви очила.

В Рияд беше едва девет сутринта, но температурата вече приближаваше четирийсет градуса. На Ерих Абел обаче жегата не му пречеше, дори му харесваше. Тъй като имаше астма, той предпочиташе сухия климат в столицата на Саудитска Арабия пред влажния въздух по крайбрежието на Червено море. Абел живо се интересуваше от страната. Не заради климата, нито заради народа. Причината по-скоро беше във вярата му, че Саудитска Арабия скоро щеше да промени историята. Тук имаше превъзходни условия за правене на бизнес.

Някогашният източногермански шпионин вярваше в сближаването с местното население и атмосфера. Само така един чужденец можеше да разбере самобитната култура. В действителност обаче той беше облечен в традиционната арабска носия само отчасти поради тази причина. Горчивата истина беше, че напоследък Саудитска Арабия се беше превърнала в много опасно място за гражданите от западните държави. Разбира се, опасността от отвличане съществуваше и в момента, но похитителите веднага щяха да го освободят, щом разберяха за кого работи. После щяха да отидат да молят принц Мухамад за милост. Истинската опасност беше в зачестилите безразборни убийства от умопобърканите ухабити. В

пустинното кралство бяха настъпили смутни времена и затова най-добре беше да не биеш на очи.

Ако Абел можеше да се похвали с особен талант, той беше, че умееше да предсказва промените. Докато работеше в ЩАЗИ, безпощадната и страховита източногерманска държавна сигурност, той беше единственият, който прогнозира вярно краха на комунизма и падането на Берлинската стена. Беше предал докладите си нагоре по бюрократичната верига, но всички му казваха, че е твърде млад и не разбира. Да, млад беше — когато стената падна, беше на двацет и девет години. По-висшите офицери от щабквартирата на ЩАЗИ в Берлин гледаха на него като на твърде образован интелектуалец. ЩАЗИ се гордееше с грубата си жестокост, каквато Абел не притежаваше. В интерес на истината той би подходдал повече на британската служба за външно разузнаване МИ-6. Абел изпитваше дълбоко уважение към британците. Те подхождаха творчески към операциите и изпитваха интелектуално удоволствие, когато надхитрява противника. ЩАЗИ приличаше повече на жестока американска мафиотска фамилия. Така или иначе, никой не искаше и да слуша прогнозите му, според които царството на терора скоро щеше да свърши.

Като малък Абел беше болнаво дете и непрекъснато беше по болници. Когато излезеше от болницата, лежеше вкъщи, защото имаше сили само да чете. Докато връстниците му се развиваха физически, той се развиваше интелектуално. Завърши университета рано, на двацет години и с дипломи по математика и икономика. Оттам го вербуваха в ЩАЗИ. Възможностите за професионална реализация в Източна Германия в началото на осемдесетте години на миналия век не бяха кой знае какви. Това обстоятелство, съчетано с желанието най-накрая да бъде от позицията на силния, след като години наред беше търпял унижения, наклониха везните и той прие да работи за разузнаването.

През първите три години в ЩАЗИ настояваше непрекъснато да го прехвърлят от аналитичния отдел в оперативния, но здравето му винаги му пречеше да достигне целта си. Абел беше висок метър и седемдесет и пет, но по онова време тежеше само седемдесет килограма. Постепенно качи килограми и положи големи усилия, за да мине успешно изпитите по физическа подготовка.

На четвъртата година от службата си успя да се прехвърли в оперативните служби и започна да участва в системните отвличания на западни граждани, които посещаваха Източна Германия. Абел обикновено идентифицираше потенциалните мишени и понякога ги примамваше да влязат в капана. Детинското му лице и слабоватото тяло му позволяваха да минава за тийнейджър. Бизнесмените с хомосексуални наклонности, които пътуваха на Изток, бяха лесни за изнудване. Абел обикновено се мотаеше около определена улица, парк или бар и чакаше мъжът да се приближи към него и да му направи неприлично предложение. После даваше тайно сигнал с ръка, хората на ЩАЗИ изскачаха и светкавично мятаха жертвата в микробус без опознавателни знаци. Водеха го в стаята за разпити и му предлагаха да избира: да лежи в затвора и да бъде публично заклеймен или да откупи свободата си. За всичките тези години само един не се съгласи да плати откуп. Този твърдоглав кучи син беше отведен на едно място с много сурови условия. Там след месец на постоянни побои той беше удушен от офицер от ЩАЗИ — пълен садист и човекомразец.

Печалбата от всяко отвличане беше няколко хиляди марки. ЩАЗИ имаше връзки в почти всички западни банки и правеше подробно проучване, преди да назове сумата на откупа. Големият им удар беше един западногермански аристократ, който им плати петстотин хиляди долара. Човекът беше държан в пленничество по-малко от двайсет и четири часа. Абел беше пресметнал, че само неговият екип е донесъл на държавата над пет милиона долара за период от две години и половина.

След това го повишиха и го преместиха в контраразузнаването. Благодарение на новата си служба можеше да пътува безпрепятствено и по-често в Западна Германия. Тъкмо навлизаше сериозно в шпионския занаят, когато всичко се разпадна. Той предупреждаваше началниците си от месеци, че признаците за краха са налице, но проклетите бюрократи бяха твърде заети да сноват между Берлин и Москва и да целуват задниците на господарите им от КГБ. Последното нещо, което те искаха, беше да признаят на автократите от КГБ, че постепенно губят контрол над най-западния европейски сателит на Съветския съюз. Ако го стореха, най-вероятно щяха да ги изритат или да ги застрелят в тила.

Абел беше изучавал икономиката на Изтока и Запада. Знаеше много добре, че статистиката, съчинявана от правителствата на Източна Германия и Съветския съюз, не е вярна. За да получи приблизително верните стойности, той разделяше числата на две. Западът обаче беше друго нещо. Лошите капиталисти разполагаха с онези чудеса, наречени корпорации. Те имаха задължението да бъдат напълно честни и откровени със своите акционери. Изумително голяма част от информацията беше публична и достъпна за всички. Всеки път, когато Абел преглеждаше показателите, неизменно стигаше до един и същи извод: скоро щяха да се провалят под тежестта на собствените си лъжи и икономически безумия. Реалните стойности бяха налице за всеки, който можеше да ги забележи. Сами по себе си тези данни бяха достатъчни, но вниманието на Абел беше привлечено и към нещо друго, не по-малко тревожно.

Властта на комунистическите диктатори се крепеше на две средства. Първото беше страхът. Благодарение на мрежата си от тайна полиция, подслушване на телефоните и информатори-доносници хората живеяха в постоянен страх, че ако критикуват открито правителството, ще бъдат арестувани посред нощ и ще изчезнат завинаги. Другото средство бяха контролираните от държавата средства за масова информация. Постоянният пропаганден поток, който Джордж Оруел беше предсказал в „1984“, се лееше всекидневно от държавните радио и телевизия и от вестниците. Абел съзираше революция в информационните технологии и си даваше сметка, че Германската демократична република рано или късно ще изгуби монопола си над новините, а с това и над мислите на хората. Цяла година преди да падне стената, младият шпионин вече мислеше реално за обединението на двете Германияи.

Шестнайсет години по-късно Абел имаше същото чувство за Саудитска Арабия. Промяната чукаше на вратата и нищо не беше в състояние да я спре. Въпросът не беше дали щеше да се случи или не, а кога. Крайно несправедливото разпределение на богатата сред населението постепенно водеше страната към точката на кипене. Като се прибавеха и наелектризираните с фанатизъм мюсюлмани, Абел беше готов да се обзаложи, че Саудитска Арабия я очакваха доста сериозни катаклизми.

В световен мащаб в икономиката също щяха да настъпят промени. За повечето хора тези промени предизвикваха само стрес, но за Абел те даваха страхотни възможности. Той вече беше натрупал милиони, но все още имаше грандиозни планове за живота си, макар и да беше на четирийсет и седем. В думите му вече се вслушваха големи мултинационални корпорации, международни банки, инвестиционни фондове, енергийни концерни и дори няколко правителства. Всички те му плащаха за неговите качествени услуги и прогнози, но това не му беше достатъчно. Като истински германец той беше убеден, че човек трябва вечно да се стреми към усъвършенстване и перфекционизъм, за да постигне пълна реализация на личните си качества. По-голямата част от капиталите му идваха от тлъстите хонорари от консултантските договори за изготвяне на анализи и прогнози. Някои от тези договори изтичаха следващата година и на Абел никак не му се нравеше перспективата да се окаже прав, но да е закъснял. Революция щеше да има. Неизбежно беше. Така че поне можеше да извлече печалба от нея.

Той се спря пред входа на „Абдула Телекомюникейшънс“ и впери поглед в солидната монолитна шестетажна сграда. За човек, израснал в Лайпциг, град, известен с ренесансовата си архитектура, едва ли би го впечатлило подобно нещо. Колкото и да се опитваше бившият шпионин да приеме саудитската култура, тукашната архитектура не струваше и пукната пара.

След като съобщи за пристигането си, мъжът на рецепцията любезно го помоли да почака. Не минаха и трийсет секунди и от асансьора слезе някакъв доста развълнуван арабин, който бързо се приближи и се представи на английски като един от вицепрезидентите на „Абдула Телекомюникейшънс“. Тъй като познаваше добре арабските делови среди, Абел не се впечатли ни най-малко. В компания като тази работеха десетки, ако не и стотици вицепрезиденти. Повечето от тях бяха роднини с главния шеф Саид Ахмед Абдула. Всички те получаваха огромни заплати, държаха разкошни кабинети и с изключение на шепа от най-кадърните роднини на Абдула не се бъркаха много на западните консултанти, които ръководеха дейността на компанията. Абел и неговият придружител се качиха с асансьора до последния етаж, където влязоха през две позлатени врати. Там го въведеха в стая, която беше пропита с атмосфера на арабска мъжественост. На облицованите с махагоново

дърво стени бяха окачени главите на екзотични животни. В средата, на не повече от три метра от него, го гледаше със стъклените си очи главата на петнист леопард. Хищникът имаше напрегнат вид, който се предаваше най-вече от оголените му остри като бръсначи зъби. Над камина, която Абел предположи, че никога не е била използвана, висеше голяма маслена картина с пустинен пейзаж. Целият интериор беше замислен така, че да излъчва могъщество и мъжественост. Това беше очевидно, но до каква степен Абел разчиташе всички белези, той не беше сигурен. Някои от тези араби се възползваха от подобни декорации, за да утвърдят ясно и категорично позициите си в своите династии. Други просто подражаваха и плащаха баснословни суми на някой френски архитект да обзаведе по подобен начин кабинета им. Що се отнася до съдържанието и стила обаче, те не се отличаваха с особена оригиналност.

Вратата в другия край на стаята се отвори и оттам се показа възрастен мъж, облечен в традиционни арабски одежди. Лицето му беше напрегнато. Абел го посрещна в средата на стаята, точно до озъбения леопард.

— Аз съм Саид Абдула — представи се мъжът и протегна ръка за поздрав.

Абел не се изненада, че той говореше английски. Това беше езикът на бизнеса в Саудитска Арабия.

— Аз съм Ерих Абел. — Германецът се здрависа със Саид. — Принц Мухамад ме помоли да се видя с вас. Каза ми, че двамата с него сте много близки приятели.

— С Мухамад се познаваме от деветгодишни. — Саид направи знак на госта си да седне. — Искате ли нещо за пиене?

— Едно кафе, моля. — Абел седна на един диван.

Саид натисна бутона на телефона до него, издиктува нарежданията си на арабски и седна на съседния диван. Почти моментално се появиха двама индонезийци с бели сака и количка за сервиране. Те поднесоха кафето заедно с малки чинийки със сладкиши и си излязоха така безшумно, както бяха влезли.

— Принц Мухамад е мой много добър приятел. — Саид отпи от кафето. — Според мене той е незаслужено пренебрегван от брат си, краля.

Абел веднага си каза, че е доста неразумно така открито да се изказва пред непознат подобно мнение. Винаги верен на принципа си да бъде предпазлив, той отговори:

— Изпитвам голямо уважение към принц Мухамад.

Саид понечи да вземе чинийка със сладкиш, но се отказа.

— Той разказа ли ви за моята трагедия?

Очевидно домакинът беше много припрян и изнервен.

— Не, само ми спомена, че сте му много скъп приятел, и ме помоли да му направя услуга, и да ви посетя.

Саид плесна с ръце и погледна към пустинния пейзаж на стената.

Абел отпи от кафето и реши да говори по същество:

— Господин Абдула, позволете ми да бъда откровен с вас. Не се плаша лесно и не се гнуся. Съмнявам се, че бихте могли да ме изненадате или шокирате с нещо. Кажете ми направо за какво потърсихте услугите ми и аз съм сигурен, че ще успеем да се споразумеем.

Саид погледна германеца в очите и отвърна:

— Искам да убиете един човек.

Германецът кимна спокойно, с което показа, че искането не го изненада.

— И кой е човекът, когото искате да премахнете?

— Той е американец.

Вече ставаше интересно. Абел отпи от кафето.

— Слушам ви.

— Работи за тяхното правителство.

„Работата загрубява“ — каза си Абел.

— Името му?

По челото на Абдула беше избила пот.

— Името му е Мич Рап.

Щом чу това, германецът спря да пие кафето и остави чашата с чинийката на масата, за да не забележи домакинът, че ръката му трепери.

— Мич Рап — повтори.

— Чували ли сте за него?

— Боя се, че да. Съмнявам се, че в моя бизнес има някой, който да не е чувал за него.

Нетърпелив и изнервен, Абдула не му даде много време за размисъл.

— Значи приемате задачата?

Абел почувства как сърцето му се разтуптя.

— Почакайте малко, господин Абдула. Да се убие човек като Мич Рап не е лесна задача. Трябва да се обсъдят много неща, да се уточнят подробностите, но дори и тогава не бих обещал със сигурност, че ще приема.

— Да не би да ви притеснява заплащането? Кажете ми колко ще поискате за подобна поръчка. Да се спазарим.

Трудно или не, с достатъчно подготовка можеше да бъде убит всеки, пък бил той и Мич Рап.

— Ще струва много скъпо.

Саид се приведе напред и натисна бутона на интеркома. Каза бързо нещо на арабски и секунда по-късно двама необичайно едри саудитци влязоха с четири черни куфарчета. Те оставиха куфарчетата на масата, отвориха ги пред германеца и излязоха.

— Пет милиона долара в брой, ако приемете задачата. Още пет милиона, след като я изпълните.

Абел се вторачи в парите и започна да обмисля възможностите за действие. След секунди стигна до извода, че ще е много трудно, но не и невъзможно. Разбира се, друг щеше да свърши черната работа. Детайлите можеха да бъдат уговорени и по-късно, затова се спря на мисълта за цената. И преди се беше занимавал с поръчкови убийства, но никога досега не му бяха предлагали десет милиона долара. Очевидно Рап беше засегнал много лично Абдула. Трудно беше да се оценят несметните богатства на тези саудитци, но по приблизителна преценка на Абел състоянието на Абдула възлизаше на два милиарда долара. Десет милиона бяха за него като джобни пари.

Абел съзнаваше, че ако приеме сделката, връщане назад няма да има, но той и не искаше да се отказва. Колкото и налудничаво да звучеше, убийството на Рап щеше да бъде върховно признание за неговите професионални умения. И след като беше обзет внезапно от еуфория, той реши да приеме, но първо да увеличи вече и без това щедрата цена.

— В днешно време платените убийства са доста трудни за изпълнение в Америка, а когато мишената е човек като Мич Рап,

проблемите се усложняват неколнократно.

— Назовете вашата цена, господин Абел — каза спокойно арабинът.

— Двайсет милиона долара. Десет сега... десет след изпълнението.

Абдула протегна ръката си.

— Съгласен, двайсет милиона долара.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Колко време ще отнеме? — попита Абдула.

— Ще се заема с подготовката веднага, но на ваше място не бих очаквал резултати поне до един месец.

— Колкото се може по-скоро, господин Абел — отвърна арабинът сухо. Омразата му към Мич Рап беше почти осезаема.

— Ще ми позволите ли да попитам, господин Абдула, какво ви е сторил господин Рап, за да ви причини такава болка?

— Той уби сина ми.

Ама, разбира се, как не се сети по-рано.

6.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Рап им се обади в уговорения час и им каза, че е от другата страна на улицата. Това, изглежда, ги обърка и двамата или ги подразни — ефекта, който целеше Рап. Най-трудната част беше да склони да седне на една маса с тях. После трябваше да се спрат на място, където и тримата биха се съгласили да се срещнат. Те поискаха от него да дойде в един от техните офиси. Бяха свикнали винаги всичко да става по тяхному. На всичкото отгоре той нямаше доверие нито на единия, нито на другия. Заяви им го право в очите. Срещата беше поискана от тях, което означаваше, че той щеше да определи условията. Колкото по-скоро свършеше, толкова по-добре. Просто вършеше услуга на Кенеди и нищо повече.

Човек лесно би се досетил, че поне един от тях щеше да се опита да запише разговора им. Тайното подслушване и записване беше неизменна част от живота на политиците във Вашингтон. Проблемът на Рап беше, че вече дотолкова не зачиташе силните на деня, че можеше да каже в разговора каквото му хрумне. Към единия от тях беше абсолютно равнодушен, а другия презираше. Даваше си сметка, че вероятността разговорът им да се разгорещи беше твърде голяма, но нямаше какво да губи. Всъщност с удоволствие би им споделил някои от мислите, които го измъчваха, би свалил няколко камъка от плещите си. Но това беше на втори план. Основната причина, поради която се беше съгласил да се срещне с тези мъже, беше Кенеди. След като се върна, той й звънна в неделя сутринта и й остави съобщение. Проблемът вече не съществуваше. Нищо по-конкретно.

До неделя сутринта нямаше никакви вести за трупа на Халил. Но до неделя. Днес вече беше понеделник и всички медии тръбяха за случая. Кенеди не беше много доволна, но не можеше да направи нищо, докато той не се явеше пред нея в просторния ѝ кабинет в Ленгли. Подобни дела не се обсъждаха по телефона, без значение

колко защитени срещу подслушване бяха комуникациите. И за да подготви почвата за този сблъсък на характери, както и да ѝ даде малко време да се охлади, той първо реши да се обади на двамата мъже. И ето го, сега се намираше в част от града, в която рядко идваше, готов да се срещне с двама души, към които не изпитваше никакво уважение.

Всичко в Рап говореше за суровост. Лицето му излъчваше решителност, а тъмнокафявите му очи — заплаха. На тези очи не убягваше нищо и те показваха само на наблюдателните, че принадлежат на изключително опасен човек. Гарвановочерната му коса беше започнала да се прошарва, а лицето му беше загрубяло от дългите часове на открито. По лявата му буза се спускаше тънък белег и продължаваше по протежение на челюстта. Този белег постоянно му напомняше за опасностите, които криеше неговата професия. Беше висок метър и осемдесет и тежеше осемдесет и пет килограма — почти всичките само мускули. Притежаваше рядкото съчетание от сила и бързина, каквито обикновено имаха състезателите по ръгби. В случая обаче тези качества принадлежаха на хитър и пресметлив убиец.

Рап не се срамуваше да си го признае дори и тези около него да не го искаха. Противно на очакванията на хората нощем спеше като къпан. Работата му беше да убива терористи. Кратко и ясно. Злодеи, които или бяха избивали невинни хора, или се бяха заклели да го сторят. Той не беше мечтал от малък да бъде точно такъв. Не беше късал крилата на пеперудите или измъчвал малки котета. Животът му беше нормален като на всички — семейството, училището, приятелите, футбола и умерена доза религия, което означаваше, че ходеха на църква два пъти в годината — на Коледа и на Великден. Мисълта да убие себеподобен не му беше минавала през ума, докато самолетът не беше взривен над небето на Локърби, Шотландия. В онази студена сутрин двеста петдесет и девет невинни души напуснаха завинаги този свят. Трийсет и пет от тях бяха негови състуденти от университета в Сиракюз. Сред тях беше и любовта на живота му. Скоро след трагедията и тайно от него започна вербуването му в загадъчния и измамен свят на международния шпионаж.

Рап беше със сив костюм, бяла риза и раирана вратовръзка. Жена му ги беше избирала. Както винаги беше въоръжен. Беше обиколил помещението със своето „Блекбъри“ — портативно електронно устройство, съчетаващо миниатюрен компютър за сърфиране в

Интернет и мобилен телефон. Служителите от Научния отдел в Ленгли се бяха потрудили над него и бяха вградили малка черна кутия, която засичаше подслушвателни устройства и заглушаваше сигнала им. Стаята с размери два и половина на три и половина метра беше чиста. Рап седна на един от шестте дървени стола, качи краката си на масата и сплете ръце зад тила си.

Двамата пристигнаха с пет минути закъснение, което беше поносимо, защото ги беше предупредил, че ще ги чака само десет минути. Щом чу вратата да се отваря, скочи от стола и небрежно пъкна лявата ръка под сакото. За нетренираното око този жест би изглеждал като обикновено поправяне на вратовръзката. Движението му беше станало като безусловен рефлекс и нямаше нищо общо със страха. В неговия занаят човек никога не знаеше кой може да се окаже на вратата. Освен това много по-лесно беше да извадиш пистолет прав, отколкото седнал.

Двамата мъже бяха странна двойка. Единият — висок и слаб, с нос като ястребов клюн, а другият — нисък, със сплескан боксьорски нос. Според биографията, която беше чел Рап преди срещата, случаят с втория беше точно такъв. Първият, сенатор Бил Уолш, беше висок метър и деветдесет и пет, избран от Айдахо. Той оглавяваше Сенатската комисия по разузнаването. Рап предполагаше, че той е истинският инициатор за срещата. Макар да беше по-любезен от спътника си, той беше по-труден за разгадаване. Вторият, сенатор Карл Хартсбърг от Ню Джърси, беше под метър и седемдесет. Беше израснал в Хобокън, където по едно време беше стигнал до победител в местното първенство по бокс. Той не беше толкова добър боец, но можеше да понесе доста удари. Това обясняваше и липсващия хруцъл на носа му. И двамата бяха на около шейсет и пет години, с почти трийсет години по-възрастни от Рап. Пръв заговори Хартсбърг:

— Библиотеката на Конгреса. Със същия успех можехме да се срещнем и в моя кабинет от другата страна на улицата.

Рап беше предпочел за срещата една от многото стаи за четене и конференции в библиотеката на Конгреса на Капитолийския хълм.

— Ничията територия е по-подходяща — отвърна.

Уолш протегна ръка.

— Благодаря, че отделихте от времето си, за да се срещнете с нас.

Рап се здрависа с Уолш, но отказа да удостои с тази чест Хартсбърг. След като седнаха, натисна няколко бутона на блекбърито и го остави на масата.

Хартсбърг погледна устройството.

— За какво, по дяволите, е това?

— За да съм сигурен, че не записвате разговора.

— Устройство за заглушаване ли е?

Рап кимна.

— Идеално. Аз също не искам някой да запише разговора ни. Дори се колебаех дали да дойда на тази среща — каза конгресменът.

Рап скръсти ръце и изпитателно го изгледа. Дали мрачният му тон беше само престорен, или настроението му в действителност беше такова? Той се обърна към Уолш и го попита:

— И защо две големи клечки като вас поискаха да се видят със скромна личност като моята?

Хартсбърг навъсено отвърна:

— И аз продължавам да си задавам този въпрос.

— Карл — скастри го Уолш и премина по същество: — Ние сме загрижени, Мич... загрижени, че с цялата тази риторика и разширяване на вътрешната сигурност, с новия директор на Националното разузнаване — с всичко това не правим достатъчно, за да защитим Америка.

— Нямам желание да споря с вас.

— Ние не мислим така. Затова поискахме да се срещнем с вас, за да чуем гледната ви точка. — Уолш се подпря на масата и след известно колебание продължи: — Какво е мнението ви за реструктурирането на службите на националното разузнаване и новия пост директор на Националната разузнавателна служба?

Рап се замисли дали въпросът е искрен или не. Едва ли щяха да получат от някого честен отговор.

— Мисля, че новият пост е погрешна, прибързана и пресилена реакция на шепа политици, които искат да отбият номера, че са свършили нещо — отвърна. — За да могат, като нападнат терористите следващия път, да се оправдаят, че са направили всичко по силите си, за да го предотвратят. А в действителност единственото им усилие е, че застанаха на пътя на хората, които наистина защитаваха страната.

Хартсбърг изсумтя:

— Да не мислите, че ни е лесно... на нас?

— За мен категорията „лесно“ не съществува, сенаторе. Говоря за правилно и неправилно.

— Е, бих искал да ви видя вас по националната телевизия как се изправяте срещу организациите на вдовиците на жертвите от единайсети септември. Да ви видя тогава как ще приложите вашето виждане за черно и бяло, добро и лошо. Журналистите ще ви изядат с парцалите.

— А вие направихте ли си труда да кажете на тези вдовици, че мъжете им са загинали, защото на никого от вас не му стискаше да нареди Осама бен Ладен да бъде ликвидиран? Казахте ли им, че през последните две десетилетия вашите партии изгубиха ценно време, за да се компрометират взаимно и превърнаха ЦРУ в поредната вашингтонска бюрокрация, поглъщаща ненаситно пари?

Хартсбърг погледна гневно човека от ЦРУ.

— Това са глупости. Вие, клоуните от Ленгли, пропиляхте милиарди и вината със сигурност не е наша.

— Мислите, че те загинаха, защото нямахме директор на Националното разузнаване ли? — Рап не му позволи да смени темата.

— ЦРУ... — Хартсбърг насочи заканаелно пръст към него — и цялата тази каша с абривиатури са пълен провал.

— И чия е вината за това? И двамата сте във Вашингтон повече от трийсет години. Работата ви е да контролирате. Нали сте полагали клетва, знаете думите... „Да защитавам и отбранявам“. Вашата работа е да ръководите и да се грижите кашата с абривиатури да действа ефективно. А не да ги критикувате, особено след като нищо друго не сте правили петнайсет години, освен да ги разсейвате с вашите политически коректни социални проекти.

— Вашата камбанария не е много висока. Не можете да видите голямата картина.

— Ето тук е основната ви грешка, сенаторе. Няма по-голяма картина от националната сигурност. Ако искате да налагате социални промени чрез законотворчество... правете го в Министерството на образованието, на здравеопазването, но не се заигравайте с Ленгли.

Хартсбърг потропа с пръст по масата.

— Виждали ли сте последния бюджет на Ленгли? Става дума за милиарди долари и аз искам да знам какво, по дяволите, получаваме в

замяна на тези милиарди.

— Ама вие направо ме изумявате. Оплаквате се за изхарчените пари, а в същото време решавате да вкарате повече бюрокрация... повече звена във веригата... да забавите оперативната дейност още повече. Да харчите повече пари. Да направите така, че под една разузнавателна информация да се подпишат двайсетина различни началници и директори на отдели, за да стигне тя до президента. Мислите ли, че подобен подход ще разреши проблемите ни?

— Мисля, че ЦРУ пилее парите на данъкоплатците и нещо трябва да се направи, за да се събудят от летаргичния си сън.

Лицето на Рап внезапно стана спокойно и той се облегна назад.

— Сенаторе, може да се изненадате, но съм напълно съгласен с вас.

Признанието му накара двамата политици да млъкнат. Те се спогледаха объркано и тогава Уолш попита:

— Кое най-много ви притеснява в Ленгли?

— Три хиляди души загиват за една сутрин, а никой не е уволнен... — Рап погледна първо към единия сенатор, после към другия. — Виновни или не, някои хора трябваше да се простят с постове си. И не говоря само за ЦРУ, а също за ФБР, Пентагона, Съвета по национална сигурност, Белия дом, Конгреса, Сената... Цялата ваша култура „покрий си задника“ създаде само политически помагачи, които да ви се притекат при нужда за решаване на партийни проблеми.

— Сега е мой ред да се съглася с вас — отвърна Хартсбърг и обвинително погледна към Уолш.

— Взехме решение — каза в своя защита Уолш. — Няма да търсим изкупителна жертва за случилото се. Единайсети септември беше подготвян дълго и двете партии носят вина, че не го предотвратиха.

— Нямам предвид вашите драгоценни политически партии. Говоря за пречките, които създавате пред хората, които се опитват да си вършат работата.

— Знам. Знам също, че не обичате много политиците, но трябваше да сключим това споразумение, иначе двете партии щяха да се унищожат една друга.

— И кое щеше да му е лошото?

— Противно на това, което си мислите, господин Рап, ние сме загрижени за страната — каза Хартсбърг. — Уверявам ви, че единствено поради тази причина в момента седя тук с вас на една маса.

— Ако имахте възможност, как бихте поправили курса? — попита нетърпеливо Уолш.

Рап реагира с известно подозрение:

— Питате мен... човек без абсолютно никакъв опит в администрацията и без никакво желание да става бюрократ?

— Така е, но вие имате повече практически опит от който и да било друг във Вашингтон.

Той помисли и отговори:

— Ами, не е много сложно. Бюрокрацията е твърде голяма. Получава се обърната пирамида. По-малко от един процент от хората на щат се занимават с оперативната работа. За бога, та преди единайсети септември служителите се занимаваха повече с различията между малцинствените групи, отколкото с Бен Ладен.

— И какво е решението?

Рап сви рамене.

— Постъпете както правят Ай Би Ем, „Дженерал Илектрик“ или другите големи корпорации. Отървете се от тази ненужна тежест. Съкратете бюджета на всеки отдел с десет процента. Пенсионирайте по-рано част от персонала, на други платете по десетина заплати, уволнете ги и им пожелайте късмет. И тогава започнете да изграждате наново тайна разузнавателна служба.

— Колкото и да ми е неприятно да призная... ние с вас — каза Хартсбърг и посочи с пръст първо Рап, а после себе си — мислим абсолютно еднакво.

— Тогава какво ви спира? Вие ръководите комисията... вие държите парите.

— Работим по въпроса, но да се опиташ да промениш нещо в окопалата се вашингтонска бюрокрация не е лесна задача — отвърна Уолш. — В момента търсим някакво временно решение. Предпазна мярка, ако така ви харесва повече.

— Като например?

Сенаторите смутено се спогледаха. Уолш понечи да отговори, после отново се обърна за помощ към млъкналия си колега. Хартсбърг извади брой на вестник „Вашингтон Поуст“ и го постави на масата. На

челната страница имаше статия за бруталното убийство на ислямски духовник в Монреал. Сенаторът посочи статията и попита:

— Ние имаме ли нещо общо с това?

Рап дори не трепна.

— Поне аз не знам да имаме.

Хартсбърг се приведе напред и гневно го погледна в очите.

— Това е много лошо.

Рап остана шокиран от думите на сенатора, макар и да не го показва.

7.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Кенеди стоеше до конферентната маса със скръстени ръце и потропваше с крак по пода като Гайгеров брояч. Колкото повече се приближаваше до нея, толкова по-забързано ставаше тропането. Той затвори тежката звукоизолираща врата. Не го очакваше нищо добро. Шефката му беше най-спокойният човек, когото познаваше. Беше непоклатима, професионалистка до мозъка на костите си. А ето как се държеше в момента. Така обикновено го посрещаше жена му, когато беше бясна.

Рап реши да започне предпазливо пръв:

— Срецнах се с онези двамата, както ме помоли.

Спря се на половин метър от нея, разкопча сакото си и сложи ръце на кръста. Изпод сакото се показа черната дръжка на браунинга в раменния му кобур.

— Ще говорим за това после. — Тя посочи към масата.

Върху лакираната дървена повърхност бяха разтворени четири вестника. „Ню Йорк Таймс“, „Лондон Таймс“, „Монреал Газет“ и „Вашингтон Поуст“. Във всеки от тях на първа страница беше убийството на Халил.

— Какво се случи по дяволите?

Рап прочете заглавията. Ефектът беше надхвърлил очакванията му.

— В „Монреал Газет“ пише, че е бил почти обезглавен.

Мич хвърли крадешком поглед към шефката си.

— Преувеличават.

— А ти откъде знаеш? — Беше му заповядала другите да свършат мръсната работа, а той само да командва операцията.

Рап реши, че мълчанието е най-добрата тактика в случая.

— Трупът е бил оставен на улицата, за да го видят всички — продължи тя.

— Е... това е вярно.

— Объркана съм. — Тя се намръщи — нещо нехарактерно за нея. — Нали се бяхме разбрали. Точно това — посочи вестниците — исках да избегнем.

— Знам, но нека ти обясня първо.

Тя отново скръсти ръце и още по-енергично затропа с крак.

— Слушам те.

Той въздъхна и погледна към вестниците.

— Четох само „Вашингтон Поуст“. В него не пише нищо за нас. Споменават само, че е бил подозиран в участие в международен тероризъм и че е лежал в затвор във Франция. Само толкова.

— Това е днес. Повярвай ми, утре сутринта ще напишат за всичко останало. Телефонът в отдела за връзки с обществеността вече е загорял. Тази работа ще се разрасне лавинообразно.

— Не мисля така.

— И защо, господин медиен експерт?

— Защото пресата чака звездния си миг. Монреалската полиция засега си държи устата затворена, но това няма да трае дълго. Всъщност готов съм да се обзаложа, че вече е изтекла информация. Но ние ще останем извън подозрение.

Тя сви вежди и го изгледа подозрително.

— Какво си направил?

— Да кажем само, че инсценирахме убийството да изглежда като в пристъп на ярост, а не като професионален удар.

— Искам подробности. — Това беше заповед, а не молба.

— Журналистите не знаят още, че Халил е бил открит с пачка банкноти, натъпкани в устата му, а на стената, на която е бил подпрян, с неговата кръв е била изписана думата „мунафик“.

— Двуличник — преведе си сама Кенеди. — Не разбирам.

— Коулман откри някои интересни неща миналата седмица. Не всички богомолци от джамията му са били доволни от него. Хората от общността са били разтревожени заради призивите му за джихад и вербуването на млади мъже, които е пращал да воюват зад океана. Но има и още нещо, което мюсюлманите, както и повечето хора, смятат за омерзително.

— И какво е то?

— Бил е порноперверзник.

— Какво?

Рап извади от джоба диска, който Коулман му беше дал.

— Скот се промъкна в апартамента му и копира хард диска му. Беше пълен с порнография. Садо-мазо, завързани с въжета жени, педофилия.

— Шегуваш се.

— Напротив. — Той ѝ подаде устройството. — Включи го и се увери сама.

Кенеди затвори очи.

— Ще се доверя на думите ти.

— Имаше и списания. Доста извратени неща.

— И мислиш, че полицията и медиите ще изключат версията за участието ни само заради някакъв порнофетиш? — Поклати глава. — Не знам, Мичъл, струва ми се нереално.

— Има и още нещо.

— Какво е то?

— Тялото му беше, ъ-ъ... — той въздъхна — малко насечено.

Тя силно се намръщи и сложи ръце на кръста.

— Защо?

— Не исках да изглежда прекалено лично.

Кенеди поклати глава.

— Довери ми се, Айрини, знам как мислят ченгетата. Ще го определят като убийство за отмъщение. Ще си помислят, че задникът е обезчестил дъщерята на някого, а вероятно наистина е станало така. Напъхахме парите в устата му и му нанесохме множество прободни рани. Всички тези детайли в крайна сметка ще стигнат и до пресата и на никого няма да му хрумне, че сме замесени.

Кенеди се обърна и отиде в другия край на кабинета. Там имаше дълго канапе и два фотьойла, подредени около правоъгълна маса за кафе със стъклен плот. Рап изчака няколко секунди и я последва.

Тя остана с гръб към него, загледана през прозореца в ярките есенни цветове на долината на река Потомак. Най-накрая отново поклати глава и попита:

— Как мина срещата?

— Необичайно — отвърна Рап и си отдъхна, че смениха темата. — Защо не ми каза какво ще поискат?

— Исках да видя искрената ти реакция.

— Искаше да ме заварят неподготвен — поправи я той.

— Би могло да се каже и така. Виждаш ми се необичайно спокоен. Очаквах да влетиш с гръм и трясък и да ми откъснеш главата.

Рап също се загледа през прозореца. Фактът, че той и сенатор Хартсбърг имаха еднакво мнение по важен проблем, беше достатъчен за него, за да постави интуицията си под въпрос. Но това беше само началото. Предложението, което двамата политици му бяха отправили, го обърка. Това беше последното нещо, което очакваше да чуе точно от тях.

— Нали не мислиш, че е номер?

— Не. — Рап продължи да гледа през прозореца. — Може и да ме мразят, но не мога да си представя, че биха преминали през подобно нещо само за да се отърват от мен... Освен това знаят, че ще им видя сметката само ако се опитат да ме призват на изслушване в Сената.

Кенеди не беше сигурна дали той говореше сериозно, или се шегуваше. Кое то беше добре дошло за него. Градският фолклор за подвизите му отдавна беше надминал действителността.

— Хартсбърг си пада малко фанатик и би ми направил номер, но не и Уолш.

— Съгласна съм. — Тя остави чашата си на масата. — Добре те разбирам. Така се чувствах и аз миналата седмица, когато дойдоха при мен. От толкова време си в лоши отношения с тях и изведнъж, ни в клин, ни в ръкав, се оказва, че са съгласни с гледната ти точка. И това те кара да се замислиш, да се усъмниш в правилната ти преценка.

— Точно така.

— Има начин да се отгатне какви са им мотивите. Не се ли досети?

— Не.

Кенеди беше прозряла истинската причина за срещата още от самото начало и се изненада, че Рап не я беше разбрал.

— Предполагам, че пътуването ти от Капитолия до Ленгли мина спокойно и тихо. За какво си мисли, докато караше?

— Каква ще бъде структурата... как ще се финансира... как да ги убия, ако ми заложат капан.

Тя кимна. Значи наистина възнамеряваше да ги убие, ако му направят номер.

— Според мен едва ли ще се стигне дотам.

— Иска ми се да имах твоята увереност, но не съм склонен да се доверя на Хартсбърг.

— Бомбата промени всичко, Мич.

Рап я погледна скептично. Бомбата, за която тя спомена, беше част от заговора на ислямски радикални фундаменталисти да превърнат Вашингтон в огромен пожар. Ако не бяха Рап и няколко правителствени служители, сенаторите Уолш и Хартсбърг, както и повечето от техните колеги, щяха да загинат от експлозията на ядрена бомба с мощност петнайсет килотона.

Мозайката започна да се намества.

— Самосъхранение — замислено изрече той.

— Да, най-силният им инстинкт.

Политиците бяха удивително издръжлива порода. Вероятно Кенеди беше права.

— Както и да е. Просто искам да съм сигурен, че наистина са на наша страна.

— И какво мислиш за предложението им? — Тя взе чашата и отпи.

— В основни линии то представлява екипът „Орион“ в разширен вид. Който, както много пъти сме говорили, не беше използван пълноценно.

Екипът „Орион“ беше отряд за тайни операции, създаден от предшественика на Кенеди Томас Стансфийлд преди около двацет години. Идеята беше отрядът да действа тайно и независимо от ЦРУ и от останалите структури на националната сигурност на страната. Екипът позволяваше на Стансфийлд да заобикаля бюрократичните механизми в политиката и да преодолява някои дребни пречки като заповедта, забраняваща убийствата. „Орион“ му даваше възможност да върши неща, за които цивилизованите хора не искаха и да чуват. Рап беше главният оперативен изпълнител в групата почти от началото на разузнавателната си кариера — двацет и две годишен. Беше прекарал доста време в Европа, Близкия изток и Югозападна Азия, където събираше разузнавателна информация и когато се налагаше, действаше по по-радикален начин.

— С тази разлика, че този път те ще са на наша страна — добави Кенеди. Имаше предвид Хартсбърг и Уолш.

— Би ли ми пояснила защо това е в наша полза?

— Аз бях част от екипа „Орион“ в продължение на осемнайсет години. През шест от тях го ръководех. — Тя се усмихна. — Като изключим, че през повечето време се стремях да те предпазвам от неприятностите, най-трудното беше да събирам пари за финансирането на операциите. Ако Хартсбърг и Уолш са на наша страна, няма да имаме проблеми с финансирането. И което е по-важното, няма да се тревожим да не започнат разследване срещу нас. Работата ти ще е много по-лесна.

Той кимна.

— Разбирам аргументите ти. Но искам да съм напълно сигурен в тяхната лоялност.

— Естествено. — Кенеди прибра косата си зад ухото. — Имаш ли някакви идеи?

— Да, една. — Рап извади своето „Блекбъри“. — Малка застраховка. — Натисна няколко бутона и се включи запис на разговора, който беше провел в библиотеката на Конгреса. След няколко секунди спря записа и се усмихна. — Надявам се, не си разочарована от мен?

— Щях да съм разочарована, ако не беше направил записа.

Той закачи обратно устройството на колана си.

— Няма да търпя никакво диктуване на условия.

— Вече им го обясних.

— И как го приеха?

— Виж, Мич, в този град славата ти е надминала и най-смелите фантазии. Забуленото ти в тайнственост минало, внезапната смърт на политици, които вадят компромати срещу теб... Всичко това само засилва усещането за твоята митичност. Хората не смеят да изрекат името ти и говорят за теб шепнешком. И дори тогава се оглеждат уплашено. Приписват ти се неща, с които знам със сигурност, че нямаш нищо общо.

— И откъде си сигурна? — Рап я погледна лукаво.

— Защото когато събитията са се случвали, ти дори не си бил на този континент. Въпреки това хората обичат конспирацията, а ти се вписваш добре в представите им. Суров, мъжествен, имаш красива съпруга, която работи като журналистка в Ен Би Си, най-големият ти покровител е не друг, а самият президент на Съединените щати. Като

добавим и споменатата вече кончина на някои политици и информацията за теб, която те са изнесли в медиите, етикета на професионален убиец, който журналистите ти лепнаха... нашата първа защитна линия... С една дума, на Капитолия няма човек, който да не го полазват тръпки, щом стане дума за теб.

— Добре тогава. — Би предпочел предишната си анонимност, но щом някои от по-неразумните политици се страхуваха от него, това не беше чак толкова лошо. — Ето какво е моето условие. Ще се заема с плана, но ще го направя по мой начин. Аз ще подбирам мишените и ще се консултирам само с теб и с никой друг. Ако те имат предложения, нека ти ги предадат първо на теб. Но ще имам право на вето и моето съгласие ще е ключово. Ако сметна дадена операция за твърде рискована или пък мишената не е достатъчно важна... ще откажа.

— Бих могла да ги склоня да се съгласят. Друго?

— Сам ще подбера хората си.

Кенеди кимна. Очакваше, че той ще постави тези две условия.

— И няма да се ограничим само с ликвидирането на известни терористи.

— Как така?

Рап се усмихна.

— Тази част още я доработвам и не съм готов да ти я покажа.

— Няма ли поне да ми подскажеш малко?

— Ще спомена само, че възнамерявам да водя тази война на повече от един фронт, но без да се съобразявам с ничии правила.

— Като малката ти операция в Канада ли?

Той кимна.

Кенеди го познаваше по-добре от който и да е друг, включително и от жена му. Тя го погледна загрижено:

— Само ще ти дам един съвет. Много внимавай, когато работиш в страна, която е наш съюзник. Ако някоя от чуждестранните разузнавателни служби те спипа, че действаш на тяхна територия, ще си имаш много големи неприятности.

Рап се ухили.

— Да ме спипат не влиза в плановете ми.

— Никой не го иска, Мич. — Тя поклати глава. — Никой.

— Знам... знам. Но толкова години все успявах да се измъкна... Нямам намерение сега да се провалям.

— Само бъди предпазлив и действай бавно и леко.

Той поклати глава.

— Времето е лукс, с който не разполагаме. Сенатор Хартсбург може и да е голям дръвник, но е прав за едно.

— За какво?

— Трябва да ги ударим, преди те да са ни ударили.

8.

ЛОНДОН, ВЕЛИКОБРИТАНИЯ

Личната карта в портфейла му беше на името на Хари Смит. Това не беше рожденото му име, а просто стандартна предпазна мярка. През последните четирийсет и осем часа беше наблюдавал непрекъснато обекта. Унасяше се, след като мъжът лягаше да спи, и се събуждаше преди него. Беше по-млад, в много по-добра форма и елементът на изненадата беше на негова страна. Беше тренирал дълго и продължително да издържа без сън. Изпитваше силно желание да удовлетвори своите потребности, а тази задача далеч не беше достатъчна. Всъщност задачата дори започваше да му доскучава.

Обектът-мишена беше турски финансист, склонен към опасни авантюри. Особено авантюри с незаконна търговия на оръжие. Притежаваше няколко банки в родината си и имаше дялове и акции в още половин дузина банки из цяла Европа. Напоследък мъжът прекарваше доста време в Лондон и убиецът много добре разбираше причината. В този придобиващ все по оруеловски вид град нямаше и едно ъгълче, което да не се наблюдава от охранителна камера. В света на наемните убийци — професия, в която анонимността е залог за успеха — Лондон не беше много подходящ за работа.

Специално в тази част на Лондон концентрацията на охранителни камери беше необичайно голяма. Хотел „Хампшир“ беше разположен на Лестър Скуеър, на една крачка от скупчените правителствени здания със сериозна охрана: Националната галерия, Министерството на отбраната, Парламентът и Уестминстърското абатство. Убиецът предполагаше, че турчинът е избрал този хотел най-вече поради тази причина. Районът се охраняваше добре от полиция и други служители по сигурността. Този факт обаче не притесняваше убиеца. За хората, натоварени с охраната на тези сгради, опасността изхождаше от евентуални терористи, а не от бизнесмени. Трябваше

само да се придържа към ролята си, да се маскира с „градския камуфлаж“ и щеше да мине незабелязано.

Партньорката му беше на различно мнение. Тя искаше да отклонят поръчката, да се откажат от задачата, но той беше настоял да продължат. Напоследък охранителните камери се множаха едва ли във всеки по-голям град. За да оцелеят в бизнес като техния, трябваше да се пригледят към новите условия. Тя предпочиташе да се оттеглят от професията, а не да се адаптират. Но бяха много млади, за да се пенсионират. Хари беше на трийсет и две, а Аманда — на трийсет. Аманда не беше истинското й име, но заради оперативната сигурност през изминалата седмица той се обръщаше към нея само така. Ключът към дълголетие в техния занаят се криеше в детайлите, малките камъчета, които можеха да обърнат колата: фалшиви документи с високо качество на изработка, банкови сметки и кредитни карти на фалшиви имена. Тук се прибавяше и дисциплината да останеш в ролята, независимо дали си сам или пред други хора.

При сегашните темпове на развитието на бизнеса им трябваша още пет години, за да достигнат желаното финансово ниво и да се пенсионират. Вече бяха спестили няколко милиона, но той не искаше да прекара остатъка от живота си в скучно живуркане. Беше избрал тази професия, защото го привличаше и защото си беше сам шеф. Защото, ако играеше умно, можеше да спечели много пари. Имаше необходимия талант и умения, но само те не бяха достатъчни. Когато залогът беше толкова висок, уменията трябваше да се съчетаят със стремеж към съвършенство.

Тази работа не само го привличаше, но му доставяше и удоволствие. Да, удоволствие. Но не го беше признал пред никого, дори пред нея. Когато отново се повдигнеше въпросът да се откажат и да се оттеглят завинаги, той винаги се оправдаваше, че първо трябва да спечелят повече пари. Но за себе си знаеше, че не иска за нищо на света да се отказва от прекрасната си работа. Най-големият му страх беше не че ще го хванат рано или късно. Той беше уверен в способностите си. Истината беше друга. Подобно на комарджия, привличан от масата с карти или рулетката, той се беше превърнал в роб на тръпката от ловуването.

Нямаше нищо по-вълнуващо от това да дебнеш и да поразииш жертвата си. За целта се изискваха къртовски труд, тренировки и

умения. Той беше експерт по стрелба с дългоцевно и късоцевно оръжие. Знаеше точно къде да забие острието на ножа, за да постигне желания резултат — обикновено смърт, но понякога поръчителят поставяше условие жертвата само да бъде осакатена. Знаеше как да борави с юмруци, лакти, колене, пети и дори да убие само с удар с глава. Можеше да управлява самолети и вертолети, а когато опреше до наблюдение и контранаблюдение, беше гений.

И ето сега, стоеше срещу хотел „Хемпшир“ отегчен до смърт. Оставаше му час или по-малко до изпълнението на договора за двеста хиляди долара, а той се прозяваше. Погледна към входа на луксозния хотел и потисна поредната прозявка.

„Хайде, смотаняко. Излизай и да свършваме по-скоро.“

Той говореше с британски акцент, макар и да не беше поданик на кралицата. „Смотанякът“, когото спомена, пътуваше много и, изглежда, нямаше проблеми с харченето на пари. Той обаче имаше проблем с плащането на сметките и догадките на убиеца бяха, че вероятно затова са определили цена от двеста хиляди за главата му. За човек, ядосал опасни хора, този се държеше необичайно спокойно. Особено имайки предвид обстоятелството, че хората, които беше прецакал, всъщност бяха руски мафиоти. През последните години убиецът непрекъснато работеше върху руския си, но езикът му се струваше едва ли не най-трудният от петте други, които владееше перфектно. Не желаше да работи в бившия Съветски съюз, но старата комунистическа държава и нейните сателити представляваха най-големият разрастващ се пазар за неговия бизнес. Те бяха безмилостни негодници, готови да убият всеки, дръзнал да ги прекара. Искаха да си гарантират възвръщаемост на инвестициите и когато сделката не вървеше както я бяха планирали, първото, което идваше на ума на тези параноици, беше, че са ги измамили. Убиецът предполагаше, че такъв беше случаят и с турчина. Но не знаеше със сигурност. За да разбере, трябваше да задава неудобни въпроси, а той се ръководеше от правилото, че разпитваше само когато много му се налагаше.

Бяха подслушали няколко телефонни разговора на турчина с параболични микрофони със среден обхват, когато той излизаше за сутрешната си разходка. Вчера беше казал на свой приятел, че руснаците са тъпаци, но че не са чак толкова побъркани, за да се опитат да го убият в Лондон. Този коментар направо поразил убиеца.

Пълен идиотизъм. Накара го да се запита как изобщо турчинът е останал жив толкова време. Той беше на петдесет и осем години и над двайсет години търгуваше с оръжие. Да подценяваш противника беше класическа тактическа грешка — обикновено породена от глупост и надменност или и от двете.

Той се облегна на уличната лампа и си погледна часовника. Внимаваше да държи главата си наведена. На лампата над него беше монтирана конзола с камера. Беше десет часът и двайсет минути. Беше с костюм, дълъг черен шлифер и филцова шапка. Черната му коса беше изрусена, а специалните контактни лещи променяха цвета на очите му от тъмно в светлокафяв. За по-сигурно носеше очила. Държеше в лявата си ръка брой на „Таймс“ и чадър. Небето беше оловносиво и по всичко личеше, че щеше да завали всеки момент.

Два дни подред турчинът се появяваше в десет сутринта, за да направи обичайната си разходка из парка. Слагаше си на ухото слушалката-устройство за безжична телефона връзка и през цялото време на разходката говореше по телефона и пушеше цигари. Изобщо не забелязваше, че го следят, и ако човек се вслушаше в телефонните му разговори и коментари, нямаше да се учуди изобщо на безхаберията му. Като повечето от жертвите на убиеца турчинът не изневеряваше на навиците си. Той винаги отсядаше в „Хемпшир“, когато беше в Лондон. Щом метеорологичните условия позволяваха, се разхождаше в парка „Сейнт Джеймс“. Връщаше се за обяд в хотела и после отиваше в банката, където държеше малък офис, а накрая се отправяше за следобедния чай в „Браунс“.

Тази сутрин обаче нещо му беше попречило да се придържа към графика си и убиецът започваше да се тревожи. Да, всеки момент щеше да завали, но времето беше такова и през предишните дни. Границата между прекалено прибързаната работа и прекалено дългото изчакване беше тънка. Дългите периоди на следене и наблюдение можеха да доведат до отегчение и скука, колебание, а понякога и до бездействие. Те също така увеличаваха шансовете да бъдеш забелязан и разобличен. От друга страна, прибързаните действия, преди да си оценил цялостно тактическата ситуация, можеха да завършат с провал. Трябваше да бъдат запомнени не една и две карти и схеми, да бъдат съгласувани до минута действията, да бъдат осигурени всички основни

и резервни варианти на придвижване и оттегляне. А в Лондон човек никога не биваше да забравя за вездесъщите охранителни камери.

Убиецът вече се съмняваше, че турчинът днес изобщо ще излезе от хотела. Трябваше или да го ликвидира следобед след чая, или пък да чака друг ден, когато обектът отново ще отиде на разходка в парка. Докато обмисляше двете възможности, турчинът излезе от хотела и портиерът му подаде чадър. Двамата си размениха обичайните любезности, турчинът запали цигара и тръгна по пътя си. Убиецът беше обмислил този етап много внимателно и подробно. Вече беше заел позиция пред обекта. Ако полицаите не дай боже се доберяха до записите от камерите, щяха да търсят някой, който е вървял след жертвата и я е проследил. Изобщо нямаше да им хрумне да се усъмнят в гражданите, които вървят отпред. Убиецът също така беше открил пролука в обсега на обзор на камерите. Затова щеше да поеме по малко по-различна пътека към парка. В самия парк обаче щеше да има известни трудности. Обикновено там се разхождаха един-двама полицаи, доста държавни чиновници, а на всичкото отгоре имаше и монтирана камера близо до мястото, където бяха планирали да осъществят удара. Той се беше прикрил и маскирал така, че камерата да не може да запечата ясно лицето му, но след убийството полицията щеше да започне с изграждането на профила на евентуалния извършител. Освен това той предпочиташе самият акт на убийството изобщо да не бъде записван. Подобни кадри имаха способността да катализират емоциите у онези, натоварени да разследват убийства и други тежки престъпления. Убиецът си бе блъскал главата с този проблем до вчера, когато неочаквано му хрумна решението.

Той вдигна ръка и леко докосна слушалката на миниатюрното устройство „Моторола“, прикрепено към дясното му ухо. Секунда по-късно от другата страна на линията отговориха:

— Аманда Пул на телефона. — Гласът беше с ясен британски акцент.

— Аманда, мисля да се поразходя малко. Би ли отскочила да видиш дали нашият приятел ще иска да ми прави компания?

— С удоволствие, Хари.

Убиецът зави зад ъгъла, като през цялото време внимаваше да държи брадичката си наведена. В неговата професия съществуваше тенденцията действията винаги да се предвиждат и планират с няколко

хода напред. До голяма степен тази тенденция се дължеше на обстоятелството, че повечето от изпълнителите бяха или бивши военни, или бивши разузнавачи. Хари беше от вторите. Когато си работил за правителството на голяма държава, знаеш какво е да разполагаш с неограничени ресурси. По негово време екипировката и оборудването бяха изпитвани многократно, във всякакви условия. Милиарди долари бяха харчени за създаването на по-ефективни средства за комуникация и шифроване. Не по-малко пари отиваха и за нови подслушващи технологии и изключително мощни разшифроващи системи. Кое то обаче в момента представляваше проблем за Хари. Само американската Агенция за национална сигурност разполагаше с десетки космически спътници, проектирани да вършат само едно — да записват разговорите на хората. Агенцията имаше и най-мощните в света компютри, прибрани в подземия с размери на футболен стадион в щабквартирата им в Мериленд.

Тези суперкомпютри „Крей“ никога не спираха да работят, денонощно филтрираха електронни писма, радиокомуникации и телефонни разговори. Високоспециализирани програми позволяваха на компютрите да отсяват онези прехванати съобщения, съдържащи думи като „бомба“, „оръжие“, „убийство“ и други подобни на всички чужди езици. Някои от съобщенията се обработваха приоритетно — най-вече тези, идващи от Иран, Северна Корея, Ирак, Афганистан или Пакистан. С по-голям приоритет бяха съобщенията от тези страни, прехванати от зашифровани и защитени срещу подслушване канали. И така нещата се въртяха в кръг — едни хора измисляха начини да опазят тайните си, а други работеха върху методите за узнаване на тези тайни.

Всичко това караше Хари да се замисли върху един въпрос. Щом суперсилите, които разполагаха с почти неограничени ресурси и умствена сила, не можеха да опазят тайните си едни от други, какво оставаше за двучленен екип, чийто успех зависеше от съвременните технологии? Отговорът беше прост. Трябваше да избере противоположната посока. Шпионските служби по целия свят не се интересуваха от безобидните разговори между колеги по работа или влюбени. Номерът беше да се движат със стадото и да не се отклоняват от него. Да провеждат комуникацията си като всички останали и да не обсъждат истинската си работа по телефона. Ето защо след като пристигнаха в Лондон, те си купиха нови телефони. Сключиха

едногодишни договори с мобилния оператор, въпреки че щяха да използват телефоните най-много една седмица.

Той мина забързано, но спокойно по Сейнт Мартинс Стрийт, след което пресече по Уиткомб. Минути по-късно се озова на северния край на парка. Вероятно турчинът в момента се намираше на няколко пресечки зад него. Щяха да влязат в парка от различни места и да се засекаат там, където жертвата обичаше да се спира и да храни патиците, докато говори по телефона. На Малборо Роуд убиецът се натъкна на малкия товарен микробус, зад волана на който се намираше партньорката му. Той бързо отвори задните врати на микробуса. Взе отвътре връзка надути балони и затвори вратите. Микробусът спокойно се отдалечи, докато той прекоси улицата и се запъти към парка.

Тази част от плана го изнервяше. Мъж с официален костюм, с дълго черно палто и връзка с балони не можеше да се види често по улиците. Със сигурност щяха да го удостоят с няколко учудени погледи, но като при повечето неща в живота, и тук трябваше да се направи компромис. Той вдигна по-високо яката на палтото си и продължи с почти долепена до гърдите брадичка и с вдигнати рамене. Трябваше само да стигне с балоните до другата пресечка.

Огледа набързо обстановката. Търсеше да види високата шапка на някой полицаи. Стълбът на уличната лампа, който го интересуваше, се намираше веднага след пейката. Отгоре паркът се виждаше като на длан и беше разбираемо защо властите са решили да монтират камерите точно на него. Когато приближи лампата, той забави ход, вдигна високо лявата си ръка и остави пълните с хелий балони да полетят във въздуха. Балоните бяха завързани така, че средният се намираше малко по-ниско от останалите шест и се образуваше нещо като кошница. Тази кошница се насочи и закри обектива на камерата.

В това време убиецът не се спря нито за секунда, нито погледна назад. Турчинът вече се показва на не повече от двеста метра, вървеше право към него. Хари стигна до главната алея в посока изток-запад и зави наляво. Турчинът се беше спрял да си купи фъстъци от един уличен продавач. Взе и плик със сухари за патиците — също както предните две сутрини. „Браво — каза си убиецът. — Продължавай по обичайния си график и всичко ще мине по мед и масло.“ Както и очакваше, турчинът мина още няколко метра и свърна от алеята към

езерото. Застана до една върба и поръси сухарите пред себе си. В същото време лапаше фъстъци и не спираше да говори по телефона.

Хари леко натисна устройството на ухото си веднъж и то набра отново последния номер. След секунда партньорката му вдигна.

— Аманда Пул на телефона.

— Аманда, Хари е. Как вървят нещата?

— Всичко е наред. Пригответленията за партито вървят по план.

Това означаваше, че балоните са застанали точно на позиция.

— Добре. — Той погледна крадешком назад. — Някой друг ще идва ли на нашето мероприятие?

— Само тези, които са поканени.

Разстоянието между двамата се беше скъсило до по-малко от сто метра. Той сви от пътеката и тръгна към езерото.

— А неканени гости?

— Няма, но ако чуя нещо, веднага ще ви се обадя.

— Добре. — Хари заобиколи живия плет, извади от палтото си деветмилиметров пистолет „Валтер ППК“ със заглушител и бързо го пхна в навития вестник. После закрепил свитъка с два ластика. Убиецът стигна до водата и небрежно извади вестника, сякаш се кани да го чете. — Някой друг обаждал ли се е тази сутрин?

— Поне досега не са.

— Да се надяваме, че ще е спокойно до края на деня. — Той погледна и видя турчина на няколко метра пред себе си.

Сърцето му биеше нормално, дланите в ръкавиците му бяха сухи, целият беше нащрек. Чуваше всеки шум, имаше добра видимост и пълна представа за това какво ставаше зад него. До обекта го делиха по-малко от двайсет метра и наоколо не се забелязваше никой друг. Убиецът леко ускори крачка, за да се възползва от пълната изолация на жертвата. Когато извървя още десет метра, вече ясно дочу турчина. Беше избрал така да се приближи, защото искаше жертвата да го види. Така всичко щеше да изглежда нормално. Ако се прокраднеше незабелязано зад него, обектът можеше да долови присъствието му.

Убиецът отново вдигна глава и за миг срещна погледа на жертвата, но в крайна сметка се престори, че отново се зачете във вестника. Огледа езерото. Наоколо имаше само неколцина души, но те бяха достатъчно далеч отгук. Намираще се само на няколко стъпки от турчина и забеляза, че той се обърна с гръб към него. Хората бяха

единствените живи същества в природата, които охотно обръщаха гръб на потенциалния хищник. Щеше да е толкова лесно, че на Хари чак му стана противно.

Пристъпи към обекта, повървя зад него няколко крачки в посока към върбата. Цялата работа се превръщаше в детска игра. Надвисналите клони бяха идеалното прикритие, а турчинът се запъти точно към дървото. Спря се до върбата и понечи да погледне към езерото. Очевидно, за да види минувача, който беше нарушил покоя му.

Убиецът не протегна ръката с вестника напред, за да се прицели. Беше достатъчно обучен, за да не прибъгва до нещо толкова очебийно. Просто наклони напред свитъка, докато не го насочи в траекторията, по която искаше да изстреля куршума. Натисна спусъка веднъж и бързо пристъпи напред. Куршумът удари жертвата точно в тила. При удара се сплеска, от което поразената площ се удвои. Накрая разкъса мозъчната тъкан и се спря между направения на каша преден ляв дял на мозъка и вътрешната стена на черепа. От удара финансистът отлетя напред. Само миг по-късно убиецът го подхвана да не падне на земята. Огледа набързо входното отворствие — беше с размер на малка монета. Проправи си път през гъстите клони и две крачки по-навътре положи трупа под върбата.

Хари бързо провери да не се е изцапал с кръв.

След като се увери, че всичко върви по план, той се върна обратно. Сто метра по-късно попита по телефона партньорката си:

— Свободна ли си да обядваме по-рано?

— Да.

— Добре тогава. Аз приключих с работата. Ще те чакам на обичайното място след четвърт час.

— Ще се видим.

Докато вървеше към изхода на парка, Хари мина покрай двама служители на реда и закона. Те стояха до лампата, озадачено гледаха към връзката с балони и говореха с началниците си по радиостанциите. Когато по-високият от тях се опита да подскочи и да хване връзката, Хари едва се съдържа да не се размее. Това беше най-забавната гледка тази сутрин.

9.

ЗАЛИВА ЧЕСАПИЙК, МЕРИЛЕНД

Рап седеше в коженото кресло, а кучето му Шърли лежеше в краката му. От един час той пишеше страница след страница, идея след идея. Много от идеите бяха зачерквани, други ограждаше и рисуваше странни схеми. Сухото брезово дърво в камината пукаше от време на време, а той пишеше вече шеста страница. Поне още толкова страници беше откъснал и хвърлил в огъня. Записваше идеите си, не защото не можеше да ги запомни, а по-скоро за да открие вероятните слабости в плана, който съставяше. Задачата, с която се беше нагърбил, криеше редица проблеми, но той не можеше да устои пред перспективите, които му разкриваше. Тук също беше валиден основният принцип в неговата работа — стреми се да не те хванат. Различното този път щеше да е в многократно по-големия размах на действията. Вместо да преследва отделни обекти, негова мишена щяха да са цели групи. Поширокият мащаб на операцията предполагаше да се изготви план за бойните действия. Този план на свой ред трябваше да се огледа от всички страни, да се изпробва хипотетично няколко пъти, за да се увери Мич, че не е пропуснал нищо. И нищо нямаше да остане черно на бяло, нито един документ. Така го беше учил Томас Стансфийлд.

Покойният бивш директор на ЦРУ беше известен с това, че никога не носеше в себе си химикалка и винаги скастрияше подчинените си, които си водеха записки по време на работните съвещания. „Нашата работа е да научаваме тайни, а не да ги разгласяваме — казваше им той. — Ако не можете да запомните какво ви казвам, значи сте сбъркали професията си.“

Стансфийлд не изпитваше страх от враговете на Америка. Той ги уважаваше за тяхната непоколебимост и ги мразеше заради жестокостта им, но не се беше усъмнил нито за миг, че в крайна сметка капитализмът ще надвие комунизма. Онова, от което се боеше най-много, бяха опортюнистите на Капитолия, политиците, които само

чакаха повод да излязат на сцената и да разиграват своите представления. За него те бяха истинският враг. Врагът отвътре. Хора, които бяха в състояние да съсият кариерата и репутацията ти, без да им мигне окото. Стансфийлд имаше много максими и една от тях гласеше, че един надут и надменен човек не може да няма ахилесова пета.

Веднъж до Рап беше достигнал слух, че с помощта на агентурната си мрежа от пенсионирани ветерани от ОСС и ЦРУ Стансфийлд следи ключови сенатори и политици. Тези ветерани се бяха били рамо до рамо със Стансфийлд срещу нацистите, а след края на Втората световна и в разгара на Студената война — срещу руснаците. Тези мъже бяха запазили своите идейни убеждения и ентузиазъм. Пенсионирането за тях означаваше скука и еднообразие. Те с удоволствие биха се съгласили да продължат да упражняват занаята си, и то срещу такива лесни противници. Мълвата гласеше, че събраните от Стансфийлд досиета и натрупаната в тях информация са изключително опасни за хората, за които се отнасяха. Тези досиета бяха своего рода застрахователните полици на Стансфийлд срещу онези, които бяха дръзнали да поставят кариерата си пред националната сигурност. Рап си каза, че отново трябва да поговори с Кенеди за досиетата на бившия им шеф. Отделно си науми и той да си изработи подобни „застрахователни полици“.

Другата предпазна мярка на Стансфийлд се състоеше в премахването на всякакви уличаващи документи. Когато провеждаше операции в разрез с американските закони, той обичаше да напомня на помощниците си: „Записките и бумагите са примката, с която ще бъдете обесени. Ако е възможно, не записвайте нищо и изгаряйте всичко записано.“

Рап беше приел тези думи присърце, както и много други съвети на ветерана от Втората световна война. Като млад Стансфийлд беше част от екипите „Джедбърг“, които проникваха в тила на противника в Норвегия и Франция, за да събират разузнавателна информация и провеждат диверсии срещу нацистите. Точно тази тактика възнамеряваше да повтори Рап. Трябваше да атакуват едновременно от няколко направления. Директни действия, ликвидации, конфискация на банкови сметки, оказване на натиск върху държавите, които не са категорични в борбата с тероризма — всичко това беше в реда на

нещата. Но за да объркат наистина и да всеят колебания у противника, трябваше да разработят пълномащабна тайна операция. Операция, за чийто пълен размах щеше да знае само Рап. Той скъса поредната страница и я хвърли в огъня. Дори на Кенеди нямаше да каже всичко, което беше намислил. Време беше да нанесе решаващ удар, с който да извади от равновесие противника и да го накара да се усъмни в силите и възможностите си. Да всее раздор в противниковия лагер. Нещо като продължение на онова, което току-що бяха сторили в Канада. Да покажат истинската същност на тези лицемери. Да подкопаят доверието на масите в тези фанатици и да им внушат, че в лагера им има шпиони.

Шърли чу нещо и веднага вдигна глава. Секунда по-късно Рап също чу шума. Погледна часовника си. Беше малко преди осем вечерта. Кучето изтича да види кой е. Най-вероятно жена му се връщаше след поредния работен марафон. Като кореспондент на Ен Би Си от Белия дом тя започваше работа рано със сутрешните новини и завършваше с последната вечерна емисия. При положение, че в Белия дом не се случваше нищо драматично, по-голямата част от деня ѝ минаваше сравнително спокойно. Обикновено тя отделяше по един час за фитнес и не се страхуваше да удължи обедната си почивка, която задължително включваше и обиколка из магазините. Рап не проумяваше как една жена може да има толкова много обувки, чанти, колиета и огърлици и всякакви други модни аксесоари. Но пък в интерес на истината той не познаваше друга като Ана. Тя беше най-красивата и изискана дама за него. Дрешникът в гостната вече беше препълнен с дамски чанти от чужди дизайнери, които той смяташе за модни терористи. Веднъж я беше попитал колко струва една от тези чанти и тя веднага зае отбранителна позиция:

— Аз питам ли те колко струват твоите пистолети?

Рап отвърна, че за разлика от нея той използва постоянно пистолетите, а не ги захвърля като непотребни след първия път. И че за разлика от чантите пистолетите остават на мода за по-дълго от един сезон. Тогава остана много горд със себе си. До мига, в който тя не го уби с погледа си — нейна запазена марка. Тя имаше най-зелените очи, които беше виждал някога. Те можеха да бъдат спокойни като планински езера през горещото лято или гневни и изгарящи като висока и бясна вълна, потапяща беззащитна лодка. Веднъж баща ѝ му

беше казал, че всичко се дължи на ирландския ѝ избухлив нрав. Каквато и да беше причината, Рап обичаше спокойните и тръпнеше пред гневните ѝ погледи. Трябваше му съвсем малко време, за да осъзнае, че жена му не го намира за толкова забавен, както смяташе самият той за себе си. Научи също така, че победите в незначителните сблъсъци неминуемо рано или късно водят до колосални поражения в големите битки. На базата на този извод Рап си изработи желязно правило: Когато Ана е доволна и той е доволен. Когато Ана е бясна, животът не е никак забавен. Когато Ана е бясна на него, животът му се превръща в ад.

Рап хвърли поглед върху написаното и забодде замислено химикалката в едно определено изречение. Бравата на външната врата изщрака от превъртането на ключа, но той не вдигна глава. По тихия лай на Шърли и ентузиазма, с който тя пристъпваше, беше ясно, че е Ана. Утре сутринта той имаше среща с Кенеди и затова искаше да приключи с оперативния план, преди тя да го е подложила на щателна проверка. Дръжката на вратата се превъртя и той погледна точно навреме, когато жена му влезе с голямата си чанта „Кейт Спейд“. Това беше единствената чанта, която носеше със себе си редовно. Кое то беше добре, защото чантата струваше повече от който и да било негов пистолет — дори и от изработените по поръчка оръжия. В другата си ръка Ана държеше дамската си чантичка и пазарска торба.

— Как мина денят ти, скъпа? — попита я той.

— Добре. — Тя пусна на пода голямата чанта и прибра торбата в шкафа в антрето.

Рап поклати глава. По пастелния цвят на торбата предположи, че каквото и да има вътре, то не е предназначено за него.

— Леко пазаруване ли направи?

— Не. — Тя свали сакото си и му се усмихна накриво. — Уби ли някого днес?

— Не, днес не съм скъпа, но все още имам няколко часа. Какво има в торбата? — Посочи към шкафа. Нямах да остави така жалкия ѝ опит да прикрие порока си.

Тя беше тръгнала към хола. Спря се и също кимна към шкафа.

— В онази ли? — Скръсти ръце. — Звънях ти преди два часа. Защо не вдигна?

Смяната на темата беше първият издайнически сигнал за чувството ѝ за вина. Той го знаеше, защото непрекъснато прибягваше до същата тактика.

— Имах работа. — Рап посочи тефтера на коляното си. — Какво има в торбата?

— Забрави ли, че тази вечер имахме среща с Филип?

Филип беше техният дизайнер по интериора.

— Не знаех, че е тази вечер. — Докато изричаше тези думи, смътно си спомни, че се бяха уговарили за нещо подобно.

Тя постави длани върху бедрата си.

— За шпионин лъжеш доста неумело.

Той усети как топката премина в неговото поле.

— Не те лъжа, Ана. Наистина не знаех.

— Изобщо не го казвай. Отбелязано е на календара в кухнята. Напомних ти сутринта, преди да изляза, и ти пуснах съобщение на мобилния час преди срещата.

Сега вече си спомни.

— А, тази среща ли?

И тя го погледна ядосано.

— Извинявай. — Строяха къща във Вирджиния, близо до околоръстното, на площ от осем декара, на едно уединено местенце. Постепенно ангажиментите по строежа започнаха да отнемат все повече от времето му, а той не разполагаше с много свободно време. — Пропуснах ли нещо важно?

— Подбора на килимите. Между другото, мострите са в онази торба.

Рап стана.

— Извинявай. — Инстинктите му го бяха подвели. Той се приближи до нея и я целуна. — Нали знаеш, че не съм много вещ в тези работи. Ще се доверя на твоя вкус. Каквото изберете с Филип, ще се съглася с вас.

Тя го погледна скептично.

— Като плочките в банята, които ненавиждаш ли? Или цвета на стените в трапезарията, за който каза, че ти прилича на повръщано.

Рап отправи поглед към тавана, сякаш искрено се изненада от реакцията ѝ и сякаш чуваше тези думи за пръв път.

— Не е необходимо да казваш нищо. Като твоя любяща съпруга аз ще ти кажа какво ще правим. Ти ще отвориш бутилка вино, защото се нуждаеш да пийна нещо силно. После заедно ще прегледаме мострите за килимите и ти ще ми помогнеш да избира подходящите, след което ще седнем пред камината и ти ще ми масажираш раменете.

Той хвана раменете ѝ и лукаво добави:

— И после ще правим див секс.

Но тя поклати глава.

— Уморена съм... болят ме краката... чувствам се като пребита... утре трябва да стана в пет и не съм много склонна да те възнаградя за твоята разсеяност.

— Ще ти се реванширам. — Целуна я по врата.

— Ще видим. Сега иди за виното.

Рап продължи да обсипва врата ѝ с целувки, докато тя не го отблъсна със смях. Той грабна бутилка каберне от шкафа с вината и се зае да го отвори. Когато отново вдигна глава, видя, че жена му е застанала пред камината и държи бележника му със записките. Изразът на лицето ѝ беше напрегнат, тъй като тя се опитваше да разбере написаното. Трябваше да започне да пише на арабски за по-сигурно. Тогаваше да я изкара от кожата. Рап спокойно се приближи до нея и издърпа бележника от ръцете ѝ.

— Четях го — каза тя високомерно.

— Сериозно?... Не мислиш ли, че не е твоя работа?

Ана се усмихна.

— Но ние сме женени, любов моя. Не трябва да имаме тайни един от друг.

— А ти имаш толкова много. — Рап откъсна горния лист и го хвърли в огъня. — Кога за последно ми даде да погледна записките за някой твой репортаж? Сгрещила си си професията. Трябваше да станеш шпионка.

— Така ли мислиш? Още имам време да си сменя професията. Млада съм.

Той се върна в кухнята и отвори бутилката, след което наля виното в две чаши.

— Ще намразиш работата си веднага. Никога няма да можеш да се опазиш от онези чакали, журналистите.

— Големи негодници са, нали?

— Най-големите. — Подаде ѝ чашата.

Ана отвърна:

— Ама че си лош. Сега иди да вземеш мострите и да се захващаме за работа.

— Само ако ми обещаеш, че ще получа малко любов след това.

— Тази вечер си на изпитателен срок. Не настоявай.

Мич отиде до шкафа, предстоеше му досадно занимание. Отново се замисли за плана. Трябваше да доработи още много детайли. При други обстоятелства дори щеше да му е от помощ да подхвърли някои неща на Ана, но в случая това беше изключено. Особено с този род дейности. Операции като тази още с раждането си бяха обречени никога да не излизат наяве. Затова ги наричаха черни операции. Законът за свободата на информация нямаше никаква сила тук. Нямаше да се прави никаква документация, а участниците в операцията щяха да отнесат тайната със себе си в гроба.

10.

ЗАПАДНА АВСТРИЯ

Ерих Абел караше чисто новия си сребрист мерцедес Ес Ел Ей Ем Джилет с пълна газ. Беше хвърлил око на този модел от известно време. Не че не можеше да си позволи колата, просто беше изключително консервативен във финансово отношение. Неговото БМВ седма серия беше само на две години и беше решил да изчака още година, преди да го смени. В психически план за него отлагането на удоволствието беше проява на самодисциплина. Последният му договор с опечаления саудитец обаче промени всичко. В края на краищата караше често кола, кръстосвайки между Цюрих и Виена.

Докато беше в Рияд, проведе седем телефонни разговора. Десет милиона долара в брой, макар и да бяха изкусителна гледка, водеха със себе си определени проблеми. Абел каза на Саид Ахмед Абдула, че предпочита парите да не са в брой, а да бъдат преведени на сметка в пет различни банки в Швейцария. Написа му номерата и се обади на своя човек във всяка от банките, за да го помоли да го уведоми веднага щом парите бъдат преведени.

В рамките само на час потвърдиха и от петте банки. Сега разполагаше с десет милиона долара ликвидни средства в добавка към милион и четиристотин хиляди в брой, които съхраняваше на стратегически места по целия свят. Състоянието му включваше още два милиона в недвижими имоти и ценни книжа. Но в неговия занаят човек често имаше нужда от пари, за да се покрие за известно време. Шестия телефонен разговор проведе с представителството на „Мерцедес“ в Цюрих. Изобщо не си направи труда да се пазари за цената от сто двайсет и пет хиляди долара, която му обявиха за един от най-добрите седани в своя клас. Абел им каза, че ще отиде за колата на следващия ден. Седмото и последното обаждане беше на човек, когото много уважаваше. Димитрий Петров още живееше в Москва и продължаваше да пуши по две кутии смрадливи руски цигари на ден.

Този порок беше единственото, което Абел не харесваше у него. Петров беше царят на разбойниците. Истински професионалист, който си беше спечелил уважението и на приятели, и на врагове. Той беше и единственият професионалист, с когото беше склонен да обсъди новия си ангажимент.

В Москва беше обяд, когато той се обади на стария си приятел от КГБ, но гласът на руснака прозвуча така, сякаш го беше събудил от дълбок сън. Двамата си размениха обичайните любезности за около трийсет секунди, а в техния случай това бяха груби ругатни и псувни. Абел запази някаква тактичност, но руснакът изговори целия си запас от обидни думи. Краткият разговор показва на Абел колко много му липсва неговият стар приятел. После минаха по същество и той каза на Петров, че трябва да го види незабавно. Петров се поколеба и Абел му обеща чудесна храна, скъпо вино, отлични пури и десет хиляди долара обезщетение за загубеното време. Достатъчни бяха и любопитството, и интригата, за да накарат руснака да се вдигне от Москва, но Абел искаше колкото се може по-скоро да изпълни задачата. Нямаше нито ден за губене. Подслади примамката, като предложи на приятеля си да се видят в алпийската му вила край Блуденц, на час и нещо път от Цюрих, от другата страна на границата, в Австрия. Петров обожаваше величествената гледка и уединението, които предлагаше вилата. Той измърмори нещо за пътни разходи и Абел го увери, че всичко ще е за сметка на домакина. Накрая му каза да хване първия полет още на другата сутрин.

Абел даде газ по стръмния завой и когато излезе на права отсечка, натисна педала докрай. Мощният четиристотин деветдесет и три конски сили двигател изстреля седана като ракета. Той си позволи да се усмихне. Колата беше шедьовър на западногерманската инженерна мисъл. Повече от десет години след падането на Берлинската стена продължаваше да разграничава Изтока от Запада. Страната, в която се беше родил и израснал той, никога не би могла да произведе такава мощна машина. И това не се отнасяше само за Източна Германия. Никоя комунистическа държава не беше способна на подобно техническо постижение. Абел беше напуснал родната си страна и беше направил всичко възможно да не се върне там. Причините за това бяха не една и две и не можеха да се обяснят толкова лесно. На първо място не искаше всичко около него

непрекъснато да му напомня, че е бил на страната на победените в Студената война през двайсети век. Обединението беше помогнало на Източна Германия, но изостаналите провинции имаха да наваксват още много. Немарливостта и грубостта на комунизма бяха оставили дълбоки белези. Трябваше да се изчисти наслояваната с години патина, за да се появи отново гордият блясък на пословичната германска педантичност и ефикасност.

Абел беше живял в лъжа трийсет години и не искаше да го прави нито ден повече. Сега беше швейцарски гражданин и като новата си родина беше приел по-неутрална и делова нагласа към света. Войните започваха и свършваха, а търговията никога не спираше. А ако двете влезеха в сблъсък, обикновено възникваха страхотни възможности за бизнес и печалба. Абел беше обикновен посредник. Беше специалист по оценка на риска, а понякога, като в сегашния случай, и по премахване на риска.

Щом наближи следващия завой, намали скоростта. Този склон беше по-стръмен от останалите. През пролука в гъстите клони на дърветата зърна местния ски курорт. Щяха да открият сезона най-рано след месец. От неговата алпийска вила до селото се стигаше за двайсет и пет минути с кола. Чистият високопланински въздух беше полезен за астмата му, а уединението действаше благотворно както на психиката му, така и на бизнеса му.

Преди да позвъни на Петров, той се поколеба. В неговия занаят всичко трябваше да се анализира през призмата на съотношението риск/полза. Винаги трябваше да се прави компромис. Ако задачата беше стандартна, Абел разполагаше с достатъчно възможности, за да я свърши. Но тази беше по-особена. Трябваше му нов човек. Някой, който е изключително добър, но още не се е прочул сред обичайните клиенти. Главният принцип беше: колкото по-малко хора са въввлечени, толкова по-добре. Но за такава задача нямаше в списъка си човек, на когото да повери изпълнението. Петров обаче със сигурност познаваше някой подходящ.

Направи последния завой и свърна по пътя, който се спускаше надолу и водеше към вилата. Пътят беше ограден от двете страни с високи и тънки смърчове и след стръмния наклон постепенно ставаше равен. Абел зави към паркинга и паркира до една кола под наем. Забеляза, че куфарът на приятеля му е на верандата, до външната

врата. Той слезе от колата, заобиколи верандата и видя Петров да седи на стола със затворени очи.

Без да отваря очи, руснакът попита на английски с лек акцент:

— Колко още щеше да ме накараш да чакам, неблагодарен нацист такъв?

Абел се усмихна и забеляза дебелото яке върху скута на госта си. С прошарената си коса Петров изглеждаше като пенсионер по време на морски круиз. На едната странична облегалка на стола имаше кутия цигари, а на другата — запалка.

— Наблюдавах те повече от час, старо сталинистко куче. Помислих си, че или си умрял, или си заспал дълбоко. Предвид възрастта ти и двата варианта са доста възможни.

Петров отвори едното си око и започна да ругае Абел на руски. Немецът не можеше да се похвали с добро владение на руския, а с времето го беше и позабравил, но схвана смисъла на обидите. Нещо за сношаващи се кучета, за неговия род и дежурните реплики за нацизма. Той се разсмя от сърце и отвърна:

— Толкова ли си одъртял, че не ставаш да поздравиш стария си приятел? Да ти помогна ли? — Разпери мелодраматично ръце. — Да повикам ли болногледачка?

— Само ме докосни и ще ти счупя малкото носле — изръмжа Петров и скочи от стола с изненадваща лекота.

Двамата се прегърнаха и руснакът доста силно го потупа по гърба. Германецът се опита да му върне жеста, но той не усети нищо. Те бяха приблизително с един и същ ръст, малко под метър и осемдесет, но руснакът беше по-тежък от него с цели двайсет и пет килограма. Петров беше на шейсет и една, но изглеждаше най-малко на седемдесет. Прошарената му коса, цигарите, склонността към храната и алкохола, както и неизбежният стрес, не се отразяваха добре на външния му вид.

— Хайде да влезем вътре — предложи Абел. — По пътя се отбих на пазара и купих любимите ти продукти. — Двамата заобиколиха верандата и той отключи вратата на вилата. — Знаеш къде е стаята. Иди да се настаниш, а аз ще се погрижа за всичко останало.

Абел внесе куфара си вътре и разтовари три торби от багажника на колата. Първо сложи бутилката с водка „Белведере“ във фризера. Вероятността приятелят му да я пресуши до края на вечерта беше

съвсем реална. Отвори прозорците, за да влезе свеж въздух. После остави в хладилника опаковка с шест бутилки бира „Гъосер“ и втора опаковка с още толкова бутилки „Кайзер“. Ако и това не стигнеше на Петров, в мазето имаше добре заредена винарна. След бирата в хладилника отидоха маринованата херинга, пушената шунка, надениците, зеленчуците и сладкишите.

Петров се върна малко след като Абел приключи с подготовката. Немецът му подаде бутилка „Гъосер“, а за себе си взе „Кайзер“ и вдигна бутилката за наздравица.

— За старите приятели и свободните пазари.

Руснакът кимна и отпи голяма глътка. Понечи да каже нещо, но размисли и отново отпи.

— Чаках те цял следобед.

— Извинявай, че не можах да дойда по-рано, но кацнах на летището едва на обяд. — Абел си погледна часовника. Наближаваше пет часът.

— Къде беше? — попита го руснакът. Бутилката му вече беше наполовина празна.

За малко да му каже, но се усети навреме.

— По-добре ме попитай къде не съм бил. — Отвори кутията с фъстъци и ги изсипа в купа на кухненския плот. Номерът при Петров беше да не спираш да слагаш в устата му ядене и пиене.

— Пак ли вършиш мръсната работа на ОПЕК?

Седалището на Организацията на страните-износителки на петрол (ОПЕК) се намираше във Виена и засега беше най-големият клиент на Абел.

— Всеки се нуждае от разузнаване и информация. Дори и руската мафия. — Коментарът беше намек за предишния работодател на Петров.

— Е да, грандиозният експеримент с комунизма приключи и сега сме оставени да се грижим сами за себе си.

— Пия за свободната практика и капитализма. — Абел вдигна чашата си за новия тост.

— Ще пия за свободната практика, но за капитализма — никога. Тези негодници се нахвърлиха върху моята родина като лешояди и я оглозгаха до кости.

Германецът се засмя.

— А комунистите с какво помогнаха?

Той често употребяваше този аргумент в споровете им и винаги печелеше. Капитализмът беше за предпочитане. Ако отново се върнеха на темата, когато Петров се напиеше, щеше да го накара да го признае. Руснакът щеше да го заплаши, че ще го убие, ако Абел разкаже на някого, и щеше да се впусне в безкрайни речи за корумпираните комунисти, които съсипали светлата идея.

Петров зафъфли нещо за алчността и разрушителната вреда от религията. Той го прекъсна с думите:

— Иди изпуши една цигара отвън. Аз ще приготвя вечерята. Ето, вземи херингата. Взех я за теб.

Петров охотно взе буркана с маринованата и осолена риба и попита:

— Ами пурите? Само не ми казвай, че пропътувах хиляди километри напразно.

— И пури ще има, не се тревожи. Те са за вечерята. — Абел го избута навън и се зае с приготвянето на храната.

От време на време Петров влизаше да провери какво става и сипеше ругатни през отворената врата на верандата. Когато седнаха да се хранят, от шестте бири „Гъосер“ нямаше и помен. Петров изпи само един „Кайзер“ и веднага отсече, че това е бира за жени. Прекалено слаба. Бутилката с водка беше поставена в средата на масата и двамата се обзаложиха дали ще свърши до сутринта. Петров каза, че ще свърши, а Абел се съгласи с него. Той също обичаше да си похапва, но не можеше да се съревновава с руския си приятел. Скоро ометоха надениците, шунката и пържените картофи. Голяма част от тях беше отишла в търбуха на Петров. Абел постави на табла тортата и забеляза как Петров ококори очи, сякаш някой го беше ударил по главата. Тортата беше направена от шоколадов блат, шоколадов крем и карамел и наистина от нея можеха да ти потекат лигите. Германецът отрязва за себе си едно парче, а на госта си даде три. Руснакът се закани, че ако не стане от масата и не се оттегли, ще я изяде цялата. Абел не се и съмняваше, че той ще се върне в полунощ и ще я довърши.

Накрая излязоха на верандата. Абел извади две тежки вълнени одеяла. Единствените звуци, които се чуваха, бяха свързани с различните храносмилателни процеси в организма на Петров. Абел

отвори кутията с пури „Монте Кристо“. Взе за себе си една и подаде кутията на Петров.

— За теб са. — Германецът доближи пурата до носа си и се наслади на приятния аромат.

— Благодаря ти, приятелю. — Руснакът огледа плячката си.

Абел възнамеряваше да изпуши само една пура, и то много внимателно. Позволяваше си подобен лукс само в планината, но дори тогава всичко зависеше от състоянието му. С неговата астма беше принуден постоянно да проявява предпазливост. Щеше да се наслади на мига, да мирише пурата около час, преди да я запали.

— Искам да се посъветвам с теб, Димитрий.

Петров извади пура от кутията, откъсна със зъби върха ѝ и я запали. След няколко силни дръпвания и издишвания отговори.

— Чудех се кога ще минеш към деловата част.

— Винаги го правя след вечерята. Знаеш много добре.

Петров посочи с пурата към него.

— Внимавай, ставаш твърде предсказуем.

Абел си каза, че не трябва да разкрива навиците си. Извади елин плик от сакото си и го подаде на Петров.

— Хонорарът ти.

Руснакът направи гримаса и се поколеба.

— Това не ми харесва. Още не съм свършил нищо.

— Аз вярвам в теб.

— Десет хиляди долара. — Поклати глава. — Та ние сме приятели.

— Да, приятели сме. — Абел сложи парите в ръката му. — Но и на мен също ми се плаща добре. Приеми го така — тези пари не са мои... а на човека, който ме нае. Ти си подизпълнител.

Петров прибра плика в джоба си.

— Е щом вече съм нает, какво се иска от мен?

— Име.

— Какво име?

Абел беше решил в никакъв случай да не разкрива самоличността на мишената.

— Искам да бъде убит един човек.

Руснакът сви рамене.

— Ти познаваш доста хора, които се специализират в подобни дейности.

— Да, но тази задача изисква някой, който е по-добър от средностатистическите касапи.

Петров замислено сви вежди.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече за мишената?

Приятелят му поклати глава.

— Трябва да ми дадеш някаква информация, на която да стъпя. Искаш ли да изглежда като нещастен случай или катастрофа? От значение ли е дали ще има случайни жертви? Колко пари си готов да платиш?

— Искам най-добрия. Трябва ми истински професионалист. Някой, който да се отнася към професията си като към висше изкуство.

— А-а-а — въздъхна Петров. — Искаш един от онези откачените. Дето са издигнали убиването в култ и гледат на него като на религия. И искаш най-добрия?

Изглежда, в момента се мъчеше да се сети за подходящи кандидатури.

— Да — отвърна Абел. — Трябва ми някой, който не само се смята за най-добрия, но е и готов да докаже, че е най-добрият.

До това разграничение Абел беше достигнал след задълбочен размисъл и то беше важно. Много вероятно беше опитният наемен убиец да се откаже от поръчката веднага щом разбере кого трябва да убие. На него му трябваше човек, който прохожда в занаята. Някой, който би искал да окачи главата на Мич Рап сред ловните си трофеи, като онзи леопард в кабинета на Абдула.

— Мишената сигурно е много важна личност.

— Не е задължително.

— Някой, който е охраняван добре?

— Не е задължително.

Петров изпи още една водка и дръпна от пурата.

— Надявам се не работиш за проклетите саудитци.

— Никога не разкривам клиентите си. Но ми е любопитно защо мразиш толкова саудитците?

— Колкото и лоши да бяха комунистите, те бледнеят пред саудитците.

Абел се засмя:

— И как така?

— Саудитците си мислят, че Господ е на тяхна страна, а хората, които си въобразяват подобно нещо, са способни на най-нечовешките действия.

Германецът се заинтригува. Никога досега не беше чувал приятелят си да говори за религията по този начин.

— Поправи ме, ако греша, но доколкото ми е известно, великите вождове на Майка Русия — другарят Ленин и другарят Сталин — съумяха да избият двайсет милиона души и при все това бяха атеисти.

— Тази цифра е силно преувеличена.

— Раздели я на две тогава. Някакви си десет милиона.

— Аз не защитавам Ленин и Сталин. Те бяха ужасни създания, но тези саудитци и техният маниакален клон на исляма рано или късно ще ни довършат.

Абел не искаше да се отклонява прекалено много от предмета на разговора. Ако по-късно останеше време, можеха да продължат да бистрят политиката.

— Ще ти кажа само едно нещо за клиента ми. Неговата мотивация е колкото чиста, толкова и покварена, стара е като човечеството.

— Клиентът ти да не е проститутка?

Абел се усмихна.

— Не.

Петров посегна отново към водката.

— Отмъщение значи.

— Да.

След като напълни чашата си, Петров попита:

— Отмъщение за какво? Някой да не е хвърлил око на дъщерите му, без да са били забулени с фереджета?

— Не съм казвал, че е саудитец.

— Защо иска отмъщение?

— Един човек е убил сина му.

— Някой важен ли?

— Някой много опасен.

— А... разбирам. Трябва ти убиец, който да убие убиец.

— Точно така.

Петров накрая се успокои. Абел се запита дали на стари години приятелят му не беше обзет от угризения.

— И този някой е добър.

— Да.

— Чувал ли съм за него?

— Дотук с отговорите. Вече ти казах достатъчно. Дай ми име и ще продължим да говорим за злодеянията на комунизма.

Петров се озъби като старо куче, което бяха ръгнали с пръчка.

— Имам име и телефон за теб. Ще ти се обади жена, францужойка. Казаха ми, че била доста красива. Тя ще служи за посредник.

— А стрелецът?

— Знам много малко за него. За мен така е по-добре, а предполагам и за него. Моят източник ми каза, че е сравнително млад и е много добре екипиран.

— Агресивен ли е или е по-скоро предпазлив?

— По-скоро агресивен. — Петров се разсмя. — През последните седем месеца изпълни три поръчки за мен, а бог знае колко още хора е убил за други поръчители.

11.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Кортежът от коли сви от магистралата и мина покрай самотната бяла будка на охраната, която беше сложена през 1993 година, след като загинаха няколко служители на Управлението. Двата събърбана и черната бронирана лимузина „Кадилак“ продължиха по тесния трилентов път и оттам по рампата, без да забавят скоростта. По всичко личеше, че бързаха. Щом преминаха рампата, отпред се показа застрашително контролно-пропускателен пункт. Големи знаци с ясни и кратки надписи отклоняваха всички коли вдясно. Други знаци предупреждаваха неканените гости, че това е последната им възможност да се върнат обратно по пътя си, без да рискуват да бъдат арестувани и съдени. И ако случайно някой не забележеше знаците, мъжете в черни бойни комбинезони от номекс, въоръжени с автомати, служеха като допълнително предупреждение, че това място не е в списъка на туристическите забележителности. Колоната продължи да се движи в лявата лента и рязко спря пред боядисаната в жълто стоманена барикада. Наоколо гъмжеше от мъже с оръжие, а зад матовото зеленикаво бронирано стъкло на сградата те бяха дори още повече. Трима от пазачите, които разговаряха, преди да пристигнат неочакваните посетители, веднага излязоха и се разпръснаха. Никой не трябваше да им заповядва — беше част от обучението им. Скупчилите се хора бяха лесна мишена. Тук не беше Холивуд, нямаше сваляне на предпазители и издърпване на затвори. Когато бяха на дежурство, тези мъже бяха „горещи“ — с патрон в цевта. Единственият предпазител беше техният показалец.

Кортежът веднага беше отклонен от четирима от мъжете в черно. Въпреки мрачното и облачно утро носеха тъмни очила за стрелба, за да скриват очите си. Дулата на оръжията им останаха насочени надолу, но пръстите им леко галеха спусковите скоби, докато се опитваха да зърнат кой пътува в колите с тъмните стъкла. Подобни кортежи бяха

обичайно нещо, но винаги ги предупреждаваха предварително за идването им. За сегашното посещение не знаеха нищо, а служителите от охраната на този обект не обичаха изненадите.

От КПП-то излезе видимо раздразнен капитан и доближи пътника до шофьора на водещата кола. Тъмното матово стъкло се смъкна и се показаха тъмни слънчеви очила. Капитанът, ветеран в службата със стаж осем години, попита с не особено дружелюбен тон:

— Мога ли да ви помогна?

Пътникът извади черен кожен калъф, разтвори го и показа удостоверението си.

— Сикрет Сървис. — Той посочи към лимузината и добави: — Водим директор Рос на официално посещение.

Капитанът кимна и скръсти ръце зад гърба си.

— Вие, момчета, забравихте ли добрите обноски?

— Моля? — Агентът, изглежда, не разбра добре въпроса.

— Елементарен протокол... да звъннете... да предупредите, че ще идвате. — Капитанът се залюля неколккратно напред-назад на токовете на кубинките си, докато преценяваше докъде може да стигне в критиките.

Агентът уважи претенцията му само като смъкна тъмните си очила с два сантиметра по-надолу и показа една трета от очите си.

— Директорът е зает човек, но разбрах загрижеността ви. Проблемът е, че дори ние не знаехме допреди пет минути, че ще идваме тук. Тъкмо си тръгнахме от новия център за борба с тероризма и той ни нареди да се насочим насам. Аз само изпълнявам заповеди.

Отговорът беше приемлив.

— Добре. Свалете стъклата, извадете удостоверенията си и ще свършим максимално бързо. — Капитанът посочи към водещия събърбан и от сградата излязоха трима негови подчинени, единият от които с куче. Последният с кучето започна бавно да обикаля колата, докато двамата му колеги се заеха да проверяват документите на дошлите. Капитанът се поколеба секунда, но се върна при лимузината. Търпеливо зачака пътниците отзад да отворят прозорците и да се легитимират. Преброи до три и след като никой не го удостои с внимание, почука по затъмненото стъкло.

Стъклото се плъзна надолу и капитанът видя вътре двама бели мъже да разговарят по мобилни телефони. Единият беше на петдесет и

няколко години, а другия изглеждаше с десетина години по-млад. Капитанът разпозна в по-възрастния Марк Рос, новият директор на Националното разузнаване. По-младият остави телефона си и каза:

— Не можете ли да побързате, нямаме много време.

— Непременно — отвърна капитанът. — С кого ще се среща директорът?

— Боя се, че това е поверителна информация.

Капитанът вече предчувстваше колко забавно щеше да е с този костюмар.

— Трябва да видя удостоверенията ви и да проверим багажника. После ще можете да продължите.

Мъжът го изгледа така, сякаш казваше: „Ти майтапиш ли се?“

— Повтарям, ако не сте чули: бързаме и нямаме време за такива неща.

Капитанът запази спокойствие.

— Ако се бяхте обадили предварително, щяхте да си спестите част от неудобството, но за съжаление не се обадохте. Документите, моля. — Протегна ръка и зачака. Взе удостоверението на по-младия и се запита да настоява ли за директор Рос или не. Реши да не си усложнява живота, когато разбра, че Рос разговаря с президента. Затова занесе единственото удостоверение в сградата, за да направи копие и бърза проверка на данните, докато хората му продължаваха да претърсват останалите коли. Макар и да не му харесваше, новият директор на Националното разузнаване фактически се явяваше неговият нов шеф. След минута се върна, хвърли поглед към лимузината, след което се обърна към агента във водещата кола:

— Момчета, да не сте в повишена готовност или нещо такова?

— Защо питаш?

— Доста внушителна група сте. Четирима души във всеки събърбън и още двама в лимузината. С такава охрана се движи само президентът.

Агентът отново смъкна леко очилата си и отвърна:

— Аз не задавам въпроси... разбираш ли?

Капитанът се усмихна:

— Напълно. Събърбъните ще трябва да изчакат тук на паркинга, а лимузината може да продължи.

— Става.

Кенеди запази каменното си изражение. Рап беше ставал свидетел как поведението ѝ често изнервя подчинените ѝ, особено по-младите — онези, които постоянно се нуждаеха от наставление и съвети. Той не се нуждаеше от наставления. Той и Кенеди работеха заедно от доста време. Обикновено шефката му беше малко по-приказлива, но Рап беше взел със себе си записващото устройство и тя запази строго делови тон.

— Пентагонът, Държавният департамент... всички пилеят пари. Като моряк в публичен дом. Ние трябва да направим същото.

Кенеди хвърли поглед към другия присъстващ на срещата — морски офицер в оставка — и после отново насочи вниманието си към Рап.

— Като разгонен моряк ли?

— Абсолютно. Колкото повече пари, толкова по-добре — продължи Мич. — Така на Сметната палата и останалите контролни институции ще им е по-трудно да проследят за какво и къде отиват парите.

— Би ли предложил някое по-различно сравнение от това с моряка?

— И аз съм на същото мнение — намеси се морският офицер.

— Какво ще кажеш за морски пехотинец в публичен дом? — Рап се обърна към русия мъж до него. — Харесва ли ти?

— Напълно. Морските пехотинци са свине. — Скот Коулман се засмя. Бившият военноморски „тюлен“ беше в необичайно добро настроение и причината беше в плана, който Рап им разясняваше в момента.

Кенеди подмина без реакция грубоватия смях и продължи с неудобните въпроси:

— Значи, с две думи, предлагаш да вземем компанията на Скот и да я използваме като логистична база за новия и разширен екип „Орион“?

— Да.

— Опитвали сме го и преди и цялата афера накрая се обърна срещу ЦРУ.

— Кога.

— По време на Виетнамската война. Със сигурност си чувал за компанията „Еър Америка“.

— По това време съм бил още с пелени. Друго време, друга война, друг свят.

— Не съм съгласна напълно.

— „Еър Америка“ се е провалила, защото е била твърде голяма и шепа генерали-шапкари в Пентагона не са искали ЦРУ да има собствен въздушен флот. Тези причини плюс нагласата на медиите и на Конгреса, както и обществените настроения срещу войната... са довели до разконспирирането на компанията.

— И кое точно се е променило оттогава? — попита Кенеди.

— Всички държавни институции и особено Пентагонът вече наемат цивилни служители. И не само инженери, които да строят мостове, училища и болници. Те наемат частни фирми за охраната на дипломатическия персонал, за готвачи, чистачи, превозвачи... за каквото се сетиш. За всичко с изключение на бойните действия Пентагонът наема цивилни изпълнители.

— Ти какво мислиш, Скот? — попита Кенеди.

— Бизнесът ми се разрасна от два милиона долара годишен оборот до над дваисет.

— Кажй й за „Блекуоч“. — Рап имаше предвид частната фирма за сигурност, която беше основана от бивш „тюлен“, приятел на Коулман.

— Само тази година те имат договори с правителството за над двеста и петдесет милиона долара. В Северна Каролина имат дваисет и четири хиляди декара, които са превърнали в Дисниленд за стрелци. Оборудвали са полигон за управление на автомобили в екстремни ситуации, последна дума на техниката, открито стрелбище за снайперисти, сграда за трениране на тактически екипи, собствени самолетни писти, самолети, хеликоптери, бронирани коли... какво ли не. Техните служители работят из цялото земно кълбо. Дори са си построили изкуствено езеро, за да обучават „тюлените“ да боравят с подводни транспортъори.

— Тяхната философия е — намеси се Рап, — че могат да правят всичко, което прави федералното правителство, но по-добре и на по-ниска цена.

— Предполагам, че не е много трудно.

— Е, те са първите, които са възприели тази стратегия, и определено имат успех.

Кенеди знаеше за „Блекуоч“. ЦРУ вече ги използваше за охраната на някои обекти в чужбина. Във Вашингтон имаше едно много либерално и антивоенно настроено малцинство, което смяташе компанията за група обикновени алчни за пари наемници, които рано или късно щяха да обърнат гръб на Америка. Според Кенеди тези хора имаха доста наивни възгледи за живота и света. За тях всеки, който носеше оръжие, беше лош. Дори полицаите.

— Та значи, като се заема с това — продължи Рап, — ще започнем да използваме групи от компании, за да... — Не успя да довърши, защото вратата се отвори и влязоха двама мъже.

— Не ставайте — каза новият директор на Националното разузнаване Марк Рос. Той беше висок и слаб, добре облечен и излъчваше власт и солидност. Закрачи из дългия кабинет, следван от по-ниския си помощник.

Рап погледна назад, като не скри раздразнението си. Досега беше присъствал на безброй съвещания при закрити врати и щом срещата беше с ограничен кръг от хора, значи си имаше причина. Особено това важеше за сегашната. Подобно нещо му се случваше за пръв път. Никой не нахлуваше така безцеремонно на съвещание на директора на ЦРУ без предупреждение.

— Извинявай, че те прекъсвам, Айрини, но бях в района и реших да намина. — Рос се приближи до тях и погледът му се спря върху Рап. — Мич. — Сложи ръка върху рамото на Рап, а другата протегна за поздрав. — Радвам се да те видя.

Той кимна. Беше се срещал с новия господар на разузнаването само два пъти — и двата пъти, докато Рос беше в Сената. Кенеди го беше предупредила да се държи по-дружелюбно с новия шеф. Тя се държеше необичайно предпазливо с бившия сенатор.

Айрини му беше обяснила, че причината не е в самия Рос, колкото в неговия нов пост. Никой във Вашингтон не знаеше как ще сработи новата длъжност на директор на Националното разузнаване и тази несигурност беше довела до започването на нов кръг от политически пазарлъци. Но Рап не пожела да я слуша, щом стана дума за политика. За него беше по-важно да разбере кой в действителност е Рос и откъде произхожда. Ако новият шеф имаше намерение да

политизира разузнаването, двамата неминуемо щяха да кръстосат шпаги.

Ценното в Рос беше, че познаваше проблемите на националната сигурност и умееше да мотивира подчинените си. Друго негово преимущество беше, че след дипломирането си в Принстън той беше работил в ЦРУ, в Дирекцията по разузнаването. Беше се прочул с това, че малко преди да напусне Управлението, за да вземе дипломата си по право от Йейл, той беше изготвил доклад за иранския религиозен водач, станал известен по-късно като Аятолах Хомейни. Рос беше прогнозировал, че религиозният фанатизъм на Хомейни и нарастващият брой на неговите последователи ще провокират революция в Иран. Рос беше един от малцината, които бяха разчели тенденциите вярно. Външно той се държеше приветливо и свойски с хората, което едни тълкуваха като самоувереност, а други — като арогантност. Рап предполагаше, че като повечето бивши или настоящи членове на най-елитния клуб в Америка — Сената на САЩ — и той притежаваше по малко и от двете и ги проявяваше различно в зависимост от конкретната ситуация. И ето в момента Рап седеше неудобно на стола, а Рос продължаваше да го държи за рамото. Дали бившият сенатор съзнаваше колко мрази да го докосват? Погледна ръката и за миг си представи как чупи един по един всичките пръсти.

— Гледам красивата ти съпруга по телевизията всеки ден — продължи директорът. — Ти си щастливец. — Свали ръката си от рамото му и се обърна към третия човек в стаята. По ъгловатата челюст и атлетичното телосложение на мъжа можеше да се познае, че не е като останалите средностатистически бюрократи в Ленгли. Приличаше по-скоро на някаква скандинавска версия на Рап и въпросът дойде от само себе си: какво ли обсъждаха тримата?

— Марк Рос — представи се той на русокосия.

Коулман кимна. Дори и да беше впечатлен, не го показа с нищо.

— Скот Коулман.

— В Ленгли ли работите?

— Не, прекалено висок коефициент на интелигентност имам. — Той разкри трийсет и два каратова усмивка.

Рос се засмя.

— Едва ли в този град има хора с по-висок коефициент от този на доктор Кенеди. Но ще повярвам на думите ви. От кой род войски

сте?

— Флота.

— „Тюлен“?

— Това е секретна информация.

Рос се поколеба за секунда и на Рап му се стори, че улови мигновен изблик на гняв зад маската. Но директорът на разузнаването се овладя и погледна към Кенеди.

— Определено е „тюлен“. Никъде другаде при военните не възпитават подобно неуважение към началството.

Само Рап се засмя на тази шега. Кенеди никога не показваше открито емоциите си, а доколкото Рап го познаваше, в момента Коулман вътрешно се двоумеше кое е по-важното: сляпо да се подчиняваш на висшестоящия или да уважаваш само водача, доказал се в реална ситуация.

Преди Коулман да отговори, Рос посочи спътника си и добави:

— Това е Джонатан Гордън, новият ми заместник. Той ще координира взаимодействието между Ленгли и Националното разузнаване.

— Приятно ми е да се запознаем, Джонатан — поздрави го Кенеди. Тя свали очилата и ги постави върху кожената папка пред нея.

Гордън беше с половин глава по-нисък от шефа си и беше на не повече от четирийсет и пет години. Рап се опита да го прецени, но напразно.

— Отново ме извинете за прекъсването — каза Рос и плесна с ръце. — Гледам да навляза в час колкото се може по-бързо. Ще ви оставя да си довършите разговора, за каквото и да е той. Ще се отбия при няколко мои стари колеги от разузнаването и след около половин час отново ще дойда. — Той си погледна часовника. — Става ли така, Айрини?

— Ако ми дадеш няколко минути да си довършим работата, аз сама ще дойда при теб.

— Не, не си прави труда. Още помня как да се ориентирам в сградата. И освен това твоето време е твърде ценно, за да се разхождаш напразно. — Тръгна към вратата и преди да излезе, добави с по-тих глас: — Искам да обсъдим някои неща.

Когато вратата се затвори, Рап се обърна към Коулман:

— Защо толкова трудно понасяш по-висшестоящите от теб?

Кенеди поклати глава.

— Присмял се хърбел на щърбел. Да оставим празните приказки. Докъде бяхме стигнали?

Рос, Гордън и двамата бодигардове приближиха асансьорите. Рос спря, скръсти ръце и замислено погледна към кабинета на Кенеди. Щом вратата на асансьора се отвори, Рос прошепна на Гордън:

— Искам да се поровиш и да ми намериш всичко за господин Коулман. — Той влезе в асансьора.

— Още сега ще започна. — Гордън извади своя Палм Пайлът от самото си и се зае за работа.

Рос се вторачи в гърбовете на бодигардовете с дебели вратове и отново прошепна на помощника си:

— Когато Рап е наблизо, винаги ме обзема неспокойствие. Едва ли в този град има човек, който да го контролира.

— Дори президента ли?

— Особено пък той. Рап му е спасявал живота два пъти. Помниш ли Валъри Джоунс, шефката на президентския кабинет? Миналото лято си подаде оставката.

— Да.

— Рап имаше пръст в тази работа. Той и Джоунс бяха като куче и котка... Не можеха да се гледат. Рап накара президента да избере. Или той, или Джоунс. И президентът избра Рап.

Гордън видимо се впечатли.

— Чувал съм, че е много добър в професията си.

— Добър е. Не ме разбирай погрешно, най-добрият е. Но хора като него трябва да бъдат държани изкъсо. Не, трябва да бъдат държани в клетка в мазето и да ги пускаш на свобода само когато в къщата ти е нахлул крадец или убиец.

— Не ми прилича на човек, който би ви позволил да го пхнете в клетка.

— Ето тук се крие проблемът, приятелю. Трябва да държим юздите на всичките тези агенции и управления, повечето от които не могат да се понасят едни други, и да ги накараме да си сътрудничат. Искам да изпълняват заповедите ми. Искам всеки да се подчинява на палката ми, защото аз съм диригентът. Не мога да позволя на Рап да се

шляе наоколо, да бие бойните си барабани и да си разиграва коня. — Асансьорът спря и вратите се разтвориха. — В този град, Джонатан, има хора, които биха дали мило и драго, за да видят как се провалям. Затова не искам Рап да ме притеснява. Ако не успеем да го вкараме в клетка, поне ще трябва да измислим как да го вържем на каишка. — Двамата слязоха от асансьора и тръгнаха по коридора. — И открий кой е и за какво се бори този умник, Коулман. С Рап едва ли са намислили нещо добро.

12.

ПАРИЖ, ФРАНЦИЯ

Ерих Абел се облегна на уличния стълб и се вгледа в красивата жена, седнала от другата страна на улицата. Нарочно подрани и обиколи района, от време на време се връща назад и се погрижи да запомни поне два маршрута за бягство. Направи и няколко покупки: поздравителна картичка и писалка. Двете спирания му позволиха да провери дали не го следят. Картичката се озова в боклукчийското кошче, но писалката запази. Беше „Монблан“, от слонова кост и сребро. Щеше да е петдесет и шестата писалка в колекцията му.

Едва ли щеше да срещне някакви трудности, но един шпионин беше винаги нащрек. Освен това се налагаше да преодолява отегчението и скуката. В интерес на истината, над деветдесет процента от шпионския занаят се състоеше в досадни и скучни процедури. Изискваше се дълго стоене и чакане. Също като сега. Но след като беше разпределил милионите си от последната печалба в различни банки, се чувстваше много по-спокойно и сигурно, затова позволи на мислите си да поблуждаят.

Защо ли един от най-красивите и динамични градове в света му внушаваше меланхолия? Сигурно защото Париж беше сърцето на Франция, а той още преди време беше стигнал до извода, че величието и славата на Франция са непостоянни величини.

Техните смешни и безполезни опити да се защитят от германците по време на Втората световна война, както и последвалото позорно поражение, бяха оставили дълбок и незаличим белег върху националната им гордост. В края на краищата една нищо и никаква Финландия беше задържала на фронта Червената армия на Сталин, докато французите едва устискаха и две седмици от блицкрига на нацистите. После се наложи чуждите армии да я освободят, защото голяма част от французите предпочитаха да живеят под нацистка окупация.

Все пак това беше родината на Наполеон — императорът, който някога беше доминирал над цяла Европа. За по-малко от век те се бяха превърнали от велика сила в държава, неспособна да проведе и една война.

Французите бяха горделива нация. Според Абел в стремежа си да предпазят от истината колективното си самосъзнание те бяха решили, че удоволствията и интелектуалните занимания са по-важни от военната и икономическата мощ. Той не отричаше значението на интелектуалните и творческите постижения, но те не струваха нищо без добре защитени граници и силен икономически двигател, който да стимулира подобни възвишени дейности.

Правителството беше въвело със закон трийсет и пет часова работна седмица, а двучасовите обедни почивки бяха станали част от традициите, с които французите никак не искаха да се разделят. На всичкото отгоре всички работници имаха гарантиран годишен отпуск от девет седмици. Страната се приближаваше все повече към социализма и незаинтересоваността и липсата на мотивация у хората вече започваше да дава пагубни резултати. Ако не можеш или не искаш да създадеш нещо свое, най-лесното нещо е да го откраднеш от някого, който вече го е създал. Абел беше свидетел как страните от Варшавския блок навремето бяха прибегвали до промишлен шпионаж, стремейки се да не изостават в технологично отношение от Запада. По същия начин френските разузнавателни служби си бяха спечелили печална слава, като пребъркваха багажа на гостуващите бизнесмени и мениджъри. До такава степен се бяха вманиачили, че чуждестранните компании бяха забранили на техните мениджъри да взимат със себе си лаптопите или каквато и да е друга ценна информация, когато отиват в командировка във Франция.

Абел заключи, че някога великата цивилизация се плъзгаше към пропастта. Масите искаха държавата да им осигурява всякакви блага, а политиците, които бяха щедри на обещания, печелеха изборите. После наистина даваха на хората онова, което искаха, и така увеличаваха финансовата тежест върху най-продуктивните членове на обществото. Това, мислеше си Абел, вероятно беше ахилесовата пета на демокрацията. Порази го това, че социализмът беше много по-коварен от комунизма. В Източна Германия по време на комунизма нищо не беше доброволно. Просто човек нямаше друг избор. Но хората във

Франция заради собствения си егоизъм бяха избрали пътя към разрухата.

Абел се запита дали и тук не назряваше някоя възможност за бизнес. Някаква дългосрочна тенденция на финансовите пазари? Реши да поговори с няколко от своите клиенти за възможни последици. Мръсната работа, която вършеше по поръчение на клиентите си, беше изключително печеливша, но също така и много опасна. Предвид започналата подготовка за сегашната му задача — да бъде ликвидирани Рап — той си каза, че за в бъдеще ще трябва да се съсредоточи върху по-легитимна дейност.

Абел погледна към жената от другата страна на улицата и се усмихна. Само се залъгваше. Легитимните и законни дейности бяха скучни. Освен това шпионажът беше един от най-бързо развиващите се сектори в света и той трябваше да си го признае, че едва ли би се чувствал така добре в някое друго професионално братство.

Едно нещо обаче искаше да има в повече — женската компания. Проблемът беше, че хем нямаше много свободно време, хем беше твърде претенциозен. Харесваше интелигентните жени, но не прекалено начетените, красивите, но не бляскавите, уверените, но не прекалено отворените. И трябваше да са едновременно елегантни и семпли. Абел искаше жена, която цени тишината. Не обичаше много празните разговори и вярваше в поговорката „мълчанието е злато“.

Жената, която в момента гледаше, изглежда, покриваше голяма част от критериите му. Беше средна на ръст, с черна леко къдрава коса, дълга до раменете, овално лице и фино чипо носле, с гладка млечнобяла кожа. Само ако можеше да види очите ѝ. Но тя носеше големи черни очила — от онези, които бяха популярни сред филмовите звезди през шейсетте години и наскоро се бяха върнали на мода. Беше цялата в черно, с изискано марково палто и велурени ботуши с високи токове. Беше стилно, елегантно облечена и в същото време семпло, без да прекалява с аксесоарите. Перфектният начин да се слееш с тълпите в Париж през есента.

Абел беше застанал отстрани на една будка за вестници, от която току-що си беше купил брой на френското списание „Нувел Обсерватор“. Беше с тъмнокафяв костюм и на ръката си беше праметнал шлифер с две лица. Жената седеше в едно открито кафе от другата страна на улицата. Абел вече беше разговарял с нея веднъж, и

то за кратко. Тя се държа любезно, но веднага му поиска електронния му адрес. Той ѝ го каза, след което нетърпеливо чака два часа, докато пристигне писмото. Първото нещо, което я интересуваше, беше как е разбрал за нея. За да не споменава имена, той ѝ описа с две думи Петров и задачите, които тя и партньорът ѝ бяха изпълнили за него през последната година. Тя му зададе още няколко въпроса за проверка, но Абел познаваше Петров твърде добре. След като се успокои и се увери в сериозността му, тя постави условията. Нейната „фирма“, както я нарече, взимаше невъзвръщаем аванс от двайсет и пет хиляди долара само за да задейства случая. След като получеха тези пари, те биха разгледали поръчката, изпратена по електронната поща. Ако той искаше да правят бизнес, без да се срещат, това щеше да му струва петдесет хиляди долара. Ако обаче поискаше да се видят, трябваше да се бръкне за сто хиляди. Всичките тези пари, повтори изрично тя, са невъзвръщаеми. Да, тази жена не беше социалистка.

Да се преговаря за поръчка като тази по електронната поща беше изключено. Макар че мисълта го изкушаваше, залогът беше прекалено голям. Среща на четири очи беше най-разумното решение. Абел преведе парите на офшорната банкова сметка и тя му даде списък с инструкции, които той изпълни с едно изключение.

Тези инструкции го доведоха до мястото, на което стоеше в момента — будката за вестници в парижкия квартал „Монмартър“. Беше дошъл сам, както го инструктираха, и беше купил списанието, посочено от нея. Тя седеше в кафенето и беше сложила чадъра си „Бърбери“ на съседния стол, за да му запази място. Жената седеше вече петнайсет минути, а на Абел му доставяше удоволствие да я кара да чака. Това беше част от плана му. Така или иначе им беше позволил да определят тона и темпото на тези нови и перспективни делови отношения. А пък и вече бяха получили от него сто хиляди долара. Можеха да почакат малко.

Ако тя станеше и си тръгнеше, още по-добре. Той щеше да я проследи и да научи малко повече за нея, преди да си определят втора среща. Най-опасната част при подобни действия не беше първата среща, а по-скоро моментът, в който щеше да разкрие самоличността на мишената. Оттам нататък нямаше да има връщане назад. Щом им кажеше, че мишената е Рап, пътищата за отстъпление щяха да бъдат отрязани. Абел обърна следващата страница на списанието и надзърна

към интригуващата дама, с която имаше среща. Още пет минути, каза си, и ако тя не стане да си ходи, той ще се приближи и ще продължи по своя план.

Тя си погледна часовника и той се запита как ли изглежда гола. Едва ли щеше да го разочарова. Абел въздъхна и тъкмо когато понечи да вдиша, почувства допира на нещо твърдо отзад в кръста си и топъл дъх във врата си.

Непознат мъжки глас прошепна в ухото му:

— *Elle est belle... n'est-ce pas?* Красива е, нали?

Абел поиска да обърне глава настрани, но ръка с кожена ръкавица го стисна здраво за врата. Мъжът беше толкова близо до него, че можеше да улови миризмата на кафе в дъха му. Абел се опита да вдигне дясната си ръка, за да удари непознатия, да се извърти и да се освободи от хватката му.

— Недей. — Хватката върху врата му стана още по-желязна. — Ако не искаш да ти повредя гръбначния стълб.

Абел почувства как нападателят опря острие в тила му. Постара се да запази самообладание. Английският на този непознат беше перфектен. За миг през ума му мина ужасната мисъл, че самият Мич Рап е опрял нож в тила му. С големи усилия вдиша отново и с учудващ дори за себе си треперещ глас попита:

— Не знам за какво говорите.

— Ерих — изръмжа мъжът, — не си мисли, че имаш работа с аматьори. Не си играй игрички с нас или, кълна се, ще те обезкостя като риба и ти ще прекараш остатъка от живота си с увиснал penis.

Въпреки хладния есенен въздух над горната устна на Абел се появиха капчици пот. Как, по дяволите, бяха научили името му?

— Просто взимам допълнителни предпазни мерки.

— Оценявам професионализма ти, но не на нас тия. Проследих те дотук и те наблюдавах цял час. Ако не ми вярваш, ще ти кажа, че те видях да купуваш картичката и писалката.

Абел сбърчи чело. Преди да стигне тук, беше взел метрото за няколко спирки и две различни таксита. Старателно беше проверил дали няма опашка. За бога, как този човек го беше проследил, и то толкова отблизо?

— Мисля, че я накара да те чака достатъчно дълго. — Мъжът се наведе леко и устните му се озоваха на сантиметри от врата на

германеца. Той знаеше, че топлият дъх още повече ще извади от равновесие техния делови партньор. Страхът беше единственото нещо, което караше хората да са честни в бизнеса. — Хайде, върви... и не мисли да се обръщаш назад. Ще си мъртъв, преди да си ми видял лицето. Ясен ли съм?

Тъй като се боеше, че гласът му ще го подведе, Абел само кимна. Хватката върху врата му се разхлаби и непознатият го избута към улицата. Коленете му се бяха подкосили и той се олюля за секунда. Когато стигна ръба на тротоара, се спря и се огледа, преди да пресече. Внимаваше да не погледне назад. Вратът му беше скован като на пострадал в тежка катастрофа. Когато се увери, че няма коли, стъпи на улицата. Движенията му бяха като на робот. Немецът си припомни всички свои действия, след като излезе от хотела. Онзи знаеше, че е купил картичката и писалката, и говореше перфектен английски. Петров му беше казал, че мъжът и жената са французи. Дали нямаше трети? Абел никак не обичаше такива неприятни изненади. Двамата или бяха много добри, или той вече започваше да ръждясва.

13.

Той доближи масата, все още с разтреперани крака. Привлекателната брюнетка вдигна поглед към него и го попита:

— *Ca t'amuse de faire attendre les gens?* Забавно ли ви е да карате хората да ви чакат?

Абел се покашля и се опита да изглежда спокоен:

— *J'ai eu un contretamps.* Възникна неочакван ангажимент.

— Така ли? Затова ли стояхте отсреща и се преструвахте, че четете списанието?

— Само бях предпазлив. — Отново се запита как ли бяха разбрали как изглежда той.

— Недостатъчно предпазлив. — Тя леко наклони настрани глава. — Забелязах как се срещнахте с моя бизнес партньор.

Абел крадешком хвърли поглед към будката за вестници. Мястото не беше много оживено, но не беше и пусто. Хората непрекъснато минаваха оттам, но никой не стоеше на едно място и не гледаше към тях. Чувството, че са го хванали по бели гащи, още не го беше напуснало и той съумя да отговори само:

— Значи това беше партньорът ви.

— Да. — Дамата се усмихна. — Той е доста способен и разполага с много възможности. Едва ли бихте искали да ядосате човек като него.

Абел си спомни горещото дихание във врата си и едва не потрепери. Запази самообладание и посочи към стола с чадъра.

— Мога ли да седна?

— Заповядайте. — Тя взе чадъра и го закачи на облегалката на стола. Не си направи труда да се представи. Но и да я попиташе, едва ли щеше да му каже истинското си име.

За да разведри атмосферата и да преодолее смущението си, той добави:

— Простете, че ви накарах да чакате, но аз съм винаги малко нервен и нащрек на първите срещи.

— Често ли постъпвате така?

Заради тъмните очила беше невъзможно да придобие представа за лицето на събеседничката му.

— Достатъчно често. Но не работя с много изпълнители.

— Ако имате подръка други опитни професионалисти, тогава защо разговаряте с мен?

Сервитьорът се приближи, преди Абел да отговори, и той си поръча чаша кафе. Когато сервитьорът се оттегли, немецът продължи:

— Последният клиент, който потърси услугите ми, иска да му помогна да реши един проблем. Много интересен проблем. Проблем, за чието решаване не съм склонен да използвам обичайните си контакти.

— И ако нещата се объркат, да не стигнат до вас, така ли?

Тя беше умна и досетлива.

— Отчасти и заради това.

— А другата част?

— Някои задачи изискват единствено и само брутална сила. Разполагам с много хора, които са способни да действат брутално, но ако трябва да бъде откровен, не ми е приятно да правя бизнес с никой от тях. Други задачи изискват хитрост и тактическа мисъл. — Абел сви рамене. — Сещам се за няколко души, които не са толкова грубовати и са достатъчно компетентни. Но някои задачи могат да бъдат поверени само на истински професионалист. Някой, който има творчески подход и е умел в същинското изпълнение. Бих сложил в този списък един човек, който може би отговаря на всичките изисквания.

— Тогава защо не наехте него?

Сервитьорът поднесе кафето и той го изчака отново да се отдалечи.

— Хрумна ми да го сторя, но си казах, че може да не успее поради една съществена спънка.

— И мога ли да попитам каква е тя?

Абел не искаше да прекрачва границата. Тази информация попадеше в категорията „отвъд чертата“.

— Навлизаме в етап, след който няма връщане назад.

Тя кимна, но не показа с нищо друго, че е съгласна.

— Ще отговоря на този въпрос и после е мой ред да питам.

— Можете да питате каквото поискате. — Тя леко избута стола назад и кръстоса крака.

— В някои случаи нищо не трябва да се оставя на случайността. Този случай е такъв и изпълнителят трябва да владее перфектно английски. Моят човек не го владее, а аз смятам, че това може да се превърне в проблем преди или след изпълнението на поръчката.

— Мишената британец или американец е?

Абел не отговори, а попита:

— Вашият партньор може ли да говори добре и като англичанин, и като американец?

— Да.

— Добре. Сега искам да чуя професионалната ви биография.

Тя го прекъсна:

— Преди да продължим, искам да си изясним няколко правила. Първо, не се занимаваме с държавни глави. Без значение колко пари сте готов да платите. Не желаем да се крием до края на живота си. Второ, ние ще поставяме условията. По отношение на оперативната част вие няма да имате думата. Единственото, което можете да определите, е крайният срок.

— И да ви платя, разбира се. — Абел се усмихна.

Тя също се усмихна:

— Естествено.

Той беше поразен от красивата ѝ усмивка. Прииска му се да протегне ръка и да свали очилата ѝ, за да може да види лицето ѝ.

— А сега да минем към вашата биография.

— Забравих последното, а то едва ли ще ви хареса. — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Запазваме си правото да се оттеглим във всеки един момент до изтичането на крайния срок. Ще си получите обратно всичките пари с изключение на невъзвръщаемата сума от сто хиляди долара.

Абел запази хладнокръвие, макар че кипеше отвътре.

— Досега не съм чувал по-възмутително нещо.

— Такива са нашите условия.

— Не може да правите бизнес по този начин. — Отмести настрана чашата с кафе. — Дотук бях добронамерен и искрен с вас. Платих баснословен аванс, в замяна на който получих само списък с вашите условия. Аз не по-малко от вас се нуждаю от защита и трябва

да ви кажа, че ако продължавате да сте толкова едностранчиви в преговорите, ще бъда принуден да си потърся други изпълнители.

— Можете да търсите където искате, хер Абел. Но ако поръчката ви е за Великобритания или за Америка, няма да намерите по-добри от нас. — Тя отвори дамската си чанта и извади цигара. — Ние не разкриваме тайните на клиентите. Нашата фирма е на свободна практика и за нас репутацията е много важна. — Тя запали цигара и я насочи към него. — В този бизнес се случват всякакви неща. Неочаквани неща, които не можем да контролираме. Един истински професионалист знае кога да се оттегли. Гарантирам ви, че ще направим всичко по силите ни, за да изпълним договора, но ако все пак решим да се откажем, няма да се колебаем. Ще си получите парите, а ние ще отнесем тайните ви в гроба.

Нищо не вървеше, както го беше планирал. Тези двамата си бяха научили добре урока. Бяха го заблудили, че е по-умният, бяха го извадили от равновесие и накрая те поставиха условията. Той трябваше да задава въпросите, а не те. Колкото и да му се искаше да остане и да си побъбри с тази приятна жена, все пак трябваше да им демонстрира поне малко сила.

Абел стана от масата.

— Съжалявам, че си загубихме времето. Хонорарът, който така лесно си спечелихте, е извънредно голям. — Протегна ръка, повече от желание да я докосне, отколкото от любезност. Тя също му подаде ръка и двамата се сбогуваха. — Ако решите да проявите повече гъвкавост в преговорите, може и да размисля. — Той леко се поклонил и си тръгна.

На една пресечка от кафенето един мъж се беше подпрял на мотора си и се преструваше, че чете списание „Ролинг Стоун“. Плитките му в афростил се спускаха до раменете. Беше праметнал чанта през рамо, а каската му висеше на дръжката на мотора. На ремъка на чантата беше прикрепена радиостанция. Мъжът беше свързан с нея чрез безжична слушалка-блутут. През последните петнайсет секунди в слушалката се чуваше само градският шум. Накрая се обади женски глас:

— *As-tu tout compris?* Разбра ли всичко?

— Тъхъ.

— Струва ми се, че не си особено загрижен.

— Така е. — Той обърна глава настрани и погледна в огледалото за обратно виждане. Както и беше очаквал, германецът се насочи към него.

— Какво ще правим?

— Мисля да му направим малко частно посещение.

Тя въздъхна.

— Защо винаги искаш да рискуваш?

Той затактува с крак и запя реге песен с ямайски акцент. Щом германецът го подмина, мъжът отвърна:

— Ние се занимаваме с рискован бизнес, дарлинг. Ще се видим у дома. Дай ми десет минути аванс.

Той затвори списанието и го пхна в багажника. Сложи си каската на главата, запали мотора и се включи в уличното движение.

14.

МАКЛИЙН, ВИРДЖИНИЯ

Рап спря на паркинга, изключи двигателя и слезе от колата. Отиде до тротоара и погледна към игрището. Настроението му моментално се промени. За последен път беше идвал тук преди повече от петнайсет години, но мястото му беше по-познато от което и да е друго в света. Почти нищо не се беше променило и всичко беше както го помнеше. Някои от дърветата бяха пораснали и станали по-големи, а край паркинга бяха насадени и няколко нови. Но освен тези незначителни промени кварталът от детството му беше запазил облика си.

Гледката, мирисът, времето — всичко това му навя спомени. Някои от тях бяха приятни, други — не. Тук си беше счупил ръката на седем години. Тогава изтича вкъщи разплакан, но баща му набързо го скастри, че мъжете не хленчат. Той набързо го прегледа и отсече: „Ще ти мине, само си я навехнал.“ Когато малкият Мичъл се събуди посред нощ, целият плувнал в пот и с подута ръка, се намеси майка му и на господин „Ще ти мине“ беше наредено незабавно да заведе сина си в болницата. Това беше последното ходене с баща му до рентгена. На следващата година той почина от инфаркт и остави млада вдовица с две деца: Мич и по-малкия му брат Стивън.

Рап рядко се сецаше за баща си и съжаляваше, че не са могли да се опознаят по-добре. Бяха живели заедно само осем години, като от първите четири Мич нямаше никакви спомени, а последните четири си спомняше съвсем смътно. Баща му, като повечето мъже през седемдесетте години на миналия век, не се задържаше много вкъщи. Той беше юрист и работеше до късно. В събота сутрин ходеше да играе голф и неделя беше единственият му ден в седмицата, който прекарваше със семейството. Рап си спомняше, че баща му беше строг, но справедлив и честен човек. Майка му, дълбоко религиозна и оптимистично настроена жена, беше обяснила ясно на синовете си

колко много е направил баща им за тях — и приживе, и след като си отиде. Тъй като имаше репутацията на добър адвокат, всичко при него вървеше по мед и масло, докато сърцето му за зла участ един ден спря да бие. Къщата им беше напълно изплатена, а баща им си беше направил доста солидна застраховка „Живот“, за да се погрижи за тях. Ипотечният заем беше изплатен навреме и останалите спестени пари отидоха за колеж. С две думи, що се отнася до парите, майка им не трябваше да се притеснява за нищо.

Мич почти никога не чу баща му да им повиши тон. Само няколко пъти, когато той или Стивън бяха правили големи пакости. Като когато Стивън едва не изгори къщата им или когато Мич извади стълбата от гаража и двамата с брат си се качиха на покрива. Тогава Мич скочи отгоре и за щастие падна в купчина листа. Брат му, който беше с година и половина по-малък, но значително по-дребен на ръст, нямаше този късмет. Бедният Стиви, както му викаха в квартала, се приземи право на тротоара и оттам го закараха в спешното отделение със счупени крака.

За тази си нелепа постъпка Мич отнесе няколко плесници отзад по главата и дори го наплескаха по задните части. Това беше единственият път, в който баща му вдигна ръка срещу него, и дори сега, след толкова години, той още изпитваше угризения. Не защото баща му го беше ударил, а защото той го беше подвел. Стивън беше оживял по чудо след раждането си. Роден пет седмици преждевременно, той прекара първите три месеца в болницата, борейки се за живота си. Що се отнася до умственото развитие, по-малкият брат на Рап беше вундеркинд. Но физическите му умения и рефлексите му куцаха. Той беше изключително дребен на ръст за възрастта си и сякаш това не стигаше да привлича всички погледи върху себе си, природата го беше дарила със светла руса, почти бяла коса. Той и Мич бяха пълни противоположности. Докато Мич имаше черна коса и смугла кожа, кожата на Стивън беше бяла и нежна и порозовяваше само след петнайсет минути стоене на слънце. Лятото Мич ходеше с шорти или плувки, а брат му беше облечен с дрехи в светли цветове. Мич се беше метнал на баща им, а Стивън — на русата им и синеока майка.

Рап погледна към бейзболното игрище и си спомни как Стивън отброяваше след всяко хвърляне на топката и как тичаше след това. За

дребно хлапе той имаше необичайно плътен и силен глас и използваше това си предимство винаги когато можеше. Дори още тогава малкото генийче имаше склонност към числата. Тъй като никой не го искаше в отбора си, той се превърна в постоянен брояч на точките. Освен дарбата му да помни числа, беше идеален за този пост, защото не умееше да лъже. Когато броеше, никой от отборите не можеше да разчита на по-благосклонно отношение.

По предложение на Мич бяха решили, че Стиви не трябва да тича след противниковия играч. Достатъчно беше само да хване топката и да докосне плочата. Така се избягваха сблъсъци с момчета два пъти по-едри на ръст. Всичко вървеше без особени усложнения до онова злощастно лято, през което Бърт Дюзър, дебелият тартор на квартала, не се стовари върху дребничкия кечър. Мич беше хванал топката в полет, тичайки към центъра на бейзболното поле. Дюзър беше на трета позиция и се опита да го докосне. Заради теглото си Дюзър беше много бавен. Тъй като разбираше, че ще „изгори“ от играта, той блъсна с лакти малкия Стиви. Рап още си спомняше как очилата на брат му изхвъркнаха във въздуха и как ситният белокож кечър отлетя на метри.

Онова, което последва, се превърна в една от легендите на квартала. Мич беше на десет години, а Дюзър — на дванайсет. Дюзър беше с половин глава по-висок и поне с десетина килограма по-тежък. Затова никой не смееше да му се изпречва на пътя. Но през онзи слънчев летен ден всичко се промени. След смъртта на баща му Мич се беше заклел да пази и да защитава малкото си братче с цената на всичко. Обзет от гняв, той се втурна срещу Дюзър с всички сили. По пътя си хвърли бейзболната ръкавица. Самият той не помнеше точно какво се е случило, но по-късно му го разказаха в подробности. Не си спомняше и как е издавал боен вик като индианец, но така твърдяха приятелите му. Спомняше си само, че скочи и връхлетя върху Дюзър като ракета. След това последва канонада от юмруци и ритници, всичките нанесени от Мич. После имаше и кръв — все на Дюзър.

Накрая разплаканият Дюзър побягна към къщи. Мич отнесе конско, когато госпожа Дюзър дойде с окървавения си син да се оплаче на майка му. Рап не се противи много на майка си, нито спори с нея. Спомняше си само, че беше казал нещо от сорта, че ако беше жив баща му, щеше да постави на мястото ѝ госпожа Дюзър. Майка му обаче

беше различна — вярваща в словото господне, лютеранка до мозъка на костите си. Баща му беше потомствен католик. Майка му беше олицетворение на Новия завет, а баща му — на Стария завет. Мич спадаше повече към лагера на баща си и вместо да понесе незаслуженото наказание, предпочете да избяга от къщи. На следващата сутрин полицаи от окръг Феърфакс го намери заспал в местния парк и го върна у дома. Когато разбра какво е преживяла майка му след неговото изчезване, той се засрами и никога не се отдалечи от къщата им чак до завършването на гимназията.

Рап замислено поклати глава. Този ден остана знаков за него — първият му бой и първото опълчване срещу по-висшестоящ. Запита се какво ли е станало с Дюзър, дали е излязъл свестен човек от него, или си е останал негодник. Погледът му се насочи към съседните игрища, където той се беше учил да играе ръग्би и лакрос и където за пръв път зърна Морийн Елиът „Мечтата“. Той сериозно беше хлътнал по нея и в крайна сметка тя беше причината Рап да се запише в университета в Сиракюз със стипендията по лакрос, вместо да избере Университета на Северна Каролина. Морийн искаше да стане телевизионна или радиожурналистка, а университетът в Сиракюз се славеше с добрата си подготовка по журналистика. Сега като се замисли, му се струваше доста глупаво, но тогава и двамата вярваха във вечната им любов. Рап беше сигурен, че ще се ожени за нея. За зла участ на плановете им не беше писано да се осъществят. Заради 21 декември 1988 година. В този ден самолетът с двеста петдесет и девет пътници на борда избухна в небето над Шотландия, на път за Щатите. Морийн беше сред трийсет и петте студенти от Сиракюз, които се връщаха от студентски обмен в чужбина. Тогава Рап не знаеше, че този терористичен акт ще промени живота му.

Може би животът му се беше променил и преди това, още когато беше на петнайсет и видя Морийн за пръв път. Може би се беше променил още когато изпита удовлетворение, след като натри носа на невръстния тартор Дюзър. Изпитваше странно чувство, докато стоеше тук и се връщаше назад в годините, спомняйки си най-важните решения, които беше предприел. Решения, които накрая го бяха довели до днешния ден. Как ли щеше да се развие животът му, ако не беше срещнал Морийн и не се беше влюбил в нея? Веднага след трагедията хиляди пъти беше отправял към Бог един и същи въпрос: „Не можа ли

тя да закъснее и да изпусне самолета?“ Той беше анализирал всички варианти, по които биха се развили събитията. Тя можеше да остане в Сиракюз и да не ходи на този студентски обмен. Само ако се бяха записали да следват в друг университет. Мислите му не се отличаваха много от тези на другите хора, сполетени от неочаквана трагедия. Питаше се защо точно на него и на любимата му трябваше да се случи. Измина почти цяла година след трагичната загуба, когато с чужда помощ преосмисли катастрофалното събитие по съвсем различен начин. Една жена от Вашингтон дойде при него и след дълги дискусии го попита:

— А дали щеше да се стигне дотам, ако някой предварително беше осуетил взрива?

Така за пръв път го бяха примамили с моркова. След първото му пътуване последва второ, на което го сюрпризираха с още по-директен въпрос:

— Би ли искал да изловиш виновниците за атентата и да ги унищожиш.

Рап разполагаше с необходимия талант и мотивация, а ЦРУ се нуждаеше от хора като него.

Едва двацет и една годишен по това време, потънал в самосъжаление и печал, той прие идеята за възмездие като напълно справедлива. Отчаяните хора се нуждаят от кауза и това беше каузата, която Рап прегърна охотно. Седмица след като се дипломира, той се хвърли в тъмния и сенчест свят на тайните операции и борбата с тероризма. От ЦРУ не го пратиха по стандартната им учебна програма във „Фермата“ край Уилямсбърг, Вирджиния. За Рап имаха други планове. Цяла година той обикаляше едно място след друго, като понякога прекарваше една седмица, а понякога и месец. Основната част от обучението му беше поверена на инструктори от специалните части. Те го научиха да стреля, да борави с нож, да взривява и, разбира се, да убива с голи ръце. Акцентът беше поставен върху издръжливостта. Програмата му беше разнообразявана с плуване на дълги разстояния и бягане на още по-дълги разстояния. Той постоянно беше в добра форма, дори преди да го вербува ЦРУ. Но тези садисти буквално го превърнаха в машина. И между занятията по тактическа и физическа подготовка се погрижиха и за владенето на чужди езици. Рап беше завършил университета в Сиракюз с диплома по

международна търговия и с втора специалност френски език. Само за месец под вещото ръководство на ЦРУ той усъвършенства френския и се зае с арабски и персийски.

Те го научиха как да действа самостоятелно, да се слива със средата, независимо в коя държава се намира, незабелязано да пресича граници. Но най-важното, което научи, беше как да убива. Рап си спомняше какво му беше казал един от инструкторите от специалните сили. Веднъж в разговор Мич го беше попитал дали е убивал човек. Инструкторът, който се казваше Майк, се ухили и отговори:

— А ти как мислиш?

Въпросът беше възникнал, докато двамата пиеха бира в една кръчма край Форт Браг. Цял ден Майк беше учил Рап как да убива хора с всякакви подръчни средства — от химикалка до палка и нож. Майк познаваше човешката анатомия по-добре от повечето лекари и знаеше всичките уязвими точки на човешкото тяло. Последното движение, което бяха усвоили, беше как да сграбчиш човек отзад, да го промушиш с нож в основата на черепа, там, където гръбначният стълб се свързва с мозъка. Учителят настоя Мич да овладее хватката до съвършенство и с двете ръце. Важното тук беше да завъртиш рязко ножа, след като го вкараш до дръжката във врата на жертвата. Майк му каза, че това движение е известно като „разбъркване на мозъка“, но той лично предпочиташе да го нарича „издърпване на щепсела“. После с подробности му описа какво ще изпита жертвата. Да, той определено беше убивал, и то неведнъж.

Рап го попита дали не е изпитвал угризения заради убийствата. Майк замислено се загледа в бирата си и след дълга пауза отвърна:

— Виж, всеки от нас е устроен различно. Някои не стават за тази работа, но аз съм роден за нея. И доколкото виждам, ти също. Може би сме били воители в предишния си живот... Не знам, но съществува едно основно правило. Не убивай деца и жени. Убивай мъже, които искат да те убият, и тогава дори ще изпитваш удовлетворение, породено от първичния инстинкт за самосъхранение.

— Ако можеше, би ли си избрал друга професия? — попита го Рап.

Майк се засмя и отговори:

— Дума да не става. Това е най-страхотната професия на света. Държавата не само, че не те осъжда, а те поощрява да ловиш и убиваш

терористи. По-добре за хора като мен и теб не може да бъде.

15.

ПАРИЖ, ФРАНЦИЯ

Обикновено Абел нямаше нищо против да се храни сам, но тази вечер не му се прибираще. Беше отседнал в „Балзак“ — малък луксозен хотел на две крачки от Триумфалната арка. Реши да вечеря рано в ресторанта на хотела, за да избегне навалищата. Дадоха му малка, но прилична маса. Беше се зачел в менюто, когато двойка на неговата възраст седна на няколко метра от него. Двамата си държаха ръцете и нежно си шепнеха. И дете щеше да разбере, че са влюбени. Когато пристигна основното му ястие, наблизко седна друга двойка. Те бяха малко по-млади от Абел и очевидно също бяха влюбени. Жената му напомни за неговата събеседничка с големите черни очила, с която се беше срещнал днес. Тя беше приблизително на същата възраст и със същата прическа.

Замисли се за мистериозната непозната от кафенето. Тя беше много самоуверена — нещо, което го възбуждаше повече от който и да било афродизиак. Беше разговаряла с него от позицията на силата от мига, в който той седна срещу нея. Знаеше, че я е наблюдавал. Като се сети как го бяха направили за смях, той потръпна. Тя дори беше научила името му и бог знае още какво. Цялата случка беше изпълнена с неприятни за него преживявания. По план той трябваше да е този, който преговаря от позицията на силата. Той трябваше да играе непоклатимия професионалист, който вижда всичко и не отстъпва от исканията си.

Тъй като нямаше апетит, Абел реши да се поразходи. Взе от стаята си черния шлифер и кашмирения шал, излезе от хотела и се отправи към брега на Сена. Беше доста хладно, но Абел искаше да се поосвежи. Нещо му подсказваше, че странната двойка, препоръчана му от Петров, е най-подходящата за целта, но той искаше да се увери напълно. След срещата в кафенето Абел се беше обадил от улицата на

някогашния си руски началник. Няколко часа по-късно той още мислеше за разговора им.

След като си бяха разменили обичайните любезности, Абел го беше попитал:

— Ти ли им каза моето име?

— Те ми се обадиха, за да проверят дали наистина аз съм ги препоръчал — призна Петров. — Потвърдих и добавих, че спокойно могат да ти имат доверие.

— И нищо друго?

— Нищо. Защо? Какво има? Струва ми се, че си притеснен.

— Проследиха ме до срещата — призна с известно неудобство германецът.

— Друго?

— Знаеха името ми.

— Казах ти, че са добри. — Руснакът се изсмя. — Наеми ги и ще видиш. Няма да те разочароват.

Абел остана с впечатлението, че той се забавлява с неговото неудобство.

— Малко са неотстъпчиви в исканията си.

— Като един мой познат германец.

— Е, да, но аз съм работодателят.

— А те са онези, които ще рискуват кожата си. Казвам ти... наеми ги и ги остави да свършат работата.

Абел беше готов да му разкаже за непознатия мъж и как е заплашил да го парализира за цял живот, но в последния момент размисли. Петров само щеше да му се изсмее.

— Какво знаеш за жената?

— Срещна ли се с нея?

— Да.

— Ха. Чух, че била красива. Много загадъчна. Така ли е?

— Тя е доста привлекателна — съгласи се германецът, но внимаваше да не се издаде, че е заинтригуван. — Какво можеш да ми кажеш за нея?

— Избий си я от главата. Чух, че те са повече от бизнес партньори. И повярвай ми... не е добре да се захващаш с човек като него.

— Ясно. Откъде е той?

— Не знам и не ме интересува. За последен път ти казвам, поръчай задачата на тях и приключвай. — С тези думи руснакът затвори.

Абел не обичаше да го правят на глупак, но в момента, докато обикаляше из улиците на този стар град, се чувстваше именно така. Когато стигна реката, той беше решил, че най-вероятно ще наеме двойката, но ще изчака още малко. Петров вече беше стар и водката беше притъпила острия му ум. Залогът беше твърде голям, за да ги наеме, без да има право да им нарежда как да действат. Въпреки това мисълта го изкушаваше. Чакаха го още десет милиона и той щеше да си ги получи веднага щом Рап гушнеше букета. Двайсет милиона минус хонорара за убийците. Абел вече беше решил колко да им даде. Трябваше да се обмислят всички варианти, но по принцип убийството на офицер от разузнаването се оценяваше в шестцифрени числа. В случая обаче не ставаше въпрос за какъвто и да е офицер от разузнаването, а за Мич Рап — шпионинът на шпионите, човекът, който имаше отвратителния навик винаги да отвърща на удара. И те трябваше да го издебнат. Ако имаха късмет, щяха да го хванат по време на път. Ако това станеше извън територията на Щатите, щеше много да им помогне. Малцина бяха наемните убийци, склонни да работят в Америка, заради засилените мерки за сигурност и системите за разпознаване, инсталирани буквално на всяко летище, пристанище и граничен пункт. Цената щеше да е двойно по-висока, ако трябваше да се работи в Америка.

Той зави на изток и тръгна към Лувъра, като в същото време се опита да се сети за подходящи хора за контакт във Франция. Трябваше да изпрати на двамата послание, че си имат работа с професионалист, да не го разиграват и да го плашат като аматьор. За съжаление не се доверяваше достатъчно на познатите си във Франция, за да ги посвети в плана си. От друга страна, имаше неколцина унгарци, които бяха отлични в проследяването. И услугите им не бяха скъпи. Всъщност те бяха цяла фамилия на цената на един — баба и дядо, родители, деца, дори няколко вуйчовци. Щом се върнеше в хотела, щеше да им се обади и ако може, да ги задейства още утре сутринта. Щеше да изчака един ден, за да види дали жената ще се свърже с него. Ако ли не, щеше да ѝ изпрати писмо по електронната поща, с което да поиска среща. Надяваше се да не се стига дотам. Не искаше да изглежда отчаян.

Абел се отклони от реката и тръгна към хотела. Когато излезе на Шан-з-Елизе, задуха студен вятър. Каза си, че след като напусна срещата по собствена инициатива може би все пак е запазил някакво достойнство и те ще го потърсят сами. В края на краищата ставаше дума за бизнес и той съвсем ясно се изрази, че хонорарът ще бъде доста тлъст. Когато му се обадят, ще е готов. Ще постави унгарците по местата. Те със сигурност ще направят снимки и дори може да успеят да вземат пръстови отпечатащи от чашата ѝ от кафе, ако отново се срещнат в кафене. Унгарците щяха да я проследят и да запишат адреса, което щеше да им даде повече информация. Мъжът несъмнено също щеше да се навърта наоколо и може би щяха да засекат и него. Трябваше му само една-единствена нишка, от която да започне да разплита кълбото. Щеше да разбере всичко за тях, после да ги шокира с разкритията си и да ги накара да го зачитат като равен.

Абел се прибра в хотела освежен и с нови сили. Имаше план и се надяваше те да му се обадят и да подновят преговорите. Качи се с асансьора до апартамента си и след като свали шлифера и шала си, влезе в спалнята, за да отвори сейфа и да извади оттам електронния си секретар. Включи лампата на масата и набра четирицифрения код. Вслуша се в едва доловимия шум на ключалката и накрая отвори малката тежка вратичка. Сейфът беше празен.

Абел бръкна в сейфа и пипнешком провери вътрешността. Не намери нищо. Сигурен беше, че остави малкия портативен компютър в сейфа, преди да излезе за вечеря. Но след днешния неудачен ден той вече започваше да се съмнява и в паметта си. Може би го беше забравил в куфарчето. Обърна се към хола и тогава му се стори, че забелязва с крайчеца на окото си някакво движение в сянката. Застина на място, когато видя чифт обувки. Веднага разбра, че не са негови. Погледът му се плъзна към тъмния силует на седналия на стола мъж. Поради някаква необяснима причина първото, което му мина през ума, беше, че в стаята му е проникнал Мич Рап. За втори път днес го обземаше ужасното чувство.

— *C'est ca que tu cherches?* Това ли търсиш? — попита непознатият. От сянката се подаде ръка в кожена ръкавица, която държеше електронния секретар на Абел. Германецът погледна към лицето на мъжа. Очите му бяха свикнали със слабата светлина и установи, че непознатият носи нещо като маска на лицето си. Гласът

обаче му се стори познат и спомените за кафето и топлия дъх във врата му отново нахлуха в главата му. Абел отговори:

— Виждам, че сте се принизили дотам, че да се занимавате с обикновени кражби.

Ръката в ръкавицата отново се появи и захвърли портативния компютър в другия край на стаята. Устройството описа идеална траектория и падна точно в средата на леглото.

— Нищо не съм откраднал. Човек с твоя занаят не би трябвало да се доверява с такава лекота на хотелските сейфове.

Абел се вслуша в говора и реши, че непознатият е американец, но не можа точно да определи.

— Имаш лошия навик да се прокрадваш зад хората... някой ден може и да ти върна услугата.

Мъжът подигравателно изсумтя.

— Това ще е доста глупаво от твоя страна.

— И защо? — Германецът беше доволен от себе си — тонът му ни най-малко не издаваше вътрешното му състояние.

— Ако аз се върна в хотелската си стая и заваря мъж, седнал в тъмното, моментално ще му пръсна главата.

Абел се беше срещал през годините с доста неприятни индивиди, но този биеше всички останали. До такава степен, че правеше на пух и прах всеки негов замисъл.

— Ами ако не си въоръжен?

— Аз винаги съм въоръжен.

— Но ако не си?

— Пак ще убия натрапника. Само дето ще ми отнеме половин секунда повече.

— И тогава според теб как би трябвало да постъпя аз? Връщам се в моя много скъп хотел и заварвам крадец в стаята си. Трябва ли да го убия?

Мъжът се изсмя:

— Не е възможно.

— Ако обичаш, кажи ми защо? — Абел скръсти ръце.

— За начало... ти нямаш пистолет, а аз имам.

— Откъде знаеш, че нямам?

— Наблюдавах те, докато вечеряше. Между другото, изглеждаше много самотен. Видях те как си облече шлифера и излезе навън. Мога

да позная кога човек е въоръжен и кога не е. Ти не си.

Германецът само кимна в знак на съгласие.

— Продължавай.

— Аз съм обучен убиец, хер Абел, а ти не си. Макар и да знам, че насилието не ти е чуждо, ти не си от хората, които обичат да си цапат ръцете.

— Не бъди толкова уверен. Нещо друго, което съм пропуснал?

— Да, в интерес на истината, един очеваден оперативен детайл. Регистрирал си се под истинската си самоличност и си платил с кредитната си карта. Ако не дай си боже все пак ме убиеше... което е абсурд... щеше да се наложи да замиташ следите.

— Имам много връзки... — Абел замълча. — Как да ти казвам?

— Ще стигнем и дотам. — Мъжът прехвърли крак върху крак и постави ръце върху коляното си. — Та докъде бяхме стигнали?

Едва сега Абел забеляза, че мъжът държеше пистолет със заглушител.

— Имам много връзки. Лесно бих могъл да вдигна телефона и да се отърва от трупа ти дискретно.

Мъжът не отговори веднага.

— Предполагам, че е така, но не ми приличаш на човек, склонен да поема риск. Твърде импулсивно би било от твоя страна. Ти си от онези, които трябва да анализират всяка подробност, преди да предприемат някакво действие.

— А ти от кои си?

— Аз съм убиец. Това е моята професия и с нея си изкарвам хляба. За мен решението да убия или не идва мигновено, без да се налага да се замислям как би се отразило на живота ми.

На Абел започваше да му харесва. С лека усмивка попита:

— И какво е да водиш такъв живот, и да вземаш такива решения мигновено?

— По всички стандарти аз съм богат, но за разлика от теб не притежавам нищо. Не съм прикрепен към нищо. Ти, от друга страна, притежаваш недвижими имоти в Швейцария и Австрия. Ако ти се наложи да бягаш, имуществото ти ще бъде конфискувано... банковите ти сметки ще бъдат блокирани. Имаш прекалено много скрупули и пречки да убиеш човек, докато аз нямам никакви. Аз съм като вятъра. В един миг съм тук, в следващия ме няма.

— Взел съм известни мерки — възрази Абел.

— Не се съмнявам, но по-голямата част от състоянието ти е в трайни активи, които се водят на твоето име. Освен това си много педантичен и старателен. Никога не би се отказал с лека ръка от плодовете на дългогодишния си труд.

Абел мразеше да го поставят натясно. Отново кимна и заяви:

— Трябва да пийна нещо. — Обърна се и тръгна към съседната стая, като попита: — Ти искаш ли нещо?

Мъжът го последва.

— Не, благодаря. Никога не пия по време на работа.

Германецът отвори минибара.

— Толкова сантиментални са само американците. Ти американец ли си?

— Аз съм американец, англичанин, канадец, французин, германец, руснак... какъвто ми се налага, такъв съм.

Абел извади бутилка „Реми Мартин ВСОП“.

— Как си с немския? — Наля си от коняка в чашата, докато слушаше как непознатият поде разговор за времето на перфектен немски език с лек рейнски акцент. Взе чашата и се обърна. Всъщност сега за пръв път успя да се доближи повече до мъжа, но за съжаление не можа да види много. Главата му беше покрита с черна качулка с прорези за очите и устата. Прецени, че е висок около метър и седемдесет и пет, но не беше сигурен, тъй като непознатият отново беше седнал, този път на облегалката на канапето.

— Ами руски?

Този път мъжът се впусна в яростни критики на Ленин и Сталин. Говореше толкова бързо, че Абел едва успяваше да следи речта му. Въпреки това остана доволен, че събеседникът му също споделяше омразата към най-големите злодеи и масови убийци на миналото столетие. Абел се усмихна и вдигна чашата.

— Пия за това. — Отиде до другото канапе и седна. — Предполагам, че не би се съгласил да свалиш маската.

Мъжът поклати глава.

— Повярвай ми... за твое добро е.

„Чудесно — каза си Абел. — Рано или късно ще разбере как изглеждаш.“

— Как искаш да ти казвам?

— Ти как предпочиташ?

Германецът взе да възвръща предишното си спокойствие.

— Хайде де, не може да нямаш поне псевдоним.

— Никога не използвам един псевдоним два пъти. Предложи някакъв.

Абел вдъхна от аромата на коняка и се замисли за нещо по-характерно. Реши да си поиграе с него.

— Какво ще кажеш за Хектор?

Мъжът помисли и отвърна:

— Не е подходящо. Той е бил убит от Ахил.

— Тогава Ахил. — Абел се усмихна, горд със себе си, че за пръв път е поставил събеседника си натясно.

Убиецът поклати глава.

— По-добре да не е гръцко. Прекалено много трагизъм има при тези гърци. Да започнем отначало. Кой е мишената?

Германецът енергично поклати глава.

— Трябва да науча малко повече за теб, преди да преминем към това.

— Добре. Достатъчно е само да ми назовеш неговата или нейната националност, града и държавата, в които той действа.

Абел остави чашата си на масата.

— Както казах, трябва да знам повече за теб, преди да ти съобща детайлите.

Мъжът се поколеба.

— Аз съм в бизнеса с убийствата. Отклонявал съм поръчка, но не заради някаква морална дилема, че ще отнема човешки живот. Отказвал съм поръчки, защото съм преценявал, че човекът, с когото съм си имал работа, не е достатъчно искрен с мен.

— И от колко време си в бизнеса?

— Достатъчно дълго.

— Така няма да стане. Искам да знам повече за теб. Става въпрос за договор за седемцифрена сума. Не бих наел човек, за когото не знам нищо.

Мъжът въздъхна и отговори:

— Знам, че ти е трудно да го разбереш. Ти си германец. Организиран си, обичаш всичко да ти е подредено, работил си десет

години в ЩАЗИ и обичаш да си водиш за всичко записки. Но повярвай ми... така е по-добре както за мен, така и за теб.

Абел се намръщи.

— Не виждам как пълната липса на информация за теб ще ми помогне с нещо.

Непознатият вдигна пистолета и го насочи към Абел.

— Време е да привършваме събеседването. И имай предвид — ако се опиташ да разбереш кой съм, ако се опиташ да проследиш партньорката ми, ще те убия. Предупреждавам те само веднъж. Не позволявай склонността ти към подробностите да те погубва. Приеми го като просто математическо уравнение. $A + B = C$. A е твоето любопитство, B съм аз, а C си ти, проснат по гръб на земята, вторачен в небето. — Той свали оръжието. — Две плюс три прави пет. Ти плюс опити да разбереш кой съм прави смърт. И двете твърдения са абсолютни в своята истинност.

Абел взе чашата си и отпи от коняка. Ръката му леко се разтрепери и той стисна чашата с две ръце, за да не забележи събеседникът му. След като се прокашля, попита:

— Как тогава да ти се доверя, като не те познавам изобщо?

— Не бива да ми се доверяваш — отвърна с равен тон мъжът. — Аз съм наемен убиец... ликвидатор. Ти ме питаш, като че съм свещеникът, на когото искаш да се изповядаш.

— И все пак, преди да се споразумеем за условията, трябва да си имаме известно доверие.

— Не се обиждай, но аз не ти вярвам. Никога не се доверявам на хората, които ме наемат. Ти искаш някой да бъде убит. Аз не питам защо, просто си изпълнявам ангажимента. Но в същото време винаги гледам що за човек е този, който ми плаща. Малка част от клиентите ми го правят от практични и рационални подбуди. Повечето имат сериозни психологически проблеми. Често това са социопати, които искат на всяка цена да бъде тяхното във всичко, което правят в живота. Искат да решават категорично и окончателно всичките си проблеми. Което за някои от тях означава да се отърват и от човека, натиснал спусъка. — Насочи пистолета към себе си и добави: — А този човек съм аз.

Абел не можеше да не се съгласи с казаното дотук.

— Значи ще работим без доверие?

— Абсолютно. Само професионализъм. Ти пази своя тил, аз ще пазя моя.

Немецът вдигна чашата.

— Пия за професионализма.

— Добре. Ето какви са моите условия. Ти ми назоваваш мишената, а аз ти казвам какъв е хонорарът ми. Ако си съгласен, ще преведеш на депозит половината от парите, а другата половина ще ми дадеш, след като изпълня поръчката.

— Ами ако се откажеш, след като ти кажа името?

Мъжът махна пренебрежително.

— Стига хонорарът да те устройва, няма да се откажа.

— Но партньорката ти днес ме предупреди, че не се занимавате с държавни глави.

— По принцип да. — Той сви рамене. — Но за достатъчно пари съм готов да убия когото и да е.

На Абел тези думи му се сториха обнадеждаващи. Сега беше мигът на решението. Ако изобщо имаше някакъв недостатък, той беше, че често прекаляваше с анализирането на ситуацията. Не успя да получи каквото искаше, но и не можеше да спори с логиката на убиеца. Сети се за останалите десет милиона, които щеше да получи, ако всичко минеше гладко. Тогава се замисли дали да не се откаже от този и да си потърси някой талантлив и умел като него. Време беше да хване бика за рогата.

Абел допи коняка си и стисна зъби, когато алкохолът изгори гърлото му. Вдигна празната чаша, издиша и попита:

— Чувал ли си за американец на име Мич Рап?

Мъжът замълча за няколко секунди.

— Да — накрая отговори.

Абел се уплаши, че двамата може би се познават.

— Само не ми казвай, че го познаваш.

— Не... само съм чувал за него. — Гласът стана суров.

— Ще приемеш ли поръчката?

Убиецът се вгледа изпитателно в Абел през отворите на маската. След пауза, която се стори на немца като цяла вечност, отговори:

— Зависи колко си готов да платиш.

Абел се поуспокои.

— Възнаграждението е значително.

— Аз ще преценя дали е или не е. Колко?

Германецът вече беше обмислил този момент поне сто пъти. Номерът беше да започнеш пазаренето с малка сума, но не и толкова ниска, че да обидиш човека срещу теб.

— Милион и половина щатски долара.

— Не ме обиждай.

Абел си погледна часовника.

— Не мисля, че милион и петстотин хиляди са обида.

— Не се и съмнявам, че ще намериш някой, който да се съгласи за милион и половина. Не се съмнявам и че мосю Рап ще убие нещастника, преди да е припарил до него.

— Доста хора биха искали да си уредят сметките с него и трябва само да им дам знак.

Мъжът се изсмя.

— Ще изпратиш нищо и никакъв убиец да се справи с човек с уменията на Мич Рап? Ти изобщо знаеш ли за какво става въпрос? Да не си луд?

Абел се почувства не на мястото си.

— Това са само преговори. Милион и половина е началната сума. Каж ми на колко оценяваш ти поръчката.

— Защо искаш смъртта му?

— Нали не очакваш да ти кажа.

— Добре тогава. Знаем как се процедира при подобен пазарлък. Предполагам, че това са между десет и трийсет и три процента от сумата, която са ти дали на теб. Като те знам, че си алчен и имаш слабост към качествените и скъпите неща, ще се съглася да оставиш за себе си една трета от хонорара си, но нито пени повече. Договорихме ли се?

— Не — излъга Абел.

— Имаш ли планиран бюджет?

— В интерес на истината, да.

Мъжът се замисли. Знаеше за връзките на Абел и лесно би могъл да предположи кой го е наел. Реши да стреля напосоки:

— Хонорарът ти е десет милиона и тъй като обичам кръглите числа, ти ще ми дадеш седемдесет процента.

Тази сума беше възможно най-високата, но в рамките на допустимото.

— Ще трябва да проверя дали са готови да платят толкова.

Мъжът стана от дивана и тръгна към малкия балкон.

— Утре сутринта изпрати отговора на електронната поща на партньорката ми. — Той отвори вратата.

Намираха се на осмия етаж и Абел искаше да го попита как ще слезе от толкова високо, но размисли. Този човек обаче силно го заинтригува. Беше по-различен от другите.

— Каж ми... Защо се захвана с тази професия?

Непознатият се обърна и отвърна:

— Защото съм много добър в занаята.

След тези думи изчезна. Абел остана загледан в затворената балконска врата почти цяла минута, потискайки в себе си желанието да отиде и да погледне. През това време започна да се пита дали е взел най-доброто или най-лошото решение в живота си. Каза си, че трябва да пийне още. Напълни чашата си отново и остави лекият коняк да погали езика му, преди да го глътне. Този човек беше талантлив, трябваше да го признае. И беше абсолютно прав — Абел не можеше да прати един от редовите си убийци да се погрижи за Рап. В края на краищата му оставаше утехата, че ще спечели тринайсет милиона долара за по-малко от седмица работа. Усмихна се и вдигна чашата си за мъжа, който току-що беше изчезнал в нощта.

— За смъртта на Мич Рап и за тринайсетте милиона долара.

Изля остатъка от коняка в бутилката и легна да спи.

16.

МАКЛИЙН, ВИРДЖИНИЯ

Голям форд екскуржън паркира до колата на Рап и от него слезе Скот Коулман. Беше със синьо поло, джинси и черни ботуши. Русокосият бивш военноморски „тюлен“ приличаше повече на строителен работник, отколкото на собственик на частна охранителна фирма, която печелеше от правителството над двайсет милиона долара годишно. Рап не забеляза пистолет у него, но без съмнение имаше в купето на колата и вероятно цял арсенал в товарния отсек.

— Каква е тази конспирация? — раздразнено попита Коулман. — Нали уж имаме приятели по високите етажи на властта?

— Имам и врагове.

— Майната им.

Мич огледа паркинга.

— Сигурен ли си, че нямаш опашка?

— Не. — Коулман многозначително погледна към огромния микробус за девет пътници. — Мислиш ли, че ще е било трудно, като съм с това нещо?

— Да не би да си се оженил и да имаш цяла сюррия деца?

— Не, но непрекъснато ми се налага да пренасям големи товари.

— Защитниците на околната среда сигурно са много щастливи, като се разхождаш с тоя звяр. Колко харчи... четири литра на пет километра?

— Защитниците на околната среда да си гледат работата. Няма по-големи малоумници от тях.

— Хайде, Скот, изплачи си болката. Кажу какво мислиш за тях.

— Същото, което и ти. Не прекосих целия град и не дойдох дотук да паркирам пред някакво училище само за да ме занасяш за микробуса ми.

— Успокой се де. Какво ти става?

— Не съм убивал скоро никого. А на теб какво ти става?

— Боже, ама вие „тюлените“ сте доста откачено племе.

— Аха... а ти си пример за душевно здраве.

— Добре го каза. — Рап се засмя. — Сериозно те питам. Какво ти има? Да те би да са ти открили рак на тестисите или нещо такова?

— По-лошо. Сутринта ми се обадиха данъчните. Искат да направят ревизия на всичките ми документи. На личните и на фирмените.

— Досега имал ли си проблеми с тях?

— Опазил ме господ. Бях военноморски офицер почти двајсет години. Ние не печелим чак толкова, че да ни проверяват.

— А сега, след като печелиш всичките тези договори с правителството...

— Мамка му. Прав си, мисля, че правим седемцифрени суми всеки месец. Трябваше да наема на работа петима души само за да се занимават с бумащината.

— И в какво състояние ти е счетоводството?

— Откъде да знам... да не съм счетоводител.

Рап го изгледа изпитателно с ястребовите си очи.

— Да не криеш нещо?

Коулман заби поглед в земята и изрита един камък.

— Не знам. Както ти споменах, не съм счетоводител.

— Скот, бъди искрен с мен и ще ти помогна.

— Можеш ли да ги разкараш?

— Ако не си оплескал нещата много... да.

Коулман изрита друг камък.

— Доколкото ми е известно, всичките ми приходи от страната са в ред, но имам офшорна компания, през която минават повечето от чуждестранните ми договори.

— И държиш парите си извън Щатите?

— Да. — Той погледна с неудобство Рап.

Мич кимна.

— Не се тревожи. Няма да те оставя. Нещо друго?

— Като например?

— Някой да се е навъртал и да е задавал въпроси? Някой от предишните ти работодатели да се е обаждал? Да ти е възникнал някакъв нов неочакван бизнес?

Коулман се замисли за секунда.

— Не. Защо?

Рап се облегна на колата и пъхна ръце в джобовете.

— Тази сутрин ми се обади един познат от Министерството на отбраната.

— Къртица?

— Не бих нарекъл председателя на Обединения щаб къртица.

— Генерал Флъд ли ти се обади?

— Да.

— Какво искаше?

— Нищо. Беше по-скоро жест от негова страна. Изглежда, във Вашингтон някой доста е разпитвал за теб тази седмица.

Коулман затвори очи.

— Само не ми казвай, че данъчните са звънели в Пентагона.

— Не. Друг е бил. Поискал е копие от личното ти досие.

— Да го взимат. Досието ми е чисто.

— Обадили са се втори път и са поискали секретното ти досие. Питали са колко пъти си изпълнявал „мръсни“ мисии за ЦРУ и дали си работил някога с моята скромна персона.

— И са питали генерал Флъд всичко това?

— Не... опитали са се да минат по-ниско по йерархията. От Обединения щаб са разбрали и са уведомили Флъд.

— И кой е бил този?

— Някой, който работи при директора на Националното разузнаване.

— Че за какво съм им притрябвал пък на тях?

— Това се опитвам да разбера и аз. Мисля, че има някаква връзка със срещата ни оня ден.

— В кабинета на Айрини.

— Тъхъ... направихме грешка, че се събрахме там.

— Чакай малко. Не сме извършили нищо лошо.

— Шегуваш ли се?

— Е... поне не наскоро. Искам да кажа, за бога, та ние сме в един и същи екип. Не е ли така?

— За онези смотаняци това не винаги е от значение.

— Да не би да намекваш, че Марк Рос не е харесал чувството ми за хумор и се е обадил на данъчните, за да ми даде урок?

— Скот, ние сме на път да осъществим най-голямата концентрация на власт, каквато този град е виждал през последните петдесет години. Марк Рос се опитва да обсеби ЦРУ и останалите разузнавателни служби. Той иска да има контрол и над милиардите долари, които потъват в тези служби. Мисля, че целта му е да знае всичко за всеки един работещ в подчинените му служби.

— И аз какво общо имам с това?

— Той не е глупав. Искан да разбере за какво си говорехме с Айрини. Обади й се е още на следващия ден, за да му разкаже накратко за срещата.

— Какво му е казала?

— Че възнамеряваме да прибегнем до услугите на фирмата ти за охрана на наши служители и обекти в чужбина.

— То си е така.

— И че мислим да ти възложим и някои други неща.

— Но той няма откъде да го знае.

— Подозира нещо. Ако съдя по ревизията и обажданията в Министерството на отбраната, определено не е доволен от отговора на Айрини.

— Нещастник. — Коулман стисна юмруци.

— Не се притеснявай... Ще измисля как да се оправим.

— Как?

— Още не знам, но ще измисля.

— Данъчните ще дойдат утре.

— Познавам един адвокат. — Рап се усмихна. — Истински негодник. Специалист е по тази материя. От данъчната служба са го намразили. Ще го накарам да ти се обади. Той лесно ще отклони ударите им, докато аз успея да ги отзова отгоре. През това време ти продължавай да работиш по нашия въпрос. Не искам да се бавим много. Давам ти срок още една седмица и после се захващаме здраво за работа.

Коулман кимна.

— Нещо друго?

— Да. Ако се случи и друго необичайно нещо, обади ми се веднага.

Бившият „тюлен“ отново кимна.

— Дадено.

17.

ПАРИЖ, ФРАНЦИЯ

През последните два часа и нещо убиецът обикаляше из улиците на пръв поглед без определена посока. Толкова време му трябваше да подреди нещата в главата си. Той можеше да бъде изключително търпелив, когато се налагаше, а случаят в момента беше именно такъв. Най-напред трябваше да се отърве от мотоциклета. Мощният и пъргав „Дукати“ щеше да му липсва, но в Париж скутерите и моторите бяха като хубавите жени: намираха се навсякъде. Утре сутринта щеше да си вземе друг мотоциклет, а с ходенето по красиви жени отдавна беше приключил. Вече не се смяташе за французин. Познаваше Париж много добре и имаше мрежа от познати гаражи за мотоциклети и скутери, които се специализираха в обслужването на парижките подземни потайности. Там продаваха нови машини, но винаги имаха на разположение достатъчно мотори втора употреба и предпочитаха да им се плаща в брой, което го устройваше идеално. Когато се заемеше с нова поръчка, понякога сменяше мотоциклетите всеки ден и дори ги крадеше. Сред многото умения той притежаваше и такива на механик. Знаеше как само за броени часове да направи от купчина ламарина и желязо сносна машина. Можеше да поправи всичко с двигател и колела.

Той караше към Голямата арка, като завиваше по уличките, правеше кръгове, но в интерес на истината не обръщаше много внимание дали го следят или не. Щеше да стигне и дотук. Ако го бяха проследили, докато разговаряше с Абел в хотела, биха могли да поставят предавател на мотоциклета му.

Тези предаватели непрекъснато ги усъвършенстваха и ги правеха по-малки. Той не можеше непрекъснато да е в час с шпионската техника и затова трябваше да предприеме други контрамерки. Докато се движеше из града, не бързаше да се заема с първия етап. Вечерта щеше да има много време. Всичко зависеше от това какво му

подказваше неговото безпогрешно шесто чувство. Докато се движеше, мислеше повече за предложението на Абел, отколкото за евентуалните си преследвачи. Паркира близо до станцията на метрото „Виктор Юго“ в квартала „Шело“ и остави ключовете на таблото. До половин час щяха да го откраднат. Взе влака и слезе на станцията в другия край на града. Оттам изкачи стръмните стъпала догоре, пое си няколко глътки от студения нощен въздух и си запали цигара. Той беше красив и мъжествен. Беше висок метър и седемдесет и осем и тежеше осемдесет килограма. Дългата му коса беше с цвета на черното му кожено рокерско яке. Не се беше бръснал два дни и гъста четина покриваше лицето му. Притежаваше вродения талант да се слива с тълпата, което беше доста парадоксално предвид външния му вид.

Допуши цигарата, хвърли фасата и го стъпка с ботуша. В същото време огледа наоколо паркираните коли и хората. Щом запамети разположението, се върна в метрото. Сега вече беше нащрек. Подземните тунели не бяха много оживени по това време и беше сравнително лесно да запомниш всички лица. Разчете времето си точно и в последната секунда се метна на тръгващия влак. Пет минути по-късно слезе на станция „Сент Амброаз“, откъдето се разходи до станция „Сен Пол“ и отново слезе под земята. И така продължи близо час. После повървя из улиците, пи бира в няколко окаяни таверни и си мислеше за това какъв обрат предстоеше в живота му. Помисли си и как ще реагира тя, когато чуе името. Доста добре си я представяше, познаваше я като петте си пръста. В полунощ реши да не отлага повече. Сигурен беше, че не са го проследили, и затова пресуши чашата и тръгна към апартамента си.

Тя беше будна и го чакаше както винаги. Зад привидното ѝ спокойствие нервите ѝ бяха опънати като струни. Знаеше, че той не е безразсъден, но често се движеше по ръба на острието. Двамата просто не водеха нормален живот. Тя захвърли настрана одеялото и книгата и насочи по посока на шума пистолет „Глок“ със заглушител. Беше нащрек, готова за действие, както я беше учил той. Толкова пъти бяха репетирали това движение, че ѝ беше станало като втора природа. В този късен час трябваше вече да си е легнала или поне да е по пижама. Но тя беше с джинси и тесен черен пуловер. Две раници с най-необходимите неща стояха готови до външната врата. Те винаги трябваше да са готови да избягат.

Тя стана, приближи се и страстно го прегърна. После му прошепна на френски:

— Защо винаги ме караш да те чакам, Луи? — Отпусна глава на рамото му и въздъхна с облекчение.

Той имаше много имена, но рожденото му беше Луи-Филип Гулд. Тази част от неговия живот вече му се струваше като история от древността. Тя беше единствената, която го наричаше с истинското му име. Той нежно хвана с едната длан тила ѝ, а с другата докосна бедрото ѝ. И моментално започна да се възбужда. Беше спал с много жени — толкова много, че им беше изгубил броя. Но никоя от тях не можеше да се сравни с нея.

— Как мина? — прошепна тя.

Той я целуна по челото и вдъхна от аромата на току-що измитата ѝ коса.

— Мисля, че трябва да отворим бутилка вино. — Секс щяха да правят по-късно.

Тя вдигна глава и отстъпи крачка назад.

— Толкова ли е лошо?

Убиецът сви рамене.

— Не бих казал... просто...

Тя го хвана за ръка и го поведе към малката кухня. Умееше да изслушва хората.

— Аз ще взема чашите, ти се погрижи за бутилката.

Едностаиният апартамент беше обзаведен, а и те бяха предплатили наема в брой за шест месеца. Досега бяха изкарвали осем дни и щяха да си тръгнат на сутринта. Вероятността да се върнат не беше голяма. По стените бяха окачени евтини картини. Освен тях имаше диван, фотьойл и цветен телевизор, който не работеше. В спалнята имаше легло, в което двамата едва се побираха, и гардероб. Кухнята не беше ремонтирана трийсет години. Това обаче не ги притесняваше особено. Бяха свикнали да живеят спартански, без особени удобства. Бяха пропътували целия свят, бяха отсядали в евтини мотели, гъмжащи от хлебарки, и в села, опустошени от войни. Горещата вода и тоалетната бяха лукс. Останалите неща бяха само подробности. Той беше на трийсет и две години, а тя — на двайсет и девет. Още бяха млади. Някой ден щяха да се разгледят и да се отдадат на удоволствията на живота. Но още не му беше дошло времето.

Охолството притъпяваше първичните инстинкти, а на тях сега им беше необходима интуиция, граничеща със свръхестественото, за да изпълнят задачата.

Тя седна на дивана, а той в това време отвори бутилката червено вино. Пътеката, довела Луи до настоящата му професия, беше необичайна, но не по-различна от тази на другите му колеги. Човек не се събужда в един прекрасен ден с решението да стане наемен убиец. Баща му беше потомствен аристократ и фамилията им се славеше с влиятелните връзки и умението да лавират на политическата сцена. Гулд бяха професионални дипломати още от времето на Луи Наполеон и преврата през 1851 години. И петте поколения мъжки представители на рода бяха възпитаници на Екол Политехник — елитния технически университет на Франция, който се специализираше в подготовката на френски граждани за служба в администрацията или армията. С три дъщери и само един син, семейството беше възложило на младия Луи всичките си надежди да продължи традицията. И наистина, той сериозно възнамеряваше да тръгне по стъпките на баща си.

По-голямата част от младостта си беше прекарал зад граница, докато баща му напредваше в кариерата във френското външно министерство. Гулд старши получаваше назначения във Френска Гвиана, Ню Йорк, Лондон, Берлин и Вашингтон, където се издигна до посланик на Франция в САЩ. Животът им беше изпълнен с вълнуващи преживявания и привилегии. Луи се радваше на съдбата си, приемайки езика и културата на страната, в която семейството му пристигаше да живее. Самият той не си представяше друго професионално бъдеще освен това на дипломат от кариерата. И така беше до мига, в който разбра за изневярата и лицемерието на баща си. На седемнайсет години той зашлеви шамар на човека, когото цял живот беше почитал като свой идол. Когато разбра за похожденията на баща си, кандидатства и получи стипендия от Специалното военно училище, известно повече като Сен Сир. Това училище беше френският еквивалент на Уест Пойнт. На пръв поглед може би не беше кой знае какъв протест, но родът Гулд изпитваше омраза към френските военни. Като професионални дипломати те смятаха, че повечето, ако не и всичките, големи провали на Франция през последните две столетия са по вина на армията.

Щом баща му научи за постъпката му, едва не полудя. Но тъй като синът му вече беше пълнолетен, той не можеше да стори нищо, за да му попречи. След като Луи замина за Сен Сир, отношенията между родителите му се обтегнаха. Изневярата на баща му вече не беше тайна; той вече дори не се криеше. А майка му, горда и дълбоко религиозна жена, се оттегли зад стените на семейното имение в Южна Франция. По време на последната му година в Сен Сир майка му сложи край на живота си. Съсипан от скръб, Луи се закле никога повече да не проговори на баща си.

Тя вдигна чашата си и той ѝ наля от виното.

— Опитаха ли се да те проследят?

— Не.

Тя се намръщи.

— Тогава защо се забави толкова?

— Просто бях предпазлив. — Наля в чашата си и седна до нея на дивана.

— Хер Абел напълни ли гащите, когато те завари в неговата стая?

— Държа се по-спокойно отколкото очаквах. — Луи вдигна чашата. — Да прием за поръчката, която може да ни е последната.

Чутото я стресна. Вгледа се в него. Той я подкани, като доближи още повече чашата си до нея, и накрая тя отстъпи.

Беше се запознал с Клаудия Морел, когато тя беше само на осемнайсет. Той беше двайсет и една годишен младши лейтенант във френския Чуждестранен легион, когато я зърна за пръв път в селото Обан. Влюби се в нея от пръв поглед и за два месеца връзката им се задълбочи. Тогава един ден в началото на юли го повикаха при командира. Оказа се, че Клаудия била дъщеря на някакъв полковник Морел, заслужил и многократно награждаван легионер. Полковникът току-що се беше върнал от шестмесечна командировка в Босна и беше повишен в бригаден генерал. Оказа се също така, че генералът бил доста ядосан, задето някакъв си нищо и никакъв младши офицер, на всичкото отгоре негов подчинен, иска да обезчести скъпоценната му дъщеря.

Гулд беше прехвърлен на остров Корсика във Втори чуждестранен парашутен полк. Замина още същата сутрин, с първия полет и само с една раница и резервна униформа. Дори не му дадоха възможност да се сбогува с Клаудия. Преместването му имаше и горчива, и сладка страна. Горчивата беше, че го откъснаха от любимата му. Сладката — че идваше да служи във Втори чуждестранен парашутен полк — елита на Чуждестранния легион.

Щом пристигна в Корсика, не му остана много време да съжالياва и да тъгува. В полка беше плъзнала мълвата, че към този легионер трябва да се демонстрира определено отношение и да му скъсат задните части от учения и занятия. Месеци наред той се спускаше с въже от скалите, стреляше с всички оръжия от арсенала на легиона, правеше изтощителни походи под горещото лятно слънце с двайсет и пет килограмова раница. Скачаше с парашут и плуваше километри в залива на Калви. Парашутистите се ръководеха от принципа на Ницше — това, което не ме убива, ме прави по-силен. Сега, като се върнеше назад, той си даваше сметка, че времето, прекарано при парашутистите, го беше превърнало в днешния мъж.

На седмия месец от изгнанието в Корсика разбра, че решението на генерала да го прехвърли тук му е изиграло лош номер. Неговата много красива, но упорита дъщеря го караше да страда, защото беше проявил коравосърдечие към чувствата ѝ. Тя писа писмо на Луи и му разказа, че се е преместила в Париж и не желаела повече да разговаря със своя „баща-диктатор“. В редките случаи, когато го пускаха в отпуск за повече от два дни, започна да ѝ ходи на гости. Гулд обаче беше открил своя истински дом при парашутистите и колкото и да му липсваше Клаудия, не мислеше да напуска този елитен отряд.

През следващите четири години обиколи земното кълбо, местейки се от място на място. Докато непрекъснато усъвършенстваше бойните си умения, откри, че е много добър в убиването. Двамата с Клаудия продължиха да поддържат връзка, но когато тя се записа да следва в университета, се разделиха. Новите ѝ приятели, шайка социалисти, силно мразеха военните. А като всички войници той се чувстваше неловко в компанията на хора, които не разбират какво е да жертваш живота си за родината като професионален военен. Не искаше от тях благодарности, но нямаше намерение да търпи обиди.

И така, след един дълъг уикенд в Париж с много пиене и недостатъчно секс всичко пред него се срути. Признаците, че любовта ѝ към него започва да отминава, бяха налице. Тя се беше променила и се беше сдружила с група бесни анархисти. Водачът на това племе не пропускаше да намърда задника си между него и Клаудия при всеки удобен повод.

Чашата преля, когато онзи нещастник прегърна през рамо Клаудия и с чашата и цигарата в другата ръка попита Луи:

— Вярно ли е, че хомосексуализмът е много разпространен сред легионерите?

Вероятно би си премълчал, но когато тя се засмя на дебелашката шега, той не издържа. Ударът не беше много силен, но беше добре премерен. Счупи носа на нахалника, кръвта шурна и омаза цялата физиономия на дърдоркото. Всичко можеше да свърши дотук. Нямаше какво повече да каже на Клаудия. Дори само присъствието ѝ вече го отвращаваше. Понечи да си върви, но някакъв глупак му скочи отзад. Като при повечето кръчмарски свади последвалите събития бяха непредсказуеми. Счупени ръце и пръсти, разбити и окървавени носове. Случката приключи за Луи в затвора, а за петима от приятелите на Клаудия — в травматологията. Преди да го приберат полицаите, тя му каза, че повече не иска да го вижда. Той я попита дали наистина желанието ѝ е такова. В отговор тя се впусна в гневни тиради срещу френския Чуждестранен легион. Той я изслуша и когато тя свърши, ѝ пожела дано някой ден да остави дребнавостта и да си даде сметка, че баща ѝ я е обичал. Минаха години, преди пътищата им да се пресекат отново, и то не при най-добрите обстоятелства.

— Кое те кара да мислиш, че ще е последната ни поръчка? — попита тя.

— Защото възнаграждението е огромно.

Тя го погледна в очите.

— Не ме мъчи повече.

„Почакай само да чуеш името на мишената“, каза си той, а на глас изрече:

— Прекалено много се тревожиш.

— Ти обаче явно не се тревожиш достатъчно — троснато отвърна тя.

— Затова сме идеалният екип. — Той се наведе и я целуна.

Тя го отблъсна.

— Не се опитвай да ме разсееш. Защо мислиш, че ще е последната ни поръчка?

— Защото договорът е за седем милиона долара.

— Седем милиона долара — повтори тя и ахна. Клаудия обичаше свободата, която богатството даваше, но щом даваха толкова пари, задачата определено щеше да е изключително опасна.

— Впечатлява ли те сумата? — попита Луи.

— По-скоро ме плаши. И теб трябва да те плаши.

Той сви рамене.

— Просто поредната ни поръчка.

— За седем милиона долара... съмнявам се. И кого иска да убиеш?

Луи отпи от виното.

— Един американец.

— Само не ми казвай, че трябва да ходим до Съединените щати. Нали знаеш, че не обичам да работя там.

— До Америка. Те не казват „Съединените щати“, а „Америка“.

— Сега не е време да ме учиш на синтаксис, идиоми или както там ги наричаш. Отговори ми на въпроса.

— Вероятно ще се наложи да работим в Америка.

Тя затвори очи и поклати глава.

— Кой е мишената? И не ми казвай, че е президентът.

— Не, не е президентът — засмя се той.

Клаудия започваше да губи търпение.

— Името! Каж ми името!

— Шшт... — Той понечи да сложи длан на коляното ѝ, но тя го плесна.

— Каж ми веднага!

— Мич Рап.

Тя примигна два пъти и бавно остави чашата. Стана и отиде до прозореца. Провери улицата, върна се и с едва доловим шепот попита:

— Защо?

— Не съм го питал защо. Не е моя работа.

Клаудия скръсти ръце.

— Мислех, че се възхищаваш на този Рап.

— Така е.

— Тогава защо се съгласи?

— Не мислиш ли, че седем милиона долара са достатъчно основателна причина?

— Стига да оживееш, за да им се радваш.

— Нямам намерение да умирам.

— Не можеш да си сигурен. Това не ти е някой банкер като онзи в Лондон, а Мич Рап. Той винаги отвърща на удара.

— Няма и да види как се прокрадвам към него.

Тя закрачи напред-назад из тесния апартамент.

— Кой иска смъртта му?

— Абел не пожела да ми каже.

— Обзалагам се, че са саудитците.

— Не ми каза.

— То и така е ясно. Абел от доста време им върши мръсната работа. — Тя издуха кичура коса от лицето си и добави: — Не съм на седмото небе от щастие, че ще работя за тях. Мич Рап е на страната на тези, в които вярвам. Както ти обичаш да казваш, той е един от добрите.

— Непрекъснато ти повтарям... остави политиката настрана. Интересно ми е все пак, че причисляваш Рап към добрите. Бих могъл да ти намеря един милиард мюсюлмани, които не са съгласни с теб.

Тя се изчерви и насочи пръст към него.

— Не започвай пак старата си песен. Ти мразиш католическата църква само заради баща ти. „Тази война на религиите датира от хиляди години и католическата църква в повечето случаи е грешала“ — имитира го тя.

— И не се отказвам от думите си.

— Ти си наивен, Луи. Също както когато аз намразих моя баща. Ние живеем тук и сега. Не преди хиляда години. Католическата църква няма нищо общо с това. Шепя тесногръди и фанатизирани идиоти се опитват да наложат своя извратен начин на живот на целия свят. А аз нямам никакво желание да им помагам.

Той искаше да я успокои, но размисли. Само щеше да я ядоса още повече.

— Съгласен съм с всичко дотук.

— Добре, значи ще откажем на германеца.

— Не бих казал.

— Нали беше съгласен с мен.

— Да, но нещата са по-сложни.

— Например? — Тя затропа с крак по пода.

— Например, че е време да се оттеглим и да си имаме дете. —
Видя как само при споменаването на това тя се спря.

Триумфът му беше мимолетен. Клаудия много искаше да обсъдят този въпрос, но сега не му беше времето.

— Как ще имаме дете, като ти ще си мъртъв?

Той мина зад масата и хвана ръцете ѝ.

— Знам, че няма да ти е лесно, но ти обещавам, че ще бъда внимателен. Дори и да ми отнеме шест месеца, ще чакам. Той няма да ме види изобщо. Германецът пък няма никаква представа кои сме. Ще очистя Рап и ще приключим.

Тя също се изкушаваше от идеята да се оттеглят завинаги, но нещо ѝ подсказваше, че трябва да се откажат от тази поръчка и да бягат час по-скоро.

— Не знам.

— Няма нищо. Хайде да си лягаме и утре ще го обмислим. Ще преценим дали си заслужава да продължаваме да се оглеждаме, да се местим всеки месец... Представи си къща на брега на морето, пълна с деца. — Той я взе в прегръдките си. — Обещавам ти, нищо лошо няма да се случи. Ще бъда изключително предпазлив.

Тя вдигна очи към него.

— Наистина ли мислиш, че ще можеш да се откажеш от сегашния начин на живот?

Неведнъж бяха обсъждали този въпрос.

Той се усмихна и отговори с „да“, макар и да не беше много сигурен.

Тя се вгледа в очите му. Излъчваха интелект и загриженост, но Клаудия добре знаеше какъв нрав се крие зад тях. Беше го виждала да убива и се учудваше, че не е шокирана. Дори беше красиво да го гледаш как отнема чуждия живот. Той беше ловък и движенията му бяха изпълнени с лекота. Оправдаваше го, че хората, които той убиваше, са виновни за някакво престъпление или провинение срещу човечеството. Но Мич Рап беше друго нещо. Дори тя му се възхищаваше. За подобна задача нямаше оправдание. В края на краищата обаче перспективата да се оттеглят веднъж завинаги я

изкушаваше да склони. Събитията следваха своя неумолим ход, независимо дали Луи го искаше или не. Животът си минаваше и беше време да приключат окончателно бизнеса с поръчковите убийства.

18.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Движението не беше натоварено, но въпреки това Рап караше бързо. Беше малко след шест сутринта и щяха да стигнат навреме, но Ана нямаше да му направи забележка да намали скоростта. Винаги когато имаше възможност, Мич с удоволствие караше Ана на работа. Половинчасовият път по свободната магистрала беше чудесен начин да прекарат известно време заедно. Освен това и двамата бяха в една посока. Мич караше бързо, като непрекъснато проверяваше огледалата. Оглеждаше лицата на подминаваните шофьори и се опитваше да определи маршрута им. Всичко това се беше превърнало в негова втора природа, затвърдено от годините, прекарани във враждебна среда.

Ана преглеждаше „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Поуст“. Професията ѝ изискваше много четене. Като кореспондент от Белия дом тя трябваше да е в час с всичко, което се случваше на Пенсилвания Авеню 1600, както и да е наясно какви са плановете на опозицията на президента. Трябваше да се следят много неща, а тайната на повечето телевизионни журналисти във Вашингтон беше, че те разчитаха до голяма степен на репортерите от печата да им свършат работата. „Поуст“ и „Таймс“ бяха задължителният минимум от информация. Да прочетат и двата вестника, да обобщят написаното и да излъчат в ефира всичко, свързано със скандала, който в момента назряваше или беше избухнал в Белия дом. На теория, ако останеше време и ако успееш да интервюират някого от Белия дом, можеха да му зададат и няколко допълнителни въпроса. На практика обаче стратегията за „реагиране по дадена информация“ и ограничението във времето предполагаха в повечето случаи журналистите просто да обобщят написаното и да го повторят в ефира. И докато съпругът ѝ караше като банков обирджия, който бяга от ченгетата, тя се опитваше да се изолира от всичко извън техния брониран семеен седан.

Изработеното по поръчка сребристо ауди А8 тежеше с около трийсет процента повече от серийния заводски модел. Допълнителното тегло се дължеше почти изцяло на бронираните панели от кевлар по вратите, пода и тавана на автомобила. Освен това аудито беше снабдено с куршумоустойчиви стъкла и гуми, които дори и пробити, позволяваха на колата да продължи да се движи. Двойният слой кевлар правеше колата по-тежка с шестстотин килограма. Седанът притежаваше достатъчно конски сили, за да компенсира допълнителната тежест. Единствената видима разлика беше в километража и разхода на гориво.

— В „Поуст“ има хубава статия за шефа ти — каза тя, без да вдига очи. — Трябва да я прочетеш.

Рап се навъси, а в същото време ускори и се премести в другата лента.

— За кого говориш?

— За Рос... новия директор на Националното разузнаване.

— Не бих го нарекъл мой шеф.

Ана хвърли око към скоростомера и устоя на желанието си да погледне на пътя пред тях. Движеха се по магистрала № 50. Тя не знаеше дали ограничението в скоростта е осемдесет, деветдесет или сто и пет километра в час, но със сигурност не беше позволено да карат със сто и трийсет, колкото показваше скоростомерът. Такъв беше животът с Мич Рап. Отне ѝ известно време, но постепенно свикна с неговите странности. Сега просто се облягаше назад, доверяваше му се и запазваше спокойствие.

— Според статията той ти е шеф — отвърна тя.

Рап не се беше замислял по този въпрос, но сигурно ако беше погледнал някоя от онези безсмислени графики, които от време на време попадаха на бюрото му, щеше да излезе, че Рос наистина му е началник.

— Той е обикновен бюрократ, скъпа. Поредният пласт бумажина на върха на обърнатата пирамида.

Тя го погледна с изумителните си зелени очи и се усмихна.

— А ти си Атлас, на чиито плещи се крепи светът. Така ли, скъпи?

Тя го погали по врата. Мич не трепна. Трябваша му много месеци да се научи да ѝ се доверява. Като куче, което бяха били често, той

мразеше да го докосват.

— Защо се държиш така? — Това беше новият му хитър подход към нея — да се прави на беззащитна жертва. — Нали сме в един екип?

Тя потри врата му.

— Така е, скъпи. Просто ми харесва да те дразня. Срещна ли се вече с него?

— С кого?

— С Рос.

Рап се държеше параноично по много обясними причини, но се стремеше да не смесва личния си живот с професионалния. Понякога обаче любопитната му женичка обичаше да размива границата между двете. Той я погледна, за да прецени дали тя знае повече, отколкото показва.

— Срещал съм се с него няколко пъти.

— И?

— Какво и?

— Какви са ти впечатленията от него?

— Не знам. — Рап неубедително сви рамене.

— Надушвам ли разногласие в йерархията? — Тя започна да си играе с една къдрица.

— По-спокойно, Лоис Лейн.

— Хайде разкажи ми — настоя тя. — Статията е написана така, че едва ли не всички го харесват — и републиканците, и демократите.

— И ти вярваш на всичко, написано във вестника?

— Докато не намеря оборващи доказателства... да. — Тя се обърна леко настрана, за да е с лице към него. — Да не би да се ядосваш, защото не дадох новия пост на Айрини?

— Не. — Той се намръщи. — Айрини си е добре и на сегашното място. Тя държи хората далеч от мен и се грижи да получавам всичко необходимо. Освен това... тепърва ще видим до каква степен новият пост е само прах в очите.

Ана повдигна вежда.

— Айрини ще може ли да държи Рос далеч от теб?

Той се усмихна.

— Не е зле за една говореща глава. Гордея се с теб.

Минаха покрай Националната ботаническа градина и влязоха в централната част на града. Ана леко го подръпна за косата.

— Защо изобщо се омъжих за теб?

Рап продължи да следи пътя.

— Защото имаш проблем с контрола и защото обичаш предизвикателствата. Аз съм твоят връх Еверест, който искаш да покориш. — Той се усмихна и лукаво погледна жена си. — Хм, звучи ми приятно. Би ли искала да ме покориш довечера?

— Не и след тези думи.

— Скъпа, мисля, че любовта ни е страхотно нещо и когато аз изпитвам любов към теб, очаквам подобно отношение. Нали знаеш... и аз имам чувства.

— Ти си невероятен — засмя се тя. — Вярно, че не съм безгрешна, но да твърдиш, че имам проблеми с контрола, е все едно Доналд Тръмп да каже на някого, че е егоист.

— Скъпа — обърна се той към нея с по-мек тон — имай предвид, че всеки коментар, който не е положителен, е само вик за помощ. — Потупа я по коляното. — Когато си готова да говориш, аз съм на твое разположение.

Ана беше израснала с трима братя. Извъртя се и го удари с юмрук в рамото.

Рап прихна да се смее.

— Съпружески тормоз... помощ!

Тя го удари още два пъти и се наклони да го удари за четвърти път, когато си спомни, че се държеше така, когато като малка си играеше с братята си. За бога, та сега беше минала трийсетте.

— Ох... Мичъл, защо ли те оставям да ми се качваш на главата?

Той не спираше да се смее.

— Защото ме обичаш.

— Кълна се, понякога си мисля, че съм се омъжила за дете. — Тя се облегна назад и скръсти ръце.

Той продължи да се смее и сложи ръка на бедрото ѝ.

— Извинявай, мила. — Въпреки тези думи възнамеряваше да я поизмъчва още малко. Плъзна ръката до коляното ѝ, където тя имаше страшен гъдел, и я накара да подскочи.

Тя го плесна по ръката два пъти и после заби нокти в пръстите му. Накрая съпругът ѝ се предаде и беше неин ред да се засмее. След

десетина секунди тя се изправи и отметна косата си зад рамото.

— Ще те пипна, да знаеш.

— Убеден съм.

Тъкмо когато си отдъхна, че я е накарал да сменят темата, Ана каза:

— И не си мисли, че номерът ти е минал.

— Кой номер?

— Понеже не искаше да говорим за новия ти шеф, ти смени темата. Ще ми кажеш ли защо не го харесваш или ще трябва цял ден да звъня по телефона и да питам други хора защо според тях не го харесваш?

— Ето виждаш ли... отново започваш.

Наближаваха Белия дом.

— Намали скоростта и не сменяй темата. Знаеш, че ако не ми отговориш честно, ще запаля телефоните.

Той знаеше, че Ана говори сериозно.

— Добре, изнудвачка такава. Нямам определени впечатления от този човек. Не го познавам достатъчно добре, но има някои неща.

— Като например?

— Мисля, че създава проблеми на един мой познат. — Рап имаше предвид Коулман и неприятностите му с данъчните.

— Как така?

Той я погледна в очите.

— Ще разбере повече до края на деня... поне се надявам.

Паркираха до северозападното КПП на пресечка от Белия дом.

Тя впи смарагдовозелените си очи в неговите.

— Ще ми разказваш довечера.

— Веднага щом ме покориш.

— Може би.

Той се наведе и я целуна.

— Обичам те, скъпа.

— И аз те обичам. — Ана слезе от колата и за сбогуване му махна и му се усмихна като истинска телевизионна звезда.

Рап свали стъклото.

— Пази се.

— Непременно. Ти също. — Тя махна на униформения служител от Сикрет Сървис, застанал зад зеленикавия брониран плексиглас.

Трябваше да покаже пропуса си.

Рап се загледа в стройната фигура на жена си. Тя се обърна още веднъж и му се усмихна. Той ѝ помахна и превключи на скорост. Потегли усмихнат. Отношенията им навлизаха в по-задълбочен стадий, и честно казано, той никога не се беше чувствал по-щастлив.

19.

РИЯД, САУДИТСКА АРАБИЯ

Абел слезе от терминала и пое горещия сух въздух. Връщаше се в кралството толкова скоро със смесени чувства и се надяваше принцът да не му отнеме повече от ден-два. Той си даваше сметка обаче, че заради деликатното естество на задачата разговорите по телефона не бяха за препоръчване.

Колкото и да не му се искаше да напусна Алпите, съзнаваше, че се налага.

Над планинското му убежище вече се спускаха есенните цветове и въздухът ставаше все по-чист. Това беше най-хубавото за него време в годината. Летните месеци бяха твърде влажни за него и физическите упражнения му костваха усилия. Сега, след като всичко беше задействано, той имаше и друга причина да тъгува по малкото алпийско селце. Намесваше се инстинктът му за самосъхранение. Усамотен в планинската си вила, можеше да разсъждава на спокойствие и да планира всички възможни развои от ситуацията, дори и ако нещо се оплеска. Така че щеше да каже възможно най-любезно на принц Мухамад, че има спешна работа и трябва да се върне в Цюрих. Ако има късмет, този социопат ще го пусне да си върви.

Принц Мухамад бен Рашид беше изпратил хората си да му помогнат да мине необезпокоявано през митническия контрол. Бяла лимузина с двама души охрана чакаше отвън. Трети човек сложи пътната му чанта в багажника, сякаш беше някакво ценно произведение на изкуството. Четвъртият мъж му отвори вратата и с жест го покани да влезе в лимузината. За миг Абел беше обзет от ужасното чувство, че го канят да присъства на собственото му погребение. Той се поколеба, но влезе в колата.

Защо не се обърна и не се качи на първия самолет обратно за Европа, той не можеше да си обясни. Не защото имаше доверие на принц Мухамад. Напротив. По-скоро беше заради трудностите, които

щяха да му създадат, ако не се качеше в колата. Вероятно щяха да го изведат насила от летището. А и територията на страната криеше сериозен риск. Неща, с които беше свикнал след две десетилетия измами, преструвки, криене и убийства. Едва ли Рашид щеше да го убие, но не можеше да се изключи и тази възможност. Според преценката на Абел, а той рядко се лъжеше в хората, принцът си беше един обсебен от нарцисизъм социопат. Живееше буквално зад дебели крепостни стени, обкръжен от телохранители и от разкоша, който неговите милиарди му осигуряваха. Контактите му с истинския свят бяха силно ограничени. Кралската фамилия беше силно разделена. Едната част от членовете ѝ гледаха към бъдещето, докато другите се бяха вкопчили в миналото и не искаха да се разделят с него. Брат заставаше срещу брата и за съжаление кръвопролитие то нямаше да бъде избегнато.

Рашид беше педантичен. Човек, който обича да заличава следите си. Какво беше казал убиецът на Абел в Париж?

„Аз винаги гледам що за човек е този, който ми плаща. Малко от клиентите ми го правят от практични и рационални подбуди. Повечето имат сериозни психологически проблеми. Често това са социопати, които искат на всяка цена да бъде тяхното във всичко, което правят в живота. Искат да решават категорично и окончателно всичките си проблеми. Кое то за някои от тях означава да се отърват и от човека, натиснал спусъка.“

Тези думи съвсем точно характеризираха принц Мухамад. Този убиец беше умен човек. Така и не му посочи име, с което да го нарича. Но жената се представи като Мари. Каза му името и веднага след това го предупреди, че ще се оттеглят, ако той не вдигне мизата от седем на десет милиона долара. Абел запротестира, но тя затвори телефона. Три часа той трескаво я чака да се обади отново. Когато накрая го направи, Абел положи неимоверни усилия да остане спокоен. Никога досега не си беше имал работа с хора като тези двамата. Те бяха като красива жена, която те отблъсква от себе си и ти удря шамар в лицето. Обаче поради някаква необяснима причина мъжете продължаваха да се връщат при нея.

Вместо да започне да си търси нови изпълнители, той се примири с исканата сума и с лекота се лиши от още три милиона долара. Те непрекъснато го извеждаха от равновесие, но му доказаха,

че са най-подходящи за тази задача. Сега само оставаше да седне и да ги изчака да свършат тежката работа. Разбира се, ако Рашид не беше решил да го убие. Абел погледна през матираното стъкло и реши, че ще се наложи да намекне на принца: смъртта му ще е еднакво пагубна и за двамата.

Дворецът приличаше повече на петзвездния курорт, който Абел беше посетил веднъж в Аризона. Беше разположен върху деветстотин декара и включваше конюшни, шест открити басейна, три закрити басейна, игрище за голф с девет дупки и развлекателен парк. Тук живееха и четирите жени на Рашид, както и двайсет и едното му деца и бързо роящите се внуци. Голямата метална порта се отвори и лимузината влезе на покрития с чакъл и ограден от двете страни с палми път. Минаха покрай огромен фонтан и спряха под козирката на главния дворец. Трудно беше да се изброят всичките имена на Рашид. Имаше едно в Мека, едно в Джеда на Червено море, къща в Цюрих и изумителна вила край Гранада в Испания.

Принцът не обичаше да пътува много в чужбина, но се гордееше с вилата си в Испания. Тя беше олицетворение на една от декларираните от него цели: да върне исляма на изконното му място, бреговете на Испания. Абел често си мислеше за тази амбиция на принца. Испания беше католическа страна, а ислямът беше просъществувал в южната ѝ част за много кратко време. Принц Мухамад и неговата клика обаче не виждаха нищо неразумно в позицията си за Испания и желанието си да изтрият Израел от картата на света. Абел се отнасяше с разбиране към ционисткото движение и желанието на еврейския народ да има държава на територията на историческата си родина. По всички исторически критерии евреите имаха много по-голямо право на собствена държава, отколкото ненормалните ухабити в стремежа си да върнат исляма в Испания. По очевидни причини Абел предпочиташе да си мълчи, отколкото да посочи тези аргументи на Рашид.

Принц Мухамад го чакаше до главния басейн, който беше направен във формата на камила. Абел имаше впечатлението, че дворецът е обзаведен от десетгодишен хлапак. Принцът се беше разположил под голям брезентов навес, облечен в традиционната

носия, с всичките си монархически атрибути. Това беше обичайно за него. Двама от вездесъщите му телохранители стояха наблизко.

Абел влезе под навеса и леко се поклони.

— Добър ден, принц Мухамад. На вашите услуги съм.

— Ела седни, Ерих. Имаме много да говорим. Сигурно си огладнял.

— Да, така е.

Един слуга се приближи и поднесе стол за Абел. Германецът забеляза, че столът е поставен съвсем близо до принца, което беше необичайно. Рашид явно беше излязъл от конспиративното си настроение. Двамата си побъбриха за това-онова, докато Рашид пиеше кафе, а Абел — чай с лед. След около пет минути принцът нареди на телохранителите да се оттеглят и германецът се поотпусна. Ако принцът имаше намерение да го убие, никога нямаше да пусне двамата си главорези.

Рашид предложи на госта си да си вземе от купата с плодове.

— Как вървят нещата със стария ми приятел?

Абел предположи, че става дума за Саид Ахмед Абдула.

— Срецнах се с него, както ме помолихте, и в момента му помагам да реши проблема си.

Принцът замислено кимна.

— Нали разбираш, че не е добре?

— Защо, какво му е? Болен ли е?

— Сърцето му се къса заради сина му и се боя, че заради трагичната смърт е изгубил разсъдъка си.

Абел кимна.

— Приятелят ми не е със стабилна психика, но аз съм му много задължен.

Германецът не каза нищо.

— Благодаря ти, че си се заел с неговия проблем — продължи Рашид. — Не знам точно на кого има зъб, но имам известни подозрения.

— Ако искате, ще ви кажа, принц Мухамад.

Рашид вдигна ръка и бавно поклати глава.

— Не, не искам да знам такива неща.

— Съгласен съм, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Посъветвах приятеля ви да не казва на никого.

— И аз изрично го предупредих, но въпреки това се притеснявам. Мъжът, когото Абдула иска да убият... ако наистина е този, за когото си мисля, трябва да си много предпазлив. Той не е обикновен човек. Ако се провалиш, ще се върне за теб и няма да се спре, докато не получи главата ти на тепсия.

Абел беше предвидил подобна реакция.

— Човекът, когото наех, е изключително добър.

— Виждал ли си го в действие?

— В известен смисъл да. Много е способен и е подходящ за задачата.

— Добре ли го познаваш?

— В моя занаят се стремим да не се опознаваме твърде добре едни други.

Принцът за миг се загледа в далечината.

— Залогът тук е много голям. Не мога да си позволя да бъда замесен в подобна афера. Нито ти. Прекалено ценен си за мен.

— Какво сте намислили?

— Бих искал да се погрижиш да не могат да стигнат до теб при никакви обстоятелства. Ако този, когото си наел, успее, някои влиятелни и могъщи личности много ще се ядосат... и ще искат да разберат кой стои зад убийството.

Абел се смяташе за специалист по оценка на риска.

— Човекът, чиято смърт желае вашият приятел... има много врагове. Без веществени доказателства американците трудно ще разберат кой стои зад този план.

— Ами ако все пак намерят доказателства, ако убиецът направи грешка или по-лошо, ако се провали и бъде заловен...

— Няма стопроцентови гаранции, принц Мухамад. Всичко е възможно, но малко вероятно. Убиецът е много добър. Шансовете са на наша страна, на страната на успеха. Никой няма да го свърже с нас. — Забеляза съмнението в очите на Рашид и за повече увереност добави: — Заметох добре следите си. Дори и ако той се провали, ще бъде изключително трудно да се доберат до мен.

— Не споделям твоята увереност.

Абел въздъхна уморено. Не знаеше какво повече да каже.

— Ако наетият от теб мъж бъде заловен, американските власти ще разберат кой му е платил.

— Той изобщо не знае кой съм и може само бегло да ме опише и да им каже псевдонима ми. — Виждаше накъде върви разговорът и затова прибягна до лъжа.

— Американците доста са напреднали в техниките за разпити. Предполагам, че този човек има някаква връзка с теб.

Германецът кимна.

— Достатъчно им е само да се докопат до телефонен номер или адрес на електронна поща. Ти сигурно си му платил с електронен превод.

— Да.

— Ще разберат от него за номера на сметката и ще проследят парите чак до Абдула.

— Използвах мрежа от банки, които са известни с това, че ревниво пазят в тайна самоличността на клиентите си. Дори и с новите антитерористични банкови закони аз съм достатъчно защитен.

Рашид се усмихна.

— Носят се разни слухове. Американците вече не си правят труда да подават искове до швейцарските съдилища. Просто проникват в банковите бази данни и си взимат нужната им информация. Влизат и излизат безнаказано, а банките дори не подозират за намесата.

— С цялото ми уважение, принц Мухамад, тези слухове са силно преувеличени.

— Ти си имаш твои източници, аз — мои. — Принцът се усмихна ехидно.

Бяха стигнали до патово положение. Абел не знаеше какво да отговори, за да успокои принца, и затова премина към неизбежното:

— Какво искате от мен?

— Искам да заличиш следите.

— Казах ви... вече го сторих.

Принц Мухамад погледна сурово германеца, подобно на мъдър баща, уморен от спор със сина си.

— Ще повторя само още веднъж. Искам да се погрижиш американците по никакъв начин да не могат да направят връзката с теб или с Абдула.

Абел извърна глава настрана и се загледа в блестящата повърхност на смешния басейн с форма на камила. Много добре знаеше какво имаше предвид принцът — той не искаше американците

да стигнат до него. Абел се беше озовал в трудна ситуация. Ако продължеше да настоява, можеше да свърши на дъното на смешния басейн. В момента нямаше друг избор, освен да се подчини. Щом излезеше от Саудитска Арабия, щеше да оправи нещата. Засега обаче трябваше само да се измъкне от неприятната ситуация.

Отново се обърна към принца.

— Може да стане, но няма да е евтино.

— Колко?

Истината беше, че не е сигурен дали може да стане, но Рашид нямаше да остане доволен от този отговор. Абел нямаше представа кой е убиецът. Освен това го беше предупредил, че ще го убие, ако Абел се опита да разбере самоличността му. Може би Петров знаеше повече за странната двойка. Може би щеше да подкупи стария комунист и да му развърже езика. Пресметна набързо какво ще му струва и отговори:

— Пет милиона... може би и повече.

Рашид го погледна, лицето му беше безизразно като на играч на покер. За разлика от Абдула, който беше готов на всичко, за да отмъсти за смъртта на сина си, Рашид нямаше намерение да отвори ей така хазната си и да му даде купчина пари.

— За глупак ли ме смяташ?

— Не.

— Пет милиона е прекалено много.

— С цялото ми уважение, принц Мухамад, дори може и да не стигнат, ако ми се наложи да наема малка армия, която да се заеме с този човек. Освен това ще трябва да подкупя много чиновници, за да ми дадат информация за неговото местонахождение. Пет милиона е минимумът.

Рашид дълго мълча. Очите му останаха приковани към германеца. Абел също не се предаваше. Не гледаше принца в очите, което само щеше да провокира саудитеца, а седеше със затворена уста — правило номер едно при пазаренето.

След като мина цяла минута, Рашид отстъпи:

— Добре, но нито пени повече.

— Ще направя всичко по силите си — отвърна Абел.

— Разбира се. Ти винаги се стараеш.

— Предполагам, че ще искате да се захвана веднага.

— Да. С моя самолет ще заминем където поискаш.

Абел помисли за секунда и отвърна:

— В Москва.

Принцът се усмихна цинично.

— Значи продължаваш да работиш със старите си приятели, руснаците? Хубаво. Те са като проститутките — биха сторили всичко за пари.

Абел реши да не коментира. Запита се обаче дали принц Мухамад знае какво е отношението на руснаците към саудитците. Изкуши се да му каже, но размисли. В края на краищата, не искаше да свърши на дъното на басейна. Изправи се и се поклони.

— Благодаря за вашето гостоприемство, принц Мухамад. Ще ви информирам за всичко.

— Ще наредя да качат парите ти на самолета. Никакви електронни трансфери повече.

— Както пожелаете.

Един от многобройната прислуга сякаш изникна изневиделица и направи жест на Абел да го последва. Щом двамата се отдалечиха достатъчно, мрачен мъж, облечен в бяла роба, със скръстени ръце, излезе иззад завесата и се приближи до принц Мухамад.

— Какво мислиш? — попита принцът.

Мъжът се озъби и отвърна:

— Не му вярвам. Никога не съм му вярвал.

Принцът се усмихна. Полковник Науаф Таиб беше служил на Мухамад, когато той още беше министър на вътрешните работи. Таиб работеше в саудитското разузнаване и беше един от най-доверените офицери на принца. Беше изключително добър и не се боеше да прибегва до сила, за да постига резултати.

— Какво да правя с него? — попита Мухамад.

— Мисля, че е най-добре да ме оставите аз да се заема с него.

Принцът кимна. Очакваше този отговор.

— Дръж го дискретно под око. Когато му дойде времето, знаеш какво ще предприемеш.

20.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Рап спря в подземния паркинг, под сградата на старата щабквартира в Ленгли, и паркира до бронирания линкълн таункар на Кенеди. Местата в този сравнително малък подземен паркинг бяха високо ценени. Един от бюрократите в Центъра за борба с тероризма му го беше казал преди няколко години. Оказа се, че някакъв новоназначен директор в Научно-техническия отдел беше бесен, задето Рап използвал неговото място за паркиране. На Рап не му пукаше — било за мястото, било за разстроения бюрократ. Държеше обаче на отделния асансьор, с който заобикаляше главното фоайе и хората, желаещи да си побъбрят с него. Това беше едно от първите неща, които му направиха впечатление, когато от оперативната работа се премести тук. В щабквартирата хората работеха с друго темпо. Имаха много време за празни приказки, за срещи, за сърфиране из Интернет. Тъй като си беше вълк-единак, Мич се отнасяше с неудоволствие към всякакви форми на социализация и общуване. Той се стремеше да прекарва колкото се може по-малко време в щабквартирата и когато идваше тук, полагаше усилия да избягва всякакви разговори.

Асансьорът, който свързваше директно подземния паркинг с кабинета на директора, му помагаше значително за това. Асансьорът не спираше на междинните етажи — отиваше направо на седмия. Рап се качи в него и тръгна нагоре. Погледна към малката камера, монтирана в ъгъла. Вдигна дясната си ръка пред лицето. Точно преди асансьорът да спре, Мич направи крачка настрани и стисна дръжката на пистолета в раменния му кобур. Вратите се отвориха и той се изправи лице в лице с подобие на негов двойник, но с петнайсет години по-възрастен. Мъжът също като него беше стиснал дръжката на пистолета в раменния си кобур. Името му беше Винс Делгадо. Той

беше началник на личната охрана на Кенеди и двамата с Рап много обичаха да се шегуват.

— Добро утро, Ванеса — с дрезгав глас го поздрави Рап.

— Добро утро, Мишел.

— Тя в кабинета си ли е?

— Не, горе на покрива е, пие чай с препечена питка, задник такъв.

— Тази сутрин сме малко изнервени? Още ли не ти пускат мадамите?

Петдесет и две годишният италиано-американец от Филадельфия се разсмя гърлено.

— Не, не е вярно, Мич. — Той се приближи до Рап и след като се огледа да не ги чува някой, добави: — Трябваше да ме видиш снощи. С онова момиче, дето се запознах в клуба. Бях като рок звезда. Чудя се изобщо как се държа на краката си днес. Казвам ти, неуморима е. — Погледна към вратата на кабинета и се приближи още до него. — Чуй само.

Рап рязко вдигна ръка като пътен полицаи.

— Стоп. — Затвори очи и поклати глава, за да изтрие от съзнанието си картината, която големият и космат Винс Делгадо се опитваше да му втълпи.

Доближи се до вратата на кабинета и почука.

— Хей, уговорката за стрелбата остава ли за днес? — Делгадо беше бивш разузнавач от морската пехота и феноменален стрелец, което беше отчасти причината да се познават толкова добре с Рап.

— Да, ще се видим в два.

Рап влезе в кабинета и я завари седнала зад бюрото, съсредоточена в четенето на червена папка.

— Добро утро.

— Добро утро — отвърна Кенеди, без да вдигне очи от секретния документ.

— Как е Томи? — Мич имаше предвид осемгодишния син на Кенеди.

— Много е зает, но му липсваш. Снощи пак пита за теб.

— В събота ще играе ли? — Томи тренираше американски футбол.

— Да, в единайсет.

— Ще отида да го гледам.

— Благодаря ти. — Шефката му свали очилата за четене. —
Вземи и Ана с теб. Тя обича да се издокарва и да се показва.

— О... ама той вече навърши ли тази възраст?

— Мисля, че не е на себе си, откакто миналото лято я видя по
бански костюм.

— То и аз оттогава не съм на себе си.

Кенеди избута стола си от бюрото.

— Определено се променя. Изведнъж стана много суетен. Трябва
да си реши косата по определен начин... тази дреха била супер, онази
не... на всичкото отгоре е станал много устат.

— Хрумна ли ти, че проблемът може да е в твоя стил на
ръководство? — попита я Рап с престорена сериозност.

— Много смешно, няма що.

Той сви рамене.

— Всички деца минават през този етап.

— Очевидно. А ти защо си изключение? — Кенеди го погледна в
лицето и не за пръв път си представи колко хубаво би било да има мъж
като него в дома си. Разбира се, не и Рап. Двамата с него бяха като брат
и сестра. Но Томи се беше привързал към него и се вслушваше в
думите му. Перспективите ѝ обаче не бяха никак обнадеждаващи.
Работеше по най-малко шейсет часа седмично и не ѝ оставаше много
време за срещи с ухажори. Фактът, че беше директор на ЦРУ, до
известна степен плашеше мъжете и ги отблъскваше.

— Сега ти демонстрираш чувството си за хумор — каза Рап.

Кенеди кимна. Беше с модерно, но консервативно кафяво сако и
панталон в същия цвят. Тя попита:

— Какво си намислил този път?

Рап седна на един стол.

— Искам да уредим един административен въпрос.

— О, не... какво пък сега?

— Рос.

Кенеди затвори папката. Конфликтът беше част от работата ѝ,
особено след единадесети септември. Предстоеше концентрация на
власт и затова тя трябваше да прояви предпазливост. Надяваше се, че
ще се сработят с новия директор на Националното разузнаване. Тя

уважаваше Рап, но арогантното му поведение и подход „право куме в очи“ лесно можеха да я изправят на нож с Рос.

— Та той е съвсем отскоро на поста, кога успяхте да се спречкате?

— Не си права.

— Какво е направил?

— Първо, той е наредил да се обадят в Пентагона и да поискат личното досие на Скот Коулман.

— И?

— Пентагонът му е изпратил окастрената версия, но Рос не се е вързал. Той или неговият заместник се е обадил отново и се е опитал да притисне някакъв капитан да им предаде пълното досие, особено що се отнася за операциите на ЦРУ. Капитанът го е насочил към Обединеното командване за специални операции, откъдето са го прехвърлили чак до генерал Флъд.

— Флъд дал ли им е досието?

— Шегуваш ли се? Единствените хора, които са по-ядосани от мен от създаването на „Национално разузнаване“, са тези от Пентагона. Флъд им е заявил, че единствено президентът може да му нареди подобно нещо и да вървят на... знаеш къде.

Да, тя знаеше. Генерал Флъд караше последните си месеци като председател на Обединения щаб и, изглежда, много се забавляваше, като казваше на някои хора какво мисли за тях.

— Обърнали ли са се към президента?

— Не или поне аз не знам. Съмнявам се, че ще го сторят.

— Защо Рос се интересува толкова много от Коулман? — Шефката му остави очилата си на бюрото. — Да не би да е правил нещо, за което не знам?

— Не, той е чист.

— Моментът никак не е подходящ.

— Съгласен съм. Има и още един проблем. Вчера данъчните са цъфнали във фирмата на Коулман. Искали да погледнат счетоводните му документи.

Бръчките на челото на Кенеди станаха по-дълбоки.

— Какво, по дяволите, е намислил той?

— Или до него е стигнала някаква информация, че искаме да възобновим екип „Орион“, или е тръгнал на лов и стреля напосоки.

Тя набързо обмисли възможните причини и възможност за действие. Дали Рос беше чак толкова дързък, че да постави подслушвателни устройства в кабинета ѝ? Колкото и параноична да беше подобна мисъл, нямаше да е за пръв път. Историята беше пълна с примери, в които господарите на разузнавателните служби са подслушвали своите подчинени. Рос беше на този пост от по-малко от месец. Едва ли беше способен да действа толкова експедитивно, но Айрини си отбеляза да нареди на екипа на Делгадо да проверят кабинета ѝ.

— Нещо ми подсказва — каза, — че по-скоро стреля напосоки.

— Ами ако някой ни е предал?

— Кой?

— Сенатор Хартсбърг.

Кенеди поклати глава.

— Не. Ако Хартсбърг искаше да ни изпързая, нямаше да отиде при Рос. Мисля, че стреля напосоки.

— Защо?

— Марк Рос е добър човек. Той няма намерение да ни унищожи, нито иска да унищожи Коулман.

— Извинявай, но аз не споделям твоето мнение.

— Мисля, че поначало недолюбва оперативната работа. Самият той е възпитаник на аналитичната школа и хора като теб и Коулман го правят неспокоен.

— Защо?

— Предполагам, защото си мисли, че ще го злепоставите. Той е новият директор и мнозина се надяват да се провали на поста си.

— И отново възниква въпросът, какво общо имам аз с това?

Кенеди въздъхна. Рап беше много добър професионалист, но абсолютен аматьор по отношение на политиката във Вашингтон.

— Слава богу, че по-голямата част от твоите операции са засекретени. Ти имаш изумителна биография, но ако сега отново изровиш томаховката и отидеш в Близкия изток, боя се, че ще предизвикаш грандиозен скандал.

— Благодаря ти за доверието.

— Знаеш, че ти имам доверие.

— Е, който играе, печели. Не можем да седим със скръстени ръце и да чакаме другите да ни харесат.

— Така е. Аз ще измисля как да се оправим с Рос, но междуременно ти по-добре задръж малко с проекта.

Рап не остана доволен от тези думи.

— Колко малко?

— Не знам. Дай ми време поне до края на седмицата.

Той нямаше намерение да бави плана си. Просто щеше да е малко по-внимателен.

— А данъчните?

— Ще видя какво мога да направя. Но веднъж започне ли ревизията, оттам нататък положението ще бъде много деликатно.

Рап се наведе напред и се подпря с лакти на коленете си.

— Искам данъчните да се разкарат от Скот Коулман до утре сутринта или ще направя живота на някои хора ад. Всеки път, когато го повикаме да оправя нашите бакии, той е на линия. И нито веднъж не се е оплакал.

Той не се шегуваше и Кенеди си каза, че е по-добре да не му противоречи.

— Ще направя всичко възможно. — Подаде му едно розово листче. — Още нещо. Обади ми се твоят стар приятел Саид. Тя имаше предвид Али Кайер, шефа на йорданското разузнаване.

Рап веднага се разтревожи какво ли е станало. Саид можеше да се свърже и лично с него. Щом беше минал през Кенеди, значи сериозно беше ядосал някого.

— И как е старият ми приятел?

— Добре е. Праца ти поздрави. Каза, че сега, след като си женен, нямаш време за забавления. — Кенеди повдигна въпросително едната си вежда. — Какво значи това?

— Значи, че след като съм женен, нямам време за забавления.

— Колко мило. Хубаво е, че най-накрая си се укротил... Както и да е. Помоли ме да ти предам важна информация. Изглежда, още си популярен в Саудитска Арабия.

— Чудесно. Парад ли ще правят в моя чест?

— Не точно. По-скоро обратното... за главата ти има награда.

— От кого?

— Не знаем. Саид в момента работи по въпроса.

— Това ли е всичко?

— Засега да.

Рап се замисли. Не за пръв път попадеше в нечий черен списък и едва ли щеше да е за последен. Погледна часовника си.

— Ще трябва да тръгвам за сутрешното съвещание в ЦБТ.

Кенеди изненадано го погледна.

— Тази новина не те ли тревожи?

Мич сви рамене.

— Айрини, винаги ще се намери някой луд, който да иска да ме убие. Не чувам нищо ново.

Кенеди кимна.

— Само ми обещавай, че ще внимаваш.

— Аз винаги внимавам. Винаги.

— И ми обещавай, че щом забележиш нещо подозрително, ще поискаш охрана.

Рап стана и закопча сакото си.

— Непременно. — Тръгна към вратата, но се сети нещо и се спря. — Айрини, ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Ще съм ти признателен, ако кажеш на момчетата от Сикрет Сървис да наглеждат Ана. Особено когато влиза и излиза от Белия дом.

Тя вече беше решила да го стори.

— Ще кажа на Джак Уорч още сега.

— Благодаря ти.

След като излезе от кабинета, умът му веднага запрепуска... сякаш беше по време на акция. Щеше да е по-спокоен, когато се преместеха в новата къща. Тя щеше да е по-сигурна и от Форт Нокс. Ненормалниците можеха да го щурмуват и освен ако не носеха със себе си много експлозив, невъзможно беше да проникнат вътре. А ако проникнеха... той им беше приготвил интересни изненади.

21.

ПАРИЖ, ФРАНЦИЯ

Той не положи почти никакви усилия, за да я уговори да приемат поръчката. Знаеше, че подобни опити няма да доведат до нищо, а само ще я амбицират повече. В онази нощ просто замълча и я остави да премисли. Правиха любов и за миг забравиха за убийствата и за Мич Рап. Когато свършиха, никой не спомена за германеца, за Рап или за когото и да било друг. Просто заспаха прегърнати. На сутринта седнаха на кафе и пресни плодове, като отново не споменаха нищо. Четеха вестник, пушиха цигари. Той си даде ясна сметка за положението: Клаудия не си играеше игри, а искаше той да направи първия ход. Просто обмисляше нещата много внимателно.

Такава си беше тя, Клаудия Морел. Тя беше генералът, маршалът, тактикът. Луи беше добър в лова и убиването. Той беше надарен с безпогрешен инстинкт и знаеше кога да притисне противника и кога да се оттегли. Имаше представа за цялостната картина, но като цяло смяташе себе си за непобедим супермен. Силата на Клаудия беше в детайлите. Тя по-добре анализираше риска, докато Луи смяташе, че всякакви пречки могат да се преодолеят с необходимите умения и решителност. Тя знаеше кога да се откаже, докато понякога той биваше изкушен от предизвикателството. Преди да научи името на мишената, дяволът в него се надяваше германецът да му поръча да убие американския президент. Той не изпитваше никакви чувства към президента, добри или лоши. Просто предизвикателството за него беше голямо — начин да изпробва уменията си, нещо, за което щеше да се говори стотици години по-късно. Да убиеш най-охранявания човек в света и да се измъкнеш невредим, щеше да е най-изключителното изпитание, за което си мечтаеше. Мечтаеше си, като наближи краят на живота му, да се изповяда в църквата. Да разкаже подробности, които само той е знаел. Може би дори да разкаже къде е скрил пушката. Това беше единственият начин да убиеш толкова силно

охраняван човек. Пушка с оптически мерник или бомба. Но бомбите бяха грубо оръжие и от тях загиваха много невинни хора. Бомбите бяха по-лесният начин, но не подхождаха на един талантлив ликвидатор.

Рап обаче беше съвсем друго нещо. Въпреки тревогите на Клаудия Луи знаеше, че има огромно предимство — изненадата беше на негова страна. Знаеше и че ако си разменяха ролите, той най-вероятно не би имал никакви шансове срещу човек с квалификацията и способностите на Рап. Всички неудобства, че ще трябва да работи в задния двор на Рап, се компенсират от обстоятелството, че Луи беше учил в Щатите, докато баща му беше посланик. Американският му английски беше перфектен. Въпреки резервите на Клаудия той беше оптимист за изпълнението на тази поръчка и впоследствие за оттеглянето им от бизнеса. Е, що се отнасяше до оттеглянето, той не беше много сигурен, но не го беше споделил с нея.

След като изпи две чаши кафе, тя затвори вестника.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля? — попита.

— Цяла сутрин те чакам.

— Германецът работи със саудитците. Там са му връзките. Не обичам саудитците, но идеята за нашето „пенсиониране“ ми харесва. — Замълча и го погледна много сериозно. — Но не съм сигурна, че и на теб също.

— Не е вярно.

— Какво ще направиш? Ще лежиш на слънцето всеки ден и ще пиеш бира... — Поклати глава. — Не те виждам.

— Клаудия, ние ще сме много богати. Ще правя каквото си поискам.

Тя го изгледа скептично.

— Искам сериозно да се замислиш върху това. Искам деца и искам да загърбим целия си досегашен живот. — Посочи с ръце към мръсните стени на апартамента. — Никакви поръчки повече, никакво местене. Искам да се спрем на едно място.

— Аз също. — Луи съзнаваше, че важното в случая е да се съгласява с всичко. Подобно на алкохолик той също искаше да спре. Ползата беше голяма и не можеше да се отрече, но той не знаеше дали ще може да издържи, без да ловува.

Неговият отговор и нейната нужда да повярва във възможността за различен живот бяха достатъчни.

— Ето какво ще направим — продължи Клаудия. — Не вярвам на германеца. Той би ни светил маслото, без да му мигне окото. А когато опре до пари, той е ненадминат мошеник. Знаем, че действа от името на саудитците. Моето предположение е, че работи не за правителството, а за частно лице или група. И в двата случая — вдигна рамене — клиентите имат дълбоки джобове.

— Съгласен съм.

— Тогава ще се обадя на хер Абел и ще му кажа, че хонорарът ни е десет милиона.

Луи не обичаше да променя условията на сделките.

— Но аз вече му казах седем.

— Знам, но саудитците не разсъждават рационално, когато става дума за пари. Те са импулсивни. Щом са готови да платят седем, ще се съгласят и на десет... Повярвай ми.

— Тогава защо не поискаме направо петнайсет?

— Прекалено голяма е разликата. — Тя го потупа по ръката. — Ти си добър, скъпи, но не чак толкова. Ако поискаме петнайсет милиона, Абел ще си намери някой друг.

— Добре тогава, десет да са. А ако откажат?

— Няма.

Тя беше права. Докато Луи седеше и я наблюдаваше, Клаудия включи телефона си и се обади на Абел. Разговорът не тръгна гладко. Дори Луи чу виковете на германеца в мобилния телефон. Бяха сключили сделка и договорената сума беше седем милиона. Абел каза, че ще си потърси друг човек, а Клаудия му пожела късмет и затвори, след което си изключи телефона. Петнайсет минути по-късно отново включи телефона и имаше три съобщения от германеца. Тя ги прослуша и чу как Абел е преговарял сам със себе си. Първото съобщение беше за осем милиона, във второто вече се говореше за девет и накрая с третото германецът се съгласяваше с десет, но нито долар повече. Клаудия му се обади и му каза, че ще му изпрати по електронната поща инструкции за превеждането на парите. Щом получат депозит от пет милиона, ще започнат да действат по въпроса.

До средата на същия ден те получиха потвърждение и от петте банки, които Клаудия беше посочила, за преведени един милион долара. Кое то общо правеше пет милиона. Германецът, изглежда, нямаше търпение работата да се свърши и те бяха готови да услужат.

Да остават в Париж обаче, след като и Абел беше тук, не беше добра идея. Германецът беше твърде хлъзгав и не можеше да му се има доверие. А ако от някоя разузнавателна служба го следяха, лесно щяха да стигнат и до Луи и Клаудия. Затова първата им работа беше да прочистят, разглобят и изхвърлят мобилните си телефони. След като се отърваха от апаратите, събраха оскъдните си вещи и напуснаха наетия апартамент с намерението никога повече да не се връщат. Клаудия се обади на хазайката от уличен телефон и ѝ каза, че се налага да заминат по семейни причини и че няма да ползват повече жилището. Ако имаше късмет, жената щеше да намери нови наематели до една седмица.

Взеха метрото, кръстосаха целия град неколкократно и не слязоха в Монмартър, където се бяха срещнали с германеца предишния ден. Шест пресечки северно от знаменитата римско-византийска базилика „Сакре Кьор“ двамата се разделиха. Клаудия влезе в малко кафене, а Луи започна обхождането си. След десет минути ходене по тесните улици и след като проведе един телефонен разговор, той сметна, че ще е безопасно да отидат в другия апартамент. Двустайното жилище се намираше на последния пети етаж на постройка в стил бел епок. Лу го беше купил преди три години от името на офшорна корпорация. Той избра стълбите пред асансьора и заизкачва стъпалата по две наведнъж.

Щом влезе в апартамента, изключи алармата и отиде направо в кухнята. Хвана хладилника с двете ръце и го отместил от стената. На стената имаше голяма бяла плоча, под която имаше замазка. Луи удари с юмрук точно на правилното място и замазката се пропука с няколко сантиметра отляво. Той сграбчи ъгъла и отвори тайната врата. Вътре имаше три рафта, дълбоки по половин метър. На всеки от тях лежеше по една черна спортна чанта. Взех тази от най-горния рафт, затвори вратата и премести обратно хладилника към стената. На чантата беше изобразено логото на „Пежо“, френската фирма производител на автомобили.

Умът на Гулд беше идеално пригоден за нарушаване на правила, без да го хванат. За пръв път го забеляза още през детството си. Той имаше приятел, който сякаш като магнит си навличаше всички неприятности и вкъщи, и в училище. Колкото и пъти да му казваха, че не бива да прави еди-какво си, той продължаваше да го прави. Колкото

и сурово да беше наказанието, продължаваше да се инати. Но приятеля му не обръщаше внимание на обстановката около него. За разлика от Гулд, който винаги знаеше какво става около него. Още като малко дете инстинктивно разбра, че първо трябва да разбереш правилата, за да откриеш начин как да ги нарушаваш.

Съществуваха десетки начини да се заобиколи забраната за пренасяне на оръжия през граница. Преди терористичните атаки срещу Америка през септември 2001 година всичко беше много по-лесно. Човек с професията на Гулд дори можеше да дръзне дотам, че да прекара „инструментите“ си скрити под дрехите или в куфара. Сега обаче имаше две възможности. Първата — да се сдобие с оръжията, когато пристигне в страната на действието. И това беше по-трудно след единайсети септември, но все още можеше да се направи, особено в страните от бившия Източен блок в Европа. Веднъж го беше правил и в Америка, но за тази задача Гулд искаше да бъде абсолютно сигурен, че е запазил плановите си в тайна. Още не беше решил как точно ще убие Рап, но най-вероятно щеше да е със заглушител — с пушка или с пистолет. Поради тази причина искаше да използва оръжие, което вече беше изпитвал и коригирал.

Всяка от трите чанти, скрити в скривалището зад хладилника, съдържаше по една тактическа снайперска пушка ГТР-700 със сгъваем приклад, двунога и оптически мерник, заглушител и цев. Във всяка от чантите също така имаше по един пистолет „Глок-17“ със заглушител и пълен комплект документи за самоличност, включително паспорт, кредитни карти, шофьорска книжка и пари в брой. Заради новата серия от сканиращи за експлозивни машини в чантите нямаше боеприпаси.

Гулд излезе от апартамента с чантата и каза по телефона на Клаудия, че районът е чист. Щяха да се срещнат на уреченото място в два часа. Той повика такси и каза на шофьора да кара към Северната гара. Оттам взе метрото и прекоси града с него. Беше много по-предпазлив от обикновено, но беше почти престъпление да стигне дотук и да го хванат по време на най-значимата задача в кариерата му на професионален убиец. Следващата му спирка беше в един магазин за амбалаж, откъдето купи кашон. Сложи на дъното на кашона парче стиропор, постави чантата и напълни сандъка с топчета стиропор. След това затвори кашона, облепи го с тиксо и го занесе в бюрото на „Федерал Експрес“. Попълни бланка за въздушна пратка и показа на

служителката в куриерската служба фалшиви документи на името, което беше вписал в бланката. Обясни й, че изпраца мостри за един панаир в Канада, на който ще ходи. Подобно нещо беше обичайна практика и жената не се усъмни в думите му нито за миг.

22.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Старият бар на Пенсилвания Авеню се намираше само на няколко пресечки от една от най-известните сгради в света — Капитолия. Седалището на американската демокрация, издържано в неокласически стил, граничеше на юг с Индипендънс Авеню, а на север — с Конститушън Авеню. Офисите на Конгреса бяха на Индипендънс Авеню, а на Сената — на Конститушън Авеню. По принцип конгресмените утоляваха жаждата си в заведенията на юг от Ийст Кепитъл Стрийт, а сенаторите вечеряха в по-изисканите ресторанти на север. Някои конгресмени имаха склонност да мигрират на север в надеждата си някой ден да се присъединят към по-елитния клуб — Сената на САЩ. За сметка на това сенаторите рядко идваха на юг. Беше под достойнството им.

Всичко това щеше да остане тайна за Рап, тъй като се стремеше да отделя колкото се може по-малко време за политиката и политиците. Неговият източник, който щеше да му помогне да следи сенатора, обаче беше човек, въввлечен в политиката и проявяващ изключителен интерес към споменатите културни навици. По стечение на обстоятелствата този човек беше собствената му съпруга. Тя не можеше да проумее факта, че сенатор ще обядва сам в „Хоук енд Дав“, но така й беше казала секретарката. Винаги склонна да проверява фактите, Ана искаше да разбере защо Рап следи именно този сенатор. Той за малко да й отговори, че не може да й каже, но тогава тя нямаше да му помогне. Напоследък свикваше да й се доверява. Тя искаше всичко да знае, но също така му беше доказала, че може да пази тайна. Рап й каза, че не може да говори по телефона и че ще й обясни по време на вечерята.

И така, за втори път тази седмица Мич се озова в онази част от центъра на града, в която стъпваше много рядко. Той автоматично огледа наоколо, заключи колата си и бръкна отзад на кръста си, за да

провери на място ли е неговият „Хеклер и Кох-П2000“. Въздухът беше тежък и Рап погледна към небето. Облаците бяха надвиснали ниско и всеки момент щеше да завали. Времето подходеше на настроението му.

Барът веднага се забелязваше. „Хоук енд Дав“ беше институция на Капитолийския хълм. Той беше идвал тук три пъти като колежанин преди много, много години. Влезе през тесния вход и огледа салона. Заведението беше пропито с дух на старинност, какъвто можеше да се придобие само с много разлята бира, пържени храни и кълба цигарен дим. Тухленият под беше изкъртен на места и неравен. Някога белият цимент беше станал черен като асфалт. Беше истински бар, а не някаква си верига за хамбургери, в която служителите носят крещящи цветни облекла.

До три часа оставаха няколко минути и заведението беше почти празно. В другия край на бара Рап откри неговия човек. Той се набиваше на очи със смешната си прическа и големите уши. Рап не се изненада, че той беше седнал с гръб към вратата. Тръгна из стария дървен бар и кимна на бармана, който се беше вторачил в него.

Сенаторът седеше на последното високо столче и четеше книга. Мич се спря и силно ритна столчето.

Сенатор Хартсбърг се вкопчи в барплота, за да се задържи, и се обърна назад с гняв в очите и пържен картоф, увиснал от устата му.

— Какво ти става, по дяволите? Инфаркт ли искаш да получи заради теб?

„Идеята не е лоша“ — каза си Рап.

— Трябва да поговорим.

Постоянно намръщаното лице на Хартсбърг стана още по-мрачно.

— Обади се в кабинета ми и си уговори час със секретарката ми. — Отново му обърна гръб.

На Мич му хрумна да перне мъжа по голямото му ухо, но размисли.

— Няма да стане, искам да говорим сега.

Търпението не беше сред достойнствата му. Затова беше прекосил целия град. Кенеди не желаше да кръстоса шпага с новия си шеф и Рап предчувстваше, че ако не разкараха веднага данъчните от

Коулман, те може би щяха да му правят компания поне една година. Време беше сега той да поиска услуга от новия си партньор.

Барманът се приближи.

— Всичко наред ли е, Карл?

Преди Хартсбърг да отговори, Рап го изпревари:

— Аз искам бира.

Барманът погледна въпросително към сенатора, той промърмори нещо и отново се зачете в книгата.

— Да е „Гинес“, ако обичате — добави Рап с усмивка.

Барманът се поколеба за секунда, но накрая отиде да налее бирата. Рап надникна над рамото на Хартсбърг и попита:

— Какво четеш?

Той прочете заглавието. „1984“ от Джордж Оруел. Странно.

— Впечатлен съм.

— Недей. Чета я отново, за да разбера как мислят хората като теб.

Рап се засмя:

— Е, тогава прочети и „Животинската ферма“, за да разбереш как мислят хората като теб.

Сенаторът затвори книгата.

— Би ли ме оставил на мира. Аз съм дошъл тук, за да ям, да пия и да бъда сам. Ако искаш да говориш, обади се в кабинета ми.

Мич хвана съседното столче.

— По-кратко, Карл. — Каза си, че щом барманът може да се обръща към сенатора на малко име, тогава и той може. — Повярвай ми... не би искал да звъня в кабинета ти.

Извади електронния си секретар, натисна няколко бутона и го постави на бара.

Устройството, изглежда, привлече вниманието на сенатора. Хартсбърг избута настрани чинията си и попита:

— Защо дойде тук? Наистина не искам да ме виждат с теб на публични места. И как изобщо ме откри?

Рап наведе глава.

— Занасяш ли ме?

Нямаше намерение да му разкрива, че Ана го е открила тук. По-добре да го остави да си мисли, че е задействал значителни ресурси от ЦРУ, за да го намери.

Хартсбърг отпи от чашата си и погледна към монтирания на стената телевизор. Рап не беше очаквал, че ще се чувства толкова неудобно при срещата им.

— Сенаторе, ти искаше да проведем среща на четири очи, а не аз. Ти предложи споразумението. Ако искаш да се оттеглиш, ще си тръгна още сега. И повярвай ми, ще бъда много доволен, ако никога не те зърна отново.

Настъпи неловко мълчание и Хартсбърг отговори:

— Само моля те, не тук. Не ме притеснявай тук. Това е мястото, където идвам да се разтоваря от всичко.

В тона му имаше някаква странна меланхолия.

— Добре — кимна Рап.

Барманът се появи с бирата.

— Пишете я на сметката му — каза Рап, но бръкна за портфейла си. — Само се шегувам. — Извади двайсетачка и я остави на бара. — Оправете цялата сметка и донесете на сенатора още едно.

Хартсбърг кимна в знак на съгласие и барманът отново се отдалечи. След като погледна за миг към книгата, той попита:

— Какво толкова важно има?

Рап отпи от бирата си и отвърна на въпроса с въпрос:

— Каза ли на някого за новото ни споразумение?

— Да не си си изгубил ума?

— Сигурен ли си? — Рап отпи отново от чашата си. Самият той се съмняваше, че Хартсбърг е проговорил някъде, но искаше да го изплаши.

Своенравният сенатор се обърна към събеседника си:

— Не обичам да повтарям.

Мич го изгледа изпитателно.

— Ами сенатор Уолш?

Хартсбърг направи кисела физиономия, сякаш беше ял лимон.

— Не, Бил е като гроб. Той пази тайна по-добре от който и да е друг на Капитолия. Затова е председател на Комисията по разузнаването.

— И никой от вас не се е консултирал с по-горни звена от командната верига?

— Чия верига?

— Моята.

— С доктор Кенеди, разбира се.

— И с никого другиго? — настоя Рап.

Барманът донесе новото питие на Хартсбърг. По цвета Рап разбра, че е уиски.

Като повечето сенатори Хартсбърг беше адвокат по образование и обичаше той да задава въпросите, а не другите на него.

— Престани да шикалкавиш, ами ми кажи какво те тормози.

Мич се впечатли от непоколебимостта на този човек.

— Марк Рос ме тормози.

— Новият директор на Националното разузнаване. — Сенаторът сбърчи чело. — Защо?

— Прояви внезапен интерес към мой колега.

— Не те разбирам.

— Имам един човек, когото използваме от време на време да се занимава с деликатни проблеми. Наричаме го консултант. Онзи ден този консултант дойде в Ленгли за среща с мен и доктор Кенеди, за да обсъдим нашето ново начинание. — Посочи първо към Хартсбърг, а после и към себе си. Искаше сенаторът да прояви повече съпричастност. — И точно по средата на срещата без никакво предупреждение цъфна Марк Рос. Представи се на консултанта и си тръгна. Още същия ден хората му се обадили в Пентагона и поискали личното досие на консултанта. На следващия ден данъчните почукали на вратата му с намерение да му скъсат задника от проверки.

На лицето на Хартсбърг се изписа доволна усмивка и той се замисли. След секунда отговори:

— Затова го сложих на този пост.

Отговорът изненада Рап.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Рос е педант, обича детайлите. Много е любопитен и се стреми да контролира всичко. Затова предложих кандидатурата му на президента.

Рап не можеше да схване.

— И какво му е хубавото?

— Идеята за поста директор на Националното разузнаване цели да се съберат в едно, да се консолидират всички служби. Трябва ни човек, който да е в час с подробностите и да реформира службите.

Рап поклати глава и остави чашата си на бара.

— Виж, пет пари не давам какво прави той. Просто го дръж далеч от мен и от хората, с които работя.

— Не виждам как бих могъл да ти помогна.

Мич не можеше да повярва на ушите си.

— Единствената причина да се съглася да седна на една маса с теб и Уолш беше, че вие сте готови да предложите сериозно финансиране и да ме предпазвате от нежелани неприятности. Аз и така имам достатъчно врагове, за да ме предават и хора от моя лагер. Ако не можеш да озаптиш клоун като Рос, по-добре да прекратим сътрудничеството си още сега.

Хартсбърг продължи да се усмихва и махна на бармана.

— Чарли, още една бира за моя приятел.

„Моя приятел? — каза си Рап. — Аз не бих се изразил така.“

Сенаторът го накара да му разкаже по-подробно какво се е случило, когато Рос е цъфнал без предупреждение в кабинета на Кенеди. Когато пристигна втората му бира, Рап вече беше приключил с разказа си.

— Предполагам си гледал филма „Патън“ — каза Хартсбърг.

— Разбира се.

— Помниш ли сцената, в която празнуват и руският генерал вдига тост, а Патън отказва да пие.

— Да.

— Тогава руснакът го нарича негодник, а Патън се размива и отвръща: „Добре, от един негодник на друг... пия за това.“

Рап отпи от бирата.

— Това е една от най-добрите сцени в целия филм.

— Е — Хартсбърг вдигна чашата си, — ти си един от най-големите негодници в град, пълен с негодници. Така че... от един негодник на друг, наздраве.

Двамата чукнаха чашите си и пиха.

— За да няма недоразумения — поясни Рап, — аз съм Патън, а ти — комунистът.

Сенаторът прихна.

— Точно това ми е мисълта. Ти си Патън — онзи политически арогантен воин, който е добър само в едно нещо — борбата срещу тероризма. Ти си спасявал живота на президента и имаш голяма заслуга този град да не бъде изпепелен от ядрена експлозия. Никога не

съм одобрявал тактиката ти, но след като миналата година бяхме толкова близо до апокалипсис, мнозина от нас се пробудиха от летаргията си. Времената станаха опасни и изискват драстични мерки. Трябва да изолираме радикалите и да настроим собствените им хора срещу тях. Това трябва да стане тайно и неофициално. Ти — сенаторът посочи с пръст Рап — си идеалният човек за тази задача.

— Моят проблем обаче все още остава нерешен.

— Може би трябва да посветим Рос в плана ни?

Рап поклати глава.

— Изключено. И сега прекалено много хора са замесени.

— Тогава остава само една възможност.

— И каква е тя?

— Да действаш като Патън.

Той го погледна озадачено.

— Ще ти обясня как действа Марк Рос и ще ти кажа как да подходиш към него.

23.

МОНРЕАЛ, КАНАДА

Гулд взе нощния полет Париж-Монреал и пристигна рано сутринта. Пътуваше с френски паспорт на името на Марсел Молиер. Обявената цел на пътуването му беше търговия с фармацевтични продукти. Той взе такси от летището и се насочи към хотел „Хаят“ в центъра на града. Рай за чуждестранните бизнесмени, дошли в най-големия френскоговорящ град извън Франция, „Хаят“ подходеше на нуждите му идеално. Той беше на високо ниво, с над триста стаи и много оживен бизнес център. Клаудия в момента се намираше на няколко хиляди километра от него, на път за остров Невис, за да се погрижи да опази хонорара им от армията от хакери и шпиони, работещи за американското правителство.

Луи Гулд имаше много тайни и една от тях беше, че за кратко той беше работил във Френската генерална дирекция за външна сигурност или ДЖСЕ. ДЖСЕ беше главната служба на Франция за промишлен и икономически шпионаж, както и за внедряване в терористични организации. Навремето Гулд си беше отслужил стажа в Легиона и търсеше нови предизвикателства. Като военен офицер и френски гражданин той беше приет в ДЖСЕ с предимство. Той беше доволен от назначението си и поради факта, че неговият баща дипломат ненавиждаше шпионската служба и всички, които я представляваха.

По време на едногодишната му работа в ДЖСЕ той се занимаваше почти изключително с промишлен шпионаж и нямаше никакъв допир с тероризма. Именно тогава осъзна две много важни неща — агентите на свободна практика получаваха повече пари от държавните служители, а освен това на последните често им се налагаше да разплитат бъркотиите на некадърни бюрократи. На Гулд му беше писнало да оправя бъркотии. Макар и в старите филми Чуждестранният легион да беше представен изключително романтично, тази военна организация нямаше нищо общо с

художествената измислица. Заплащането беше оскъдно, общежитията и казармите бяха в окаяно състояние, службата често беше изтощителна. Онова, което караше легионерите да търпят, бяха сплотеността, братството и гордостта, които съпътстваха спартанското обучение. След една пълна ротация обаче на Гулд му омръзна и това. Той искаше нещо, с което беше свикнал още от детството си — пари. Твърде горд да се върне при баща си, той видя в ДЖСЕ начин да удвои приходите си и в същото време да продължи да действа на бойното поле. Обаче още от първия ден прие поста си в разузнаването единствено като етап към последващо развитие.

Гулд познаваше бивши легионери, които печелеха много пари като охранители. Макар и да звучеше привлекателно, той си даваше сметка, че би се отегчил до смърт от подобна работа. Трябваше му нещо, за което хем да получава добри пари, хем да има възможност да изпита уменията си. Откри решението веднъж, когато французите разбраха, че един от информаторите на ДЖСЕ е играл двойна игра. Заради него сирийската тайна полиция беше заловила агент на френското разузнаване и приятел на Гулд. Без съмнение сирийците бяха натикали агента в някой техен мрачен затвор и редовно го биеха с гумени маркучи. Гулд искаше да убие информатора със собствените си ръце, но неговият началник, също бивш парашутист, му каза, че в подобни случаи не се постъпва така.

И тогава пред него се разкри цял един нов свят. Шефът му повика наемен агент и за по-малко от две минути уреди да се отърват от информатора. Задачата на Гулд беше да плати на агента. На път за тайника той се спря и преброи парите. Куфарчето беше пълно с двайсет хиляди франка — повече от половината от заплатата му за цяла година. И то само за убийството на един негоден и егоистичен задник.

Сега като се връщаше назад, той разбираше, че решението е дошло някак от само себе си.

Мина с колата покрай тайника и се обади в кабинета на началника си. Минаваше осем вечерта и Гулд знаеше, че шефът му вече си е тръгнал. Остави му съобщение, с което го уведомяваше, че променя професионалната си кариера и че ще му изпрати по факса молбата за напускане. Първо се отби в бара, в който информаторът обичаше да се мотае. Макар че заведението беше претърпкано с хора,

Гулд лесно намери нужния му човек. Бяха се виждали десетина пъти, обикновено в тази задимена дупка. Когато информаторът го видя, той му кимна да го последва.

Срещнаха се при задната врата и Гулд му каза:

— Те са по петите ти. Трябва да те изведе на безопасно място.

Навлече в тясната и тъмна улица, а идиотът го последва без колебание. След като направи няколко крачки, Гулд протегна ръка, сякаш подканваше мъжа да върви по-бързо, и в следващия миг светкавично го сграбчи с дясната ръка за врата и го удари силно с лявата. Десетсантиметровото острие на ножа влезе в гърдите на жертвата. Двата се вкопчиха един в друг за около минута. Гулд не изпита никакъв срам дори и след като онзи отслаби хватката си и се строполи на мръсната земя. Той желаше смъртта му, искаше да почувства болката и да види омразата в очите на убиеца си.

Този спомен отново споходи Гулд и той поклати глава. Стореното от него през онази нощ беше много глупаво — и много импулсивно. Ситуацията можеше доста да се усложни, ако го бяха проследили, бяха го разпознали или най-лошото — ако информаторът го беше застрелял в гърба, докато вървяха в тъмната улица. Сякаш оттогава беше минала цяла вечност. Що се отнася до уменията му, разликата между сега и тогава беше от земята до небето. Тогава той не би издържал и минута срещу човек като Мич Рап. Но сега при положение, че елементът на изненадата беше на негова страна, шансовете му не бяха никак малки.

Таксито спря на паркинга пред „Хаят“, в центъра на Монреал, и Гулд слезе от него. Беше 9.36 часа сутринта. Той небрежно огледа наоколо, докато шофьорът подаде на пиколото куфара му. Гулд плати на шофьора, даде бакшиш на пиколото и после спокойно го последва във фойето на хотела. Красивата жена зад гишето на рецепцията му каза, че стаята му ще е готова до половин час, и го упъти към ресторанта. Той си избра маса, от която се вижда фойето, и попита сервитьорката дали може да му намери вестник „Вашингтон Поуст“. „Пуст“ нямаха, но имаха „Ню Йорк Таймс“. Той й каза, че може и „Таймс“.

Сервитьорката се върна след няколко минути с вестника и кана кафе. Гулд си поръча омлет и плодове и се зачете във вестника. От

време на време вдигаше поглед, за да види кой влиза във фойето. Също така огледа останалите клиенти на хотела — в ресторанта и във фойето. Никой от тях не се открояваше сред останалите. Всички напълно се вписваха в профила на неизброимите пътуващи бизнесмени по целия свят. Яж, прочети вестниците и се пригответе за изненадите, които може да ти поднесе денят.

Пиеше втора чаша кафе, когато пристигна омлетът му. Не след дълго дойде и жената от рецепцията с малък плик с номера на стаята му и магнитна карта-ключ. Тя му каза, че багажът му ще бъде качен веднага. Гулд ѝ благодари и служителката се върна на мястото си. По средата на яденето той мина към спортната страница, където прочете, че Вашингтон играе на своя терен този уикенд. Запита се дали Рап е запаянко на „Червенокожите“. В такъв случай имаше допълнителна възможност. Изяде омлета си и тъкмо се зае с плодовете, когато служител на „Федерал Експрес“ влезе във фойето с товарна количка. Гулд веднага позна своя кашон върху купчината от пратки. Това беше добър знак. Кашонът трябваше да пристигне в десет часа. При такъв напрегнат график на митничарите не им беше останало много време да проверят пратката по-прецизно. Ако беше на летището, служителите най-вероятно щяха да задържат кашона за проверка.

Човекът от куриерската фирма се спря при портиера и разтовари пратките от количката. Гулд не отмести очи от портиера, когато той се зае да пише нещо на компютъра. Сервитьорката му донесе сметката и той плати.

Продължи да се преструва, че чете вестника, докато в същото време държеше под око предната част на хотела за някакви необичайни действия. Извади мобилния си телефон, който беше купил с фалшива кредитна карта след кацането си на летището. Телефонът се продаваше в комплект със СИМ-карта с двеста и петдесет предплатени минути разговор. Той набра номера на хотела и вдигна сгънатия вестник пред лицето си. Отговори му женски глас, първо на френски, а после и на английски, и го попита с кого иска да го свърже.

— Ще отседна във вашия хотел и искам да проверя дали е пристигнала пратката ми — каза на английски.

— Момент, сър — отвърна жената. — Ще ви прехвърля на портиера.

Гулд надникна над вестника. Телефонът на портиера зазвъня. Мъжът вдигна слушалката.

— Добро утро. С какво мога да ви помогна?

— Ало — изрече убиецът с американски акцент. — Тази сутрин ще отседна в хотела и очаквам да пристигне важна пратка с „Федерал Експрес“. Бихте ли проверили дали е пристигнала?

— Разбира се, сър. Как се казвате?

— Джонсън... Майк Джонсън. Трябва да е голям кашон.

— Един момент.

Портиерът остави слушалката и вдигна кутиите от кашона, който беше най-отдолу. Наведе се, прочете името на етикета и се върна на телефона.

— Тук е, сър.

— Чудесно. Бихте ли го пратили в моята стая и ще ви дам десет долара бакшиш. Пишете го на сметката ми.

— Непременно, сър... благодаря ви. Още сега ще наредя да го качат в стаята ви.

— Благодаря. — Затвори и продължи да наблюдава портиера, който отиде на рецепцията. От мястото си можа да чуе само откъслечно разговора с жената. Тя каза, че господинът още не се е регистрирал, после провери в компютъра и даде номера на стаята на портиера. Той си го записа и се върна на мястото си.

Гулд прибра вестника и стана. Разходи се из фойето и се доближи до портиера.

— Простете, случайно да имате прогнозата за времето за тази седмица? — попита го той на френски.

— Разбира се, сър. — Портиерът взе мишката на компютъра и кликна с нея няколко пъти. Някъде под гишето му затрака принтер. Когато портиерът се наведе да вземе разпечатката, Гулд крадешком прочете номера на стаята, записан на листа хартия.

— Ето заповядайте, сър. — Мъжът му подаде разпечатката.

— Благодаря ви.

Гулд се обърна и тръгна към асансьорите. Зад гърба си чу как портиерът повика пиколото. Качи се на асансьора до шестия етаж и си отбеляза къде е стаята на господин Джонсън, докато вървеше към своята.

Всичко беше планирано съвсем прецизно. Гостите, които отсядаха в хотела рано сутрин, обикновено получаваха стаите, които първи биваха освободени от предишните обитатели и почистени от персонала. И тъй като чистенето ставаше от екипи, по правило се почистваше целият етаж и тогава екипът минаваше към следващия.

Гулд влезе в стаята си. Куфарът му го чакаше до широкото двуместно легло. Той го отвори и извади оттам електронния си секретар „Палм Пайлът“, къс кабел и магнитна карта. Съедини ги и изчака да чуе как пиколото оставя кашона и си тръгва. Така и стана. Пиколото дойде бързо и си тръгна само след броени секунди. Гулд отвори тихо вратата и съпроводи с поглед служителя, докато се скри от погледа му. Когато чу, че асансьорът пристигна и пиколото се качи в него, убиецът излезе в коридора и бързо отиде до вратата, която беше през няколко от неговата. Пъкна магнитната карта в процепа и изчака да светне зелената лампичка. После грабна кашона и бързо го занесе в стаята си.

Натисна силно с химикалката тиксото, с което беше облепен кашонът, и го разряза. Отвори го и бръкна в стиропорените топчета, докато не напипа чантата. Извади я, разкопча ципа и огледа съдържанието ѝ, за да се увери, че всичко е на мястото си. После извади найлонова торба за боклук от куфара си и прибора в нея стиропора. След това намачка и накъса кашона, скъса етикета и заедно с торбата ги занесе в стаята на обслужващия персонал, където ги сложи при другите торби с боклук.

Върна се в стаята си, взе си душ, обръсна се и подреди всичко на леглото. Отляво беше старата му самоличност, отдясно — новата. По средата лежах двайсет и пет хиляди долара. Два пъти провери всички документи, според които той беше Молиер, и ги прибора в кафяв плик. Първата му работа, преди да стигне границата, беше да изгори плика. Гулд опакова отново всичките си принадлежности и ги подреди до вратата. След като разбърка леглото, за да изглежда все едно е спал в него, остави ключа от стаята на тоалетката и напусна хотела от страничния изход. Ако не възникнеха непредвидени обстоятелства, привечер щеше да е в Америка.

24.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Офисите на администрацията на директора на Националното разузнаване бяха временни поради няколко причини. Като повечето нови отдели във Вашингтон, и този тепърва се развиваше. Кое то на бюрократичен език означаваше, че се разраства. Първоначално планът беше за персонал от двайсет и пет души, които да подпомагат дейността на директора. Идеята беше организацията да функционира като филтър между различните разузнавателни служби и президента, да координира и да улеснява процеса. Само за шест месеца апаратът на директора удвои числеността си, после се утрои и накрая броят отново се удвои. При последното преброяване чиновниците бяха двеста, но постоянно се увеличаваха. По същество това беше нова бюрократична машина, която се разрастваше по размер и обхват с всеки ден и с всеки ден ставаше все по-неефективна. И бързо се превръщаше в онова, от което създателите ѝ се бояха. Докато новата служба стъпеше на краката си, охраната на директора беше поета от Сикрет Сървис. Кое то беше добре за Рап. Той имаше приятели в Сикрет Сървис, готови да му услужат при първа възможност. Рап се обади на Джек Уорч, специалния агент, отговарящ за охраната на президента, и го попита дали знае кой ръководи охраната на Марк Рос. Агентът му каза. Сикрет Сървис бяха малка група. Мич му обясни какво иска и президентският бодигард номер едно разбра. Познаваше Рап достатъчно добре, за да не му задава въпроси.

Рап паркира на половин пресечка от Белия дом. Стигна пеша до сградата и влезе през главния вход, където показа удостоверението си на униформен служител от Сикрет Сървис. Каза, че иска да разговаря с агент Травис Смол, и отиде във фоайето да почака. Застана до голямо растение в саксия, с гръб към стената, надявайки се да не се набива на очи. Искаше да си го върне за миналата седмица.

Не му се наложи да чака дълго. Травис Смол изглеждаше внушително, като футболен играч от „Вашингтонските магьосници“. Рап харесваше отбора повече, когато се казваше „Куршумите“. Почетно беше. И по-представително за града с най-много убийства в Америка.

Смол беше висок почти два метра и тежеше поне сто и трийсет килограма. Сигурно навремето беше играл футбол, баскетбол, а може би и двете. Коленете му без съмнение бяха претърпели сериозни травми. Имаше черна къса коса и тъмна кожа. Рап предположи, че е на около четирийсет години. Агентът огледа фойето, докато приближаваше. За да се изправиш срещу здравеняк като този, трябваше да си много смел или луд. Смол беше от хората, каквито предпочитаха в Сикрет Сървис. Обгради президента с половин дузина като него, и той ще е в пълна безопасност.

Едрият агент се приближи и протегна ръка.

— Мич... аз съм Травис Смол. За мен е чест да се запознаем.

Рап се здрависа. Дланта му буквално потъна в лапата на Смол.

— За мен също, Травис.

— Не, говоря сериозно. — Смол се усмихна и показа идеални бели зъби. — Бях в охраната на президента, когато нападнаха Белия дом. Бях във вечерната смяна и затова не участвах непосредствено в събитията.

Смол говореше за терористичната атака срещу Белия дом. Тогава президентът вероятно щеше да умре, ако не беше Рап.

— Съжалявам за случилото се. Сигурно си изгубил някои от най-близките си приятели.

— Да. — Агентът замълча за миг. — Но щях да загубя повече приятели, ако ти не беше жертвал живота си.

Мич не си падаше много по приказките, затова само кимна няколко пъти и се огледа. Приличаше на джудже в сравнение с този великан.

— И как ти се струва работата с Рос?

Смол го изгледа и внимателно подбра думите си:

— Стремя се да не изказвам мнението си за хората, които трябва да охранявам.

Рап се ухили.

— Глупости.

Агентът премести тежестта си от единия крак на другия.

— Може би е малко труден за обслужване.

— Бас държа. Не ми прилича на човек, който би се държал добре с помощниците си.

— Не... не е точно така. Той се държи любезно. Помни имената ни. Пита ни за децата и такива неща, но е политик. — Това беше разговор между един въоръжен мъж с друг въоръжен мъж. Дори на моменти се разбираха и само с погледи.

— Задава въпроси, но не се вслушва в отговорите.

— Да, вечно е в движение. Той се занимава с по-големи и важни държавни дела. Според мен той е бивш сенатор, който иска да стане президент. Сенаторите рядко стават президенти. Пътят към Овалния кабинет минава през губернаторския или вицепрезидентския пост. Рос е знаел, че трябва или да се кандидатира за губернатор на щата Ню Джърси, или да влезе в президентския кабинет и оттам да продължи с амбициите си за вицепрезидентското кресло. Сенаторите не са склонни да се връщат у дома и да се кандидатира за губернатори. Свързано е с повече работа и с национална неизвестност... Освен ако щатът не е Ню Йорк или Калифорния. Но определено не и Ню Джърси. Затова приема назначението от президента и преди да е изкарал и една година на поста, ще гледа да се премести в Държавния департамент или Министерството на отбраната. Автобиографията му дотогава ще е впечатляваща и от неговата партия лесно ще го номинират за кандидат за вицепрезидент. Мамка му... дори може да се кандидатира направо за президент.

Казаното имаше смисъл.

— Ами нисичкият, дето работи за него?

— Джонатан Гордън.

— Да, същият.

— Той е особен случай. Рос има малко сприхав характер, но гледа да не го показва много. Просто избухва пред Гордън и стоварва гнева си върху него. С това свършва всичко. Гордън е свикнал да го търпи и от време на време може да му каже, че това или онова не е много добра идея.

— Значи Рос е сприхав?

Смол кимна.

— Много. Но никога не се изпуска пред хората. Винаги е зад затворени врати.

— Къде е той сега?

— Горе в кабинета си с Гордън.

— Добре, да вървим тогава.

Двамата прекосиха фоайето. Смол му направи знак първо да мине през металния детектор. И при двамата се задейства алармата, но те не ѝ обърнаха внимание. Качиха се в асансьора и тръгнаха нагоре.

— Искаш ли един съвет от мен? — каза Рап.

— Разбира се.

— На Рос няма да му хареса, че съм дошъл без предупреждение.

— Мислих за това.

— Кажу ми истината. Кажу ми, че Уорч те е извикал и ти е съобщил, че имам да обсъдя нещо много важно с директора. Искам всичко да мине колкото се може по-тихо. Ако Рос не е доволен, може да се обади на Джак. Джак и президентът са много близки и на него няма да му се случи нищо. А ако Рос реши да стигне чак до президента, аз с удоволствие ще си поговоря с него.

— Става.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Двама мъже, малко пониски от Смол, стояха на пост отдясно. Той им кимна, а и те вече бяха предупредени за пристигането им. Смол поведе посетителя през приемната и после към чакалнята на кабинета, където на бюра с телефони седяха две секретарки и пишеха на компютри. Агентът набързо се представи на едната от тях, а Рап продължи направо към вратата. По-възрастната се надигна.

— Извинете, но директорът има среща.

— Няма значение — отвърна Рап, без да се обръща. Той чу как Смол ѝ обясни, че Рап е от ЦРУ. — Ние сме стари приятели — добави и отвори вратата. Влезе в кабинета и бързо затвори след себе си.

Директор Рос седеше начело на овална конферентна маса, разположена вляво от Рап и срещу масивно дъбово бюро. Кабинетът не беше много голям. Може би една пета от този на Кенеди. Не блестеше с лукс. Мич беше сигурен, че това направо изкарва от нерви директора на Националното разузнаване.

Рос леко извъртя главата си към него със застинало изражение на лицето и свъси вежди. Беше с бяла риза с френски ръкавели и червена

вратовръзка. Изглеждаше много властен и важен. Другите трима души на масата бяха с костюми.

Рап моментално се приближи до масата.

— Не ставайте. — Нарочно употреби същите думи като Рос преди няколко дни, когато прекъсна срещата им в кабинета на Кенеди. — Просто минавах наблизко и реших да се отбия.

Директорът се изправи. Той беше от онези, които обичаха да говорят със събеседниците си очи в очи. На лицето му се появи лека усмивка, но беше ясно, че е подразнен от неканения гост.

Рап сграбчи здраво ръката му с престолен ентузиазъм. Вместо да погледне Рос в очите, той се обърна към Гордън и се подпря с другата си ръка на рамото на човека, седнал пред него. Беше решил да имитира нахлуването на Рос в кабинета на Кенеди.

— Джонатан... радвам се да те видя отново. — Пусна ръката на Рос и погледна към останалите двама, които не познаваше. Преди да се представи, нещо на масата привлече вниманието му. Спря се и се вгледа в увеличената едрозърнеста черно-бяла фотография. Кръвното му веднага се вдигна. Никой не помръдна.

— Вие май сте се побъркали. — Протегна се и взе снимката.

На нея беше заснет един склад. Рап беше ходил там много пъти. Пред сградата беше паркиран голям форд екскуржън, а до него стоеше русокос мъж. Мъжът беше Скот Коулман. Рап почервеня от гняв. Мъжът, седнал пред него, започна бързо да събира нещата от масата. Той го хвана здраво за рамото.

— Не пипайте нищо. — Върна фотографията на масата. Пусна мъжа, хвана облегалката с две ръце и го отместил заедно със стола от масата. Тези хора бяха анонимни. Чисто и просто помагачи. Те не бяха виновни. Като се обърна към другия непознат, Рап каза:

— Вие двамата бихте ли ни извинили за минута?

Мъжете станаха и излязоха мълчаливо. Масивната врата се затвори с глух звук. Гордън остана седнал и в интерес на истината успя да запази самообладание. За разлика от директор Рос.

— И какво, по дяволите, си мислиш, че правиш в момента? — ядосано извика.

— Прекратявам стажа ти на този пост, преди да си навършил и един месец. — Рап не си направи труда изобщо да го погледне. Прерови листовите от масата. Военната биография на Коулман от

Пентагона, неговите лични и фирмени приходи от последната година и една малка папка, която, изглежда, беше съставена от следенето през последните няколко дни. Рап я вдигна високо.

— Ти да не си си изгубил ума? — Погледна Рос в очите и устоя на желанието да го плесне по лицето с папката.

Директорът се разтрепери от гняв.

— Веднага изчезвай от кабинета ми! — И му посочи към вратата.

Рап грабна пръста на Рос все едно улавя муха във въздуха. Натисна показалеца му в обратната посока и го принуди да седне на стола. Хората като Рос винаги се шокираха от първия физически контакт. Повечето от тях никога не бяха участвали в истински бой или пък го бяха правили много отдавна.

— Що за психопат си ти? — попита го Мич. — Имаш сто хиляди души, пръснати в не знам колко агенции и служби. Работата ти е да накараш тези служби и агенции да работят заедно. А не да провеждаш частни операции или да разследваш хора. Това, че не ти е харесало как се държи Скот Коулман, не означава, че трябва да започнеш да ровиш за компромати срещу него.

Лицето на Рос се изкриви от гняв.

— Ще се обадя на президента. Вече стигна прекалено далеч. Нямах никакво право да нахлуваш в кабинета ми по този начин.

Рап извади мобилния си телефон.

— Да му се обадим още сега. Имам личния му номер. Ти дори не знаеше, че има личен номер, нали? — Изражението на Рос го издаде. — Ще му разкажем колко добре се справяш с управлението на отделните агенции. Ще му кажем как си се обадил на твоя лакей от данъчната служба и си му наредил да извърши ревизия на Скот Коулман... когото президентът също познава и между другото харесва. Ветеран с не една и две бойни награди. Президентът ще побеснее. И понеже отворихме дума, защо не се обадим и на приятелчетата ти в Капитолия и да им кажем как злоупотребяваш с дадената ти власт и шпионираш частни лица? — Размаха папката пред лицето на директора. — Защото това е именно шпиониране на частно лице, честен гражданин, лицемер такъв! И ти дванайсет години в Сената опищя медиите с оплакванията си от ЦРУ. Заставаше пред камерите и

твърдеше, че не можем да шпионираме американски граждани... били те заподозрени в тероризъм или не.

Папката беше разделена на части със специални разделители. Първата част съдържаше записи от телефонно подслушване. Рап отвори и прегледа записите.

— Имаш ли разрешение на съдията за подслушването? Не знаех, че си имал и правомощия да разследваш и да следиш. И в медиите определено не знаят за новите ти правомощия. Сигурен съм, че ще ти посветят челните страници, когато научат. Ще те омаскарят и ще те заклеймят като некадърник, преди да си имал възможността да проведеш каквито и да било реформи.

Рос продължи да негодува и изкрещя:

— Настоявам да ми кажете какво сте замислили вие двамата, и то още сега! Никой от вас не е частно лице, вие сте мои подчинени!

Този път Мич не се сдържа. Гневът му надделя. Папката беше дебела около два сантиметра. Той плесна с нея Рос от лявата страна на главата и развали идеалната му прическа. Сграбчи го за ризата.

— Чуй ме, идиот, аз не съм ти подчинен. Подчинен съм пряко на президента. Работата ми е да залавям терористи и последното, което искам, е някой като теб да ми се бърка. Някой, който няма понятие срещу какво сме изправени, да наднича зад рамото ми и да ми казва какво да правя. — Пусна шокирания Рос и го бутна обратно на стола му. После отстъпи крачка назад. — Не си мисли, че не знам каква е играта ти. Това е мостът ти към по-високите постове. Такъв е планът ти, нали? Искаш да станеш президент.

Рос беше прекалено бесен, за да отговори. Рап погледна към Гордън, който все още запазваше хладнокръвие.

— Чух, че си бил разумен тип. Вкарай малко ум в главата му, защото, кълна се... Няма да го направя президент, но му обещавам, че това ще е последната държавна длъжност в кариерата му.

Взе всички папки и ги пхна под мишница. Без да обръща внимание на Рос, каза на Гордън:

— До обяд наредете на данъчните да се разкарат или ще се видим с двама ви в Овалния кабинет. И ви обещавам, че случилото се сега ще ви се стори като пикник.

Гордън само кимна.

Рап си излезе с папките и затръшна вратата.

Гордън изчака няколко секунди и после си отдъхна. Бавно поклати глава и погледна към шефа си.

— Казах ти...

— Не го повтаряй непрекъснато — срязва го той. — Вярно, беше лоша идея. Вярно, каза ми, че с Рап е по-добре да не се спречквам. Знам! Знам! Знам! — Скочи от стола си, отиде до бюрото и погледна през прозореца. След кратка пауза добави: — Мисля, че трябва да говоря с президента.

— Да не си се побъркал? Не чу ли какво каза той? Това беше самият Мич Рап. Професията му е да убива хора. Прониква в терористични организации. Бог знае колко тайни операции е провел. С президента е на ти. Избий си го от главата. Избий си и Коулман от главата. Имаме си достатъчно друга работа.

Гордън знаеше как се чувства в момента шефът му. Знаеше колко голямо беше самочувствието му. И колко трудно му беше доброволно да отстъпи при подобен инцидент.

— Не си струва, Марк. Не можеш да сториш нищо. Някой ден ще станеш президент и тогава ще можеш да правиш каквото си поискаш. Но в момента е по-добре да отстъпим.

Рос изскърца със зъби и продължи да гледа към Белия дом. Никога не го бяха унижавали така през живота му. Пет пари не даваше кой е Мич Рап. Той можеше да се справи с когото си иска в този град. Рос си наложи да овладее гнева си. Ще се прегрупира и ще отвърне на удара. Следващия път ще внимава повече. Ще наеме по-добри хора. Колкото и да не искаше да си го признае, Гордън беше прав. Съветът му беше уместен. Поне засега. Но при първа възможност Рос щеше да смачка Мич Рап и да накара този неандерталец скъпо да си плати. Той трябваше да си знае мястото, да коленичи в краката на избраните политици и държавници. Рос кимна и се усмихна. Ще се реваншира. Не, повече от това. Когато дойде времето, направо ще унищожи Мич Рап.

25.

БАЛТИМОР, МЕРИЛЕНД

На Гулд му трябваше почти цял ден да стигне с колата от Монреал дотук. Пресичането на границата беше детска игра. Той си облече костюм. Купи си голяма порцеланова чаша, като онези, които се продават на всяка бензиностанция в Северна Америка, и наля в нея слабо кафе. Сложи куфара си на предната седалка на взетия под наем форд, а отзад окачи калъфа с дрехи. Щеше да мине за поредния търговски представител, тръгнал на път. Така разчете времето, че да мине границата сутринта, в час пик. И в двете посоки се бяха образували колони от чакащи коли. Митническата служителка изобщо не го попита къде отива. Тя отвори канадския му паспорт, удари печат и му го върна. Ако го беше попитала, щеше да ѝ каже, че отива в Бостън и ще се върна в петък. Но тя имаше да обслужва цяла колона с коли, Гулд приличаше на поредния спокоен и отегчен от работата си бизнесмен.

Пътуването му отне дванайсет часа, заедно с няколко кратки почивки. Тръгна по шосе №87, което продължаваше на юг и минаваше през Ню Йорк. Гледката беше красива. Пътят описваше линия по брега на езерото Чамплейн. Когато живееше в Щатите, Гулд пътуваше много. През една от летните ваканции заедно със съучениците си ходи в Джорджия и Тексас, до планината Ръшмор и националния парк „Йелоустоун“. Беше пътувал от Ванкувър до Сан Диего и от Портланд, щата Мейн до Флорида Кийс. Онова, което го изумяваше в Америка, бяха нейната територия и безкрайният и променлив пейзаж.

Всяка част от страната се различаваше от останалите и всяка беше красива по свой начин. Което се отнасяше за тази част от Северен Ню Йорк.

Продължи по междущатското шосе чак до Олбъни и там зареди с бензин, хапна и пи вода. Плати за всичко в брой. Наемът на колата беше платен с кредитната му карта на името на Питър Смит. Гулд беше

Питър Смит. Поне беше за банковия чиновник в Монреал, който му беше открил сметката преди повече от година. Беше отишъл в банката и беше открил фирмена сметка, на която преведе пет хиляди долара. На мястото на адреса на фирмата посочи номер на пощенска кутия. Доста обичайна практика. Чиновникът веднага предложи да му издаде дебитна и кредитна карта. Гулд ги получи след по-малко от седмица. Парите от кредитната карта се теглеха автоматично от банковата му сметка. Картите пасваха идеално на паспорта и шофьорската книжка, които беше подправил с помощта на свой стар приятел от Легиона. Не беше използвал нито една от картите и не смяташе да ги използва.

От Олбъни се насочи по шосе №88 към Бингамтън, Ню Йорк. Тази част от пътуването не беше така приятна, но пътят беше в добро състояние и колите се движеха със средна скорост сто и трийсет километра в час. Гулд се стремеше да кара в средата на колоните, никога начело или в края. Следваше потоците и гледаше да се движи в дясната лента. След Бингамтън зави на юг и влезе в щата Пенсилвания. Не си спомняше дали Пенсилвания беше на републиканците или на демократите, но знаеше, че тук ловът е популярен. Търсеше подходящо място и го намери в покрайнините на Скрантън.

Спря на огромния паркинг и влезе в също толкова внушителната сграда. Търговският център беше като Мека за ловците, рибарите и туристите. На входа го посрещна голяма препарирана мечка-гризли, с вдигната предна лапа и извадени нокти, готова да се нахвърли. Впечатляващият хищник го накара да се замисли за Мич Рап. Как ли бяха убили звяра? Вероятно с изстрел с пушка от прилично разстояние. Твърде рисковано би било да се приближат до животно като това. Мечките-гризли имаха изключително развито обоняние и слух и бяха изумително пъргави и бързи за размера си. За да повалиш подобно чудовище, беше нужен куршум с голяма поразяваща сила. Ако не го удариш в мозъка или гръбначния стълб, то ще продължи да върви към теб. Дори и да го улучиш в сърцето, може да продължи да живее още няколко секунди. Тези няколко секунди щяха да са му достатъчни да ти откъсне главата с една от големите лапи. Какъв срам е да убиеш мечка като тази, без дори да й дадеш възможност да се отбранява.

Дали трябваше да даде на Мич Рап такава възможност, или беше по-добре да го простреля в главата с далекобойна пушка, както

несъмнено беше направил ловецът на тази мечка? Не можеше да прецени в момента. Част от него искаше да види кой е по-добрият. Да се приближи до жертвата си, за да докаже, че е по-добрият. Но това беше гласът на неговото его, не биваше да му се подчинява. Рап беше като тази гризли. Човек трябваше да е напълно побъркан, за да се изправи срещу него.

Гулд поклати глава и отмести очи от препарираната мечка. Канута, каяци и малки алуминиеви лодки висяха от тавана. В дъното на магазина имаше стена за катерене, снабдена с цветни елементи за стъпване и хващане. Въжета в ярки цветове висяха от стоманените винкели, които поддържаха металния покрив. Гулд си взе количка за пазаруване и се насочи към щанда за спортни стоки. Взе си няколко памучни фланели, тениска и шорти. Женските артикули се намираха точно от другата страна и той избра същите дрехи за Клаудия. После беше ред на два чифта маратонки и чорапи — за него и за Клаудия. Планът вече съзряваше в главата му. Поне доколкото се отнасяше до провеждането на първоначално разузнаване.

Той излезе от щанда за обувки и отиде на този за ловни принадлежности. Отне му пет минути да измине половината щанд, но най-накрая откри каквото му трябваше. Започна с полевите очила. Понечи да продължи напред, но забеляза уред за нощно виждане. Можеше да му потрябва. Усмихна се. Само в Америка човек можеше да си купи подобна екипировка толкова лесно. Продължи да пълни количката с различни полезни принадлежности. Беше участвал в достатъчно патрули и знаеше кое става и кое не. Накрая се спря при боеприпасите. Там се задържа повече, докато откри възможно най-едрия калибър патрони. Неговите деветмилиметрови патрони за пистолет не бяха нищо особено. Тук имаше голям избор от боеприпаси с куршуми със стоманена обвивка и кух връх. Взе две кутии с по петдесет патрона, което беше доста голямо количество, имайки предвид, че не смяташе да стреля повече от пет пъти, за да провери глока си.

Изборът на амуниции за пушката продължи по-дълго. Накрая се спря на кутия патрони „Федерал“. Изумително колко много неща можеше да си купи човек от магазина в Америка.

Приключи с покупките и отиде на касата. Докато чакаше реда си, взе няколко шоколада и кутия дъвки. Стовари всичко пред касиерката и

измъкна пачка стодоларови банкноти. Всичко общо му струваше малко под хиляда долара. Плати на любезната касиерка и отнесе четирите си торби с покупки в колата. Прибра ги в багажника и отново потегли на път. От Скрантън продължи по шосе №81 на юг към Харисбърг и по №83 влезе в Мериленд. Слънцето беше отишло далеч на запад и когато стигна Балтимор, започна да се стъмва. Гулд се обади в „Американ Еърлайнс“ да провери за полета на Клаудия. Точно преди главния вход на международното летище „Балтимор“ слезе от магистралата и напълни резервоара догоре. Докато зареждаше колата, се обади Клаудия. Телефонът му звънеше за пръв път откакто преди два дена го беше купил. Приятно му беше да чуе гласа ѝ отново. Зареди колата, изтича в бензиностанцията и плати. Паркира пред терминала на „Американ Еърлайнс“ точно когато тя излизаше от летището. Искаше му се да изтича и да я разцелува, но се сдържа. Наоколо гъмжеше от камери. Свали сенниците на предното стъкло и остана вътре да чака. Клаудия носеше само две чанти. Тя остави едната на задната седалка и седна до него с другата, по-малката. Доближи се и хвана лицето му с две ръце.

— Липсваше ми — каза и го целуна по устните.

Гулд се усмихна.

— Гладна ли си?

— Като вълк.

— Знам едно място, което ще ти хареса.

Оперативните правила бяха съгласувани. Щяха да разговарят само на английски. Докато Гулд го владееше перфектно, Клаудия не беше толкова добра. Също като него тя пътуваше с канадски паспорт. Поне до края на деня. Утре сутринта щяха да сменят самоличността си.

Тя кимна и го попита:

— Имаше ли проблеми с пресичането на границата?

— Не, а ти?

— Кацнах в Маями и минах през митническо-паспортния контрол без особени затруднения.

— Взеха ли ти отпечатъци?

— Уви, да.

Гулд кимна. Очакваше го. Поне новата система още не беше синхронизирана. На летищата се бяха натрупали отпечатъци от

месеци, които трябваше да бъдат вкарани в базата данни.

— А парите? — попита той.

— Няма проблем. Всичко е наред.

Ето къде беше ходила Клаудия. Да проследи петте милиона долара да бъдат разделени на части и скътани в трезора на една финансова институция с живописна сграда на красив остров в една много топла и слънчева част от света. Клаудия беше много добра в подобни занимания. Преди да решат да минат на свободна практика, тя работеше в банковата сфера. Познаваше добре законите, но по-важното — знаеше кои банки държат на анонимността на клиентите си въпреки повсеместната истерия около борбата с тероризма.

— Къде отиваме? — попита тя, когато потеглиха.

— В центъра.

Тя го погледна объркано.

— Нали живееха край залива Чесапийк?

— Така е, но не знаем точно къде и ще е глупаво да започнем да душим още отсега. Ако разбере, че някакви непознати са разпитвали за него, със сигурност ще тръгне по петите ни.

Обяснението ѝ прозвуча разумно и логично.

— Но защо отиваме в центъра тогава?

— Защото тя работи там. Ще се регистрираме в нашия хотел и ще хапнем. Ще се любим и после ще спим.

— Утре ли ще действаме?

— Първо ще се разходим из природата. Ще се отървем от колата и ако всичко мине добре... е, ще я проследим до дома им.

26.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Щяха да се срещнат в Капитолия, в един от любимите им ресторанти. „Желязно“, както обичаше да го нарича Рап. Ресторантът досега не ги беше подвел. Готвеха превъзходно. Сервираха го както си трябваше — горещо или студено. Предлагаха всякакво месо, което беше важно, защото тя предпочиташе риба, а той — свинско. Всъщност той ядеше всичко, но при тези цени предпочиташе свинското.

Рап дойде навреме. Тя закъсняваше. Не беше нищо ново, но той всеки път се изнервяше. Непрекъснато ѝ повтаряше да е по-точна, имаха и няколко големи скандали. Дори и при нормални обстоятелства би се разтревожил. Връзката им обаче беше всичко друго, но не и нормална. Тя беше телевизионен кореспондент и получаваше месечно поне едно писмо от таен обожател. Нищо необичайно за жените с нейната професия. Мъже на средна възраст, които определено имаха Едипов комплекс. Психопати-воайори, които се възбуждаха от писането на мръсотии. Всяка красива жена в който и да е телевизионен канал из цялата страна се сблъскваше с подобни проблеми. Хубавото беше, че деветдесет и девет процента от тези перверзници никога не стигаха по-далеч от писането на писма. Останалият един процент караше Рап да се тревожи, но не те бяха основната причина за притесненията му.

Той отдавна беше оценен и белязан. За главата му определяха награди. Ислямски религиозни водачи издаваха фетви, с които призоваваха мюсюлманите от целия свят да го убият. Това отчасти подхранваше желанието му да избива безжалостно хора като Халил. Те бяха започнали първи враждата — с войнствените си проповеди и крехки тела. Тези страхливци никога не бяха и помирисвали битка и никога нямаше да им се наложи. Мъже, които изпитваха перверзно удоволствие от подклаждането на омраза в сърцата на младите

мюсюлмани. Караха други да вършат мръсната работа вместо тях, защото самите не притежаваха нито смелост, нито необходимите умения да го сторят. Именно от онези заблудени младежи се притесняваше Рап, когато Ана закъсняваше.

Прекрасната Ана Райли беше олицетворение на противоречията. Нейните фини черти и очарователни зелени очи излъчваха класическа красота, макар и зад тях да се криеше коравата по характер дъщеря на чикагски полицаи. Беше израснала заедно с четиримата си братя, трима от които тръгнаха по стъпките на баща им. Четвъртият стана адвокат. Неговият и на Ана избор създаде известно разделение в семейството. Тримата братя, облекли полицейските униформи, се отнасяха към Ана и към братя им адвокат като към идеологически враг. Напълно типично за буйната им ирландска кръв, те се впускаха в яростни политически спорове. Но колкото силни бяха страстите им, толкова силна беше и любовта им към близките и семейството.

Този колоритен чикагски произход добавяше завидна твърдост към нейната красота и ум. Ана не обичаше да губи и не знаеше какво е да се предаде или да отстъпи. За репортер тя представляваше доста взривоопасна смесица. Рап се стремеше да обуздае първичните ѝ инстинкти и с повече късмет да я научи как да надушва опасността още преди да я е сполетяла. Отначало тя се занасяше с него задето ѝ беше подарил диктофон, но после оцени устройството.

„Ако мислиш, че някой те следи — казваше ѝ той, — запиши номера на колата му и аз ще го проверя.“ Самата тя го беше виждала да прави същото поне веднъж седмично. Той я обучи да управлява автомобил в екстремни ситуации и ѝ показа как да стреля с пистолет и с пушка.

Ана беше еднакво добра и в двете. Тъй като никога преди не беше стреляла, не се наложи да я отучва от неправилни стойки или навици. За разлика от повечето мъже тя държеше оръжието, без да го стиска силно и без напрежение. Имаше плавен спусък и не се напрягаше, преди да прозвучи изстрелът. Просто се прицелваше и стреляше. Дали щеше да е толкова добра в реална ситуация? Трудно беше да се прецени. Когато човек попаднеше в беда, инстинктите му за самосъхранение се задействаха автоматично. Най-важният от тях беше отделянето на адреналин в кръвта. При първия признак за опасност тялото започваше да отделя повишени количества адреналин още

преди мозъкът да е осъзнал какво се случва. Адреналинът подготвяше почвата за два възможни развоя от ситуацията — да се биеш или да си плюеш на петите. И тук нещата придобиваха деликатен характер. Когато на човек му беше за пръв път, той често се стъписваше и оставаше като парализиран. Застиваше на място и впоследствие биваше изложен на „адреналиновия глад“, когато веществото спреше да се отделя. Тялото направо отмаляваше и ставаше още по-уязвимо. Единственият начин да подготвиш някого да действа адекватно в реална ситуация беше да го тренираш, докато отмерените движения му станат като втора природа. Най-напред трябваше да се поработи върху основните положения, стойката, хващането на оръжието, прицелването и натискането на спусъка. После беше ред на точната стрелба и едва тогава се преминаваше към обучението за действия в критични ситуации.

Той обучи Ана да вади за части от секундата пистолета от дамската си чантичка и да стреля. Работиха върху двете ръце. Научи я да стреля от близка дистанция — както ако някой я е хванал и тя се опитва да се изскубне. Как да удря нападателя с пистолета и същевременно да дръпне спусъка. Показа ѝ как да се вслушва в естествените си инстинкти и да бъде в синхрон с тях. „Ако през нощта вървиш към колата си и нещо не е както трябва — казваше ѝ той, — отвори чантичката и хвани дръжката на пистолета за всеки случай.“

Издейства ѝ разрешително за носене на оръжие и ѝ втълпи никога да не излиза от къщи без трийсет и осем калибровия револвер „Смит и Уесън Еър Лайт“. Револверът беше лек, с къса цев и с относително малък ударник. Беше много лесен за стрелба, идеалното оръжие за самозащита за жена с професията на Ана. Той беше обсебен от мисълта за нейната безопасност и искаше на всяка цена да ѝ даде предимствата, които самият той притежаваше след години на тренировки. Рап никога не се тревожеше за себе си. Само за нея.

Настаниха го в едно ъглово сепаре. Питието му пристигна и малко след това сервитьорът му поднесе и калмарите, които си беше поръчал. Тук приготвиха най-вкусните калмари в града. Рап не изчака пристигането на Ана. Беше гладен и кисел и се нахвърли върху храната. След като погълна половината порция, отпи от уискито си. После пи вода и погледна към външната врата с тъмните си почти черни очи. Поклати глава. Тя закъсняваше вече двамайсет и пет минути, а

той се вкисваше с всяка следваща минута. Заради нея щеше да си докара язва.

Като се добавеше и неприятната среща с новия директор на Националното разузнаване, нищо чудно, че беше в такова настроение. Помисли си да посети изненадващо президента и да го накара да се отърве от Рос, преди онзи да се е опомнил. Но отхвърли идеята моментално. Наивно беше да очаква от президента да вземе толкова драстична мярка само заради една-единствена грешка. Отдавна бяха останали в миналото дните, когато във Вашингтон съгрешилите политици биваха принуждавани да си подават оставките и да прекратяват кариерата си под нечий натиск. Сега хората дори след скандал се задържаха със седмици, понякога и с месеци. А техните медийни консултанти правеха всичко възможно да ги изкарат чисти пред обществото. Медиите, особено телевизионните новинарски канали, обожаваха такива сценки.

Рап искрено се надяваше Рос да се вслуша в предупреждението му. Така щеше да е по-добре за всички. Нещо обаче му подсказваше, че това нямаше да се случи. Беше си имал работа с подобни типове и преди. Във Вашингтон беше пълно с такива. Те не обичаха поражението. Можеше да се обзаложи, че сега Рос си ближе раните и вече мисли как да се реваншира или по-вероятно, как да го съсипе. Целта му беше да удари по Кенеди, но сега той щеше да действа по-предпазливо. Щеше да се бои от Рап и с право. Ако президентът разбереше, че Рос е привлякъл значителни ресурси и време, за да следи Скот Коулман, щеше да побеснее. Нямаше да го уволни, но нямаше и да го похвали.

Рап трябваше да се подготви за непредвидени ситуации, да намери някакви допълнителни средства за въздействие върху Рос. И щеше да предупреди Коулман повече да внимава. Първото и най-лесното, което Рос можеше да предприеме в момента, беше да пусне ФБР да души по следите на Коулман. Рап трябваше да го предвиди и да го осуети още при посещенията му в кабинета на Рос. Може би беше уместно да се обади на Гордън и да му обясни накратко колко голям е залогът. Гордън поне му изглеждаше като човек, с когото можеш да се разбереш.

Вторият проблем беше Кенеди. Когато разбереше за неговата постъпка, нямаше да остане доволна. Щеше да ѝ каже, но отлагаше

цял ден. Оправдаваше се пред себе си, че моментът не е подходящ. Истината беше, че просто не му стискаше да ѝ каже. Тя обаче беше човекът, който щеше да работи с Рос всеки ден. Утре сутринта щеше да ѝ признае.

Тъкмо се канеше да се обади на жена си, когато тя влезе в ресторанта. Веднага настъпи лека суматоха и мъжете, насядали на бара, като един извърнаха глави към нея. Неколцина дори се опитаха да я заговорят. Рап изруга тихо по адрес на натрапниците. Репортерите — особено телевизионните, бяха звездите във Вашингтон.

„Да, всички мъже обръщат след нея глави“ — каза си. Ана Райли беше лъчезарна жена. Усмивката ѝ можеше да огрее стаята и да ти оправи настроението на мига. Държеше се уверено, като човек, който знае какво иска от живота.

Ана се ръкува с няколко души, докато бързо и любезно си проправяше път в тълпата. Умееше да го прави. Пускаше пленителната си усмивка, отмяташе коса назад и се смееше, но през цялото време запазваше контрол. Никога не ги оставяше да я увлекат в дълъг разговор. Продължи да се усмихва и да кима, но накрая посочи часовника си и съпруга си на масата в ъгъла на ресторанта.

— Съжалявам — извини се тя, когато стигна до масата. — Тъкмо си тръгнах, когато ми се обади Сам. — Сам беше продуцентката им в Ню Йорк. — Искаше да обсъдим отново утрешния пряк репортаж за новините и като се разприказва, не можах да я спра. — Тя имитира приказливата продуцентка.

Рап стана и я целуна по бузата. Гневът му вече се беше поуталожил, но не можеше да остави случилото се без никакви последици.

— Благодаря, че се обади да ми кажеш, че ще закъснееш.

— Да, знам, не ти се обадох. Но когато свърших със Сам, ме потърси Лиз и аз направо си взех нещата, и си тръгнах.

Лиз О'Рурк беше най-добрата приятелка на Ана. Рап взе сакото ѝ и го закачи на закачалката. Ана седна навътре и той се настани до нея, от същата страна на масата. Помисли си дали да не отбележи, че е могла да се обади на Сам и по-късно, от мобилния, но тогава щяха да се скарат. Щеше да му отговори, че той е последният, който трябва да се оплаква от нея, след всичките безсънни нощи, които беше прекарала тя, без да знае дали е жив или мъртъв.

— Е, ще ми кажеш ли какво става? — попита го.

— Тоест? — Не разбираше за какво говори тя.

— Ами, като си тръгнах, Джак Уорч ме придружи до колата. — Тя го погледна с безмилостните си зелени очи.

— Един от нашите съюзници се обади на Айрини. Някакъв побъркан ухабит е изпаднал в истерия и е заявил, че ще ме убие.

Рап го подхвърли небрежно, все едно й съобщаваше, че вкъщи е свършило любимото й шардоне.

— Чудно. — Тя се облегна назад и скръсти ръце.

Сервитьорът дойде с чашата вино, която Рап вече й беше поръчал. Веднага щом се отдалечи, Ана продължи:

— Явно доста си притеснен, щом си се обадил на Джак.

Рап се замисли. Не искаше да я тревожи, но в същото време искаше да извлече известна полза от ситуацията.

— Притеснен съм не повече от обикновено. Днес трябваше да говоря за друго с Джак и му споменах за обаждането. Той предложи помощта си и си казах защо да не приема.

Тя впи в него репортерския си поглед; опитваше се да прецени доколко е искрен.

— Скъпа, сериозно ти говоря. Не се тревожи за нищо, но искам да си по-предпазлива и да си нащрек.

— Уместна забележка — отвърна тя.

После разговорът им премина към по-баналната тема как е минал денят им. Рап не спомена за срещата си с Рос. Тя си поръча морски костур, а той — котлет. Мич мина към червено вино, а Ана цяла вечер изкара с чаша шардоне. Ястията бяха великолепни. Тя почти си изяде рибата, а той се справи с половината от сочния котлет. Другата половина помоли да му я сложат в кутия за Шърли, любимото им куче. Сервитьорът донесе менюто с десертите и за изненада на Рап Ана се зачете в него. Тя никога не ядеше десерт. След като сервитьорът се отдалечи от масата им, той отбеляза този факт и тя се престори на засрамена. Той реши да смени темата и попита какво правят техните приятели О'Рурк. Ана грейна от щастие, докато му разказваше колко сладък бил техният син и неин кръщелник, малкият Гейбриъл Сиймъс О'Рурк.

— Днес обядвах с Лиз и скъпоценния Гейб. — Тя затвори очи и блажено въздъхна. — Толкова беше сладък, че щях го изям.

Рап се усмихна. Лиз О'Рурк и Ана бяха завършили заедно журналистика в Мичиганския университет. Бяха приятелки от години. Чуваха се по телефона поне веднъж всеки ден, а когато се виждаха, се кискаха като ученички. Ана не пропускаше възможност да зърне малкия Гейб и да му се порадва. Като наблюдаваше жена си, той виждаше, че майчинският инстинкт силно е заговорил у нея. Беше я попитал дали е дошъл моментът, на което тя без колебание му беше отговорила: „Още не. Скоро, но още не.“

Десертът пристигна. Състоеше от три шоколадови топки със сладолед на върха. Сигурно съдържаха поне две хиляди калории. Рап я погледна изненадано, когато тя се нахвърли на сладоледа. После Ана остави лъжичката и каза:

— Имам важни новини.

Рап потръпна и си помисли: „Моля те, само не ми казвай, че са те повишили и те местят в Ню Йорк.“

— Познай какви са.

— Получила си повишение.

— Не — усмихна се тя. — Бременна съм.

Рап остана като вцепенен за няколко секунди. Не можеше да осъзнае чутото. Доколкото беше осведомен, жена му взимаше хапчета против забременяване.

— Знам, знам — каза тя, като отгатна мислите му. — Но си правих тест два пъти. Освен това цикълът ми закъснява.

— Но как?

Тя сви рамене.

— На опаковката на хапчетата го пише: „Ефективност деветдесет и девет процента.“ Значи сме попаднали в останалия един процент.

Двамата говореха за деца почти още от деня, в който се бяха запознали. И двамата искаха да си имат поне две. Ана не бързаше. Първо искаше да постигне определени неща в кариерата си. Затова Рап я попита:

— Радваш ли се?

— Естествено, че се радвам! Ти как мислиш?

Той си отдъхна.

— А ти радваш ли се? — попита го на свой ред тя.

Рап погледна ангелското ѝ лице. Сега разбра, че тя през цялото време се е страхувала как ще реагира той. Протегна ръка и нежно

погали лицето ѝ.

— По-щастлив не бих могъл и да бъда.

27.

ВИЕНА, АВСТРИЯ

Абел седеше на бюрото си. Кабинетът му се намиреше на третия етаж на сграда, построена преди Втората световна война. Тази сграда, като по-голямата част от Виена, беше произведение на изкуството. Безупречната барокова постройка беше направена от камък и мрамор. Покривът беше меден, а високите четири метра и половина тавани бяха богато украсени. В тези сгради се помещаваха офиси на бизнесмени. От своя прозорец Абел имаше изглед към парламента и паметника на Атина, богинята на мъдростта и войната. „Боже, колко се е променило човечеството за един век“ — каза си той. Никое днешно общество не би свързало мъдростта с войната, нито би издигнало статуя в чест на богинята на войната. Абел продължи да гледа към гръцката богиня с позлатен венец на главата. Накъде вървеше светът?

Великите цивилизации преживяваха възход и падение, рано или късно умираха. Египтяните, инките, маите, гърците, персите, римляните, Монголската империя, Османската империя — всички идваха и си отиваха. Австро-унгарската империя, французите, британците, руснаците и нацистите някой ден щяха да бъдат упоменати само с ред-два в учебниците по история. Какво ли очакваше американците? Другата суперсила, Съветският съюз с неговия грандиозен комунистически експеримент, беше просъществувала помалко от сто години. Само някакъв нищо и никакъв миг в човешката история. Абел прогнозираше, че американското превъзходство на световната сцена ще продължи най-много още сто години. В страната имаше твърде много демокрация и богатство. Малцина бяха готови да се жертват. Бяха обзети от твърде много себичност и егоизъм. Цивилизациите, наложили се за дълги периоди, се отличаваха със своята бруталност и жертвоготовност на народите си, а често и с двете.

Следваща суперсила щяха да бъдат китайците. Те жадуваха промяна. Подобни дългосрочни прогнози винаги му бяха интересни,

но в момента трябваше да мисли за по-важни неща.

Имаше един саудитски принц, на когото вече не можеше да има доверие. Абел отмести погледа си от статуята на Атина към документите на бюрото си. Те представляваха пълна финансова картина. Ако се съдеше по тези документи, убиецът беше излязъл прав. Авоарите на Абел не бяха достатъчно ликвидни. Недвижимите му имоти в Швейцария и Австрия струваха общо приблизително три милиона долара. Допълнително имаше милион и двеста хиляди в ценни книжа, които бързо можеше да продаде. Парите обаче не бяха достатъчни, ако трябваше спешно да се укрие и да живее с тях дълго време. Поне не и с начина на живот, към който беше привикнал. Към ценните книжа се прибавяха и пет милиона долара в брой. С тях би могъл да изчезне за известно време. Ако убиецът успееше да премахне Рап, Абел щеше да добави към богатството си още пет милиона долара. Ето това вече бяха сериозни пари. И въпреки това мисълта да се откаже от сегашния си живот не го блазнеше.

Той беше объркан. Знаеше, че трябва да се подготви за три възможности. Първата беше, ако убиецът успее и американците трескаво започнат да търсят виновника. Това беше и най-благоприятният изход. Абел беше напълно уверен, че освен ако не заловят жив убиеца, американците нямаше как да стигнат до него. Втората възможност, по отношение на която той не изпитваше същата увереност, изискваше той да убие убиеца, след като последният си свърши работата. Този вариант можеше да повлече след себе си куп неприятни последици, най-лошата от които беше убиецът да остане жив и да види сметката на Абел. До този момент убиецът винаги го изпреварваше. Нямаше логика в предположението, че ще може да надхитри този изключително способен професионалист. Третият вариант, който трябваше да предвиди, беше, че самият той вече се беше превърнал в мишена. Напълно възможно беше принц Мухамад да е наел някой друг да се погрижи за него. Забрави напълно за своята лоялност към принца. А и досега тя не беше нищо повече от професионален дълг да изпълни поетите ангажменти. Отдавна подозираше, че рано или късно ще се стигне дотук. Познаваше саудитците. За тях семейството и членовете на родното племе бяха на първо място. Време беше да се разделят с Рашид. Трудното беше да го

направи и в същото време да успее да си вземе остатъка от хонорара. Освен това Абел много искаше да запази недвижимите си имоти.

Но дотогава трябваше да планира и трите развоя на ситуацията. Първо трябваше да види дали може да измъкне повече информация от някогашния си господар Димитрий. Бившият разузнавач от КГБ със сигурност знаеше повече за убиеца. Ако можеше да открие кой е убиецът, нещата щяха да станат много по-прости и лесни. Ако този човек успееше да убие Рап, той щеше да си поиска останалите пет милиона. Абел може би щеше да склони унгарците да го убият за сто хиляди, най-много двеста хиляди. Тогава щеше да прибере още четири милиона и осемстотин хиляди и без проблеми да прекъсне бизнес отношенията си с Рашид. Ако не успееше да се сдобие с повече информация за убиеца, тогава се налагаше да предприема много предпазливо всеки свой ход, докато не настъпеше кулминацията. След дълги размисли Абел взе решения как да постъпи.

Той се завъртя със стола си и се обърна към бюрото. Натисна един клавиш и започна да пише съобщението си. Даваше си сметка за способността на американците да прехващат подобен род комуникации и затова се стремеше да се придържа към обикновената лексика. Засега нямаше да предприема никакви инициативи, но щеше да е глупаво, ако все пак не вземеше предпазни мерки. Щом изпратеше писмото, щеше да изчезне за известно време. Сега беше най-подходящият момент да си вземе малко почивка.

28.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Тя се събуди преди него и тръгна към банята. Веднага щом се изправи, забеляза, че нещо не е наред. Зрението ѝ беше замъглено, виеше ѝ се свят. Подпря се на вратата и после веднага изтича в тоалетната. Започна да повръща. Седна за няколко секунди, подпряна на стъклената стена на душ-кабината. Над горната ѝ устна бяха избили капчици пот, но иначе почти веднага се почувства по-добре. Значи това е то прословутото гадене, каза си тя.

Клаудия се изправи и се погледна в огледалото. Беше преbledняла. Не можеше да го скрие. Кога да му каже? Толкова пъти ѝ се искаше да го стори, дори снощи се опита, но винаги в последния момент изникваше нещо. Сега се притесни, че ще отвлече вниманието му от задачата и че ще застраши съвместното им щастливо бъдеще. Луи трябваше да запази концентрация и да приключи със задачата колкото се може по-скоро. Тя се погледна отново и беше обзета от мъчителна дилема. Налагаше се да го стори. Завъртя крана на чешмата и наплиска лицето си със студена вода. Реши да изчака, докато свършат със сегашната задача. Тогава вече можеше да му каже.

Изми си зъбите и си взе душ. Почувства се почти като преди, с изключение на това, че изпитваше вълчи глад. След като си сложи един от меките хавлиени халати, отвори вратата и веднага долови миризмата на кренвирши и канела. Спомни си, че Луи беше попълнил картата за закуската и преди да легнат, я беше закачил отвън на вратата. В момента той седеше на канапето пред телевизора с голяма чаша портокалов сок в ръката. Клаудия веднага седна до него и взе другата чаша със сока. Изпи половината и веднага се почувства по-добре. Намаза с масло препечената филийка, а после се зае със сиропирания сладкиш. Така се беше съсредоточила в храната, че не забеляза как Луи се беше втренил в нея.

По телевизията вървяха местните сутрешни новини на Ен Би Си. Луи също беше с хотелския хавлиен халат. Кестенявата му коса беше разрошена, а на скута му лежеше „Вашингтон Поуст“. Беше го прочел, а в момента изобщо не слушаше какво говореха по телевизията. Цялото му внимание беше насочено към обекта на неговите чувства. Най-накрая Клаудия забеляза това. Остави вилицата на масата и избърса устата си. След като отпи от сока, тя се обърна и се усмихна. Усмивката ѝ беше леко измъчена.

Луи подозрително присви очи и я попита:

— Бременна ли си?

— Какво? — Примигна недоумяващо.

Лу забеляза, че реакцията ѝ е по-скоро отбранителна.

— Попитах те дали си бременна.

Тя се загърна по-плътно с халата.

Той разбра, преди да е чул отговора. Нежно хвана ръката ѝ. Моментално от ума му излезе обидата, че тя го беше крила от него, и вместо това каза:

— Ако наистина е така, аз съм най-щастливият мъж в света. — Наклони глава и се вгледа в лицето ѝ. Долната ѝ устна едва забележимо трепна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Но ако детето е от мен — добави Гулд.

Сълзите потекоха по страните ѝ. Тя издаде нещо като вик — полусмях, полуплач — и го плесна.

— Да бе, сигурно е от другите мъже, с които спя. Понеже са много, трябва да се установи от кого е. Разбира се, че е твое, глупчо.

Гулд се засмя и я придърпа към себе си. Целуна я по челото. На лицето му грейна усмивка. С тих, почти извинителен тон я попита:

— Защо не ми каза?

— Не исках да те разсейвам. Искам да свършим с това и после цялото време на света ще е наше. — Тя избърса сълзите си с ръкава на халата. — Как разбра?

Той се усмихна.

— Някои неща те издадоха.

— Като например?

— Ами... забелязах, че като правихме секс снощи, гърдите ти изглеждаха...

— По-големи.

— Да, точно така. Вчера, когато те взех от летището, ти направо сияеше. Казах си, че сигурно е от краткия ти престой на Карибите, но пак не беше много логично. Ти си била там и за доста по-дълго. Накрая обаче се издаде, когато веднага хукна към тоалетната. Не те бях виждал да повръщаш от години. И после седна и омете половината закуска.

— И видя всичко това? — изненадано го попита тя.

— Клаудия, скъпа, нали с това си изкарвам хляба. Наблюдавам хората, следя ги, изучавам ги.

Тя обърна глава към прозореца и кимна. „И после ги убиваш“ — мислено добави. Помълча, но после го погледна в очите. Как тези очи можеха да принадлежат на човек, способен на такава жестокост? Трябваше да прочисти тази част от него. Той не винаги е бил такъв. Със сигурност навремето е бил мило и добро момче. Дори и сега, в ролята му на наемен убиец, в него пак имаше известна доза жалост и нежност. Баща му го беше тласнал към Легиона, а там го бяха превърнали в убиец. Нейната задача беше да изтрие от мозъка му онези животински инстинкти, да му върне отново нормалния човешки облик.

Тя го докосна по лицето.

— Сега разбираш ли защо това трябва да е последната ни поръчка?

Той кимна и я прегърна.

— Да, разбирам. — Прегърна я по-силно и се замисли как щеше да се промени животът му. Но почти веднага се върна към настоящето. Бебето можеше да почака. Трябваше да почака. Трябваше да се съсредоточат върху задачата и да я изпълнят успешно.

Той погледна часовника и попита:

— Ще се справиш ли за двайсет минути?

— Защо?

Гулд ѝ посочи телевизора.

— Искам да отида до Белия дом и да хвърля едно око на госпожа Рап.

Тя се обърна към телевизора, после отново към Луи. Част от нея искаше просто да вземат парите и да избягат. Но знаеше, че подобен разговор само ще го ядоса и ще го разстрои. „Цялата останала част от

живота ще ни принадлежи — каза си тя. — Само да мине тази седмица и всичко ще се промени.“

Утрото беше спокойно, нямаше никакъв вятър. Температурата се колебаеше около плюс десет, но постепенно се покачваше. Луи каза на Клаудия да си облече спортните дрехи, които ѝ беше купил. Той също се премени с новия анцуг „Найк“. Двамата бяха с бейзболни шапки и слънчеви очила „Оукли“. Приличаха на господин и госпожа Американски фитнес. Преди да вземе Клаудия от летището, той се беше отбил в един магазин в покрайнините на Балтимор и беше купил от там цифров фотоапарат „Канон-10Д“ и обектив с двайсеткратно увеличение. Преметна ремъка на фотоапарата така, че той да застане от лявата страна на гърба му. Слязоха по стълбите, вместо да ползват асансьора. Хотелът им се намираше на Фарагът Скуеър. Близко до станцията на метрото имаше заведение за бързо хранене и те се наредиха на опашката. Луи си поръча малко черно кафе, а Клаудия — билков чай.

С чашите в ръце те се насочиха на юг за кратка разходка до Белия дом. Беше октомври и нямаше много туристи като през лятото, но все пак беше оживено. Натъкнаха се на група азиатски туристи. Те вървяха в същата посока и бяха заели почти целия тротоар. На ъгъла на Седемнайсета и Първа улица азиатците се спряха да снимат някаква сграда. Луи се възползва от възможността да ги заобиколи и да ги изпревари. Не искаше да закъснява. След още една пресечка стигнаха до Лафайет Скуеър и минаха покрай статуята на барон Фон Щойбен. Фон Щойбен беше германски офицер, бил се на страната на Джордж Вашингтон по време на Гражданската война. Белият дом и впечатляващата неокласическа фасада на Хазната отгук се виждаха в пълен план. Луи си погледна часовника и забави крачка.

— Когато бях малък, баща ми ме водеше тук за неделните пикници. — Продължи да върви и да се оглежда. — Той много харесваше този парк.

Клаудия доста се учуди на думите му. Луи рядко говореше за баща си.

— И защо?

— Лафайет... знаменитият французин, сражавал се заедно с американците във Войната за независимост. Паркът е кръстен на него. — Посочи на югозапад. — Ето това там е генерал Рошамбо, френският

герой от битката за Ню Орлийнс, а онзи в края е самият генерал Лафайет.

Клаудия погледна в центъра на парка, където се извисяваше великолепна статуя на конник. Конят беше поставен върху голям къс гранит, застинал във времето, изправил се на задните си крака. Ездачът стискаше с една ръка юздите, а с другата махаше с шапката си високо над главата. Основата на статуята беше оградена от четири оръдия.

— За онази статуя ли говориш? — попита го тя.

— Не, това е президентът Андрю Джаксън. Баща ми много се възмущаваше, че в парка, предназначен да увековечи славата на онези, подкрепили Америка в първите съдбоносни години от историята ѝ, в центъра те са издигнали статуята не на Лафайет, а на американски президент.

— Ако толкова го е ядосвало, тогава защо те е довел тук?

— Уместен въпрос. — Луи не отговори веднага. Двамата вървяха така известно време, хванати за ръце. Накрая, когато приближиха южния край на парка, той каза: — Може би майка ми е обичала да идва тук. Тогава аз и сестрите ми бяхме малки. Беше по време на първия мандат на баща ми във Вашингтон. Телевизията беше много силна в Америка... дори още тогава. Майка ми не обичаше телевизията, за разлика от мен и сестрите ми. Нямаше по-добър начин да усвоиш американския английски.

Клаудия кимна. Луи ѝ го беше казвал и преди.

— А паркът какво общо имаше?

— Водеше ни на разходки, за да ни откъсне от телевизора. В съботите излизахме с образователна цел. Бяхме обиколили всички музеи в града, всеки парк и всяка статуя. В неделя, ако времето беше хубаво, идвахме тук... Баща ми обичаше и едновременно с това мразеше Америка. Често повтаряше, че американската мечта не би била възможна без притеклите се на помощ французи, без френската морска мощ и французите като Лафайет и Рошамбо.

— А ако не беше американската революция, ние във Франция още щяхме да сме управлявани от монарх.

Луи се засмя.

— Веднъж, като бях в гимназията, му казах същото. Той така почервения, че се уплаших да не ме удари.

Стигнаха до южния край на парка. От Белия дом ги делеше само Пенсилвания Авеню, тежката черна ограда от ковано желязо и тежко въоръжената охрана. Пред Западното крило на Белия дом се бяха разположили телевизионни камери и се тълпяха хора. Луи я разпозна почти веднага.

— Ето. — Той даде на Клаудия да държи чашата с кафето му и взе фотоапарата. Устройството беше последна дума на техниката, с обектив, който струваше над хиляда долара. Луи настрои апарата на автоматичен режим и свали капачката от обектива. Вдигна фотоапарата и го насочи към Белия дом. Направи снимка също като стотиците, че и хиляди туристи, минаващи оттук дневно. Насочи фотоапарата към Западното крило и направи още няколко снимки. После фокусира обектива върху репортерите и телевизионните оператори. Лесно я откри. Тя говореше по мобилен телефон и се смееше. Луи я фотографира и после погледна дисплея на фотоапарата. Несъмнено беше тя. Показа я на Клаудия, която кимна.

— Тя е. Какъв е планът сега?

— Ще се приближим още. Ще я наблюдаваме как предава за новините и после ще видим къде ще отиде.

Клаудия се огледа първо надясно, а после наляво. И в двата края на улицата имаше будки на охраната. Пред тях имаше трета.

— Навсякъде са монтирани камери и има охрана.

Луи хвърли поглед към покрива на Белия дом и забеляза двама служители от Сикрет Сървис със сини униформи. Вероятно бяха снайперисти.

— Не се притеснявай, скъпа. Няма да се бавим. Просто ще се държим като обикновени туристи. Ще позяпаме, ще прием кафе, ще проверим закритите паркинги?

— Закритите паркинги ли?

Луи си взе чашата и я хвана за ръката.

— Помниш ли онзи доклад, който ти дадох да провериш?

— Да.

— Нещо направи ли ти впечатление в него?

— Тя обича да пазарува.

— Ти също. — Той не можеше да види очите ѝ зад тъмните слънчеви очила, но добре си представяше реакцията ѝ.

— Аз не харча и наполовина колкото нея.

— Вярно е. Но ще те видя, като започнем да водим нормален живот.

— Свърши ли с анализа на моите потребителски навици?

— Да. Какво друго разбра от доклада?

— Тя няма ипотечни заеми, плаща си редовно сметките по кредитната карта и вноските за взетата на лизинг кола.

— Каква е колата?

Клаудия накрая разбра накъде биеше той.

— А... ама ти си добър.

— Благодаря ти, скъпа. Хайде да вървим да гледаме новините.

29.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Не знаеше как е разбрала, но тя беше направо бясна. За втори път тази седмица Рап се чувстваше като ученик, привикан в кабинета на директора на училището. Стоеше от едната страна на бюрото, шефката му — от другата. Тя настоя за обяснение, а той нямаше желание да обяснява. Тонът ѝ ставаше по-висок след всеки въпрос без отговор, а той се настройваше все по-войнствено и предизвикателно с всяка нейна гневна реплика. Бяха в безизходно положение.

— Искам да ми кажеш как разбра — отсече Рап сериозно вече за трети път.

— Как съм разбрала не е твоя работа.

— Кажи ми откъде получи информация и аз ще отговоря на въпросите ти. — Разкрачи краката си по-широко, сякаш защитаваше територията си.

— Виж какво. — Заканително размаха пръст към него тя. Лицето ѝ беше почервеняло от гняв. — Противно на това, което си мислиш, ти всъщност имаш началник. Аз съм твоят началник и този път ти премина границата на търпението ми.

— Е, ако беше издействала да разкарат данъчните от фирмата на Коулман, както обеща, аз нямаше да отида при Рос.

Кенеди размаха бясно юмруци.

— А ти, ако не беше нетърпелив като хамстер, щеше да изчакаш още един ден и аз щях да се погрижа.

Нещо не беше както трябва. Кенеди никога не си изпускаше нервите. Рап я познаваше като изключителен професионалист. А сега, само за една седмица тя два пъти излизаше извън кожата си.

— Наред ли е всичко? Как е Томи?... Той ли ти създава неприятности?

Кенеди закри лицето си с ръце и поклати глава.

— Ти май не разбираш. Движиш се в твоя малък свят и не ти пука за другите. Интересува те само какво искаш ти. Изобщо не се съобразяваш с околните. Нямах представа за хаоса, който създаваш. След теб и потоп. Хаос, с който аз трябва да се оправям. И не съзнаваш колко е неприятно да действаш през главата ми.

— О... ами, съжелявам, че съм такова бреме. Надявам се никой от вас да не се пореже с хартия, докато мен ме раняват с куршуми и ножове. — Рап наклони глава и посочи тънкия си белег от лявата страна на лицето.

— Престани! — изкрещя му тя. — Стига си се правил на мъченик. Аз винаги съм уважавала твоята жертвоготовност. Не става дума за това, а за твоя инат. И за твоя вреден навик каквото си наумиш, винаги да го постигаш.

— Засега се справям.

— Точно така. Но искам да те предупредя, Мичъл. Късметът ти вече може да ти изневери. Започваш да нервираш доста хора. Ентусиазмът, необходим ни, за да водим войната срещу тероризма, вече отслабва. Не след дълго либералите отново ще се върнат в Конгреса и Сената и помни ми думите, ще организират такъв лов на вещици, какъвто не сме виждали от Студената война насам. И ще провалят това място. Такава е целта и на Националното разузнаване. Сключиха такова споразумение. Ще го използват, за да нанесат съкрушителния си удар върху Управлението. Ще направят всичко възможно каубои като теб да бъдат държани изкъсо и контролирани.

— В такъв случай ще се изненадаш, ако ти кажа, че не кой да е, ами самият сенатор Хартсбърг ме посъветва да направя посещение на директор Рос.

Кенеди го изгледа притеснено.

— Точно така — продължи Рап. — Докато ти седеше тук и умуваше какви са настроенятия на Капитолийския хълм, аз разговарях с един от най-либерално настроените сенатори в този град и той ми каза, че най-добрият начин да се оправя с Рос е като се изправя лице в лице с него.

— Говорил си със сенатор Хартсбърг?

— Тъхъ.

— Не ти вярвам.

— Обади му се и го попитай.

Тя погледна телефона на бюрото и се поколеба за секунда, но после попита:

— За бога, защо си отишъл при Хартсбърг за подобно нещо?

— Човекът най-накрая е прогледнал. На наша страна е. Рос е бил младши сенатор от Ню Джърси. Хартсбърг го е насочил към президентска кариера и затова реших, че сега, след като сме такива близки приятели, може да ми помогне. Помолих го да озапти Рос и да не тормози Коулман.

— И?

— Той ме посъветва да му отида на гости и да го накарам да подмокри гащите си.

Кенеди свъси чело.

— Шегуваш се.

— Напротив, напълно съм сериозен. Това бяха точните му думи. И точно това ми каза да направя. Каза, че президентът е на моя страна и че Рос ще се оттегли веднага щом му го натякна.

— И как реагира Рос?

Тя стреляше на сляпо. Значи този, който ѝ беше съобщил за срещата, не ѝ беше разказал подробности. До момента Рап беше сигурен, че самият Рос ѝ се е оплакал. Предполагаше, че е извикал Кенеди и ѝ е вдигнал скандал. И ако наистина беше така, отново щеше да му отиде на гости.

— Той не ти ли каза?

Кенеди поклати глава.

— Тогава кой ти каза?

— Предпочитам засега да не знаеш.

Когато се съберяха двама шпиони от кариерата, винаги се получаваше така. Никой от тях не искаше да отстъпи.

— Щом искаш да ти кажа как е минала срещата, ще трябва и ти да ми разкриеш твоя източник. — Рап скръсти ръце и зачака. Беше по-склонен в този момент да си излезе от кабинета ѝ, отколкото да ѝ даде информация.

Тя дълго мисли и накрая отвърна:

— Джонатан Гордън ми се обади тази сутрин.

— Гордън? — Значи го беше преценил погрешно. — Какво ти каза?

— Че съжالياва, задето е станало така. Когато го попитах какво е станало, той разбра, че не знам нищо за изпълнението ти. Мисля, че това беше причината да се обади. Искаше да провери дали аз съм те изпратила, или си действал на своя глава.

— И ти какво му отговори?

— Казах му, че нямам никаква представа за вашата среща. Той коментира, че не би я нарекъл точно среща. Аз го помолих да поясни и той каза, че ще е по-добре да науча за случилото се от теб.

— Само толкова? Нищо ли не спомена за Коулман?

— Само, че е казал на директор Рос, че не било хубаво да се бъркат в частния бизнес на частни лица.

Рап остана доволен от чутото. Може би все пак този Гордън щеше да окаже благотворно влияние върху Рос.

— Сега ми разкажи историята.

— Ами... когато влязох, вътре се бяха събрали Рос, Гордън и още двама души. Държах се изключително любезно до момента, в който нещата не придобиха неприятен вид.

Кенеди затвори очи.

— Какво се случи?

— Погледнах към конферентната маса и видях снимка на склада на Коулман. Направо онемях. После разбрах, че четиримата са се събрали да говорят за Коулман. Казах на двамата непознати да си тръгнат и после хубаво наругах Рос.

Шефката му остана със затворени очи.

— И как го прие той?

— Не много добре.

— Ядоса ли се?

— Да.

— Кое то значи, че ти си се ядосал още повече.

— Доста.

— Само не ми казвай, че си го ударил и си го заплашил с телесни повреди.

— Ъ-ъ... не го ударих в точния смисъл на думата. Просто го пернах по главата с папката със събраната за Коулман информация. Или май беше данъчната му декларация... Не помня точно с коя.

— О, Мичъл. — Тя отвори очи. — Какво да те правя? Този човек е директор на Националното разузнаване. Мой шеф. Не разбираш ли?

— Честно казано, Айрини, не. Всичко е за отвличане на вниманието. Неговата работа е да замазва картината. Новата агенция не е нищо друго освен поредните стотина костюмари, които се занимават със същото, което правят поне още три такива агенции. Скот Коулман е добър човек и е жертвал главата си неведнъж за нас. Няма да стоя безучастно, докато Рос си играе с него. Само защото иска да се знае, че в града е дошъл нов шериф и всички трябва да му се подчиняват безпрекословно.

— Няма да споря с теб, но можеше да постъпиш и по-друг начин.

— Как? Как по-добре можеше да се реагира в такава ситуация? Проблемът е решен, Рос получи посланието, а ние с Коулман можем да се върнем към лова на екстремисти.

— А ако Рос не е разбрал посланието ти? Какво ще стане, ако само си го ядосал още повече?

— Пет пари не давам дали той ме харесва или не.

— Много си безразсъден, Мичъл. — Кенеди поклати глава. — Рос може да ти потрябва някой ден и тогава ще искаш да е на твоя страна.

— Не ми трябва човек като Рос. Единственото, което ми трябва, е да го разкарам от пътя си.

30.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Денят не мина точно по план. Веднага щом Ана Райли приключи с репортажа си на живо, Клаудия беше обзета от нов пристъп на гадене. Луи едва успя да я преведе през улицата, преди жена му да повърне цялата си закуска, и то буквално в нозете на Жан-Батист Донатиен дьо Вимьор Рошамбо. Бащата на Гулд щеше да остане много разочарован, че не е успяла да стигне поне до статуята на Андрю Джаксън. За Луи беше важно само да избягат по-далеч от десетките охранителни камери около Белия дом. Когато на Клаудия най-сетне ѝ олекна, той ѝ помогна да се върне в хотела. Тя почти успя, но само на половин пресечка от хотела пристъпите отново започнаха. Луи пазеше, докато тя, подпряна на уличния стълб, повръщаше върху автомат за вестници. Когато един минувач я загледа, Луи я погали по гърба и се усмихна глуповато. Една възрастна жена дори се спря. Луи ѝ обясни, че Клаудия е бременна и че гаденето е започнало точно сега. Жената прояви съчувствие и се зае да му разказва какви мъки е изпитвала тя с нейните четири деца. Всяка сутрин без изключение пристъпите ѝ са били два-три. Мислела да има и пето дете, но не могла да понесе мисълта да изпита сутрешното гадене. Посъветва го да накара жена си да лежи повече време и да си почива достатъчно. Луи благодари на жената за ценните съвети и помогна на Клаудия да се качат до стаята. Този път обаче използваша асансьора. Тя седна на леглото, а той свали обувките ѝ. Клаудия не си направи труда да си съблече дрехите. Пъхна се под завивките и се зави. Разтрепери се и лицето ѝ пребледня. Луи стоеше безпомощно и се чудеше какво да стори. Не искаше да изглежда безчувствен, но, от друга страна, имаше много работа и честно казано, не беше сигурен дали е необходимо да остава до нея. И веднага, сякаш прочела мислите му, Клаудия му каза да тръгва. Успокои го, че ще се оправи и сама. Само трябваше да поспи.

Гулд се преоблече с бяла риза, вратовръзка и тъмносив костюм. Отключи куфара си и извади от тайника нов комплект лични документи, които пъхна в джоба си. На бюрото имаше малък будилник-радио. Той го обърна нагоре и отвори капака на фалшивото дъно. Отвътре изпаднаха два предмета с формата и размера на колоди карти за игра, както и малък диск, подобен на монета. И трите предмета бяха черни. Той ги прибра в джоба и преди да излезе, провери още веднъж как е Клаудия. Тя спеше. Луи слезе по стълбите и когато излезе навън, си сложи черните очила. Тръгна на запад, покрай едната страна на Фарагът Скуеър. На Кънектикът зави надясно и след две пресечки намери това, което търсеше. Разгледа подробно витрината отвън и провери дали вътре няма охранителни камери. Имаше една, монтирана зад продавача. Гулд се поколеба. Едва ли щеше да открие подобен магазин без никакви камери.

Поправи вратовръзката и очилата си и влезе.

Хлапето зад щанда го погледна и се усмихна.

— Кво става?

— Трябва ми телефон за дъщеря ми. Тийнейджърка е.

— Добре. Имате ли предпочитания към някаква марка... „Моторола“... „Нокиа“...

Гулд поклати глава.

— Телефонът трябва ли да има камера?

— Предполагам.

— Колко минути на месец ще ѝ плащате?

Гулд се замисли. Най-вероятно телефонът щеше да му трябва за пет, най-много десет минути.

— Ще бъде предимно за крайни случаи, така че няма да са много.

— Вие клиент ли сте на мобилен оператор?

— Не.

— Искате ли да станете. Имаме много изгодни планове за група и фамилия.

Гулд поклати глава.

— Моят е служебен.

— Добре. — Младежът бръкна под стъклото и извади един от телефоните. — Съветвам ви да си вземете ето този. Има камера с

разделителна способност два мегапиксела. Освен това дъщеря ви ще може да си записва мелодии и...

Продавачът се впусна да рекламира достойнствата на модела, но Гулд нямаше време да го слуша. Той извади от портфейла кредитната си карта.

— Колко струва?

— Двайсет и четири и деветдесет и пет на месец плюс ДДС и таксите за разговорите. А ако подпишете едногодишен договор, телефонът е безплатен.

— Може ли да се запише на кредитната ми карта?

— Разбира се.

— Тогава го взимам.

Гулд си тръгна с телефона в джоба и една пресечка по-късно хвърли кутията и опаковката в най-близката кофа за боклук. Зави по Осемнайсета улица и тръгна обратно към Белия дом. Знаеше къде да търси. Сутринта беше изучил добре картата, преди Клаудия да се почувства зле. Особено беше отделил внимание на района около Белия дом. Улицата, която очертаваше западната страна на Белия дом, се казваше Уест Екзекутив Драйв. Тя беше блокирана от двете страни с тежки портали и охранявана от служители на Сикрет Сървис. Местата за паркиране бяха ограничени, вероятно само за хората от най-близкото обкръжение на президента. Гулд огледа мястото, но не видя никакви беемвета. Това не го спря. Удобството и логиката бяха на негова страна. Жената на Рап отиваше на работа рано, което означаваше, че можеше да си избере къде да паркира и в същото време не ѝ се налагаше да върви много пеша.

Първият паркинг в списъка му се намирал до ъгъла на Седемнайсета и Х. Служител с черен панталон и червено яке стоеше на входа към подземните гаражи, точно до знака, указващ цената за престой на час или ден. Гулд отиде направо при него и извади новите си документи.

— Аз съм агент Джонсън от данъчната служба. Тази сутрин някой да е паркирал синьо беемве?

Онзи сви рамене и погледна към колегата си надолу по бетонната рампа. Дватамата си размениха няколко думи на език, който Гулд не можа да разбере. Другият се качи бързо по рампата.

— Вие ли питаете за синьо беемве?

Гулд предположи, че човекът вероятно е сомалиец.

— Да, пета серия. Познавате ли ги?

Мъжът кимна.

— Паркирах едно сребристо преди половин час, но сини не е имало. — Мъжът го изгледа изпитателно. — За какво става въпрос?

— Разследвам данъчен измамник, който работи в този район. Търсим автомобила, за да го конфискуваме. — Беше прочел тази история направо от Интернет сайта на данъчната служба.

— Има ли награда за информация? — попита първият.

— Сто долара.

— Как да се свържем с вас?

— Ще се върна преди обяд. Някой друг работи ли с вас?

— Не.

— А възможно ли е да сте пропуснали колата? Да не сте я видели?

Двамата уверено поклатиха глави.

— Добре. Благодаря ви за помощта. До скоро.

Следващият паркинг много приличаше на предния, но служителите тук бяха трима. Единият от тях не можа да си спомни дали е паркирал синьо или черно беемве, но се сети, че е било преди около час. Мъж или жена, попита го Гулд. Служителят отговори, че е бил мъж. Той им благодари и им каза, че може да се върне пак. За третия паркинг имаше най-силни подозрения, че тя паркира в него. И се оказа прав. Този път не попита за конкретен автомобил, а просто им показа удостоверението си и каза, че провежда разследване и трябва да огледа колите. Те предложиха да му помогнат, но той любезно отказа. Слезе долу и откри синьо беемве пета серия на първото ниво. Огледа се, леко изненадан, че наоколо няма охранителни камери. Тогава се сети, че клиентите нямат достъп дотук. Служителите поемаха колите още отвън и сами ги паркираха. Късметът му се усмихна още веднъж, когато забеляза ключовете на колата.

Отиде и застана до друга кола в случай, че се появи някой от служителите, и извади новия си мобилен телефон. По памет набра номера. Една жена отговори след второто позвъняване.

— Диспечерски център.

— Обажда се детектив Джонсън от Пети отдел — каза Гулд с престорено уморен тон. — Трябва ми справка за автомобил с

регистрация в окръг Колумбия, ехо, ехо, фокстрот, едно, осем, три.

Полицейските служби си приличаха по целия свят. Жената, седнала в диспечерско-информационния център на полицейския отдел на Вашингтон, беше длъжна да го попита за номера на полицейската му значка, но не го стори, защото беше затрупана с работа, защото ѝ плащаха малко и защото гласът на човека звучеше като на всички останали ченгета, които се обаждаха по стотици пъти дневно.

— Автомобилът е регистриран на името на Ана Райли.

— Беемве пета серия ли е?

— Да.

— Колата да е обявявана за открадната?

— Не.

— Добре... благодаря. — Гулд затвори телефона и го прибра в джоба си.

Бавно се качи до рампата и провери какво правят служителите. И двамата разговаряха. Гулд бързо се върна при колата на Райли и си сложи гумени ръкавици. Отвори колата и измъкна малко устройство от джоба си. Миниатюрният микрофон имаше тънък слой залепваща се повърхност на гърба си. Гулд свали хартията от него и го залепи под таблото. После натисна бутона за отваряне на багажника. Отмести настрана одеялото и дамската чанта, след което издърпа малкото лостче за отваряне на отсека с резервната гума. Провери дали и двете по-големи устройства работят и ги постави във вътрешността на отсека. Внимателно затвори капака и върна чантата и одеялото на мястото им. Накрая затвори багажника, сякаш нищо не се е случвало. Свали ръкавиците и ги хвърли в кошчето за боклук, преди да се заизкачва нагоре по рампата. Благодарни на служителите за съдействието и си тръгна усмихнат обратно към хотела. Досега всичко вървеше както го беше планирал.

31.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Денят беше към края си и те се готвеха за тръгване. Гулд беше върнал колата, взета под наем от Монреал, и беше взел друга, от друга компания и под друга самоличност. Автомобилът, черен „Форд Експлорър“, беше натоварен и паркиран наблизко до хотела. Предавателят, който Гулд беше поставил в колата на Ана Райли, съдържаше и миниатюрен Джи Пи Ес локатор. Гулд проверяваше на всеки половин час, дали колата се движи. Беемвето си стоеше на място. Но дори и да беше тръгнало, той не би се развълнувал особено. Едва ли съпругата на Рап щеше да се прибере у дома в средата на работния ден. А именно домът им беше неговата крайна цел. Там Рап се чувстваше най-удобно.

Клаудия беше много по-добре. Дори успя да задържи последния обяд в стомаха си. Докато Гулд сменяше колите, тя беше прегледала Интернет сайта на телевизионната компания Ен Би Си. Освен че излъчваше новини почти ежеминутно, сайтът представяше и вечерната емисия. Вечерната емисия щеше да се състои от три основни теми. Едната от тях беше противоречията около избора на президента за министър на образованието. Същата, за която беше направила репортаж Ана Райли сутринта. Предполагаха, че тя ще участва във вечерните новини с пряко включване и после ще си тръгне директно към къщи.

Докато беше в Интернет, Клаудия свърши и едно-две неща по банковите им сметки и провери многобройните им електронни пощенски адреси. По-важни бяха две писма. Първото представляваше предложение за нова поръчка. Тя се изкуши да отговори, че вече излизат от този бизнес, но си даде сметка, че по този начин може да привлече внимание. Хората щяха да се запитат защо така внезапно са решили да се оттеглят. И когато се разнесеше новината за смъртта на великия Мич Рап, щяха да тръгнат спекулации и догадки. По-добре

беше да каже, че в момента са твърде заети. Второто писмо беше от германец. Абел им предлагаше допълнително един милион долара, ако се съгласяха така да изпълнят поръчката, че да изглежда като нещастен случай. Но веднага добавяше, че това не трябва да попречи на успеха на операцията. Задачата им беше да ликвидират мишената. Но ако имаха по-елегантно решение на проблема, то беше добре дошло. Не беше задължително да е сто процента убедително. Достатъчно беше да възникнат догадки за смъртта на Рап.

Клаудия няколко пъти препрочете писмото. Не можеше да реши дали да го покаже на Луи. Когато той се върна, все пак тя му даде да го прочете и го попита какво мисли.

— Ще видим — бяха единствените думи на Луи.

По-късно я изненада, като сподели, че е обмислял вариант, подобен на предложението от германец. Той предполагаше, че ЦРУ ще си постави като първостепенна цел да хване виновниците за убийството на Рап. Ако успееш да го направят така, че да изглежда като катастрофа или нещастен случай, Луи и Клаудия можеха да се оттеглят от бизнеса, без да изпитват страх до края на живота си. Идеята беше страхотна, но осъществяването ѝ беше трудно. Отдавна бяха отминали дните на инсценираните автомобилни катастрофи. В края на краищата се намираха в Америка, където въздушните възглавници в колите се бяха превърнали в нещо обичайно. Гулд я инструктира да поддържа гъвкава тактика. Ако възникнеше възможност за действие, щяха да го обсъдят с Абел. В противен случай Луи щеше да го застреля с пушка със заглушител от безопасна дистанция.

В пет часа си поръчаха вечеря. Храната пристигна в пет и половина. Луи с голям апетит изяде калифорнийския си бургер с пържени картофи. Клаудия хапна салата и хляб. Тя се чувстваше добре, но не искаше да рискува. Тя пи вода, а той — вода и кафе. Луи се тревожеше за нея, но не ѝ каза нищо. Надяваше се сутрешното ѝ гадене да е отминало, но се съмняваше в това. В шест часа гледаха местните новини и почистиха стаята, като избърсаха всички повърхности, върху които можеше да са останали техни отпечатаци. Нямаха никакви причини да се опасяват, че са ги проследили или че ще ги открият веднага щом изпълнят задачата. Но те бяха перфекционисти. Изнесоха празните съдове в коридора и Клаудия се

обади да ги приберат. В шест и половина седнаха на леглото и гледаха началото на вечерните новини на Ен Би Си. Жената на Рап се включи на живо още в първите пет минути. Стоеше на същото място, на което я бяха гледали сутринта. И носеше същия костюм. Говори около десет секунди и пуснаха някакви кадри. После тя отговори на въпрос на водещия и пуснаха рекламите. Гулд стана и изгаси телевизора. Всеки от тях взе по една чанта. Останалият багаж вече беше натоварен в новата кола под наем. Бяха платили за още една нощ и в зависимост от това как щяха да се развият събитията, можеше да им се наложи да преспят отново тук.

Отне им шест минути да напуснат хотела и да стигнат до колата. Когато потеглиха от паркинга, Клаудия вече беше включила Джи Пи Ес устройството към лаптопа. Изчака няколко секунди да се зареди програмата и на екрана да се покаже картата на улиците. В момента точността беше сведена до район с площ около три квадратни километра, но тя можеше да я стесни наполовина или да получи картина на цяла Северна Америка в миниатюра. Не знаеха къде живеят Рап и жена му. В секретния доклад беше посочена пощенска кутия във Вашингтон, а последният известен адрес на Райли беше в Джорджтаун.

Гулд спря експлоръра на Деветнайсета улица и зачака. Паркингът, в който беше открил беembeто, се намираше на две пресечки оттук. Не им се наложи да чакат дълго. Клаудия събщи, че обектът се е раздвижил. Луи изслуша търпеливо в каква посока е потеглила Ана Райли. Той не трябваше да гледа картата, защото на практика я беше запааметил. Улица X беше еднопосочна и водеше на изток.

— Колата се движи на север по Седемнайсета улица. — Клаудия се беше вгледала напрегнато в екрана. — Пресече... не, забрави. Току-що зави на изток, по X.

Луи превключи на скорост. Даде мигач и плавно се включи в движението. Продължиха на изток, докато не стигнаха Ню Йорк Авеню. Светофарът светна червено и трябваше да чакат почти цяла минута. Клаудия постоянно му даваше актуална информация за местонахождението на обекта. Колата се движеше по Ню Йорк Авеню, посока североизток. Луи запази спокойствие, но искаше поне да хвърли едно око и да се увери, че зад волана на колата наистина е

жената на Рап. Заради светофарите обаче тя взе преднина от километър и половина и тази преднина се запази, докато не излязоха от Окръга. Ню Йорк Авеню премина в широка магистрала с три платна.

Гулд даде газ и започна да изпреварва колите. Караше, без да рискува, но постепенно скъсяваше дистанцията. Ню Йорк Авеню се разклоняваше в магистрала „Джон Хансън“ и шосе № 50. Когато стигнаха околоръстното, колата вече влезе в полезрението им. Но тъй като навън се смрачаваше, не можеха да различат предмет на разстояние повече от сто метра. Минаха по междущатско шосе №459 и Гулд скъси още повече дистанцията. На кръстовището с Лотсфорд Виста Роуд той мина покрай нея. Беше седем и половина и движението беше намалено. И двамата с Клаудия бяха единодушни, че е тя. Райли говореше по мобилния телефон и лицето ѝ почти беше скрито, но тя погледна към тях, тъй като вероятно мислеше да смени лентата.

Гулд изостана с няколко коли. Извади слушалка от джоба си и я пъхна в дясното си ухо. Слушалката беше свързана с малък приемник, настроен на честотата на миниатюрното подслушващо устройство, прикрепено под таблото на синьото беемве. Той веднага чу гласа ѝ. Имаше доста силен фонов шум, но въпреки него несъмнено гласът беше нейният. Гулд се вслуша в разговора ѝ, по-точно в нейните думи, с надеждата да разбере нещо за плановете ѝ за близките дни. Продължиха по федерално шосе № 50 още около пет минути, след което свиха по №301 в продължение на около шест минути. Направиха редица завой по местните второстепенни пътища. Бяха се отдалечили доста от града. Гулд не знаеше какво да си мисли. Толкова ли далече живееше наистина? Да не би тя да отиваше на гости на някого? А може би работеше върху нов репортаж?

— Далече ли е заливът Чесапийк? — попита той.

Клаудия натисна няколко клавиша на лаптопа.

— На около шест километра и половина от него сме.

Гулд кимна и продължи да следи за дистанцията. Нямаше да е добре, ако тя забележеше, че я следят. Но ставаше все по-трудно. Скоро нямаше да им остане никакво поле за маневриране. И той се оказа прав. Клаудия каза, че колата току-що е завила по път без изход. Той спря отстрани на пътя и погледна картата на екрана. Беемвето се приближаваше все повече до залива Чесапийк. Накрая спря сякаш на самия бряг. Изчакаха няколко минути, за да се уверят, че колата няма

да тръгне отново, и Гулд потегли. Сви по задънения път и подкара с около десетина километра в час повече от разрешената скорост. Вдясно се виждаха ниви и гори, както и няколко къщи. Вляво бяха подредени къщи през трийсетина метра. В полумрака забеляза блясъка във водата на големия залив, докато минаваха между къщите.

— Близо сме — обяви Клаудия. — На по-малко от сто метра.

Гулд вече оглеждаше пред себе си терена и търсеше колата.

— Петдесет метра.

Доближи една бяла къща и тогава я забеляза. До нея беше паркирана втора кола. Гулд леко се стегна.

— Виждам я.

— Опитай се да разчетеш адреса на пощенската кутия.

Гулд намали, но не спря напълно. Намираха се на прав и тесен път. Докато минаваха покрай къщата, успя да прочете номерата върху пощенската кутия. Клаудия провери по картата, за да види дали още се намират в окръг Ан Аръндел. Така беше. Влезе в сайта на окръга и въведе адреса. Пет секунди по-късно на екрана се изписа интересувашата я информация.

— Къщата е купена през 1997 година за двеста трийсет и пет хиляди долара от „Бей Вю Шорс“ ООД. Не е посочено кой агент е осъществил сделката.

— Той е — отвърна Гулд.

— Откъде си толкова сигурен?

— Никога не би я купил на свое име.

— Ами ако тя просто се е отбила на гости на приятелка?

— Той е. — Гулд стисна волана. — Чувствам го. И в момента е вътре.

32.

ОКРЪГ АН АРЪНДЕЛ, МЕРИЛЕНД

Мич Рап тичаше по пътеката от чакъл. Доскоро той пробягваше този маршрут с темпо, на което биха издържали само най-добрите атлети. Но Рап беше реалист. Даваше си сметка, че не е възможно вечно да е във форма, но това не означаваше, че трябва да се примирява със стареенето. Целият му живот беше съпътстван от болката. Знаеше как да я преодолее, потисне или просто да я изтърпи. Всъщност с времето се беше научил да приема болката като естествено състояние. Тя беше добре дошла, когато го изтласкваше до финала, докато в същото време другите се отказваха. Умът контролиреше тялото. Той казваше на мускулите и ставите да не обръщат внимание на предупредителните сигнали. Проблемът обаче беше, че тези предупредителни сигнали не възникваха току-така. Ако не им обръщаше внимание прекалено дълго, тялото в крайна сметка щеше да рухне.

В тази топла есенна сутрин, докато тичането ставаше все по-трудно, Рап се запита дали сегашната болка не е някакво изключение. Отново го притесняваше проклетото му ляво коляно. В продължение на близо месец беше търпял и чакал да мине от само себе си, но сега разбираше, че няма да стане. Колкото и да се опитваше да потиска болката, колкото и лед да слагаше, колкото и болкоуспокояващи да взимаше, болката само се засилваше. Тялото искаше да му каже нещо. Искаше да му каже да спре да тича.

Само на трийсет и седем години, а вече започваше да се разпада. Не биваше да го изненадва предвид десетките пъти, когато беше злоупотребявал с тялото си и го беше излагал на огромни изпитания. Но за Рап нямаше непреодолими препятствия и той смяташе, че с достатъчно воля, решителност и способности може да се постигне всичко. Още като хлапе имаше счупени кости и рани от спортните игри. После и в колежа травмите не го напуснаха, докато се

състезаваше професионално по трибой. А сегашната му професия също не беше лишена от белези, физически и душевни. Четирите зараснали рани на тялото бяха причинени от куршуми. Имаше и два белега от нож. В душевен план травмите от тези рани бяха до голяма степен преодолени, но тежкото психическо бреме беше останало. Жена му обичаше да казва, че мозъкът му е като мазе, в което години наред се е трупал боклук. И ако не го прочистваше всяка година, някой ден щеше да се изправи пред невероятна бъркотия.

Той инстинктивно съзнаваше, че е права, но само човек, който е вършил същата работа, можеше да го разбере напълно. А Рап се съмняваше, че на света има психолог, който притежава практически опит като ликвидатор. Една от формите на самотерапия, към които прибегваше, беше никога да не се самозалъгва. Той не хранеше илюзии по отношение на това какво работеше и кой беше. В средите на националната сигурност го приемаха като оперативен офицер по борбата с тероризма. Мич съзнаваше, че с този евфемизъм прикриваха професията му на професионален убиец. Това не го беше притеснявало особено, но сега, след като Ана беше бременна, започна да се замисля. Краят на дните му на независим, самостоятелен и самоуверен мъжкар приближаваше. Така, както приближаваше и раждането на собственото му дете. В интерес на истината не се страхуваше от бащинството. Обаче се изненада от безпокойството, с което прие новината. Отначало не можеше да проумее на какво се дължи това, но скоро откри причината. Непълноценните взаимоотношения със собствения му баща. Рап не искаше и неговото дете да преживее същата болезнена загуба. Изведнъж взе да се замисля за рисковете, които поемаше, и погледна на работата си в нова светлина. Бореше се с тази мисъл още от деня, в който се влюби в Ана, но повече не можеше да отлага. Дължеше го както на нея, така и на нероденото им дете. Време беше да се оттегли от активната кариера. Нека някой друг поема рисковете.

Неприятното се случи километър преди края на маршрута му. Почувства пронизваща болка и премести тежестта си върху здравия крак. В същото време болното му коляно блокира. Сякаш беше двигател на машина, останал без масло и металът застърга в метал. Всъщност костта застърга в кост, тъй като не беше останала хрущялна тъкан, която да смекчи триенето. Той доуца отстрани на пътя и изруга. Беше сам на пътя в този ранен час, но въпреки това яростните

ругатни не бяха в негов стил. След още няколко силни пристъпа на болката си даде сметка, че травмата му е сериозна.

Рап закуца обратно към дома си на брега на залива Чесапийк. Пееха птици, утринното слънце обливаше лицето му с топлина. Ако се съдеше по природата, утрото трябваше да е страхотно. Но не беше. Когато зави по пътя, се изненада да види двама души, застанали на петдесетина метра пред него. Мъжът беше прегърнал през рамо жената, а тя се беше навела към тревата. До тях бяха оставени два планински велосипеда. Да срещнеш хора по този път не беше необичайно, но в повечето случаи това бяха местни, които той познаваше. Господин и госпожа Грант, и двамата пенсионери, ставаха рано и се разхождаха с шоколадовокафявите си лабрадори. Госпожа Рандъл подобно на заека от рекламата на „Дюрасел“ тичаше с цели часове, без да спира. Имаше още няколко души, които познаваше по-слабо. Той винаги се държеше с тях любезно, но никога не ги заговаряше.

Рап веднага мина от другата страна на пътя, стремейки се да стъпва колкото се може по-леко с левия си крак. Междувременно посегна към чантичката на кръста си. Вътре беше прибран пистолет „Браунинг“. Рап разкопча ципа на чантичката и доближи ръката си до дръжката на пистолета. Всяко движение беше тренирано до автоматизъм. Отново погледна към двойката. Изглежда, тя повръщаше, което можеше да е както непресторена реакция, така и класически трик за отвличане на вниманието.

Преценяваше ситуацията с професионално трезвия си и скептичен поглед. Обикновено засада се организираше по три типични начина. Първият и най-разпространеният беше да легнеш и зачакаш нищо неподозиращата жертва и да я нападнеш в подходящия момент. Вторият начин беше да примамиш жертвата в капана, какъвто можеше да е случаят с тези двамата. Третият и последен начин изискваше да отвлечеш вниманието на жертвата. Да го накараш да се съсредоточи в една посока и да го удариш от друга. За този вариант Рап се притесняваше най-много в момента.

Най-вероятно двамата бяха само безобидни съпрузи, излезли на разходка с велосипеди. Но той не можеше да рискува. Хвърли поглед назад, след което започна да се оглежда наляво и надясно. Познаваше всеки сантиметър от този път. Беше минавал по него с кола, пеша, с

велосипед. Умът му беше трениран да улавя всеки необичаен детайл. Засега всичко изглеждаше нормално. Насочи вниманието си отново към двойката. Беше достатъчно близо, за да чуе как жената се давеше. Ако беше клопка, тогава тя се справяше доста убедително. Мъжът хвърли поглед към него. На главата си носеше каска и слънчеви очила „Оукли“.

— Наред ли е всичко? — попита Рап. Той продължи да се движи, полагайки усилия да скрие болката в коляното. Лявата му ръка остана точно над чантичката с пистолета. Веднага прецени, че мъжът е в добра кондиция.

— Бременна е — отвърна непознатият. — Има сутрешно гадене.

Рап леко кимна, но замълча. Не беше излязъл, за да води разговори с минувачите. Огледа мъжа, после и спътничката му. Мъжът също носеше чантичка, но я беше извъртял отзад на кръста. В него имаше нещо странно. Стройно и мускулесто тяло на атлет. Широки рамене, тънка талия, добре развити крака. Всичките части на тялото му бяха в хармония. Рап беше работил с подобни хора преди. Мислите му се върнаха към предупреждението, пристигнало тези дни от Йордания. За главата му беше обявена награда. Но веднага се сети за новия директор на Националното разузнаване Марк Рос. Наистина ли този човек беше толкова глупав, че да изпрати хора да го следят?

От предположението, че Рос е решил да отвърне на удара, кръвта му кипна. Спря се точно срещу тях двамата, от другата страна на пътя. Оръжието беше готово за стрелба.

— Да ви помогна ли с нещо? — попита дружелюбно.

— Не, благодаря — почти моментално отвърна мъжът. Той крадешком погледна Рап и после отново се обърна към жената.

— Сигурни ли сте?

— Да, ще й мине след минута.

— Наблизо ли живеете? — Рап внимателно наблюдаваше всяко движение на непознатия. Нямахше да е лошо да свали очилата, за да вижда очите му.

— Не — отвърна мъжът. — Само се разхождаме.

— Аз живея наблизо. Мога да се върна за колата и да ви закарам до някъде.

— Не... не... благодаря ви, тя ще се оправи.

— Къде сте отседнали?

След кратко колебание мъжът каза:

— Не много далеч оттук. В един малък хотел нагоре по пътя.

И сякаш се бяха наговорили, жената се изправи и си избърса устата. Изплакна си устата с вода и заговори:

— Какво ли не правим за мъжете!

Рап се усмихна. Тя говореше с лек френски акцент. Доста добра артистка беше, ако наистина се преструваше. Кожата ѝ беше придобила бледозеленикав оттенък. Не, тези не работеха за Рос.

— Дано се оправите по-скоро — пожела им Рап и продължи по пътя си. Болката в коляното му се усилваше с всяка следваща крачка. Май той повече се нуждаеше някой да го закара с колата. Погледна назад. Непознатият явно не го очакваше и бързо извърна глава настрани. Сигурно беше чел за него преди няколко години, когато се беше превърнал в медиен герой. Двамата се качиха на велосипедите и потеглиха в обратната посока.

Когато стигна до къщата, вече не беше в състояние нито да свива, нито да изправя коляното си. Извади ключа от чантичката си и се огледа. Пъхна ключа и отключи. Беше направил вратата да се отваря навън вместо навътре. Външните врати на къщата заедно с рамките бяха изработени от стомана, облицована с дърво. Ако някой се опиташе да ги разбие, доста щеше да се озори. Всичките прозорци на първия етаж бяха с бронирани стъкла. Това беше първата му отбранителна линия. Тя му позволяваше нощно време да се отпусне и да спи спокойно. Къщата беше напълно безопасна.

Влезе в антрето и Шърли веднага дотича, въртейки опашка. Той я погали по главата и изключи алармата. След като заключи, отново включи алармата и докуца до кухнята, където жена му седеше по халат, четеше „Поуст“ и пиеше кафе.

Ана забеляза необичайно измъчената му физиономия и веднага остави вестника.

— Какво има?

— Нищо. — Рап само поклати глава и продължи към мивката.

— Да, като те гледам, всичко е наред.

Рап се хвана за мивката с едната ръка и си наля чаша вода.

— Коляното ми. Малко се е схванало... това е.

Ана остави чашата на масата.

— Малко се е схванало? Скъпи, не забравяй с кого говориш? Изглеждаш по-зле, отколкото когато те простреляха в задника.

Рап отпи няколко глътки от водата и отвори чекмеджето до мивката за още болкоуспокояващо.

— Да, ама ти ме видя два дни след като ме бяха ранили. Трябваше да ме видиш как се търкалях в пръстта и пицях като момиче.

Нещо я караше да се съмнява, че е изневерил на мъжкарското си поведение.

— Добър опит, но несполучлив. А сега ми кажи какво му е на коляното ти.

— Нищо му няма. — Започна да се бори с капачката на лекарството и едва не разкъса опаковката. — Малко се е схванало. Няколко таблетки и малко лед ще са ми достатъчни.

Ана скръсти ръце, подчертавайки пицните си форми. Погледа го секунда-две и го попита:

— Какъв ти е планът за днес?

Рап все пак успя да отвори капачката и глътна три таблетки.

— Все същите тъпотии. Имам няколко срещи в Ленгли и една работа, която трябва да свърша довечера... но още не е сигурно. — Познавайки добре репортерския нюх на жена си, той си каза, че бързо трябва да ѝ зададе въпрос, преди тя да е изстреляла някой към него. — А ти? Как си планирала деня си?

— Сутринта ми е свободна. — Тя отметна коса назад, погледна го с прелъстителните си смарагдови очи и се усмихна. После тръгна към него, разхлабвайки колана на халата. Рап не помръдна. Мозъкът му се мъчеше да разреши дилемата „болка или удоволствие“. Ана допря тялото си до неговото и го приклещи към кухненския плот. Обви ръце около врата му и го целуна по ухото.

— Защо не се качим горе да се позабавяваме? Бременността само ме прави по-страстна.

В първия момент Рап се поддаде на онази част от него, която копнееше за удоволствия, но след това отново се обади болката. Коляното много го болеше. Затова само се усмихна виновно и я отблъсна леко.

— Няма да имам време. Трябва да си взема душ и да тръгвам.

Ана отстъпи и завърза халата си.

— Ти си лъжец, Мичъл. — Усмихна се и го попита: — Да се обадя ли на лекар или ти сам ще го сториш?

— Аз ще се погрижа.

— Не, пак ще ме излъжеш. Ще се обадя на Лиз. Тя и Майкъл познават най-добрия ортопед в града. — Вдигна слушалката. — За сутринта или за обяд да се уговоря?

Рап погледна коляното си. Започваше да се подува.

— Най-добре ще е, ако може да ме прегледа още тази сутрин.

33.

ДИЙЛ, МЕРИЛЕНД

Гулд свали предното колело на планинския велосипед и отвори багажника на форд експлоръра. Клаудия седеше на една пейка наблизно и се бореше с поредния пристъп на гадене. Гулд си погледна часовника. Беше седем и половина сутринта и планът им се беше провалил. Погледна ядосано към Клаудия. Подобен гняв обикновено изпитваше към хората, които го заплашваха. Намираха се в градския парк и наоколо нямаше жива душа, но въпреки това тук не беше мястото да водят този разговор. Заради нейното неразположение вече бяха привлекли твърде много внимание.

Вдигна велосипеда ѝ и освободи предното колело. Беше купил двата велосипеда предната вечер в един от многобройните магазини за спортни стоки, близо до хотела, който откриха в Боуи, един от крайните райони на окръг Колумбия. Близо до къщата на Рап имаше няколко мотела, но те не им предлагаха достатъчно анонимност. Рап сигурно вече се беше обадил да провери дали не са отседнали двама души, отговарящи на описанието на тези, които беше видял. По всичко личеше, че е много предпазлив. Не беше лесно да уплашиш Гулд или да го изкараш от нерви, но при срещата му с Рап го побиха ледени тръпки. Подобно чувство беше изпитвал само когато неговият отряд легионери в Руанда беше обкръжен от тълпа разярени членове на племето хуту, размахващи мачете. Рап беше на собствена територия, на не повече от километър от къщата си. Гулд очакваше да го завари със свален гард, но очевидно дълбоко се заблуждаваше. Дори не го забеляза как се приближи до тях. В това време Луи държеше Клаудия, докато тя повръщаше. Тя се почувства зле, когато приближиха дома на Рап, но първата вълна премина и те продължиха. Стигнаха до къщата и обърнаха обратно към хотела. Така го бяха планирали — Гулд искаше само да опознае терена и да се увери окончателно, че е на прав път. Искаше и да проучи каква е възможността убийството да изглежда като

нещастен случай. Германецът предлагаше един милион долара повече и макар че Гулд не беше склонен да поема допълнителен риск, идеята си заслужаваше. Клаудия внезапно спря на около километър след къщата на Рап и започна да повръща. В този момент Гулд още беше спокоен. И двете коли на семейство Рап бяха паркирани пред къщата, а и още нямаше седем часът сутринта. Щеше да ѝ мине до няколко минути и щяха да продължат по пътя си. Никой нямаше да забележи, че са идвали. Така си мислеше Гулд.

Той изобщо не очакваше да се изправи лице в лице с мишената. Но по едно време чу шум зад гърба си и се обърна. Пред него стоеше самият Мич Рап. Беше се промъкнал доста близо, твърде близо, и то без да знае изобщо за присъствието на Гулд. А трябваше да е точно обратното. Добре поне, че слънчевите очила не позволиха да види очите му. Очите си оставаха онзи елемент от лицето, който най-трудно се прикриваше или променяше. Скрит зад тъмните стъкла, Гулд с повишен интерес проследи всяко движение на Рап. Видя как американецът държеше в готовност лявата си ръка точно над чантичката на кръста му. Нямаше никакви съмнения какво държеше Рап в тази чантичка. Както и не се съмняваше, че той можеше да извади пистолета и да стреля само за част от секундата — време, за което повечето хора едва биха се опомнили. Гулд също така беше уверен, че той щеше да поразии целта си безпогрешно.

Макар и случайната среща да не беше желана, всички останали части от плана засега още можеха да се променят. Рап го беше видял, но благодарение на широките дрехи, каската и слънчевите очила Луи успя да се прикрие. Рап му беше задал въпрос, на който той беше принуден да отговори. Но въпреки това всичко горе-долу вървеше нормално. Гулд говореше такъв перфектен английски, че Рап за нищо на света не би разбрал за френския му произход. Но тогава на Клаудия ѝ хрумна да заговори и съсипа всичко.

Качиха се в джипа и през целия път до хотела мълчаха. Клаудия свали седалката си до края и закри очи. Когато стигнаха хотела, влязоха от страничната врата. Тя веднага се отпусна на леглото направо с дрехите. Свали маратонките си, изстена и закри главата си с възглавница.

— Дръпни пердетата, ако обичаш — каза изпод възглавницата.
Той така рязко дръпна, че едва не изкърти корнизата.

Тя отвори едното си око.

— За какво си толкова ядосан?

Той спря да крачи из стаята и се вторачи в нея.

— Защо, по дяволите, трябваше да си отваряш устата там?

— Къде там?

— На улицата, пред Рап.

Клаудия свали възглавницата и измърмори нещо.

— Какво си мислеше?

— Беше ми лошо. Дори не разбрах, че е той.

— Даваш ли си сметка какво е заложено на карта? Имаш ли изобщо представа какво направи, като проговори?

— Тук вече преиграваш. Твърде бурно реагираш.

— И още как. Ако се провалим, не мислиш ли, че ще се сети за двойката, която е срещнал рано сутринта? Жената с френския акцент и мъжът, който е бил с нея?

— Той не видя лицата ни.

— И не му беше необходимо. Достатъчно е само да е придобил представа от общия ни външен вид и да предположи, че жената е францужойка. Колко са двучленните смесени екипи за този род поръчки? — Впери поглед в нея в очакване на отговор. Но така и не го получи. — За начало, не са никак много. Но добави и факта, че той знае за френския произход на жената. Ще сведе търсенето си до шепа хора.

— Тогава да се откажем. Да си тръгнем и да задържим парите на германеца.

Гулд не можа да реагира веднага. Беше изумен от глупостта ѝ.

— Ти да не си си изгубила ума?

— Тогава да върнем парите. Не ми пука... само ме остави на мира. Не виждаш ли, че в момента не съм в настроение да споря с теб?

— Ама и ти избра най-подходящото време да забременееш.

Тя го изгледа гневно.

— Повярвай ми, и ти имаш пръст в тази работа.

— Защо точно сега? Та ние спим заедно от години и досега не се беше случвало. — Много пъти беше искал да ѝ зададе този въпрос, но се притесняваше от реакцията ѝ.

— Ами случва се, когато не го очакваш — отвърна тя ядосано.

— Глупости. Ти си спряла да взимаш хапчетата, нали?

— *Va-t'en. Je ne me sens pas bien.*

— Говори на английски — скастри я той.

— Махай се. Не се чувствам добре.

Гулд ядосано стисна зъби. Поколеба се, борейки се с желанието си да повдигне въпроса. Но в крайна сметка реши, че трябва да излезе от стаята, преди да е казал нещо, за което после и двамата щяха да съжаляват. Демонстративно отиде до вратата и грабна едната от раниците. Метна я на рамо и излезе.

Спря на близката бензиностанция и напълни резервоара. Взе си кафе и поничка. Преди да продължи, Гулд провери координатите на миниатюрния предавател, който беше поставил в колата на Ана Райли. Екранът на портативното устройство беше с размери десет на десет сантиметра и не можеше да му даде детайлите като лаптопа на Клаудия, но също щеше да свърши работа. Проверката показа, че жената е тръгнала към града. Най-вероятно отиваше на работа. Той беше поставил три устройства в колата. Първото, под таблото, беше обикновен микрофон. Всичко, което тя казваше, се записваше на цифровия и сканиращ уред в багажника. Тази малка черна кутия също така сканираше най-често използваните от мобилни телефони честоти. Ефективният ѝ обхват на действие беше до трийсет метра. Устройството съдържаше и малък цифров телефон, за да може собственикът да има достъп до него от далечна дистанция. Третият компонент беше самият Джи Пи Ес транспондер, който му даваше възможност да следи местонахождението на колата. Гулд включи слушалката към своя Палм Пайлът и набра номера за свръзка със сканиращото устройство в багажника на Райли. После въведе четирицифрения код и зачака с готов за писане писец. Изпълни още няколко команди и изчака данните да се прехвърлят от скенера към неговия портативен компютър. Според кода на файла записаният разговор беше дълъг шестнайсет минути и осемнайсет секунди. Веднага щом информацията се прехвърли, той изтри записа върху самия скенер и прекъсна връзката. Скенерът в багажника на Райли можеше да побере до пет часа цифрово компресиран телефонен разговор. Гулд отвори аудиофайла на своя Палм Пайлът и кликна с писеца върху иконата за възпроизвеждане. Първият разговор беше от

предната вечер. Той го превъртя напред, като внимаваше да не пропусне някоя важна част. Осем минути и трийсет и седем секунди по-късно тя се беше обадила на приятелката си Лиз. Попита я как е кръщелникът ѝ и подхвана разговор за бебетата. Гулд го превъртя. По-късно щеше да прослуша целия запис, но сега искаше да чуе само дали е говорила с Рап.

Той превключи на скорост и излезе на Анаполис Роуд. Нейната кола се качи на магистралата „Блу Стар Мемориъл“ и се насочи на юг. Планът му беше днес да се посвети изцяло на опознаването на района. Когато живееше в Щатите, той беше изкарал известно време в Анаполис и Балтимор. Беше се разхождал и два пъти из Чесапийк. Първия път още като ученик, а втория и сега помнеше, сякаш беше вчера. Приятел на баща му ги беше поканил на разходка с неговата яхта. Сестрите и майка му си останаха вкъщи. Гулд си спомняше случката добре, защото участваха в регата и много се вълнуваше. Времето беше идеално — топло и слънчево, но със силен вятър.

Той обаче не беше ходил никога в района, където живееше Рап — на юг край Анаполис. Искаше да се увери с очите си, че показаното на картата наистина съществува. В страна като тази това не беше проблем, но в някои адски места из Третия свят, където беше служил, много трудно можеше да се намери добра карта. Добра или лоша, картата си оставаше само лист хартия. Двумерно изображение на реалния терен. Човек можеше да направи справка за имената на улиците, но за да придобие реална представа за мястото, трябваше да го види с очите си. Картите, с изключение на най-добре изработените, не показваха тесните пътечки в гората, храстите и посоката на вятъра. А трябваше да се вземе предвид и смяната на сезоните. Мястото, което беше идеално за през лятото, можеше да се окаже безполезно през зимата. Всички тези неща трябваше да се обмислят и проверят много внимателно. Особено щом си имаше работа с човек като Мич Рап. В ситуация като тази от разузнаването имаше полза само ако жертвата не знаеше, че я наблюдават. Тактическото разузнаване в много отношения беше най-трудният аспект от работата на Гулд. Тренировките и планирането също бяха важни, но при тях контролът и внасянето на промени ставаха по-лесно. Разузнаването неминуемо означаваше да се изложи на риска да бъде забелязан.

Гулд продължи на юг още около пет минути и зави на изток. В този час повечето коли се движеха на запад и трафикът в неговата посока не беше много натоварен. В същото време продължи да прослушва записите, като си мислеше за последните събития. Как изведнъж ситуацията се беше обърнала на сто и осемдесет градуса. До тази сутрин всичко вървеше съвсем гладко. Нямаха проблеми с проникването в района, прехвърлиха необезпокоявано всичките си пари в банкови сметки, трудни за проследяване, проследиха Райли до дома ѝ без инциденти. И тогава съдбата ги изправи лице в лице с Рап, а Клаудия за нещастие отвори устата си. Това бяха мислите на Гулд, когато нещо в разговора привлече вниманието му. Почти не следеше онова, което чуваше в слушалката, тъй като беше ядосан от Клаудия. Сигурен беше, че тя нарочно е забременяла. И докато оплакваше неочаквания обрат, късметът отново му се усмихна. Ана Райли беше говорила с приятелката си само преди час. Следващият разговор проведе с лекар, при когото насрочи час за преглед на Рап. Хирург-ортопед. После лекарят се беше обадил, за да чуе Рап. Искаше пациентът да му обясни накратко проблема си. С две думи, Рап почти не можеше да свива лявото си коляно. Лекарят го посъветва, ако може да отиде веднага да го прегледа. Щяха да му направят скенер и да видят дали се нуждае от операция.

Гулд отби отстрани на пътя и провери картата. Сети се, че сутринта Рап наистина накуцваше. „Операция? — каза си той. — Наистина ли ми се падна такъв късмет?“ Ако Рап легнеше под ножа, след това щеше да лежи обездвижен за известно време и задачата на Гулд значително се улесняваше. Отново излезе на пътя и изчака да мине камионът-цистерна, за да се включи след него. Умът му веднага заработи трескаво, търсейки възможности смъртта на Рап да изглежда като нещастен случай. Предвид колите, които те караха, щеше да е трудно да се инсценира автомобилна катастрофа. Достатъчно беше, че винаги си слагаха коланите. Щяха да оцелеят във всеки един сблъсък, организиран от Гулд.

На неколкостотин метра отпред един камион сви от пътя. Убиецът почти го отмина, без да му обръща внимание. Когато обаче спря пред знак „Стоп“, той погледна наляво и забеляза, че камионът е паркирал на автомобилната алея, водеща към частен дом. Шофьорът беше излязъл от кабината и развиваше маркуч към сребрист резервоар-

цистерна до къщата. Гулд успя да прочете надписа на вратата на камиона. „Доставки на пропан — Чесапийк“. Отдолу беше изписан телефонен номер и адрес. Той ги запомни и продължи. Спомни си смътно нещо, което беше чул преди години, но което беше пряко свързано с видяното. Природният газ нямаше миризма. Опита се да си припомни как изглежда къщата на Рап, но не беше съвсем сигурен в детайлите. Все пак това беше една допълнителна възможност. Как иначе отопляваха домовете си в този откъснат от града район? Когато пак минеше покрай къщата на Рап, непременно щеше да провери. Милионът в повече нямаше да му дойде зле. И ако изпълнеше всичко прецизно, на ЦРУ изобщо нямаше да му хрумне да търси точно него. Естествено, щяха да заподозрат нещо гнило, но без категорични доказателства всичко щеше да се сведе само до догадки.

34.

ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „АНДРЮС“

Саудитската делегация пристигна с четири огромни авиолайнера „Боинг-747“. Самолетите бяха проектирани да превозват по над четиристотин пътници. Но тези самолети не бяха обикновени. Всеки от тях беше лично притежание на член от саудитската кралска фамилия. Благодарение на почти неизчерпаемия извор на петродолари и на склонността на саудитците постоянно да се състезават по разкош и богатство, всяка от машините беше обзаведена с възможно най-голям лукс. Мраморни душ-кабинки със златни кранове, огромни легла и джакузита — всичко това бяха стандартни екстри в самолетите. Както и фитнес салоните, сауните и залите за хазартни игри. Почти във всяко помещение имаше телевизор с плазмен екран и всичко останало, свързано с развлеченията.

Към всеки самолет бяха прикрепени готвач от световна величина, масажист, маникюрист и бръснар. Огромните боинги до голяма степен наподобяваха крилати яхти. Без да се броят екипажът и обслужващият персонал, на всеки от самолетите се возеха не повече от петдесет души.

Поддържането на подобно охолство не беше никак лесно. Два други великана „Джъмбо Джет“, натоварени с хора от охраната, протокола, дипломати и прислужници, бяха пристигнали по-рано през седмицата. Бяха резервирани цели петзвездни хотели, като в някои случаи последният етаж се запазваше само за един човек. Поръчваша се цигари в промишлени количества. Хотелите се зареждаха с най-скъпите коняци, най-изисканите марки тютюн и най-редките вина. Докарваха момичета-компаньонки от Чикаго, Маями, Ню Йорк и Лос Анджелис. Когато саудитците пристигаха в града, те даваха сериозен тласък на местната икономика, сравним само с мащабно спортно събитие. Но в това събитие не участваха десетки хиляди, а по-малко от хиляда.

Служителите на протокола бяха обсъдили всеки един детайл от държавната визита. Първият въпрос се отнасяше до настаняването. Когато президентът предложи резиденцията си „Блеър Хаус“ на краля, по всичко личеше, че нещата започват обещаващо. Но оттам нататък всичко се обърка. Външният министър, министърът на търговията и министърът на ислямските работи искаха да отседнат в имението на саудитския посланик, разположено извън града. Имението беше голямо, но не достатъчно да побере тримата министри заедно с придружаващите ги. Хората на външния министър изтъкнаха, че неговият пост е най-важен. Хората на министъра на търговията възразиха, че посланикът е негов кръвен брат и затова правото да използва имението принадлежи на него. Хората на министъра на ислямските работи не изтъкнаха никакви аргументи, освен че такава е волята на принц Мухамад бен Рашид. В крайна сметка този аргумент натежа над останалите. Рашид беше близък с духовенството и поддържаше контакти със службите за държавна сигурност. До голяма степен той беше човекът, от когото се страхуваха най-много в Саудитска Арабия. Само крал Абдула и шепа други принцове дръзваха да му се опълчат.

Накрая другите си извадиха заключението, че са постъпили глупаво и неразумно, като не са предложили най-напред на принц Мухамад да се настани заедно с антуража си във въпросното имение. Мухамад беше единственият истински набожен член на кралската фамилия и отказваше да употребява алкохол и тютюн дори когато пътуваше в чужбина. Ако успееш да изолират принца със свитата му в имението, останалите членове на делегацията можеха спокойно да се забавляват, без да се страхуват, че някой ще ги издаде на мюсюлманските духовници в родината им. Саудитската аристокрация се придържаше към едно златно правило: „Каквото се случва в Лас Вегас, остава само там.“ Докато в кралството гледаха поне привидно да се придържат към ухабизма — тази стриктна интерпретация на исляма. Но когато бяха в чужбина, направо пощуряваха.

Останалите двама министри от делегацията трябваше да се разберат за хотел „Риц-Карлтън“ в Джорджтаун и „Риц“ във Вашингтон, през няколко улици от Държавния департамент. Накрая външният министър избра „Риц“ във Вашингтон, тъй като хотелът разполагаше с повече стаи и тъй като неговият антураж беше по-

многоброен. С това обаче препирните не спряха. Оставаше да разрешат още важни проблеми. Като например в каква последователност да кацнат самолетите. Приеха кралят да се приземи последен, но за останалите три времеви интервала настъпи голяма свада. И отново хората на принц Мухамад отказаха да преговарят, което вбеси останалите два лагера. Но и след шумния спор с викове и оплаквания не успяха да надделеят над опонента. Накрая външният министър получи второто място, а министърът на търговията беше принуден да кацне едва трети.

Голям проблем беше и охраната, но тук думата имаха американците. Докато самолетите кръжаха над пистата, колоните от автомобили се подредиха на отредените им места, а най-отпред се строи военен оркестър. По план кралят щеше да тръгне направо към Белия дом, а принц Мухамад и външният министър имаха среща в Държавния департамент. Министърът на търговията отиваше в Кенеди Сентър, където негови домакини щяха да бъдат американският му колега и важни бизнесмени. Полицията на Вашингтон отговаряше за мотоциклетния ескорт, а от Сикрет Сървис бяха събрали агенти от цялото Източно крайбрежие, за да осигурят охраната на чуждестранните величия. Кралят и тримата му полубратя си бяха докарали предварително бронираните лимузини.

По време на дългото пътуване принц Мухамад неведнъж си беше задавал въпроса докъде ли е стигнал убиецът на Абел със задачата. Щеше да е интересно как медиите отразяват случая от американска гледна точка. Също така впечатленията от реакцията по лицата на държавните служители не можеше да се сравни с нищо. Особено на директора на ЦРУ. Мухамад знаеше, че тази жена имаше слабост към Рап и че смъртта му щеше да я засегне лично. Тя си го заслужаваше, задето се бъркаше във вътрешните работи на Саудитска Арабия.

След атентатите срещу Световния търговски център и Пентагона той научи, че тази проклетница лично е посъветвала президента да се кандидатира за нов мандат. После беше дошла в Саудитска Арабия и беше представила на престолонаследника Абдула доказателства, че саудитските служби за сигурност са осигурявали защита на някои членове на „Ал Кайда“. Пак тя беше декларирала, че американският президент заедно с водачите в Конгреса и Сената смятат, че принц Мухамад бен Рашид не е подходящ да ръководи Министерството на

вътрешните работи, на което бяха подчинени службите за сигурност. И даде ултиматум, че ако той не бъде свален от този пост и на негово място не бъде назначен човек, готов да се бори яростно с „Ал Кайда“, саудитско-американските отношения ще охладнеят.

Неговият полубрат отстъпи пред искането им, но за да запази авторитета си пред народа и да продължи да подклажда враждата между принцовете, възложи на Мухамад да оглави важното Министерство на ислямските работи. По отношение на правомощия и власт този пост бледнееше пред предишния, но що се отнасяше до влиянието, нямаше равен на него. Петролът беше кръвта на Саудитска Арабия, а ислямът — нейното сърце. Кралската фамилия не можеше да управлява без подкрепата на духовниците от Мека и Медина. А духовниците от своя страна все по-критично се отнасяха към краля и неговите топли отношения с американците.

Смъртта на Рап, този пълен неверник, щеше да му достави лично удовлетворение, но в стратегически план премахването на американеца щеше да докаже не само на духовниците, а и на членовете на фамилията, че Мухамад бен Рашид е велик защитник на исляма, а не мекушав глупак като краля. Разкритието за участието му в тази акция трябваше да стане много деликатно, и то след определен период от време. Принц Мухамад беше на петдесет и девет години и в добро здраве. Можеше да протака още пет години и бавно да подронва доверието и подкрепата в краля.

Когато настъпеше подходящият момент, мюсюлманските духовници щяха да застанат зад него. Те желаеха да видят Рап мъртъв повече и от него. И щяха да са благодарни, че член на двора на Саудитите най-накрая е вдигнал меч в защита на правата вяра. Засега обаче трябваше внимателно да премисли ходовете си и да се преструва, че харесва американците.

Принц Мухамад бен Рашид излезе от самолета и веднага го огря късното следобедно слънце. Неизкушеното око трудно би го различило от неговия полубрат краля, особено когато носеше слънчеви очила като в момента. И двамата бяха високи метър и осемдесет, с черни мустаци и кози брадички. Това понякога създаваше известно объркване, включително и сега. Група високопоставени личности и фотографи чакаха на червения килим. Принц Мухамад слезе с лека усмивка на лицето, докато един от членовете на протокола на краля

смутено сочеше към последния от колоната самолети, който в момента спираше малко по-назад на пистата.

Сред посрещачите беше и генерал от военновъздушните сили. Той не искаше да обиди саудитския външен министър с отсъствието си от това мероприятие. Наслаждавайки се на спектакъла, принц Мухамад слезе по стъпалата и се здрависа с командира на базата. После се впусна в хвалби за изпълнението на военния оркестър, като през цялото време не изпускаше от око служителя по протокола. Човекът направо се разтрепери. Накрая командирът на базата поведе Мухамад по килима към чакащата лимузина.

35.

ДЪРЖАВЕН ДЕПАРТАМЕНТ НА САЩ

Кенеди стоеше в ъгъла на изложбената зала „Джон Куинси Адамс“, докато двама заместник-министри от Държавния департамент се опитваха да я убедят в необходимостта от нов подход към Северна Корея. Те знаеха, че ако директорът на ЦРУ подкрепи техния шеф, президентът със сигурност ще промени външнополитическия курс. Но на това не му беше писано да се случи. Тя учтиво ги слушаше, макар и да не беше съгласна с нито една тяхна дума. Севернокорейският водач беше психически нестабилен и нищо, което двамата дипломати предлагаха, не можеше да промени медицинската му диагноза. Едностранните преговори бяха само начин за протакане и за задоволяване на егото на севернокорейския премиер. Китай, Япония и Южна Корея също трябваше да присъстват на масата на преговорите. В края на краищата те граничеха със Северна Корея. Кенеди се изкушаваше да сподели с дипломатите, че тайно е съветвала президента по този въпрос. Крайно време беше на Китай да се постави ултиматум: или ще озапти Северна Корея, или Съединените щати ще помогнат на Япония в разработването на ядрена оръжейна програма. Тя беше убедена, че перспективата за ядрена Япония ще накара Китай и Северна Корея да коленичат. Но имаше и такива, които по понятни причини не бяха съгласни с нея. Китай можеше да се противопостави, като заплаши, че ще нападне Тайван. Тогава нещата много бързо щяха да излязат от контрол.

Но да говори с тези два „гълъба“ на подобна тема беше най-малкото глупаво. Тя ги остави да твърдят, че не било толкова лошо да се съгласят с Ким Чен Ир на едностранни преговори. В края на краищата винаги можеха да се върнат към шестстранните преговори, ако тези не дадяха резултат. Настоящият разговор напълно обясняваше колебанието ѝ дали да присъства на приема на саудитския външен министър. Общуването с хора от другите министерства често

включваше въвличането в дискусии с диаметрално противоположни мнения. Тя огледа залата за новия си шеф. Идеята Кенеди да дойде тук беше негова. Един вид демонстрация на неговите правомощия. Дори и самият държавен секретар да я беше поканил, пак щеше да подходи с резерви. Но Рос направо ѝ беше заповядал да дойде, и то с доста убедителен тон. Каза ѝ, сякаш ѝ правеше длъжностна характеристика, че трябва да наблегне на укрепването на взаимоотношенията със съюзниците. Тя преглътна критиката и прехапа устна, но в същото време си спомни за предупреждението на Рап, че Рос е идиот.

Дали той не искаше да я накаже заради Рап? Тя с нищо не беше показала, че знае за конфронтацията им, но Рос вероятно предполагаше, че подчиненият ѝ ѝ е разказал за инцидента. Започналите напълно прилично работни взаимоотношения сега ѝ се струваха не чак толкова позитивни. Дали впечатленията ѝ бяха повлияни от Рап, или това беше суровата действителност, тя не можеше да прецени, но вече се съмняваше дали Рос е най-подходящият за този пост.

Мислеше да вземе и Рап на приема като наказание за поведението му, но той пак успя да се измъкне. Влезе в кабинета ѝ накуцвайки и ѝ каза, че ще оперират коляното му на другата сутрин. Тя го попита сериозна ли е травмата, на което той само сви рамене и промърмори нещо. Разбра от разговора само, че ще се върне на работа след два дена. Процедурата не ѝ се стори много сложна, но го поразпита още. Оказа се, че тази операция не е окончателно, а само временно решение. Лекарят му казал, че до пет години ще трябва да му сменят цялата колянна става. Кенеди реагира доста спокойно на тази новина. Дори почувства известно облекчение, че той най-накрая ще се укроти. С малко повече късмет тя щеше да го накара да седне зад бюрото и да го задържи при себе си.

Рос влезе в залата, сякаш беше самия президент. Отзад плътно го следваха неизменният Джонатан Гордън, две негови сътруднички, които Кенеди познаваше само бегло, и четирима огромни агенти от Сикрет Сървис. Тя погледна в другия край на залата, към държавния секретар Бърг. С него нямаше нито един член на охраната му. В края на краищата това беше една от най-сигурните сгради във Вашингтон. Нямаше друга причина освен перченето да се движи ограден от телохранителите си. Застанала в ъгъла, Кенеди продължи да слуша

двамата дипломати от Държавния департамент. Не бързаше да говори с Рос и го изчака той да дойде при нея. Директорът на Националното разузнаване се здрависваше с присъстващите и потупваше някои от тях по гърба. Кенеди се развесели, когато прочете по устните на един от сенаторите въпроса, зададен на Рос: „Какво правиш тук?“

Много уместен въпрос, каза си. Погледна си часовника. Беше й наредил да дойде навреме, а самият той пристигна с трийсетминутно закъснение.

Рос си проправи път до държавния секретар Бърг и я целуна по бузата. След няколко минути забеляза Кенеди и й махна.

Тя се извини пред двамата си събеседници и тръгна към него.

— Госпожо Бърг — Кенеди протегна ръка, — как сте?

— Благодаря, добре, Айрини, а ти?

— Не се оплаквам, благодаря.

Кенеди и държавният секретар често защитаваха противоположни мнения по фундаментални въпроси, но поддържаха добри делови взаимоотношения.

— Не очаквах да те видя тук — каза Рос, правейки се на много забавен.

— Помислих си, че ако не дойда, ще разваля цялото парти — не му остана длъжна Кенеди и се усмихна резервирано.

— Радвам се, че дойде — бързо се намеси държавният секретар. Тя многозначително стисна ръката на Кенеди и одобрително й кимна.

Айрини много добре разбра какво имаше предвид Бърг. Саудитците имаха навика да карат жените да се чувстват неудобно. За арабите от по-старата генерация мястото на жената беше вкъщи, при децата. Неприлично беше да поглеждаш жена в очите или да се обръщаш директно към нея. Това водеше до някои неловки ситуации, когато натоварени с голяма власт жени като Бърг и Кенеди попаднаха на едно място с мъжка саудитска делегация. Но Кенеди виждаше, че нещата значително са се подобрили. Следващото поколение саудитци — образованите в европейски и американски университети — бяха много по-толерантни към жените, поне когато се срещаха с членове на чуждестранни правителства. Но в родината им разделението между половете все още беше закон.

До Бърг се приближи неин сътрудник и я информира, че е пристигнал саудитският министър на външните работи. Тя се извини и

изостави Рос и Кенеди, за да посрещне официално госта. Рос хвана Айрини за лакътя и ѝ посочи другия край на залата. Дватама си пробиха път през тълпата, неотлъчно придружавани от бодигардовете на Рос. На нея тази демонстрация на сила ѝ се струваше доста смешна и си отдъхна, когато най-накрая Рос даде на шефа на екипа заповед „свободно“.

Директорът на Националното разузнаване застана с гръб към залата. Джонатан Гордън се появи ненадейно и застана до господаря си. Рос приглади синьо-сребрилата си раирана вратовръзка с длан и заканително сложи ръце на хълбоците си. Погледна я, леко наклони глава настрани, сякаш искаше да каже нещо.

Кенеди много добре разбираше какво си е наумил и започна първа:

— Марк, ако става дума за това, което се е случило между теб и Мич...

— Не казвай нищо повече — прекъсна я той. — Случаят е забравен.

Тя хвърли поглед към Гордън, чиято физиономия говореше точно за противното.

— Просто искам да разбереш, че аз не работя така — каза на Рос. — Ако някой от хората ми има проблем с теб, той трябва първо да дойде при мен и да ми го съобщи. Мич действа през главата ми и на мен това не ми е приятно.

Рос помисли върху чутото.

— Знаем, че Мич доста пъти е жертвал живота си за тази страна, но много хора се тревожат, че е станал напълно неконтролируем. Само въпрос на време е да извърши нещо, което тотално да компрометира цялото Управление. Никой от нас не иска да се стига дотам.

— Така е.

— Тогава ти предлагам да го държиш по-изкъсо.

Кенеди кимна. Не можеше да му каже, че във Вашингтон не са малко онези, които биха дали мило и драго Рап да бъде пуснат накъдето му видят очите.

— А и този Коулман. Аз не съм вчерашен. Той предвещава неприятности.

Кенеди замълча.

— Ще се старая — продължи Рос — да не се бъркам в ежедневната работа на Управлението. Имам ти голямо доверие, а и досега се справяш прекрасно. Но се притеснявам, че си затваряш очите пред безобразията на Рап. Вече разговарях с президента и той споделя моята загриженост.

Тя нищо не каза, но стомахът ѝ се сви.

— Решихме да го държим под око. Ако Рап не се научи да се подчинява на заповеди и да уважава по-висшестоящите в йерархията, ще се наложи да направим някои промени — каза Рос.

— Говорил си с президента за това? — Кенеди искаше да си изясни добре този въпрос. Един от класическите похвати в задкулисните политически игри във Вашингтон беше да се блъфира с името на президента.

— Да, и той призна, че от известно време е доста загрижен.

Погледна Рос в очите. Дали беше споменал на президента и причината за избухването на Мич? Едва ли. Президентът най-вероятно не знаеше нищо за разследването срещу Скот Коулман и неговата компания. Скот Коулман — човекът, командвал „Тюлен-6“ и награден със Сребърна звезда и Военноморски кръст. Мъжът, който след оттеглянето си от флота беше провел десетки тайни операции, за много от които дори президентът нямаше право да дава разрешението си.

Докато Рап избухваше бързо, Кенеди беше много сдържана. Тя не одобряваше случилото се. Ядосваше се, че Рос се бърка в толкова деликатни работи и дори я смути признанието му, че е занимал президента с това. Но въпреки всичко запази пълно спокойствие.

Кимна леко на Рос и отвърна.

— Ще поговоря пак с него. — „И с президента“ — каза си.

— Добре. — Той застана от едната ѝ страна, а Гордън от другата.

— Сигурно се чудиш защо те повиках на приема.

— Мина ми подобна мисъл.

— Ключът са саудитците.

Кенеди се обърна към другия край, където ставаше посрещането. Външният министър и неговият многоброен антураж току-що бяха влезли в залата. На нея ѝ беше направило впечатление, че Рос обича да произнася фрази от рода на „ключът са саудитците“. Целта му беше да го попиташ защо, за да може после да те посвети в своята мъдрост.

Кенеди, професионален разузнавач от старата школа, умееше много добре да си държи устата затворена и да слуша.

— Не те ли вълнува защо те са ключът?

Тя говореше арабски. Беше прекарала по-голямата част от младостта си в Близкия изток и познаваше саудитската култура — много повече, отколкото Рос можеше да си представи. Любопитно ѝ беше да разбере накъде бие Рос.

— Защо те са ключът и към какво са ключът?

— Много добро уточнение. Те са ключът към разрешението на цялата тази бъркотия.

— Коя бъркотия? — попита Гордън нетърпеливо.

— Цялата бъркотия... Близкият изток, тероризмът, разпространението на радикалния ислям. Те държат ключа към разрешението. Ако успеем да ги накараме да ни се доверят... да видят, че не им желаем злото, значително по-лесно ще предпазим нашата страна от терористични атаки, отколкото само чрез сила.

Изведнъж се изпълни с надежда. Не че Рос ще предложи някакво реалистично решение, а че тя ще може да се запознае с начина му на мислене.

— И какво трябва да направим?

— Проблемът не е в хора като външния министър или краля. Те ни харесват и ни разбират. Знаят, че нямаме намерение да завладяваме страната и културата им. Проблемът е в индивиди като принц Мухамад бен Рашид.

Кенеди забеляза министъра на ислямските работи. Стоеше точно зад външния министър. Напоследък той беше смекчил риториката си, но Кенеди не му вярваше.

— Добре ли го познаваш? — попита я Рос.

Тя можеше да напише реферат за този човек. В момента обаче повече я интересуваше какво мислеше шефът ѝ за Рашид.

— В общи линии. Как предлагаш да подходим към него?

— Пътят към мира минава през техните религиозни водачи, с които той е доста близък. Той е ключът. Лично го поканих да участва в тази делегация. Казах му, че искам да започнем честен и открит диалог за това как нашите велики нации могат да се опознаят по-добре.

Кенеди кимна. Подобни приказки подхождаха повече на служител от Държавния департамент, но не и на директор на

Националното разузнаване. От него се очакваше много внимателно да подбира думите си, да събира разузнавателна информация. Не беше негова работа да обсъжда държавната политика с който и да било чужд гражданин, а какво оставаше за човек, заподозрян в подкрепа и финансиране на терористи. Кенеди разбираше необходимостта от взаимодействие със съюзниците. Тя не по-малко искаше да опознае по-добре принц Мухамад бен Рашид, но не и по начина, предложен от Рос. Айрини искаше да го опознае така, както профайлърите от ФБР изучават почерка на серийните убийци.

Този човек беше непоправим фанатик и ако Рос още не го беше разбрал, толкова по-зле за него. В края на краищата той беше главен съветник на президента по въпросите на разузнаването и международния тероризъм. Ако между нея и шефа ѝ съществуваха по-приятелски отношения, тя щеше по-подробно да му обясни защо не може да се вярва на Мухамад бен Рашид, но при сегашните обстоятелства това щеше да е само загуба на време. Рос категорично щеше да откаже да признае, че планът му не е добър и нямаше изобщо да я слуша. По-добре беше да се увери сам след разговора с принца. А същевременно Кенеди трябваше да се погрижи той да не издаде нищо важно на саудитеца и да не развали крехкия баланс, който Вашингтон се стремеше да поддържа във връзките си с Рияд.

— Айрини — Рос погледна към принц Мухамад, — в известен смисъл той е най-влиятелната личност в Саудитска Арабия.

— Допускам, че си прав — неохотно се съгласи тя. — За жалост — промърмори.

Рос беше твърде погълнат от церемонията, за да чуе малкия ѝ коментар, но Джонатан Гордън се усмихна. Кенеди се обърна към него:

— Принц Мухамад не ми прилича на човек, който може да се промени.

Рос ги остави и отиде да поздрави някого.

— Той е заклет ухабит. Думата „промяна“ не фигурира в техния речник — добави Кенеди.

— Това му казвам и аз, но той си мисли, че може да омае всекиго с харизмата си.

Това ѝ беше познато. Най-добрите политици разсъждаваха така. Те искрено вярваха в способността си да убеждават. Тези мъже и жени никога не излизаха от кампании. Във всеки бар, кафене, магазин,

където се отбиваха, на всяко игрище за голф и на всяко мероприятие за набиране на средства, което организираха, те се здрависваха, усмихваха се, запомняха много имена и се опитваха да убедят хората, че са добри и че са най-подходящите кандидати. Тези мъже и жени бяха ненадминати в политиката. Готови бяха да правят компромиси и отстъпки, да бъдат гъвкави, за да ги смятат за разумни. На международната сцена обаче те бързо изгряваха и залязваха, потъваха в забрава. Невил Чембърлейн, британският министър-председател в навечерието на Втората световна война, беше най-красноречивият пример за това. Той се беше срещнал с Хитлер, дори го беше разсмял. И беше заключил, че е свестен човек въпреки всичките категорични доказателства за обратното, добити от британското разузнаване. Хитлер беше сметнал Чембърлейн за глупак и го беше водил за носа през цялото време — при окупацията на Австрия, нахлуването в Полша, та чак до нападението и превземането на Франция. Някак си фюрерът беше устоял на неустоимия му чар.

След единайсети септември Кенеди си беше имала работа с принц Мухамад. Шефът на резидентурата на ЦРУ в Рияд и неговите британски, френски, германски, израелски и йордански колеги бяха стигнали до един и същи извод. Макар и да не можеха да докажат, че Рашид е финансирал „Ал Кайда“ и други терористични организации, те знаеха, че е дал над двацет милиона долара за благотворителни организации, тясно свързани с екстремистите. Всички бяха единодушни, че Мухамад изпитва прекалено топли чувства към радикалните ислямисти в Саудитска Арабия, за да ръководи разузнавателните служби на кралството. Лидерите на Америка, Великобритания, Франция и Германия склониха краля да премести своя полубрат на друг министерски пост. Официалната саудитска позиция гласеше, че Мухамад се е примирил с преместването, но от неофициални източници Кенеди беше научила, че не си е тръгнал без бой.

Рос си проправяше път из залата. Принц Мухамад беше решил да пропусне церемонията по посрещането — драстично нарушение на протокола, което нямаше да остане незабелязано. Вместо това се насочи направо към Рос, който още се намираше в центъра на залата. Двамата си стиснаха ръцете — Рос по-ентузиазирано от принца. Бяха горе-долу с един ръст, малко над метър и осемдесет. Рос беше със скъп

костюм, ушит по поръчка, а принц Мухамад — с роба, а на главата имаше куфия, украсена с орнаменти. Кенеди с интерес наблюдаваше сцената. Принцът избухна в силен смях. Идеално белите му зъби контрастираха с черната козя брадичка. Принцът потупа събеседника си по рамото и продължи да се усмихва топло. Погледът му се плъзна из залата и за миг се спря на Кенеди.

— Май не си развълнувана много от идването му — каза Гордън.

— Развълнувана? — Тя продължи да наблюдава двамата. — Едва ли в ЦРУ има човек, който би се развълнувал от срещата си с принц Мухамад.

— Не му ли вярваш?

„Що за въпрос?“ — каза си тя.

— Работата ни не е да вярваме, Джонатан, а да шпионираме. — Прекрасно си даваше сметка, че каквото кажеше, щеше да бъде дословно предадено на Рос. Затова подбра следващите си думи много внимателно: — Принц Мухамад не ни е съюзник. Той изцяло подкрепя „Ал Кайда“. Не го забравяй и винаги го помни, колкото и проамерикански да се държи той по време на посещението си. — Погледна го в очите. — Ако шефът не иска да си съсипе политическата кариера, съветвам го да не се сближава много с принц Мухамад.

36.

УНИВЕРСИТЕТСКА БОЛНИЦА „ДЖОРДЖ ВАШИНГТОН“

Рап седна на кушетката за прегледи и погледна гладката си кожа на левия си крак, от средата на бедрото до средата на прасеца. Беше горд, че успя да го избръсне, без да се пореже. В болницата така или иначе щяха да го избръснат, но той не беше много склонен да допуска до себе си непознати хора с остри предмети. Самият факт, че щеше да е под пълна упойка по време на операцията, достатъчно го нервираше. Но колкото и да не му харесваше, знаеше, че друг начин няма. Достатъчно дълго беше отлагал.

Ана беше в стаята с него, но както винаги говореше по мобилния си телефон. Понякога Рап се питаше дали апаратът не е защит към главата ѝ. Ако си разменяха местата, и на нея се налагаше да легне под ножа, а той говореше по телефона, тя щеше да го гледа сърдито. Рап ѝ посочи знака на стената над малкото бюро. Мобилен телефон в червен кръг с пресечена червена диагонална черта. Ана се намръщи. Той отново ѝ посочи знака. Тя му се изплези и се обърна с гръб към него. Рап тихо се изсмя.

Според часовника на ръката му в момента беше седем часът и три минути сутринта. Беше гладен като вълк, но трябваше да спазва нарежданията на лекарите. Никаква храна преди операцията. Повръщането на операционната маса беше нежелателно. Ана накрая свали телефона от ухото си и се обърна.

— Беше Фил. Пожелава ти късмет.

— Кой е Фил?

— Шефът ми, умнико.

Рап никога не се беше срещал с този човек, макар че жена му работеше при него вече близо година.

— Къде е любовта ти, скъпа.

— Ето тук. — Тя посочи корема си.

Рап се усмихна и ѝ направи знак да се приближи. Беше облечена в тъмнокафяв памучен спортен костюм. Той пипна корема ѝ и я попита:

— Как се чувстваш?

— Имам леки проблеми с храносмилането, но иначе съм добре.

— Чудесно. — Той направи физиономия.

— Ти ме питаш, аз ти отговарям. — Ана седна до него и закачливо подръпна връзките на болничната му дреха.

— Задникът ти се вижда.

Рап поклати глава.

— Защо, по дяволите, карат хората да обличат тези неща?

— Не знаеш ли? — изненадано го попита тя.

— Не.

— Потискат самоличността на пациента, за да бъде по-послушен и да изпълнява всичко, което му наредят.

— Кой ти го каза?

Тя сви рамене:

— Не си спомням.

Рап се замисли:

— Обзалагам се, че си права.

— Знам, че съм права. Само помисли. Какво правите вие, когато разпитвате терорист? Бръснете главата и брадата му, а после сваляте всичките му дрехи. Шегата настрана, как се чувстваш?

— Супер. Искам по-скоро да мине. Мразя болниците.

— Поне не си дошъл тук да ти вадят куршум.

— Благодаря, че ми вдъхваш оптимизъм.

Тя го прегърна през врата.

— Скъпи, всичко ще мине нормално. Лекарят каза, че процедурата е доста проста. Час или най-много два за операцията и още два часа за възстановяване. Най-късно до един часа ще сме се върнали у дома.

Притеснението ѝ за него нарастваше. Повечето хора, подлагащи се на операция, се бояха от болката и тежкото възстановяване след това. За Мич болката не беше проблем. Едва ли щеше да вземе болкоуспокояващо по-силно от тиленол. Истинският проблем беше бездействието. Мич беше вълк-единак и беше свикнал да върши

всичко сам и по свой начин. Само мисълта да се остави в ръцете на други го изнервяше.

— Умирам от глад — промърмори той.

Съпругът ѝ обичаше да си хапва. Тя прокара пръсти през косата му.

— На връщане ще се отбием някъде и ще напазаруваме.

Вратата се отвори и в стаята влезе дребна медицинска сестра в сини хирургически дрехи.

— Вие ли сте господин Мичъл Рап?

— Аз съм.

— За тази сутрин ви е насрочена вазектомия.

Рап се вторачи в жената. Но преди да отговори, тя добави:

— Шегувам се. Казвам се Деб и ще ви подготвя за операцията.

Ана се засмя.

— Вие сигурно сте госпожа Рап. — Сестрата протегна ръка.

— Приятно ми е, Ана.

— Къде намерихте този жребец. Само погледнете раменете му.
— Сестрата отстъпи назад и огледа Рап, сякаш наистина беше кон за продан.

— Не беше лесно. Трябваше да мина през доста мъже.

— Бас ловя.

Рап се засмя.

— Добре. — Сестрата отново насочи вниманието си към пациента: — Дясното коляно беше, нали?

— Не. — Той я погледна разтревожен. — Лявото.

— Знам, знам. — Тя пренебрежително махна с ръка. — Шегувам се. Опитвам се да ви помогна да се отпуснете. Изглеждате ми много напрегнат. Ето, седнете на масата. — Сестрата извади голям черен маркер и написа „Не“ на дясното му коляно и „Да“ на лявото. — Доктор Стоун е най-добрият. Миналата година оперира коляното на вицепрезидента.

— Познавам вицепрезидента и не съм впечатлен.

— Нито аз — прошепна тя и извъртя очи нагоре. — Ако ме питате, голям задник е. Както и да е... Доктор Стоун лекува всичките хокейни играчи от голямата лига. Едри и силни мъжаги като вас. — Тя го хвана за раменете. — Всъщност като се замисля... и двамата ми се струват познати. Да не сте важни клечки?

— Аз не съм, но тя е — отвърна Рап.

Сестрата огледа Ана.

— Кореспондент съм на Ен Би Си от Белия дом. Ана Райли.

— Вярно. Съпругът ми ви обожава.

— Всички казват така — сухо констатира Рап.

— Не му обръщайте внимание. Малко е кисел тази сутрин.

— Страхува ли се? — попита сестрата, без да поглежда към него.

— Мисля, че да.

— Гладен съм — обади се Рап.

— Ами тогава да не губим време. Ана, сега ще го заведе в предоперационната, откъдето ще го вземат за операцията. Можете да изчакате във фойето. Когато свършим, ще дойда и ще ви заведе в реанимацията.

Двамата станаха едновременно. Ана го целуна по устните.

— Обичам те, скъпи. Късмет.

— Аз също те обичам. — Той се обърна и закуца към вратата.

Жена му го последва до коридора и го съпроводи с поглед. Преди да се скрие от погледа ѝ, тя зърна лъсналите му задни части и не се въздържа:

— Имаш хубаво дупе.

Рап поклати глава и се приведе. Ана потисна смеха си и съжали, че не е взела камерата със себе си.

37.

ОКРЪГ АН АРЪНДЕЛ, МЕРИЛЕНД

Гулд беше взел пикапа от една борса за коли втора употреба в покрайнините на Анаполис. От онези места, в които предпочитаха да се разплащат в брой. Пикапът беше черен със сива тапицерия. Първоначалната цена беше четири хиляди деветстотин деветдесет и девет долара и деветдесет и девет цента. Както и очакваше, колата беше на доста километри, кърпена тук-там, но иначе беше в добро състояние. Убеди продавача да му я продаде за четири хиляди и петстотин и му плати със стотачки. Единственият проблем възникна, когато онзи го накара да му покаже документ за застраховката.

— Закон на щата Мериленд — оправда се.

Това беше единственото, което Гулд не беше предвидил. За щастие продавачът не искаше да изпусне сделката и написа във формуляра „В процес на изготвяне“, като помоли на Гулд да му прати данните по факса.

След като потегли с пикапа, на няколко километра по пътя откри голям автосервиз. Даде още хиляда и двеста долара за нови гуми, ремъци, филтри, смяна на маслото и нов акумулатор. Продавачът му беше казал, че всичко е наред, но Гулд не се лъжеше лесно. При положение, че беше заложен успехът на грандиозния му план, не биваше да оставя нищо на случайността. Следващата спирка беше магазин за домашни стоки. Оттам купи сгъваема стълба, верига и катинар, комплект инструменти, удължител, два маркуча за високо налягане, пет различни вида залепваща лента, руло прозрачен найлон, работен нож, шест двайсетлитрови туби, две сто и шейсет литрови бутилки за пропан и други полезни неща. Последното място, в което се отби днес, беше магазин за електротехника и електроника, откъдето се сдоби с дистанционен контакт. После се върна в хотела, заключи всички придобивки и прикрепил стълбата с веригата отзад в пикапа.

После се зае да разясни плана на Клаудия. Гневът му към нея заради случилото се по-рано беше смекчен от новината, че ще оперират Мич Рап. От момента, в който научи за това, събитията се развиваха изключително благоприятно. Без да знае, жената на Рап непрекъснато му даваше актуална информация, докато се обаждаше на приятели и роднини и им разказваше подробности за процедурата, на която щеше да се подложи мъжът ѝ. Тя му даде целия график: кога трябва да отидат в болницата и кога очаква да се върнат у дома. Гулд разполагаше най-малко със седем часа да се приготви.

Винаги, когато ставаше дума за тактическото планиране, Клаудия изразяваше несъгласие с него. Този път само го помоли да не убива жената. Тя не беше включена в поръчката. Гулд очакваше подобна молба и поради тази причина беше скрил от Клаудия вестта, че Ана е бременна. Щеше да се постарее да не замесва жената, но нямаше да рискува успеха на мисията само заради нея. Вместо да спори с Клаудия обаче, той ѝ обеща, че жената на Рап ще остане невредима.

Гулд използва повода да изложи ясно правилата на Клаудия. Посъветва я да не излиза от хотела, докато не свърши сутрешният ѝ „ритуал“. Не можеше да си позволи да привлича вниманието към себе си само защото тя повръщаше на всеки половин час. Клаудия се съгласи. Щеше да остане в хотела и да следи движението на колата на Ана, както и да прослушва всеки нов записан разговор. След като уточниха всички детайли на плана, те си събраха багажа. Гулд щеше да тръгне с пикапа рано преди изгрев-слънце, а тя щеше да освободи стаята около обяд, ако колата на Ана още е паркирана пред болницата.

Точно в шест часа Гулд напусна хотела и се отби на една бензиностанция по средата на пътя до къщата на Рап. Беше със сини джинси „Кархарт“, кафяви работни обувки, синьо-сива фланелена риза и бейзболна шапка с емблемата на „Уошингтън Нешънълс“. Не се беше бръснал три дни. Напълни с бензин резервоара, а после и шестте големи туби. Купи си вестник, плати за всичко в брой и си тръгна. На друга бензиностанция, само на няколко пресечки от първата, напълни и сто и шейсет литровите бутилки с пропан.

Влезе в паркинга на голям супермаркет и спря на мястото, което си беше избрал предната вечер. Беше 6.22 часа сутринта. Провери проследяващото устройство. Колата на Райли още беше пред къщата. Огледа се и за двайсети път си зададе въпроса: „Ами ако вземат колата

на Рап вместо нейната?“ Не му оставаше нищо друго, освен да чака. Изключи двигателя, влезе в бистрото и си взе силно черно кафе. Върна се след минути и се настани на седалката. По негова преценка нямаше да му се наложи да чака дълго. Зачете се във вестника и се опита да не мисли за това, което му предстоеше. В 6.31 часа устройството изпиука, което означаваше, че колата е потеглила. Гулд си отдъхна. Щеше да е много по-лесно, ако знаеха точно къде се намират Рап и жена му.

Шест минути по-късно синьото беемве прелетя покрай Гулд. Ана караше, а Рап седеше до нея. Той ги съпроводи с поглед безпристрастно, като професионалист. Но вместо да тръгне веднага, остана на мястото си. Ако отидеше прекалено рано в къщата, щеше да предизвика подозрения. Затова спокойно продължи да си пие кафето и да чете вестника. От време на време хвърляше око на проследяващото устройство. В седем без пет колата на Райли спря пред университетската болница „Джордж Вашингтон“. Гулд изчака още петнайсет минути. Напусна паркинга и се насочи към дома на Рап. Километър по-късно той се обади на Клаудия. Тя вдигна след четвъртото позвъняване.

— Альо.

Гулд само дето не си прехапа езика, за да не ѝ се разкрещи да не говори на френски.

— Как се чувстваш? — попита я той напрегнато.

— Не много добре.

— Легни да поспиш. Обаждам се само да ти кажа, че засега всичко върви добре. В момента пътувам натам. В десет ще те информирам за развитието на събитията.

— Добре.

Гулд затвори и стисна волана здраво с двете ръце. Клаудия не беше на себе си. Колкото по-скоро свършеше, толкова по-добре. Дали промяната се дължеше повече на бременността, или на нарушена психика. Беше забелязал първите признаци преди четири месеца. След операция в Украйна тя се напи и го попита дали според него тя ще отиде в ада. Заклет атеист, Луи ѝ отговори, че ад не съществува. Тя поклати глава и му каза, че греша. После се заплака.

Гулд си припомни случилото се и изведнъж всичко му стана ясно. Забременяването е било нейният план да го принуди да се оттеглят. Не се съмняваше, че Клаудия нарочно е спряла да взима

противозачатъчните. Търсеше повод да се откаже, а още повече — да накара и него да се откаже. Гулд не споделяше чувството ѝ за вина, но я разбираше. Единственото, което искаше сега, беше да изпълни успешно последната им задача. Нужни му бяха само някакви си седем часа, за да го постигне. Рап му беше поднесен от съдбата на сребърен поднос. Той щеше да е дезориентиран след операцията, инстинктите му нямаше да са същите. Втори път Гулд едва ли щеше да има такъв шанс. Шест милиона долара, ако го направи както трябва. Общо единайсет милиона долара за убийството на един човек. Явно наистина много беше ядосал някого, че да обявят такава награда за главата му. При мисълта за баснословната сума се усмихна. Щяха да живеят където си поискат, при това в лукс и охолство. Само още няколко часа. Съсредоточи се в задачата и остави всички други мисли настрана.

Когато стигна пътя, близо до който се намираше къщата на Рап, той си сложи слънчевите очила „Оукли“ и забави скорост, сякаш търсеше определен адрес. От отбивката до къщата разстоянието беше четири километра. Мина покрай възрастни мъж и жена, които разхождаха кучета, но беше късно да се скрие. Надяваше се никой да не го забележи. Подмина къщата на Рап и стигна до края на пътя, а после обърна и се върна. Колата на Рап я нямаше отпред и Гулд предположи, че е прибрана в гаража.

Той влезе с пикапа на заден ход по алеята и спря на три метра от гаража. Слезе от колата и започна да си слага работни ръкавици, когато иззад ъгъла изтича куче. За част от секундата Гулд замръзна на място. Кучето излая, но не по начина, който Луи беше чувал многократно — преди звярът да скочи и да те захапне за гърлото. Лаят беше по-скоро игрив. Той свали едната ръкавица и коленичи. Протегна ръка и кучето се приближи предпазливо. Подуши го и се приближи още, а Гулд го почеса по врата.

— Май не те бива много като пазач, а?

Кучето само помахна с опашка и го погледна с големите си кафяви очи. Гулд се огледа наоколо. Дали кучето не беше на някой от съседите? Не можеше да си представи толкова послушно и миролюбиво животно да принадлежи на Рап. Между къщите от двете страни на улицата имаше поне петдесет метра, като границите на имотите бяха очертани от дървета и храсти. Листата още не бяха започнали да падат, макар и да бяха сменили цвета си. Провери дали

кучето има каишка. Важното беше да продължи да се държи спокойно. Ако някой от съседите се появеше, щеше да му каже, че прави изчисления за новата канализация.

Изправи се и отвърза от веригата разтегателната стълба. Вдигна я и я подпря на стената на къщата. На шест крачки от гаража се намираше голяма сребриста метална бутилка за пропан. Беше полускрита от храсти с пирамидална форма. Гулд отиде до бутилката. Според скалата тя беше пълна наполовина. Той се захвана за работа. Върна се в пикапа и взе оттам рулото найлон, ножа и изолирбанда. Качи се на покрива, а през това време кучето застана в основата на стълбата и спокойно го загледа. За щастие камината и двата отдушника се намираха от другата страна. От пътя щяха да го забележат само ако се качеше на комина. Започна именно оттам. Отрязва четири дълги ленти изолирбанд и ги залепи на кръста на джинсите си. После отрязва голямо парче найлон и покри с него комина. После облепи с изолирбанда найлона, докато се увери, че го е запушил. Вентилационните отвори му отнеха само около няколко минути.

Слезе от покрива и отиде от другата страна на къщата. За миг се поспря на задната веранда и се загледа в залива. Недалеч от брега имаше две малки лодки. Вероятно бяха рибари. Подпря се на парапета. За него бяха завързани две лодки: една моторница за водни ски и една рибарска лодка. Приблужи се до остъклената врата и надникна в кухнята. Влизането беше изключено. Човек като Рап със сигурност беше натъпкал това място с всякакъв вид охранителна техника.

Обиколи къщата и се върна на старото си място. Климатичната инсталация се намираше между бутилката с пропан и къщата. От инсталацията към къщата минаваше охладителният маркуч, а точно до него беше въздухозаборникът за отоплителната и охладителната система. Маркучът беше свързан с галванизирани капак петнайсет на петнайсет сантиметра, под който имаше отвор с размери седем на петнайсет сантиметра. Гулд се подпря в земята с коляно и с помощта на клещи извади решетката от вътрешността на въздухозаборника. Върна се в колата и взе удължителя и контакта, които беше купил от магазина за електротехника. Пъхна контакта в една външна розетка, увери се, че е изключен, и отиде до другия край на автомобилната алея. Кучето го последва. Той насочи дистанционното управление към

гаража, натисна веднъж бутона и се върна. Превключвателят работеше. Гулд го изключи и взе удължителя.

В Чуждестранния легион го бяха научили на доста неща и едно от тях беше как да изработва експлозивни устройства с подръчни средства. Срязва единия край на удължителя и оголи жиците. Усука ги и напъха кабела във въздухозаборника откъм страната на къщата. Прецени, че два метра и половина са достатъчни, и включи другия край на удължителя в контакта. Сега вече ставаше по-сложно. Гулд разви двата маркуча за високо налягане, пъхна ги във въздухозаборника при кабела на удължителя и облепи отвора с найлон. Оставаше му да направи само още едно нещо. Свали двете бутилки за пропан от пикапа, съедини ги с маркучите и отвори крановете им. Кучето дойде и остави в краката му мръсна топка за тенис. Той я взе и я хвърли на пътя. Кучето изтича и я донесе с игриво ръмжене. Тогава я захвърли още по-надалеч. Погледна часовника си. Беше осем и десет. Бутилките щяха да се изпразнят до пет минути. Между хвърлянията на топката взе четири от шестте туби с бензин и ги занесе отстрани на къщата. Наведе и се вслуша дали пропанът в бутилките е свършил. Съскането беше престанало. Затвори крановете и внимателно издърпа маркучите. Бързо запечата найлона с още изолирбанд и подреди правоъгълните туби между къщата и голямата цистерна с пропан.

С гаечен ключ в ръка пропълзя под цистерната и започна бавно да разхлабва тръбата, по която газта от бутилката отиваше под земята и оттам в къщата. След всеки полуоборот на ключа той се ослушваше. Не искаше да разхлабва връзката прекалено много. Съседите можеха да надушат газта и да се обадят на аварийната служба или на Рап и жена му. От тръбата се чу тихо съскане и до него достигна леката миризма на течен пропан. Остана под цистерната още няколко минути, за да се увери, че изпускането е постоянно. След това излезе оттам и отвъртя капачките на тубите с бензин.

Ако всичко минеше по план, тубите щяха да бъдат съборени още от първата експлозия. Огнената вълна щеше да достигне до дъното на цистерната почти веднага. Пожарът от къщата щеше да възпламени бензина, който на свой ред щеше да се смеси с пропана от цистерната. Вторичната експлозия щеше да вдигне във въздуха удължителя, контакта, тубите и най-вероятно цялата къща. И тъй като нямаше да

останат никакви веществени доказателства, вината щеше да падне върху газовата компания на Чесапийк Бей.

38.

Когато Рап излезе от наркоза, се чувстваше замаян и дезориентиран. Постепенно осъзна, че се намира в болнична стая. Погледна към коляното. Кракът му беше на мястото си, но не го чувстваше. Беше повдигнат и покрит с чаршаф. Тя го докосна толкова нежно, че отначало дори не забеляза присъствието ѝ. Бавно обърна глава и погледна в красивите зелени очи на жена си. Примигна няколко пъти и огледа стаята. Завесите бяха спуснати. Не знаеше колко време е бил под упойка. Когато погледна Ана, тя го дари с лъчезарната си усмивка и го попита как се чувства.

— Жаден — отговори той с дрезгав глас.

Тя повдигна леглото му и му даде да пие вода през сламка.

— Лекарят каза, че всичко е минало много добре.

Рап отново се огледа.

— Колко е часът?

— Малко преди единайсет.

— Сутринта ли?

— Да.

Разтърка очи.

— Кога ще можем да се разкараме оттук?

Тя се усмихна.

— Казах им, че няма да искаш да останеш.

— Можеш ли да дръпнеш пердетата?

Жена му стана и дръпна тежките сиви завеси. Рап примижа. Ана съзнаваше, че не може да го задържи в леглото още два часа, и затова отиде да потърси лекаря. Двамата се върнаха след няколко минути и лекарят вдигна чаршафа, с който бяха покрити краката на Рап. Внимателно разви стягащия бинт и махна торбичката с лед. Рап погледна коляното си. Изненада се, че не е подутото. Лекарят каза, че операцията е минала много добре. Обясни, че бил почистил хрущяла и премахнал два костни шипа, които вероятно били причината за болките.

— Чувствате ли нещо? — попита.

Рап се замисли кой отговор би го изпратил вкъщи по-бързо.

— Да.

— Боли ли ви?

Той сви рамене.

— Тъй като сте тичали с това нещо доста време, предполагам, че имате доста висока търпимост към болката. Жена ви каза, че искате да се приберете вкъщи веднага.

— Да.

— А като цяло как се чувствате?

— Чудесно — излъга Рап. Главата го цепеше и леко му се гадеше.

— Жена ви каза, че не искате да взимате по-силни лекарства от тиленол.

Рап кимна.

— Добре, но ако си промените мнението, ще ви дадем нещо по-добро.

— Тиленолът ще свърши работа.

— Ще накарам сестрата да ви даде тиленол за пет дни. Вие сте в страхотна форма и мисля, че ще се възстановите бързо.

Рап се надигна в леглото.

— Кога ще мога да започна да тичам отново?

— Лично аз бих ви посъветвал напълно да се откажете, но тъй като знам, че това няма да стане, ви препоръчвам да почакате поне месец.

— Цял месец? — Не остана доволен от отговора.

Достатъчни бяха и две седмици, но лекарят непрекъснато си имаше работа с хора като Мич. Какъвто и период да им посочеше, те винаги го намаляваха двойно.

— След четири дни ще можете да правите някои леки упражнения, можете да опитате да плувате, ако не ви боли. Но наистина искам да изоставите тичането поне за четири седмици. — Лекарят погледна Ана. — Като си легне довечера, подложете няколко възглавници под коляното и наложете отгоре лед. През нощта поне веднъж сменете леда. Но най-вече кракът трябва да остане вдигнат.

— Кога мога да си тръгна? — попита Рап.

— Сега ще оформя документите и скоро ще можете да си вървите.

За Рап „скоро“ означаваше петнайсет минути. За лекаря — един час. Когато го изкараха с количката от болницата, беше 12.07 часът. Беше с шорти и синя памучна блуза. Коляното му беше бинтовано и той едва сега забеляза, че някой беше поставил на левия му крак тъмносиня обувка. Ана беше спряла колата до тротоара и го чакаше до отворената врата. Преди санитарят да успее да му помогне, Рап се повдигна от количката и сам се качи в колата. Ана му закопча колана и затвори вратата. Тя седна зад волана и потегли.

— Сигурно си гладен.

Рап бръкна в жабката и извади старите слънчеви очила, които държеше там. Макар че беше облачно, светлината го дразнеше.

— Не съм — отговори. — Сигурно е от лекарствата.

— Тогава да карам направо към къщи?

— Да.

За десет минути стигнаха до околоръстното шосе. Рап вече започваше да се съвзема. Отпред в далечината се показва жълтата буква „М“ и изведнъж почувства глад.

— Хайде да спрем в „Макдоналдс“.

— В „Макдоналдс“? — Райли държеше на качествената храна и не одобряваше закувалните.

— Скъпа, имай милост. Умирам от глад.

— Добре де. — Тя неохотно включи мигача.

Няколко секунди по-късно Рап вече казваше поръчката си. Когато свърши, попита Ана дали иска нещо. Тя се ограничи само с диетична кола и малка порция пържени картофи.

Когато потеглиха на път, Рап разкъса с нетърпение опаковката на своя „Биг Мак“. Бързо изяде единия хамбургер и веднага мина на втория.

Ана намръщено отпи от диетичната кола.

— Задръж малко, мили.

Рап продължи да се храни, а тя продължи да кара. Когато завиха по тяхната улица, той се облегна назад и каза:

— Беше много вкусно. Но защо имам чувството, че ще съжалявам, че съм изял хамбургерите?

— Сигурно защото току-що пое количеството си калории за цял ден и достатъчно мазнини, сол и захар до края на седмицата.

Естествено, че беше права.

— И все пак беше много вкусно.

— Определено ще съжаляваш.

Рап погледна пътя отпред. Къщата им се задаваше отляво. По челото и горната му устна изби пот. Стомахът му се сви и той усети леко замайване. Обърна се към Ана и заключи:

— Мисля, че вече съжалявам.

39.

След като напусна къщата, Гулд отиде до Анаполис и захвърли стълбата в една безлюдна улица. Когато излезе на Рива Роуд, избърса дръжките на пропановите бутилки и ги остави зад една бензиностанция. Останалите неща, с изключение на двете туби с бензин, напъха в торба за боклук и я изхвърли в кофата зад един супермаркет. Когато се върна в хотела, беше 10.23 часът. Клаудия вече го чакаше с багажа. Гулд се преоблече в спортния си екип. Огледаха стаята и избърсаха всички повърхности, на които биха могли да останат техни отпечатъци. Когато приключиха, Луи използва електронната система за отписване от хотела, вградена в телевизора, след което напуснаха хотела през страничната врата.

Той отвори задната врата на наетия форд експлорър и извади оттам велосипеда си. Прикрепи го в пикапа и попита Клаудия:

— Имаш ли някакви въпроси?

Тя сякаш искаше да каже нещо, но само поклати глава.

— Тръгвай към Гейлсвил и пообиколи магазините. Вземи си нещо за обяд, ако искаш, но само гледай телефонът ти постоянно да има обхват. Веднага щом стигна на мястото, ще ти се обадя.

Клаудия го докосна по лицето.

— Не се тревожи за мен. Аз повече от теб искам да свършим с това.

Точното тези думи искаше да чуе Гулд.

Хвана Клаудия през кръста.

— Добре. Бъди готова да тръгнеш, ако ми потрябваш. — Луи я целуна по устните и прошепна в ухото ѝ: — Още няколко часа и ще зарежем това завинаги.

Тя обви ръцете си около врата му и го притисна към себе си.

— Обичам те.

— И аз те обичам. — Гулд я прегърна силно. После отвори вратата на колата. — Ще се видим след няколко часа.

Когато за пръв път проследиха жената на Рап, Гулд не забеляза пътеката, но на следващата сутрин тя буквално се разкри пред тях, докато караха велосипедите. Нямаше никакви указателни знаци. Не беше необходимо да казва нищо на Клаудия, тя просто го последва. По всяка вероятност пътеката не беше поддържана — нямаше настилка, само утъпкана пръст. Вървяха по нея близо километър и половина през гората, докато тя се разклони на две. Тази наляво водеше към малък плаж, а дясната се съединяваше с по-широк път, който стигаше до малка затревена самолетна писта и продължаваше нататък. Гулд тръгна по широкия път, докато стигна до асфалтирано шосе и си отбеляза мястото на картата. На връщане в хотела си отбеляза още няколко места, където би могъл да остави колата.

Сега се движеше по същия този път и дотук късметът беше на негова страна. Наоколо нямаше жива душа. В далечината забеляза големия дъб, който беше видял предния ден. Спря пикапа колкото можа по-навътре от шосето. Сложи си раницата и каската и извади колелото. Тъкмо се канеше да се качи на колелото и Джи Пи Есът в раницата изпиука. Свали раницата и погледна екрана на локатора. Колата на Райли отново беше в движение. Закачи локатора на презрамката на раницата и се качи на велосипеда. Целта му беше да заеме позиция, преди те да пристигнат.

Пътят през гората му отне само пет минути. После продължи покрай къщата на Рап още неколкостотин метра и се върна назад. Сигурен беше, че наблизо нямаше никого. Затова когато отново доближи къщата, скочи в движение от колелото и го вдигна с ръка. Внимателно стъпи върху тревата и се шмугна в храстите. Не му се наложи да навлиза надълбоко, за да намери подходящо укритие — само десетина метра. Остави колелото на земята, свали раницата от гърба и извади от нея камуфлажно пончо и деветмилиметров пистолет „Глок“. Завинти заглушител на цевта. В долната част на раницата имаше голям джоб. Отвори ципа и пъкна пистолета със заглушителя навътре. Нарамеи раницата отново и бръкна с ръка назад, за да види дали може лесно да извади оръжието. Не беше идеалното решение, но ставаше. Извади мобилния си телефон и набра номера на Клаудия. Тя се обади веднага.

— Вече са на път — съобщи сухо той.

— Добре. Всичко готово ли е?

— Да.

— Ако ти потрябвам, повикай ме.

— Непременно. Ще се видим скоро. — Той затвори и нагласи телефона на безшумен режим.

Легна на земята и покри себе си и по-голямата част от колелото с камуфлажното пончо. Убитите зелени и кафяви шарки идеално се сливаха с околната растителност. Въздухът беше тежък, скоро щеше да завали. Кое то беше добре дошло, стига дъждът да не започнеше прекалено рано. Огънят трябваше да унищожи повечето улики. След това дъждът само щеше да му помогне да заличи и малкото оцелели вещественни доказателства.

Гулд непрекъснато проверяваше движението на колата на екрана на локатора. Когато те наближиха на три километра от къщата, убиецът изключи устройството и взе дистанционното на контакта. Малкото черно устройство приличаше на дистанционно за автомобил. Гулд внимаваше да не натисне бутона.

Малко по-късно чу двигателя на приближаващата кола. Затвори очи и напрегна слуха си. Сигурно бяха те. Шумът постепенно се усили. Той погледна наляво, но дърветата бяха твърде гъсти и скриваха изцяло пътя. Зачака неподвижно. Търпението беше неотменна част от всяка добре замислена засада. Всичко щеше да трае по-малко от минута. Рап щеше да влезе в къщата и повече никога нямаше да излезе от нея. Никой американец нямаше да разбере, че Луи е бил тук. И макар че щяха да заподозрат нещо гнило, изключено беше да го докажат. Враговете на Рап бяха терористите — мъже, които не се славеха със стил. Защо един терорист ще си прави труда да инсценира атентата все едно че е бил нещастен случай? Ако терористична група трябваше да извърши акцията, членовете ѝ щяха буквално да се натресат в къщата с кола, натъпкана с експлозив, и веднага след това щяха да се обадят на всички медии и официално да поемат отговорност за смъртта на Мич Рап. Колкото и да не им се искаше да признаят, че най-добрият им експерт в борбата с тероризма е загинал при нелеп битов инцидент, американците нямаха друг избор, освен да повярват в тази версия. Щяха да са принудени да повярват, независимо колко силно се съмняваха за случилото се.

Колата се появи отляво. Тогава той за пръв път успя да я зърне. Беемвето забави скорост и зави по пътя към къщата. Гулд зърна за секунда Рап в профил и настръхна. Наложил си да запази спокойствие и да остане неподвижен. Колата спря пред гаража. Гулд се понадигна. Макар че Рап едва ли щеше да погледне в неговата посока, Луи се беше прикрил зад дървото. Първо се отвори вратата от страната на шофьора. Жената на Рап слезе от колата. Гулд я наблюдаваше напълно безпристрастно. За себе си беше намерил оправдание за онова, което щеше да последва след малко. Ана Райли много добре знаеше кой е съпругът ѝ. Смъртта ѝ щеше да бъде, както американците го наричаха, „странична жертва“. Сравнено с мащаба на мисията, подобна загуба беше напълно поносима. Гулд не се съмняваше, че Рап щеше да разсъждава по същия начин, ако бяха разменили ролите си.

Ана забързано отиде отзад и отвори багажника на колата, откъдето извади патерици. Предната врата се отвори и отвътре се появи крак. Гулд леко се напрегна. Рап се хвана здраво за рамката на вратата и сам слезе от колата. Изтича и кучето, което се беше държало толкова дружелюбно с убиеца. Двамата обаче бяха повече заети да се доберат до къщата, отколкото да обръщат внимание на животното. Затова Гулд не можа да разбере дали кучето е тяхно или на съседите. Направи му впечатление, че Рап не изглеждаше никак добре. Вероятно от операцията. Рап направи крачка-две, куцайки на един крак, взе патериците и с тяхна помощ продължи по тротоара. Кучето ги последва. И тримата застанаха с гръб към убиеца. Гулд се изправи, но остана наметнат с пончото. Наведе се ниско и тръгна безшумно към пътя. Наоколо не се чуваха никакви шумове — никакви коли, само песента на няколко скорци.

Стигна до края на дърветата, когато тя пъкна ключа в бравата. Гулд свали пончото и протегна напред ръката с дистанционното. Беше готов да изтича до другата страна на улицата, ако разстоянието се окажеше прекалено голямо. Тя отвори вратата и първа влезе вътре. Рап остана на прага още секунда и после я последва. Гулд натисна бутона, но нищо не последва. Натисна отново и тръгна към къщата. Насочи устройството към гаража. Пак нищо. Беше стигнал до началото на автомобилната алея и се канеше да натисне отново, когато забеляза, че са оставили вратата на колата отворена. Спря се за миг и се сети, че Райли ще се върне да я затвори. Палецът му застина над бутона на

дистанционното. Чу в главата си гласа на Клаудия, която го молеше да не наранява жената. Тихо изруга.

Между него и къщата нямаше никакво прикритие, само автомобилната алея и моравата. Отляво имаше дървета и няколко храста. Гулд се втурна натам и в същото време започна да брои наум. Вратата на къщата щеше да остане отворена минута-две, но той нямаше намерение да чака толкова дълго. Щеше да ѝ даде десет секунди и толкова. Когато стигна до храста със светлосини хортензии, беше на разстояние шест метра и пет секунди от мястото, от което сутринта беше пробвал дистанционното. И тогава осъзна, че времето се е променило. Въздухът беше станал още по-тежък. Вместо да се скрие зад хортензиите, продължи напред, без да изпуска от очи външната врата. На осмата секунда чу глас. Ръката му още беше протегната напред. И когато отброи до десет, натисна бутона. Точно в същия миг тя се появи на вратата. За части от секундата погледите им се срещнаха и Гулд изруга. В следващия миг експлозията разтърси тихото небе. От къщата избухна оранжево огнено кълбо; стъкла, трески и жената на Рап полетяха във въздуха. Гулд коленичи и закри главата си с ръце. Първият взрив не го притесняваше толкова, колкото вторият. Предстоеше да гръмне голямата цистерна с пропан. Тази втора експлозия, много по-силна от първата, беше с такава мощ, че ударната ѝ вълна го събори на земята. Навсякъде около него полетяха останки. Той с усилие се изправи. Каската и очилата му бяха цели. Той ги оправи и усети щипене в лявата ръка. Погледна я и видя, че космите бяха изчезнали, а кожата беше станала яркорозова. Ушите му пищяха. Спомни си, че трябва да направи още едно последно нещо. Потисна болката и пристъпи към беемвето. Трябваше да извади микрофона и проследяващото устройство от колата. Не можа да се приближи повече, защото колата гореше. Поколеба се секунда и здравият разум му прошепна да изчезва.

Изтича в гората, взе пончото и го напъха в раницата. Качи се на велосипеда и се устреми обратно към пътя. Преди да излезе на пътя, се огледа предпазливо да не би да идва някой. Улицата още беше пуста. Потегли и за последен път погледна към къщата. Или към това, което беше останало от нея. Покривът и по-голямата част от гаража ги нямаше. Дърветата горяха, както и колата. Нямаше изгледи огънят скоро да изгасне. Гулд завъртя педалите. Рязко зави, за да заобиколи

едно парче дърво. Цялата поляна беше осяяна с парчета. До дървото, на десет метра от вратата, Гулд видя два крака да стърчат от купчина руини. Тя беше застанала на вратата, когато избухна взривът и ударната вълна я беше отпратила чак там. Може би все още имаше някаква вероятност да е жива. Гулд не се замисли много. Важното беше сега да изчезне. Хората в радиус на километри оттук бяха чули адския тътен. Гулд отново се качи на колелото, приведе се напред и завъртя педалите колкото сили имаше.

40.

БАЛТИМОР, МЕРИЛЕНД

Рап се огледа. В стаята цареше мрак, а таванът беше облицован с шумоизолиращи плочи. „Къде, по дяволите, се намирам?“ — запита се той. Понечи да надигне глава, но тялото му не слушаше. Дълго лежа неподвижно. Не разбираше какво се е случило. Накрая с невероятни усилия успя да обърне глава наляво. Имаше прозорец със спуснати щори. От прозореца не проникваше никаква светлина и той предположи, че навън е вечер или нощ. В стаята имаше празен стол, а леглото беше с рамки отстрани. Всичко му се струваше смътно познато. Примигна и погледна ръката си. Във вената му беше вкарана система. „Значи съм в болницата“ — каза си. Спомни си за операцията на коляното и всичко придоби смисъл. Но после го обзе странно чувство. Та нали си беше тръгнал от болницата.

„Тогава защо, по дяволите, отново съм тук?“

Обърна главата си на другата страна. Дясната му ръка беше гипсирана. Сви вежди. Не, нищо от това не му се струваше смислено. Погледна към вратата и паметта му се проясни. Беше си тръгнал от болницата. Спомни си пътуването с жена му към къщи. Спомни си, че влезе в къщата, не се чувстваше добре. Беше с патерици и си спомни как тръгна към задната веранда, защото си каза, че малко свеж въздух ще му се отрази добре. Тъкмо отвори вратата и излезе на верандата и... после не си спомняше нищо. Погледна отново към тавана. Дали не беше изгубил съзнание. Опита се да си вдигне дясната ръка, за да се почеше по лицето, но нищо не се получи. Спомни си за гипса. За част от секундата му мина през ума, че може да е парализиран, но после размърда пръсти. Навярно беше изгубил съзнание. Това беше единственото разумно обяснение.

Върна се към последния си спомен. Беше застанал на верандата, подпрян на парапета, и вдишваше морския въздух. Не го отричаше: от храната, която беше поел в големи количества, му прилоша. В

съзнанието му изплуваха стръмните стълби, водещи към пристана, и патериците.

„Сигурно съм загубил равновесие и съм паднал. Така съм си счупил ръката.“

До вратата нещо се размърда и Рап се обърна да види какво е. И само от това малко усилие главата му запулсира от болка. Пое си дълбоко дъх и изпита такава болка, сякаш някой го беше наръгал в хълбока. На вратата се появи някаква фигура. За секунда си помисли, че е жена му, но когато фигурата излезе от сянката, той видя, че е Айрини Кенеди. Когато се приближи, забеляза, че е плакала. Осъзна, че травмите му явно са доста тежки.

Кенеди докосна лицето му и каза:

— Доста тревоги ни създаде.

— Къде съм? — прошепна Рап.

— В „Джон Хопкинс“.

В стаята влезе втори човек, мъж. Той не го позна.

— Къде е Ана?

Айрини понечи да отговори, но не успя. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мич, избухна експлозия.

— Къде е Ана? — повтори той по-високо. Внезапно в стаята влязоха още двама души. Едри мъже с хирургически екипи. Рап погледна уплашено към Кенеди. Сълзите се стичаха по страните ѝ, а сега и долната ѝ устна се разтрепери.

— Мамка му! — изкрещя той. — Къде е Ана?

Айрини наведе глава и отвърна:

— Тя загина.

Цялото му тяло се сви и той нададе отчаян вик. През него едновременно като електрически ток преминаха гняв, шок, страх и мъка. Той успя да се надигне от леглото, но двамата едри санитарии и лекарят го натиснаха да легне обратно.

Кенеди беше предупредила лекаря, че вероятно ще се наложи да обуздават Рап, когато му съобщят трагичната вест. Лекарят ѝ беше изброил травмите: две счупени ребра, счупена дясна ръка, дълбоко пукване на дясната тазобедрена кост, влошаване на състоянието на току-що оперираното ляво коляно и оток на задния дял на мозъка, и я

беше уверил, че пациентът няма да е в състояние да стане от леглото за доста дълъг период.

Когато санитарите го притиснаха към леглото, лекарят му би инжекция в бедрото. След секунди Рап се укроти. Санитарите го пуснаха и отстъпиха назад. Той остана неподвижен, вторачен в тавана. Само една самотна сълза бавно се спусна от дясното му око.

От къщата не беше останало нищо освен армираните стоманени рамки на вратите, коминът, малка част от стълбището и няколко овъглени пирона. Всичко беше осветено от прожектори. Задвижвани с бензин електрически генератори бучаха в студената нощ, докато пожарникарите вървяха из останките, помагайки си с брадви и дълги лостове. Скип Макмахън наблюдаваше ставащото от автомобилната алея. Той беше едър мъж, висок над метър и осемдесет и тежащ близо сто и двайсет килограма. Имаше трийсет и пет години стаж във ФБР, но досега никога не се беше вбесявал така. Познаваше Рап и жена му и ги харесваше. Кенеди беше повикала Макмахън и го беше помолила да ограда къщата като потенциално място на престъпление, макар и шерифът на окръг Ан Аръндел да твърдеше, че е битов инцидент.

Обикновено ФБР нямаше правомощия в случай като този, но Рап беше с ранг на федерален агент и ако се окажеше, че експлозията е била причинена умишлено, Бюрото щеше да се заеме с разследването. За момента обаче задачата на Макмахън и агентите, които беше довел от местния отдел на ФБР във Вашингтон, беше да проследят полицаите да не унищожат някоя улика. Шерифският отдел на Ан Аръндел се финансираше прилично и се състоеше от професионалисти. Макмахън често беше работил с местните сили за сигурност и знаеше, че да се изтърсиш и да се държиш като важна клечка не се приемаше много добре от местните, а само затрудняваше още повече и без това сложната ситуация. Той се подпря на правителствения си седан и отпи от изстиналото кафе. Шерифът се приближи и спря на няколко крачки от него. Макмахън го познаваше от Оперативната група за борба с тероризма на окръг Колумбия и Балтимор. Шерифът го заговори и макар че Макмахън не беше съгласен с него, търпеливо го изслуша.

— Казвам ти, Скип, знам, че е трудно да се повярва, но почти всяка година имаме такива експлозии. Обикновено в това време няма никого в къщата, но се случва и да пострада някой.

Макмахън погледна към димящата купчина руини, бившия дом на Рап.

— Пат, ще повторя само още веднъж. Хора като Мич Рап не се взривяват случайно.

— А терористите не инсценират нещастни случаи. Сам го каза. Те си падат повече по автоматите, камикадзетата и гръмките вестникарски заглавия. Не се опитват да прикриват убийствата си като битови инциденти.

Сам Макмахън трябваше да признае, че и на него му беше трудно да проумее всичките тези несъответствия. Шерифът беше прав: терористите обичаха показните убийства, които им осигуряваха челните места в новините. Макмахън нямаше задълбочени познания по взривно дело и пиротехника, но засега местните специалисти твърдяха, че всичко сочи за взрив на пропан. Той искаше да е напълно сигурен и затова се обади в централата и поиска да му изпратят специалисти по експлозиите. Те бяха най-добрите в света и ако не откриеха нищо, едва ли щеше да е в състояние да докаже, че взривът не е бил нелепа случайност. Ако наистина ставаше дума за битова експлозия на газова бутилка, ФБР щеше да си опакова багажа и да се върне във Вашингтон. Оставаше само да се погрижат за застраховката.

— Някой да е поемал отговорност за експлозията? — попита шерифът.

Макмахън поклати глава. Агентите в Обединения антитерористичен център следяха всички новинарски канали и сайтове. Макмахън се колебаеше дали да им съобщи информацията, предадена му от Кенеди, за заплахата срещу Рап. За момента обаче реши нищо да не им казва. Разследванията винаги бяха съпроводени с трудности, когато бяха едновременно в юрисдикцията на няколко правоприлагащи органа. Но най-трудни бяха, когато в тях участваше ЦРУ. По обясними причини от ЦРУ не обичаха да споделят информацията си и методите си на работа. Особено в случаите, когато съдиите им нареждаха да предоставят такава информация на адвокати, защитаващи заподозрени терористи.

Шерифът продължаваше да отстоява версията си, когато дойде един от неговите заместници. Следваха го двама мъже в цивилни дрехи.

— Шефе — обърна се към него заместник-шерифът, — тези момчета казват, че искат да видят специален агент Макмахън.

Шерифът го посочи.

— Ето го.

— На КПП е спрял микробус с телевизионен репортерски екип.

— Майната им.

— Те са от филиал на Ен Би Си от Балтимор. Знаят, че жената е загинала. Казват, че от канала са ги изпратили да заснемат кадри, които да пуснат в репортажа утре сутринта.

— Какво мислиш? — обърна се шерифът към Макмахън.

Единият от новодошлите погледна агента и поклати глава. Макмахън не се учуди, че колегата му не искаше никакви камери. Обърна се към димящата къща и после към заместник-шерифа.

— Кажи им, че проверяваме за течове на газ и че ще се забавим още около час.

Шерифът кимна одобрително и заместникът му се отдалечи.

— Шерифе, ще ме извиниш ли за минута? — каза Макмахън. — Трябва да говоря с тези господа.

— Ще отида лично да проследя репортерският екип да не се промъкне.

— Добра идея.

Когато шерифът тръгна, агентът погледна двамата мъже. Познаваше русия, но другия не беше виждал досега. Но само от вида му можеше да отгатне с какво се занимава. Беше с джинси, кубинки и дебело черно яке. На ръката си имаше голям черен водолазен часовник, а косата му беше черна и разрошена. Макар и да беше с поне трийсет-четирийсет килограма по-лек от агента на ФБР, той не се съмняваше, че малкият негодник можеше да го очисти, без да му трепне окото. Този определено беше от специалните части.

Беше лесно да се досети, тъй като със сигурност знаеше, че другият наистина е служил в специалните части. Макмахън се обърна към по-високия от двамата:

— Скот Коулман. Ти си последният човек, когото очаквах тук, но като се замисля, беше логично да се появиш.

— Айрини ми се обади — отвърна бившият „тюлен“. — Помоли ни да огледаме мястото.

Макмахън се замисли. Не можеше да прецени дали решението на директора на ЦРУ беше уместно.

— Кой е приятелят ти?

Коулман понечи да отговори, но той го прекъсна:

— Няма значение. По-добре е да не знам. Нали?

Коулман сви рамене.

— Не че щях да ти кажа истинското му име.

Макмахън поклати глава и се обърна към къщата.

— Бил ли си тук и преди?

Коулман кимна.

— Предполагам, че с Мич сте доста близки.

— Да. — Коулман се обърна към спътника си и леко му кимна с глава. — Знаеш какво да търсиш.

Мъжът огледа пътя, също кимна и изчезна.

— Пропан — изрече Макмахън.

— Кой каза?

— Шерифът и началникът на пожарната.

— Мога ли да говоря с шефа на пожарната?

— Разбира се, ела с мен.

Изминаха двайсетина метра по алеята и откриха шефа на пожарната да рови с крак в руините. Беше свалил якето си, но беше оставил тежките ботуши, шлема и огнеупорния комбинезон. Макмахън ги представи набързо един на друг, като каза на пожарникаря само малкото име на Коулман.

Началникът на местната пожарна посочи лявата стена на овъглената къща.

— Ето там, където е бил гаражът и където е била газовата бутилка, открихме следи от запалимо вещество.

— Видя ли, а аз какво ви казах — реагира веднага Макмахън. — Значи в крайна сметка не е битов инцидент.

— Не бих казал.

— Нали сте открили следи от запалимо вещество?

— Да, но е нормално да открием подобни следи около гаража. Виждам, че има две лодки и голяма моравя с трева за косене... Сигурен съм, че е държал бензин в гаража. Дори може да е зареждал и

с маркуч. Тези устройства са много популярни тук. Спестяваш по около десет цента на литър, ако си купиш бензина от бензиностанция, а не от яхтено пристанище.

Коулман кимна.

— Какво представляват тези устройства? — попита Макмахън.

— Ами... те са нещо средно между двуколка и голяма туба за бензин. — Пожарникарят показва с ръце очертанията и размера на въпросния подвижен резервоар. — Обикновено побират между сто и двеста литра. На цвят са червени, снабдени са с ръчна помпа, маркуч и дюза. Можеш да пренасяш бензина с тях, но ти се налага да ги сваляш по стълбите чак до пристана. Достатъчно е да издърпаш маркуча и да заредиш моторницата.

— Можете ли да определите дали веществото е бензин? — попита Макмахън.

— До голяма степен.

— До каква степен?

— Деветдесет процента.

— А можете ли да определите количеството?

— Не съм сигурен дали изобщо е използван такъв резервоар — предпазливо отвърна шефът на пожарната. — Само казвам, че е доста разпространено хората да складират бензин в гаража си, особено по тези райони. А когато стане подобна експлозия, бензинът изгаря като всичко останало.

— Покажете ми къде открихте следите — намеси се Коулман.

— Елате с мен. — Пожарникарят го поведе покрай овъглените останки от колата и посочи земята. — Ето тук е била външната стена на гаража. Вижда се къде е плочата. — Ритна с ботуша бетона.

— Къде открихте следите от запалителното вещество?

Пожарникарят направи няколко крачки и каза:

— Концентрацията е била ето тук. От външната стена на гаража приблизително дотук.

Коулман се опита си спомни къде беше монтирана бутилката за пропан.

— Моето предположение е — продължи пожарникарят, — че той е имал малка барака за инструменти ето тук. И в нея е държал бензина. Смятаме, че експлозиите са били две. Първата е била причинена от

бензина, който е протекъл в къщата. Малко по-късно е гръмнала и цистерната с пропана.

— Други опасни точки?

— Открихме следи и в гаража, но те са малки в сравнение с тази.

— Благодаря ти, шефе — каза бившият „тюлен“ и кимна. Той хвана Макмахън под лакът и го поведе към пътя. Когато се отдалечиха, му каза: — Мич никога не е имал резервоар за бензин. Поне аз не съм виждал такъв. Освен това ти гарантирам, че той никога не е съхранявал бензин в бараката до гаража — само на метри от цистерната с пропан.

— Сигурен ли си?

— Знам как разсъждава той. Беше много внимателен. За нищо на света не би държал бензин в открита барака, да не говорим пък толкова близо до бутилка с пропан.

— За какво намекваш?

— Мич не е оставял бензин извън гаража. За останалото можеш да се сетиш и сам.

Когато излязоха на улицата, той се обърна и погледна към къщата и към залива. В далечината светеха няколко навигационни фара.

— Айрини ми каза, че някакъв рибар е извадил Мич от водата.

— Да. — Макмахън измъкна малък бележник от самото си. — Местен е, от Шейди Сайд. Харълд С. Кокс. — Той посочи на север. — Бил е само на неколкостотин метра от брега, когато е видял как тялото на Мич буквално е излетяло във въздуха. Мич се е ударил в пристана и е паднал във водата. Ако не е бил този човек, вероятно е щял да се удави.

Коулман мислено се постави на мястото на евентуалния убиец. Като бивш „тюлен“ го влечеше водата.

— Други лодки имало ли е?

— Две. Собствениците са повикали веднага спешна помощ и са помогнали на Кокс да направи изкуствено дишане на Мич.

— Проверихте ли ги добре?

— Работим по въпроса.

— Някой от тях забелязал ли е нещо необичайно?

— При първия разпит не излезе нищо. После ги предадохме на шерифа.

От дърветата се появи спътникът на Коулман. Той вдигна показалец и каза:

— Един. Бил е с велосипед и не е стоял много.

Макмахън загуби ума и дума.

— Къде? Покажи ми!

Колегата на Коулман отиде до ръба на пътя и включи малкото си фенерче, което се оказа изключително мощно.

— Виждаш ли тази ивица? Тревата е наклонена към улицата. Това са гуми от велосипед. Следите вдясно са отпечатъци от крак. Следите от гумите завиват натам. — Мъжът посочи на юг. — Улицата свършва там, но в гората има пътека ето там. — Той погледна към Коулман. — Тичал съм с Мич и преди. След около километър и половина пътеката се раздвоява — на изток към брега и на юг, където стига до неасфалтиран път. Пътят граничи с малка въздушна писта и стига до едно от местните шосета.

— Чакай малко — намеси се Макмахън. — След експлозията тук е настъпило голямо оживление. Когато пристигнах на мястото, си спомням, че видях поне един човек с колело и бог знае още колко са дошли и са си отишли. Откъде да знаем, че не е бил някой съсед?

— Посочи ми една основателна причина защо съседът ще носи велосипеда си на ръце десет метра в гората, ще го постави да легне на земята и после самият ще залегне до него?

— Умът ми не го побира.

Непознатият отново се обърна към Коулман:

— Ще огледам пътеката. Може да намеря още нещо. Ще ти звънна след петнайсет минути.

— Искаш ли да дойда с теб?

Той поклати глава.

— Тангото отдавна си е тръгнало — бяха единствените думи на мъжа и той затича надолу по улицата.

— По дяволите, кой е този?

— Най-добрият снайперист, когото познавам. И следотърсач. Може да проследи всичко.

— За теб ли работи сега?

— Тъхъ.

— Чудно. Дано някой ден ФБР не почука на вратата ти.

— Дано.

Шерифът се върна при тях, мърморейки нещо под носа си. Явно нещата на КПП не вървяха добре.

— Тези репортери са много нахални. Досещат се, че ги баламосваме. Говорих с техния директор на новините и той каза, че имаме пет минути да ги пуснем или ще повика адвокат и ще накара съдията да нареди.

Преди Макмахън да отговори, Коулман се обади:

— Шерифе, дай ни още само минута-две.

Шерифът се поколеба, но се съгласи. Коулман издърпа агента настрана.

— Можеш ли да излезеш от ролята си на агент от ФБР за малко?

— Необходимо ли е да ме питаш? — В миналото Макмахън неведнъж беше доказвал, че може да бъде и друг човек.

— Залъжи журналистите. Нека шерифът им каже, че Мич е мъртъв.

— И защо, по дяволите, трябва да го правя?

Коулман го изгледа красноречиво, сякаш казваше: „Не се ли сещаш?“ Бившият „тюлен“ предпочиташе да не води подобен разговор със служител на реда и закона, но нямаше много време.

— Не е било нещастен случай, а поръчково убийство. Убиецът е бил един, може би двама.

— Сигурен ли си?

— Да.

— И защо искаш медиите да си мислят, че Мич е мъртъв?

— По принцип в този бранш се плаща авансово от една трета до половината от сумата за убийството. А после, когато убиецът изпълни поръчката, получава остатъка от хонорара. Ако не довърши поръчката, не получава останалите пари.

— Тоест?

— Ако медиите съобщят, че Мич е загинал, убиецът ще получи целия хонорар. Парите ще сменят собственика си. И вероятно сумата не е малка. Това създава за нас възможност да ги проследим.

— Ами ако му платят в брой?

— Тогава няма следи. Но според мен поръчка за убийството на Мич би струвала най-малко четири милиона долара, а може и двойно.

— И?

— Това са много пари. Трудно можеш да ги прекараш през митницата. Когато говорим за такава сума, по-добре отрано да си открил фиктивни офшорни фирми и парите да бъдат прехвърлени по електронен път на тяхна сметка. Броят на парите, които са в движение всекидневно, остава астрономически. Ситуацията е малко като иглата в копа сено.

— Тогава как, по дяволите, ще ги открием?

Коулман се ухили.

— Ще изчакаме няколко дена... може би и повече, и ще обявим, че Мич е жив. Този, който е поръчал убийството, ще побеснее. Ще поиска от убиеца да довърши работата си или да му върне парите. — Той сви рамене. — Ако имаме късмет, те просто ще върнат парите с трансфер. Същите банки... същата сума. Първият трансфер с остатъка ще бъде направен утре или вдругиден. Връщането ще стане ден или два след като обявим, че Мич не е умрял. И тогава ще можем да ги проследим.

— А ако те решат да довършат работата?

Коулман зловещо се усмихна.

— Е, тогава ще е още по-добре, нали?

Макмахън се почувства неловко.

— Скот, по-добре си седнете на задниците и ни оставете да се оправяме сами.

Коулман се изсмя:

— Да, бе. По пътя насам говорих с Айрини. Той е дошъл в съзнание. — Бившият „тюлен“ спря и изгледа продължително агента в очите. — Казали са му, че тя е мъртва. Когато излезе от болницата, какво според теб ще прави? Ще седне отстрани като примерен ученик, а вие ще разпращате призовки насам-натам и ще се мотаете из съдилищата? И ще молите държавата да ви съдейства? В най-добрия случай разследването ви ще продължи поне две години. — Поклати глава. — Но няма да стане. Помни ми думата, той ще убие до един всички негодници, които имат нещо общо с това. И никой от вас няма да е в състояние да го спре.

Макмахън прокара ръка по лицето си и въздъхна. Знаеше, че Коулман е прав.

— Боже, нещата доста ще загрубеят!

— Дяволски си прав. Ето ти един съвет от мен, Скип. Само гледай да не му се изпречваш на пътя и кажи на познатите си, които не са ти безразлични, да сторят същото.

41.

ИНДИАНАПОЛИС, ИНДИАНА

Гулд се събуди от шума на телевизора и плача на Клаудия. Трябваше му секунда да се сети къде се намира. Погледна телевизора. Показваха снимка на Ана Райли. За пръв път чуха новината предната вечер по радиото, докато минаваха с колата през Кълъмбъс, Охайо. Клаудия плака почти час. За щастие ѝ беше казал истината — че не знае дали жената е оцеляла или не. Каза ѝ, че е чакал докрай, преди да натисне бутона, и че когато си е тръгвал, тя е била в двора. Когато стигнаха хотела в Индианаполис, Клаудия плака, докато заспа и ето че сега отново ронеше сълзи. Тази нейна бременност наистина влияеше върху емоциите ѝ. Гулд не знаеше колко може да издържи още. Беше се опитал да я утеши с думи и с прегръдки, но нищо не помогна. Не за пръв път в негова операция загиваше човек, който не беше основната мишена. Но тя никога досега не беше плакала толкова.

Гулд стана от леглото и отиде в тоалетната. След като се облекчи, застана пред огледалото и се вгледа в отражението. Беше си същият. Същите кафяви очи, същата чуплива кестенява коса, същият счупен нос. Нищо не се беше променило в него, но нещо коренно беше променило Клаудия. Докато заспиваха в хотелската стая, Гулд я прегърна през рамо, както беше правил безброй пъти досега. Този жест трябваше да ѝ покаже, че е с нея. Но най-малко очакваше тя да се разтрепери и да се разплаче още по-силно. Макар че тази нейна реакция го обиди, той беше прекалено уморен, за да се изясняват. Това щеше да отнеме време.

Гулд все още беше уморен. След като тръгна от къщата на Рап, той метна велосипеда отзад в пикапа и направи обратен завой. После излезе на федерално шосе №301 и се насочи на юг, през река Потомак, към Вирджиния. Беше забелязал щатския парк „Кейлдън“ на картата и му се стори идеално място да изостави пикапа. Паркът се намираше само на няколко километра от другата страна на реката, във

Вирджиния. Гулд подмина главния вход и продължи по щатско шосе №218, докато не откри втори път, водещ към парка. Навлезе в парка между храстите и дърветата. Влезе толкова навътре, че пътят вече не се виждаше. Изключи двигателя и взе раницата и каската си. Свали номерата на пикапа, напъха хавлиената кърпа от хотела в отвора на резервоара, след което заля колата с бензин. Дърветата бяха доста изсъхнали и той отстъпи няколко крачки назад, преди да драсне клечката кибрит и да я хвърли на земята до колата.

После потегли с колелото и приближаваше градчето Осо, когато насреща му се зададоха пожарните коли. Трийсет и четири минути по-късно Гулд спря пред музея на Джеймс Монро и остави велосипеда незаключен отвън. После извървя три пресечки и се срещна с Клаудия, която го чакаше зад волана на бял миниван. Седна до нея, целуна я и двамата потеглиха. Щом излязоха от града, си размениха местата. Гулд нагласи контрола върху скоростта на седем километра в час повече от разрешената и каза на Клаудия да изпрати електронно писмо на германеца, че задачата е изпълнена. И тогава тя попита за жената на Рап.

Шофираха почти цял ден и цяла нощ. Гулд искаше да се отдалечат колкото се може повече от Вашингтон. В момента пътуваха с третата им кола, взета под наем с нова шофьорска книжка и кредитна карта. Никой не беше в състояние да проследи дирите им. Щяха да се покрият и след месец отново да тръгнат на път. Поне такъв беше планът, но сега Клаудия се държеше толкова странно, че той се запита дали няма да е по-добре да напуснат страната.

Погледна часовника си. Беше осем часът и шест минути сутринта и на него му се правеше секс. Впери поглед в образа ѝ в огледалото, но реши да прогони всякакви плътски желания от главата си. Виновна беше бременността. Веднъж да се нормализираха хормоните ѝ, всичко щеше да е наред. Тя отново щеше да стане старата Клаудия. Може би дори щеше да изпита необходимост от тръпката от лова. На него със сигурност щеше да му липсва това вълнуващо чувство.

Гулд излезе от банята. Клаудия седеше в леглото с кутия с носни кърпички в скута. Красивите ѝ кафяви очи бяха подпухнали и уморени. Гулд включи телевизора.

— Стига си се измъчвала. Станалото станало — каза ѝ.

Тя поклати глава и се извърна.

— Как изобщо можахме да стигнем дотук? *Comment en est-on arrive a un tel point?*

Имайки предвид състоянието ѝ, той дори не си направи труда да ѝ се скара, че отново проговори на френски. Но си каза, че от оперативната ѝ дисциплина не е останало нищо. Неразумно беше да я води където и да било.

— Скъпа, двамата с теб минахме през много перипетии. Важното е, че веднъж завинаги ще загърбим всичко и ще заживеем спокойно. Мислиш ли, че не исках събитията да се развият по друг начин? Разбира се, че исках, но ти казах и преди това... тя много добре е знаела за какъв човек е омъжена. Мич Рап беше виновен за смъртта на стотици, а може би и на хиляди хора. Колко невинни жени и деца според теб е жертвал, за да ликвидира някого, когото Съединените щати са заклеймили като терорист?

— Не знам. — Тя предизвикателно го погледна. — Нито пък ти. Мисля, че американците доста се въздържат в тази ужасна война.

— Американците с тяхната надменност сами си навлякоха тази съдба.

— Мери си думите. Започваш да говориш като някои от моите състуденти в университета, които толкова ненавиждаше.

Самото споменаване на смотаните приятелчета-социалисти на Клаудия го накара да кипне. Последното, което им трябваше сега, беше да се развикат и администрацията на хотела да повика полиция. Затова се овладя и с възможно най-спокоен глас отвърна:

— Всеки убива всеки. Всяка страна се стреми да се покаже справедлива, а нашата работа е да стоим по средата и да печелим от ситуацията.

— Много благороден начин за печалба, няма що. — Тя погледна през прозореца и поклати глава.

Очевидно беше отвратена, но Гулд не разбираше дали е отвратена от него или от себе си.

— Съжалявам, Клаудия. — Част от него искаше да ѝ изкрещи да види себе си, преди да критикува другите. Това обаче нямаше да реши нищо. Гулд наведе глава и макар и да не искаше, изрече: — Извинявай, аз те подведох.

След тези думи се облече и взе ключовете на колата от масата.

— Къде отиваш? — попита го Клаудия.

— Не знам. — Взе и бейзболната си шапка с надпис на „Чикаго Къбс“, която беше купил вчера вечерта, и си обу маратонките.

— Нали бързаше да си тръгнем оттук?

Той долови притеснението ѝ, каквато беше и целта му.

— Имам чувството, че точно в момента присъствието ми ти е неприятно. — Гулд отвори вратата и преди да излезе, добави: — Ще се върна навреме за освобождаването на стаята. Ако решиш, че искаш пътищата ни да се разделят, няма да те съдя, ще те разбере.

Преди тя да му отговори, той затвори вратата след себе си. Бременна или не, трябваше да стори нещо, за да я измъкне от сегашното ѝ емоционално състояние. Викането само щеше да влоши положението. Пасивната агресивност беше най-добрият подход. Лекият намек, че ще я изостави, щеше да я принуди да се осъзнае. Тя знаеше, че той я обича, но също така знаеше, че в него е заложен генът на самотния вълк-единак. Ако я оставеше за малко насаме, изправена пред мисълта да отглежда детето сама, тя отново щеше да започне да разсъждава рационално и трезво.

42.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Айрини Кенеди емоционално беше изтощена. От болницата беше отишла направо в централата на ЦРУ, за да задейства машината преди срещата с президента и членовете на неговия кабинет, насрочена за следващата сутрин. От мига, в който лекарят ѝ съобщи, че Ана е мъртва, знаеше как ще се развият събитията. Никой нямаше да може да го спре. И без това ѝ беше трудно да го контролира, но след тази лична трагедия беше наивно да се мисли, че ще се подчини на някого. Щяха обаче да се намерят политици, които биха разсъждавали точно по този наивен начин — влиятелни хора, които бяха свикнали да нареждат, а другите безпрекословно да изпълняват. До каква степен и президентът щеше да реагира така, Кенеди не знаеше, но не се съмняваше какво ще е поведението на новия ѝ шеф. Нямаше да е кой-знае колко силна и подкрепата от страна на останалите членове на Съвета за национална сигурност. Някои от тях щяха да настояват да се спазва буквата на закона, а други щяха да изпаднат в ужас при мисълта за изпълнен с желание за мъст и побеснял от ярост американец, който пречи на дипломатическите им усилия. Един или двама от членовете може би подкрепяха Рап, но никога не биха го показали толкова открито. Макар и да беше прочут със своите войнствено настроени „ястреби“, Вашингтон се гордеше и с цивилизоваността си. Тези хора биха се ужасили при мисълта побеснял държавен служител да търси възмездие за убийството на жена си. За да избегнат неизбежното, те разполагаха с две възможности. Първата беше да го вкарат зад решетките, но Кенеди вече се беше погрижила да прехвърлят Рап от болницата „Джон Хопкинс“ в конспиративна къща на ЦРУ във Вирджиния. Но дори и да успееш да го вкарат в затвора, това щеше да е само временно решение. Не можеха да го държат вечно заключен. Другото решение беше да го убият. Проблемът тук се състоеше във факта, че единствените хора, способни да го сторят — невидимите воители като Коулман — вече бяха

на страната на Рап и се надпреварваха кой пръв да му помогне. Кенеди си даваше сметка, че след месец или година мнозина от тези политически водачи щяха да съжеляват, че не са го убили, но никой от тях нямаше куража да издаде подобна заповед. За момента обаче те само щяха да му заповядат да мирува.

През нощта три пъти беше разговаряла с директора на йорданската разузнавателна служба. Те вече разполагаха с името на човека, определил награда за главата на Рап: Саид Ахмед Абдула, саудитски милиардер. Отначало не можа да направи връзката, но нейните аналитици-експерти в борбата с тероризма разбраха почти веднага, след като получиха информацията. Саид Ахмед Абдула беше баща на Уахид Ахмед Абдула, терорист, участвал в опита да се взривят атомни бомби в Ню Йорк и Вашингтон. Американските специални сили го бяха хванали в граничния район между Афганистан и Пакистан само дни преди да бъдат извършени атентатите. И тъй като тогава беше ценна всяка секунда, Рап нямаше друг избор, освен да изтръгне с мъчения подробностите за заговора от Уахид. Получената информация помогна една от бомбите да бъде заловена още преди да я внесат в страната.

Как бащата беше разбрал за ролята на Рап в смъртта на сина му оставаше загадка, но Кенеди имаше известни подозрения. На първо време заповяда на Центъра за борба с тероризма да събере всичко за Саид Ахмед Абдула. Вече беше взела рискованото решение ЦРУ да не предава никаква информация на сродните им служби и агенции, макар че по закон бяха длъжни да го правят. Щяха да симулират пълно сътрудничество и дори да подават отделни късчета на ФБР, но най-ценните данни щяха да останат в тайна за следствието.

Кенеди пристигна с петнайсет минути по-рано на срещата. Правеше го винаги, когато идваше при президента. До Овалния кабинет я придружи един от служителите в Белия дом. Тя чака там сама до девет и пет, когато към нея се присъедини президентският съветник по националната сигурност Майкъл Хейк. Дватама си приличаха по характер и поддържаха много добри делови взаимоотношения. Хейк разкопча сакото си и седна до нея на канапето.

— Как се справяш?

— Добре.

— Знам, но как понасяш случилото се? — Въпросът беше зададен от един добър приятел.

— Била съм и по-добре.

— Как е Мич?

— Съсипан е, но най-лошото мина... поне във физически план.

Прагматичен, дисциплиниран и предпазлив, Хейк беше от хората, от които всеки президент имаше нужда. Не се плашеше от нищо.

— Как прие той новината за жена си?

Кенеди се овладя. Вече беше плакала и щеше да плаче още, но не и тук, не и в Овалния кабинет.

— Трябваше да го натъпчат с успокоителни.

Хейк кимна, сякаш беше очаквал подобен отговор. После се облегна назад и сложи ръка на облегалката на канапето, зад главата на Кенеди. Беше ясно, че иска да ѝ каже нещо, но не знае как да започне.

— Айрини, с теб винаги сме били откровени един към друг. Затова ще ти кажа какво е положението тук. В момента президентът е в личната си трапезария и привършва срещата си с вицепрезидента, държавния секретар Бърг, главния прокурор Стоукс и директора на Националното разузнаване Рос.

Макар и да се изненада, Кенеди кимна спокойно.

— С две думи, те са дълбоко загрижени за това какво може да направи Мич, след като се възстанови.

— Аз също.

— Сериозно са загрижени. Смятат, че не можеш да го контролираш, а малцина от тях са убедени, че изобщо се опитваш да го контролираш.

Кенеди си каза, че явно не е единствената, прекарала нощта в обмисляне на стратегии.

— Защо? — попита.

— Смятат, че има конфликт на интереси. Че лоялността ти към Мич ще попречи на трезвата ти преценка и ти ще действаш във вреда на страната.

Кое беше във вреда на страната и кое не подлежеше на обсъждане, но Кенеди не беше дошла тук да спори.

— Уверявам те, няма никакъв конфликт.

Хейк не знаеше дали да ѝ вярва, но това нямаше значение. Не той беше главният ѝ опонент.

— Измъкнах се по-рано, за да ти дам приятелски съвет. Те ще дойдат всеки момент и няма да ти хареса какво ще кажат. Не си усложнявай живота, послушай ги и не им противоречи.

— Виждам, че искаш да ми помогнеш, но ми се струва, че съветът ти е малко закъснял.

— Сделката вече е сключена. Трима членове на кабинета в момента настояват пред президента за крути мерки и намекват, че имат силна подкрепа. Притиснали са го до стената и той няма възможност за маневриране. Погледнато официално, няма друг избор, освен да се придържа към препоръката им.

Кенеди почувства как стомахът ѝ се преобърна и тя се наруга наум, че не е отишла при президента преди тях.

— Не знам дали ще мога да се примиря с това.

— Имаш ли представа какво е силно насрещно течение?

— Разбира се.

— Не можеш да го победиш, като се съпротивляваш. Трябва да съхраниш силите си, да се пуснеш по течението и когато ти се удаде подходящ момент, да плуваш успоредно с брега.

— Значи ме съветваш сега да се пусна по течението?

— Не точно. Мисля, че президентът ще се разочарова от теб, ако не изразиш някакво несъгласие. Но в крайна сметка ги остави да си разиграват играта.

— И какво ще получа в замяна?

Вратата на трапезарията леко се отвори и отвътре се чуха гласове.

— Когато свърши срещата, слез в Ситуационната зала. Президентът иска да поговори с теб насаме.

Пръв влезе президентът. Кенеди и Хейк станаха. Хейс беше висок метър и осемдесет и три. След трите години на президентския пост косата му беше доста побеляла. Той прегърна Кенеди.

— Моите съболезнования, Айрини. Знаем, че беше много близка с тях.

— Благодаря, господин президент.

— Как е Мич?

— Почива.

Президентът се вгледа в нея, сякаш искаше да разбере какво е намислил Рап.

— Такава трагедия. — Той поклати глава и направи знак на всички да седнат. Хейк и Кенеди седнаха на едното канапе, докато държавният секретар Бърг, главният прокурор Стоукс и директорът на Националното разузнаване Рос се настаниха срещу тях. Пред камината имаше два стола. Президентът седна на единия, а вицепрезидентът — на другия. Президентът плесна с ръце и попита Кенеди:

— Има ли нещо ново от вчера?

— Не кой знае колко, сър.

— Още ли си на мнение, че е професионален удар?

— Да, сър.

— Айрини — Рос се премести по-напред, — за доброто на всички ни ще трябва да го кажа още веднъж. Знам, че ти е трудно и че си била много близка с Рап и жена му. Разбирам, че за теб това е ужасна трагедия, но макар и да уважаваме мнението ти, не го споделяме. Според нас не става дума за професионално поръчково убийство.

Тя го прониза с кафявите си очи. Последните двайсет и четири часа промениха всичко. До вчера гледаше със снизхождение на недостатъците на Рос, но сега изпита омраза към него. Едва се въздържа да изрече онова, което всички знаеха: Рос нямаше почти никакъв опит на сегашния си пост.

— Тази сутрин имахме среща с колеги от ФБР — продължи той. — Доказателствата, които са събрали, не са достатъчни, за да поддържаме теорията за убийство.

Кенеди кимна.

— Със специален агент Макмахън ли разговаряхте?

Рос погледна към главния прокурор Стоукс. Той отговори вместо него:

— Не, както знаете директор Роуч е извън страната. Затова заместник-директорът Фин изнесе доклада.

— А господин Фин беше ли на местопрестъплението?

— Не — сухо отвърна прокурорът.

— Айрини, медиите как приеха новината за смъртта на Мич? — попита я Рос.

И двата сутрешни вашингтонски вестника бяха напечатали статии, в които се казваше, че Рап и съпругата му са загинали от експлозия на пропан в къщата им в Мериленд. Телевизионните канали също отделяха доста внимание на тази история. Без да изпитва никакви угризения и страх, Кенеди дръзко го погледна в очите и отговори:

— Нямам представа.

— Къде е той сега?

— В момента е на безопасно място и се възстановява от травмите.

— Къде е? — настоя той.

— В една от тайните ни квартири във Вирджиния.

— В коя?

Тя леко наклони глава.

— Защо толкова се интересувате къде е Мич?

Рос хвърли поглед към останалите присъстващи.

— Мич е човек, който не слуша и не се подчинява на никого. Смятаме, че ще е най-добре ФБР да го държи под око, докато не се успокои.

— А... аз не бих се тревожила за това — саркастично отвърна Кенеди. — Сигурна съм, че ако тримата му обясните, че експлозията е била нещастен случай, той веднага ще се съгласи с вас.

Очевидно беше, че Рос не е доволен от тона ѝ. Той се надигна и попита:

— Кой бяха онези двамата, които изпрати снощи да огледат останките от къщата на Рап?

— Не разбирам за какво говорите.

— Разговарях с шерифа на Ан Аръндел тази сутрин и той ми каза, че снощи са се появили двама мъже, които твърдели, че си ги изпратила да огледат. — Шефът ѝ скръсти ръце. — Явно са предизвикали доста съмнения.

— Така ли?

— Да. Кой са те?

— Професионални убийци.

Рос се изчерви от яд.

— Не мисля, че сега е моментът да остроумничиш.

— Говоря сериозно. Те се специализират в убийства, като правят така, че да изглеждат като нещастни случаи.

Рос направо побесня:

— Как се казват?

Кенеди поклати глава.

— Не мога да разкрия имената им.

— Защо?

— Нямате разрешение за достъп до секретна информация.

— Аз съм ти началник.

— Това не означава, че без разрешение можете да научавате секретна информация. — Атмосферата стана напрегната. — Не разбирам защо сте по-заинтересован кои са те, отколкото какво са открили.

— Повече ме притеснява кои са — намеси се главният прокурор Стоукс. — Ако случилото се наистина е престъпление, моите хора ще трябва да съберат доказателства за съдебен процес и няма да е много добре в залата за свидетели да бъдат поканени двама професионални убийци.

— И, Айрини, тези така наречени „улики“, които те са открили, са доста неубедителни — продължи Рос. — Няколко стъпкани стръка трева и следи от гуми. — Той поклати глава и се намръщи. — Как ще излезеш с такива доказателства срещу заключението на шефа на пожарната, че е било битов инцидент?

— И какво предлагате вие? Да не обръщаме внимание на предупреждението на йорданците, че е обявена награда за главата на Рап? Да не обръщаме внимание на откритията на двама обучени и заслужили ветерани от специалните сили, които знаят повече за тези работи, отколкото всички нас взети заедно?

— Не сме казвали подобно нещо — отвърна Рос.

— Тогава защо толкова държите да представите инцидента като нещастен случай?

В стаята настъпи тишина. Тримата членове на кабинета се обърнаха към президента, сякаш сега беше моментът той да се намеси. Но президентът не реагира. Вицепрезидентът също мълчеше.

Държавният секретар пръв наруши тишината:

— Айрини, проблемът може да се реши по два начина: правилен и неправилен.

„Не е ли винаги така?“ — каза си тя.

— Правилният е да оставим ФБР да се занимава с разследването.

— А неправилният?

— Неправилният начин — намеси се главният прокурор — е да позволим на тайните шпиони на ЦРУ да се ровят и дадушат около вероятното място на престъплението.

Стоукс използва думата „вероятно“. Кенеди искаше да обясни на главния юрист на страната, че ако не бяха Коулман и Уикър, никоя от тези улики сега нямаше да им е известна. Обаче знаеше, че ще е напразно, и затова не го стори. Те вече бяха решили. Бояха се от отмъстителния Мич Рап или по-точно — бояха се от това, което той щеше да направи от името на американското правителство. Безпокойството, което можеше да донесе той на тях и на техните организации, щеше да е голямо.

— Уверявам ви — продължи Стоукс, — че ако е извършено престъпление, ще се погрижим извършителите да бъдат изправени пред съда. Може да отнеме известно време, но ще го направим. Междувременно вие трябва да обясните на Рап по никакъв начин да не се меси в разследването. Защото ако се намеси, ще си има сериозни проблеми със закона.

Ако ситуацията не беше толкова сериозна, Кенеди щеше да приеме с ирония предупреждението на главния прокурор. Тя се обърна към президента, за да види дали той подкрепя тази глупост. Хейс си гледаше часовника, стремейки се да избегне погледа ѝ.

— Сигурна съм, че Мич ще се стресне от вашето предупреждение. Може би искате сам да му предадете посланието?

Отговорът ѝ не хареса на Стоукс и той се обърна за подкрепа към Бърг и Рос.

Директорът на Националното разузнаване веднага заговори:

— Последното, което искаме в момента, е служител на Централното разузнавателно управление да се прави едновременно на съдия, полицай и палач.

— Според мен последното, което искаме, е някой, който се е опитал да убие служител на ЦРУ, да се измъкне безнаказано.

— Ако някой наистина се е опитал да убие Рап, ние ще го открием и ще го накажем.

Кенеди кимна, но изражението ѝ показваше, че не се връзва на тези обещания.

— Как мислите да спрете Мич да не тръгне да преследва виновниците? — попита.

— Тъй като си негов шеф, аз очаквам от теб да го контролираш — с равен тон отвърна Рос.

— А ако си подаде оставката?

Рос се обърна към държавния секретар Бърг. Тя се поколеба, преди да каже:

— Отнехме паспорта на господин Рап. Забранено му е да напуска страната.

Ето това вече наистина беше доста смешно. Елементарната предпазливост не позволи на Кенеди да прихне. Тримата членове на кабинета с каменни лица бяха вперили погледи в нея.

— И мислите, че това ще го спре? — попита тя. — Ще спре Мич Рап... човека, когото сме обучили като разузнавач за нелегални операции? Човека, който говори пет езика, има бог знае колко псевдонима и фалшиви имена и през годините е влизал и излизал тайно буквално от всяка една държава в Европа и Близкия изток? И мислите, че като му отнемете паспорта, ще го спрете?

Въпросът остана без отговор.

Стоукс продължи:

— За негово добро ще го поставим под засилена охрана.

Кенеди поклати глава и отвърна със саркастичен тон:

— Благодаря за милото предложение, но ще минем и без него.

— Айрини, това е за доброто на страната — намеси се отново Рос.

— Това е спорно, но засега е в безопасност и не се нуждае от допълнителна охрана.

— Айрини, ако се наложи, ще издадем и съдебна заповед.

— На какво основание, Марти? — Тя за пръв път реагира остро. — Мислиш, че си единственият в този град, който има свой съдия ли?... Повярвай ми, ще загубиш тази битка и няма да ти стане никак приятно.

Рос ги спря с вдигната ръка.

— Нека да си поемем въздух и да се успокоим. Сигурен съм, че ЦРУ е в състояние да държи под око Мич, докато се възстанови. От

друга страна, Айрини, ще трябва да дадем възможност на хората от ФБР да го разпитат.

След известно колебание тя отговори:

— Кажете на специален агент Макмахън да ми се обади и аз ще го уредя.

— Аз също бих искал да разговарям с него — каза Рос.

— Съмнявам се, че в момента може да се вижда с посетители, но...

— Когато се пооправи — намеси се президентът, като думите му бяха насочени към Рос.

Настъпи кратка пауза и президентският съветник по национална сигурност се възползва от възможността да обяви края на съвещанието. Той стана и каза:

— Днес президентът има доста натоварен график. Извинете ни, но трябва да свършваме. — Хейк се обърна към Рос: — Имате ли свободни още петнайсет минути?

— Разбира се.

Хейк издърпа настрана директора на Националното разузнаване и поведе разговор с него. Президентът излезе незабелязано през вратата, водеща към кабинета на личния му секретар. Кенеди хвърли поглед към държавния секретар Бърг, главния прокурор Стоукс и вицепрезидента Бакстър и отвратена напусна стаята.

43.

БЕЛИЯТ ДОМ

След Овалния кабинет Кенеди отиде направо в Ситуационната зала. За своите над двайсет години в ЦРУ никога не беше присъствала на подобно съвещание. Всички гледаха да си покрият задниците и да не поемат риск. Айрини не беше ядосана на шефа си, на главния прокурор или на държавния секретар. Очакваше от тях да защитят своите владения и прерогативи, но не и толкова скоро. Гневът ѝ беше адресиран към президента. Никога досега не го беше виждала побезучастен. Особено по такъв въпрос. В случващото се нямаше логика, нямаше смисъл.

Тя набра кода на вратата към залата. Остави без внимание дежурния офицер, седнал на бюро в коридора, и влезе в шумоизолираната конферентна зала. Там с изненада откри, че я чакаха двама души, седнали на другия край на дългата и лъскава дървена маса. Преди да е имала възможността да ги поздрави, в залата влезе президентът и затвори вратата. Двамата мъже понечиха да станат, но Хейс ги спря.

Кенеди предположи, че сенаторите Уолш и Хартсбърг са били поканени от президента на тази среща. Но каква беше причината за тяхното присъствие нямаше никаква представа. Вместо да седне начело на масата, Хейс отиде до другия край и застана до сенатор Хартсбърг.

— Седни, Айрини.

Тя се настани, а президентът зае мястото до сенатор Уолш. Той се наведе напред и се подпря с ръце на масата.

— Айрини, извинявай, че се наложи да изтърпиш това.

Кенеди рядко можеше да бъде заварена неподготвена и рядко даваше воля на гнева си, но днешният ден беше изключение.

— Господин президент, ще благоволите ли да ми обясните какво, по дяволите, става?

— Айрини, вероятността инцидентът с Рап да е нещастен случай е нищожна, ако не и нулева. Ти го знаеш, аз го знам и те го знаят.

— Тогава защо им позволихте да се държат така и защо изключихте участието на ЦРУ?

— Не съм.

— Напротив, точно с такова впечатление останах одева.

— Айрини, според теб какво ще направи Мич, когато оздравее?

Кенеди знаеше отговора, но не искаше да го изрича на глас.

Сенатор Хартсбург се изкашля и се намеси:

— Ще убие всеки, който има пръст в смъртта на жена му.

— Точно така — каза президентът. — И аз не бих го винил за това.

— Тогава какви бяха тези глупости за отнемане на паспорта му и за поставянето му под засилена охрана?

— Идеята не е моя. — Хейс поклати глава. — И какво значение има? И двамата знаем, че няма начин да го спрем. Със или без паспорт... той ще напусне страната и ще отиде където си поиска.

— Господин президент, аз съм объркана. Мич е жертвал доста за страната си. Мисля, че има и по-достоеен начин да излезем от ситуацията, отколкото да го третираме като престъпник. — Кенеди отвратено поклати глава. — Честно казано, сър, след всичко, което Мич направи за вас, очаквах да го защитите, когато най-много се нуждае. А не да отстъпвате пред исканията на няколко министри.

Хейс прие критиките изненадващо хладнокръвно. Той се облегна назад и погледна към двамата си бивши колеги от Сената. После бавно се обърна към Кенеди:

— Ще ти разкрия нещо, което много малко хора знаят. Но първо искам да ми дадеш дума, че няма да говориш с никого за това.

— Разбира се.

— Реших да не се кандидатирам за нов мандат.

Тя се изненада. Тъй като до края на мандата на Хейс оставаше малко повече от година и рейтингът му беше стабилен, на никого не би му хрумвало, че няма да се кандидатира отново.

— Разрешете да ви попитам защо, сър?

— Имам здравословни проблеми, които ще ми попречат да изпълнявам длъжността на президент.

Кенеди искаше да разбере какви са тези проблеми, но съзнаваше, че въпросът е личен.

— Съжалявам да го чуя, господин президент.

Хейс погледна към часовниците на стената и добави:

— Паркинсонова болест. Предава се по наследство. По линията на майка ми.

— Но аз не съм забелязала никакви симптоми.

— Но са налице. Повярвай ми. От пет месеца взимам лекарства. В началото резултатите бяха добри, но през последните няколко седмици състоянието ми се влоши. Личният ми лекар каза, че няма да имам проблем по време на първия мандат, но кандидатиране за втори мандат би било твърде егоистично от моя страна.

— Но Паркинсонова...

Хейс поклати глава и я изгледа продължително. Беше обсъждал въпроса с жена си. Можеше ли да остане на държавното кормило повече от четири години? Отговорът „може би“ не беше достатъчен. Съществуваше и още един проблем — за външния му вид. Този втори проблем окончателно натеза, за да вземе решение да се откаже от политиката. Хейс се усмихна и продължи:

— Човекът начело на най-мощния ядрен арсенал в света не може да се показва пред хората с треперещи ръце.

Кенеди насочи вниманието си към останалите двама присъстващи. Всички знаеха, че Хейс е прав, и му се възхищаваха за взетото трудно решение. Други на негово място не биха предали скиптъра на властта така лесно.

— Господин президент, много съжалявам — каза тя.

— Недей. Този кабинет е по-важен от който и да било отделен човек. За мен беше чест да служа на страната си. — Хейс се обърна към двамата си стари приятели от Сената. Уолш се усмихна, а Хартсбърг навъси чело, но и двамата кимнаха. Двамата политици от кариерата с удоволствие биха се съгласили да заемат неговото място. Тъй като не беше в характера му да се самосъжалява, той смени темата. — Нека ти разясня ситуацията, Айрини. Имам вицепрезидент, който знае и се интересува повече, отколкото трябва. Главният ми прокурор има твърде много власт. Държавният секретар е позагрижена да умиротворява чужди страни, отколкото да защитава нашата. А директорът на Националната сигурност сигурно ще вдигне

парти, ако разбере, че съм болен от Паркинсон. — Хейс стрелна Хартсбърг с поглед. Именно той му беше препоръчал Рос за високия пост.

— Боб, той е амбициозно момче — отвърна сенаторът. — Но не бих твърдял толкова уверено, че ще се радва на твоето нещастие.

— Добре де, ще отпразнува собствения си шанс.

— Той малко започна с фалстарт. — Хартсбърг погледна към Кенеди. — Не се тревожете. Ние ще поговорим с него и ще го усмирим.

— Работата е, Айрини — продължи президентът, — че не искам през последната ми година на този пост да се занимавам с разтървяване на съперничаещи си членове на моя кабинет. Видя ли тази сутрин какво ми спретнаха. — Поклати глава. — Трябваше да го предвидя, но нямах много време да се подготвя. Така или иначе, не съм съгласен с тях, но разбирам гледната им точка.

— Аз не я разбирам, сър.

— Живеем в цивилизована страна, управлявана от закони. Непрекъснато тръбим на другите държави за свободата на словото, ефективното и справедливо правораздаване. Това е и една от най-важните мисии на Държавния департамент. Тук, у дома, нашето Министерство на правосъдието и съдилищата отговарят за справедливото правосъдие. На американска земя е извършено престъпление. Да, то е извършено срещу служител на ЦРУ, но правомощията си остават в полето на Министерството на правосъдието и никой от нас не може да го промени.

— Айрини — присъедини се сенатор Уолш, — трябва да погледнеш на случилото се и от друга страна. Съпругата на Мич беше известна репортерка. Медиите ще следят отблизо развитието на разследването. Министерството на правосъдието би било по-склонно да обяви, че инцидентът е бил битов и по този начин няма да им се наложи да се напрягат и да вдигат летвата пред себе си. Разбира се, тихо ще продължат да си разследват, но аз предполагам, че няма да определят произшествието като углавно престъпление, освен ако не намерят конкретния виновник.

— Тази експлозия не беше случайна.

— Всички го знаем — отвърна Хейс.

— Тогава какво ще правим?

— Нека си изясним нещата. Който и да е извършил това престъпление, аз искам да бъде изправен пред правосъдието, и то бързо. Не искам разследване, което да продължава с години.

— Ами Министерството на правосъдието?

— Ще ги оставим да провеждат официално разследване. — Хейс махна небрежно, сякаш въпросното министерство беше някаква си незначителна досадна дреболия. — Ти и специален агент Макмахън поддържате добри отношения. Искам всичко, което той открие, незабавно да го предаде на теб. Но, честно казано, очаквам да си винаги една крачка пред него.

— И защо така, сър?

— Защото на теб няма да ти се налага да се придържаш към правилата като тях, Айрини.

— А Рос? — Въпросът ѝ беше адресиран към сенатор Хартсбърг.

— Марк няма да създава проблеми.

Кенеди поклати глава.

— Не съм убедена. — Тя се обърна към президента, очаквайки от него да я подкрепи. В края на краищата Рос беше разказал на президента за неподчинението и грубото държане на Рап.

Вместо да кимне разбиращо, Хейс се намръщи объркано.

Тя разбра, че Рос я е излъгал.

— Господин президент, мисля, че директор Рос ме подведе да си мисля, че е бил прям и честен с вас, а всъщност не е бил.

— Какво ти каза той?

— Че ви е информирал за сблъсъка, който наскоро имаше с Рап.

Хейс поклати глава.

— Не ми е споменал нищо за Мич.

— Миналата седмица провеждах съвещание в моя кабинет с Мич и Скот Коулман. — Кенеди не започна да увърта. — Директор Рос се появи в Ленгли без предупреждение и влезе в кабинета ми. — После Кенеди разказа как данъчните са се заели на следващия ден с Коулман и как Рос е накарал неговите хора да се обадят в Пентагона и да изискат личното му досие. Тя приключи разказа си с това как Мич е решил да посети също така неочаквано Рос в кабинета му и когато влязъл, Рос разговарял с няколко детективи. Темата на разговора им бил Скот Коулман. Рап видял досие, съдържащо данъчните декларации на Коулман, и плеснал Рос по лицето с папката.

Хартсбърг изглеждаше леко шокиран, докато Уолш и президентът онемяха от изумление. Накрая заговори Уолш:

— Казах ви и на двамата, че той не е подходящ за тази работа.

— Ще се поправи — отвърна Хартсбърг. — Аз ще поговоря с него.

— Едва ли ще иска да те слуша — изръмжа Уолш. — Казах ти, той е един жаден за власт наперен пуяк.

— Аз ще поговоря с него — тихо каза президентът.

— Не е необходимо да си правите труда, господин президент. — Хартсбърг беше предложил Рос и сега той се чувстваше длъжен сам да оправи кашата. — Нека опитам.

— Добре. — Хейс се обърна отново към Кенеди: — Ще държим Рос изкъсо и той няма да ти се бърка. Само не се изпречвай пред правосъдието и ФБР.

— Ами Мич?

Президентът се облегна назад и се замисли. След дълга пауза отговори:

— Официално... искам той да участва в международния аспект на това разследване. Подчертавам, „международен“. — Направи пауза за по-голям ефект. — Неофициално... получава моето разрешение да убие всеки, който има пръст в това.

44.

ВЕНЕЦИЯ, ИТАЛИЯ

Туристическият кораб влезе в Канале ди Сан Марко. Корабът беше огромен и на пръв поглед беше невъзможно да мине през такъв тесен канал, но Абел си каза, че сигурно капитанът си знае работата. В края на краищата туризмът беше най-печелившият отрасъл на италианската икономика. В интерес на тази златна мина беше гигантският стоманен колос да не помете крехката и фино изработена фасада на Палацо Дукале. За днес това беше третият голям кораб, минаващ през канала, и засега най-големият. Абел се беше излегнал на терасата на своята мансарда за две хиляди долара на нощ. Апартаментът беше с изглед към разклонението на Големия канал и канала Сан Марко. През летния сезон стаята се даваше под наем за пет хиляди долара на нощ, но само глупак би дошъл във Венеция през лятото, когато градът гъмжеше от туристи. От жегата и влагата миришеше доста неприятно. Цените се вдигаха скандално високо, а качеството на обслужването драстично се влошаваше. През есента или пролетта обаче беше съвсем друго. Температурата беше поносима и влагата прочистваше вонята от каналите. По тесните улици можеше да се минава спокойно, а и обслужването беше добро.

Абел погледна към пътниците, които се намираха по-високо от него. Те се бяха подредили на перилата на всичките четири палуби. Снимаха с фотоапаратите, ръкомахаха и викаха. Ако можеха да се подведат под един общ знаменател, той беше, че телата им определено не бяха в кой знае каква форма. Гледаха го като някакви тлъсти птици, търсещи да клъвнат червей. Първоначалното му възхищение пред инженерната мисъл, създава плаващия колос, способен да маневрира през тесните канали, премина в раздражение от това простолудие, което нарушаваше покоя му. Наложил си да не им обръща внимание и се съсредоточи в екрана на лаптопа.

Денят беше много интересен. Беше се наспал добре и се събуди в седем сутринта. Взе си душ и се обръсна. След закуската в голямата трапезария последва дълга разходка из града. Той прекоси Канале Гранде, Сан Паоло и Санта Кроче с единствената цел да види как плаващият град посреща новия ден. Баржите с боклук минаваха и заминаваха. Водните таксита и фериботите караха бързащите за работа хора от континента и от околните острови. Храна, консумативи, поща, вино, стоки и всичко останало, необходимо за функционирането на града, се пренасяше по вода и се разтоварваше от млади силни мъже, които бутаха колички с най-различни форми и размери. Подобен вид търговия можеше да се наблюдава само във Венеция.

Абел се върна в хотела преди десет и провери електронната си поща. Той остана едновременно удовлетворен и шокиран от новината, че Мич Рап е мъртъв. И не само, че беше мъртъв, но убиецът беше съумял да инсценира битов инцидент. Абел беше поразен от бързината и лекотата, с които беше изпълнена поръчката. Саид Ахмед Абдула щеше да подскочи на седмото небе от щастие. Не го учудваше, че убийците настояваха да им плати веднага. Колкото и да се изкушаваше, той не се обади веднага на Абдула, за да му съобщи приятната вест. Трябваше да получи информация от независим източник. Заради часовата разлика между Венеция и Вашингтон това щеше да отнеме известно време. От страх да не привлече внимание към себе си, не искаше да звъни на своите познати от международната разузнавателна общност. В два следобед намери информация за случилото се на Интернет страницата на „Вашингтон Поуст“. Абел прочете думите със свито гърло. Сигнал едва до половината на статията, започна да танцува из стаята. Току-що беше спечелил шест милиона долара, без да си мръдне пръста. Абел не си падаше по танците, нито за него бяха характерни внезапните изблици на чувства, но този път беше различно.

След като прочете докрай статията, той се обади на Абдула по зашифрования сателитен телефон и му каза новината. Бащата се разхлипа от вълнение. А между хлипането славеше Аллах и благодареше на Абел, че му е дарил възмездие. Тъй като не искаше да води твърде продължителен разговор, немецът постави въпроса за плащането. Абдула отвърна, че ще се погрижи още днес и продължи да го засипва с благодарности за неоценимата му помощ. Абел стоически издържа и след като предупреди милиардера да бъде много

предпазлив, затвори. Макар че американската преса пишеше, че е било битова експлозия, в ЦРУ със сигурност щяха да се намерят хора, които нямаше да се оставят да ги заблудят.

И сега, когато работният ден приближаваше края си, Абел напрегнато очакваше потвърждение от няколкото банки, че парите са преведени. Общо дванайсет милиона долара. След като принц Мухамад бен Рашид беше поискал убийството да изглежда като нещастен случай, вместо да направи разходите за своя сметка, Абел се беше обърнал към Саид Ахмед Абдула. Милиардерът, изглежда, изобщо не го беше грижа за никакво разследване, което щеше да последва след смъртта на Рап. Германецът се опита да го впечатли със сериозния отзвук, който щеше да има събитието, но той се интересуваше само от едно — Рап да бъде убит, без значение по какъв начин щеше да стане това. Абел го притисна малко повече, докато накрая милиардерът се съгласи да покрие допълнителните разходи.

Общо дванайсет милиона долара, и то за по-малко от две седмици. Това беше рекорд в неговия занаят. Щеше да му е доста трудно да не се похвали за подобно постижение, но трябваше да внимава. Ако убийците разберяха как ги е изиграл, щяха да го убият. Ако американците разберяха, че той има пръст в смъртта на Рап, щяха първо да го измъчват и после да го убият. Затова щеше да си държи устата затворена. Може би след двайсет години, когато намалеше темпото, щеше да напише мемоарите си и да признае, че е убил най-добрия американски експерт по борба с тероризма. Даваше си сметка за риска, но не можеше да направи нищо, за да го избегне. Бащата щеше да започне да се хвали, щеше да си припише заслугата за убийството на могъщия Мич Рап.

Докато гледаше пощенската си кутия, му хрумна интересна мисъл. Дори се изненада, че досега не се беше сетил. Защо да не изхарчи част от новопридобитото си богатство и да „поръча“ бащата? Заслужаваше си да обмисли по-задълбочено този вариант. Електронният звук извести пристигането на ново писмо. Абел го отвори и се усмихна, когато го прочете. От банката потвърждаваха преведането на два милиона долара на сметката му. И както ги беше инструктирал, един милион веднага беше прехвърлен в друга банка на Бахамските острови. Скоро пристигнаха още пет писма с подобно съдържание. Абел вдигна слушалката и си поръча бутилка „Пишон

Лонжвил Барон“ реколта 1989 година. Погледна към куполите на Санта Мария дела Салюте от другата страна на канала и благодари на Бог, че е точен и прецизен като швейцарец.

45.

КОНСПИРАТИВНА КЪЩА НА ЦРУ, ВИРДЖИНИЯ

Рап се събуди, надявайки се за пореден път, че всичко е било само кошмар. Но видът на непознатата стая му подсказа, че не е било сън. Беше се случило най-лошото. Жена му и нероденото му дете вече ги нямаше. Онези ужасни кошмари, които го бяха измъчвали, след като приятелката му загина над Локърби, Шотландия, сега отново се завърнаха, но този път бяха още по-мъчителни. Бяха му необходими години да преодолее загубата и трагичната ѝ смърт. Времето и усърдната му работа постепенно бяха излекували раната. И тогава се появи Ана, и всичко отново стана идеално. Болезнената рана беше окончателно излекувана и му остана само малък белег — мимолетен спомен за жената, която беше загинала преди повече от десет години. Сега само за миг от живота му изчезна и Ана, а с нея — всичките му надежди и мечти. Старата рана беше разтворена рязко и със сила. Болката беше неимоверна, несравнима с предишната. Младежката му любов му се струваше наивна в сравнение с абсолютната отдаденост и боготворене, които беше изпитвал към жена си. Болката го беше сграбчила с кокалестите си ръце, впила беше нокти дълбоко в душата му. Тя никога нямаше да го пусне.

Рап сподави сълзите и си наложи да оцени трезво ситуацията. Смътно помнеше как през нощта го преместиха. По ужасното главоболие, замъгленото зрение и непрекъснатата му сънливост се досещаше, че са му дали успокоителни. Надигна глава достатъчно, за да се убеди в предположенията си — ръцете и краката му бяха здраво завързани. Това не му хареса никак и той веднага се зае да изпробва колко здраво са затегнати връзките. След кратка борба се отказа. Стаята беше тъмна, но успя да забележи, че не се намира в болница. Повече приличаше на хотелска стая или спалня в нечия къща.

Единственият му ясен спомен от времето, прекарано в болницата, беше как Кенеди му съобщи за смъртта на Ана и как после

някакви много едри мъже го хванаха и го притиснаха към леглото. След това смътно помнеше пътуване с линейка. Сигурно Кенеди го беше преместила на по-безопасно място. Рап обмисли възможностите и накрая прошепна на себе си: „По дяволите, как можа да се случи това?“

Той долови движение някъде из сградата. Някой затвори тежка врата. После чу стъпки. Извърна глава и се вторачи във вратата. Дръжката бавно се завъртя. Навярно го наблюдаваха с камера. Вратата се отвори почти безшумно и в стаята влезе тъмна фигура. Рап не можа да различи лицето, но в начина му на движение имаше нещо познато. Мъжът внимателно доближи леглото и Рап за кратко беше обзет от чувството, че е в опасност.

— Как се чувстваш, приятелю?

Беше Скот Коулман. Той си отдъхна и отвърна:

— Къде съм?

— В тайна къща на Управлението.

Рап изгледа бившия командос.

— В коя?

— Тази до Лийсбърг. — Коулман заобиколи леглото и дръпна завесите на прозорците.

Стаята се изпълни със светлина и Рап стисна очи.

— Кое време е? — попита.

— Почти обяд.

Доста неприятно беше, че не можеше да закрие с длан очите си.

— Развържи ме.

Коулман се поколеба. Кенеди беше издала заповед да го държат вързан и на успокоителни, докато не се убедеше дали се е успокоил. На Коулман не му харесваше да го гледа вързан, сякаш е затворник. А и след всичко, през което бяха минали двамата заедно, не смяташе, че ще е честно да се отнася така с него. Дръпна края на връзката, с която беше завързана ръката му.

— Не прави нищо глупаво, Мич. Имаш счупена ръка, две ребра, рана на бедрото, а коляното ти още е подуто от операцията. — Бившият „тюлен“ стори същото и с останалите връзки, а накрая подложи зад гърба на Рап няколко възглавници.

По изгледа Рап се досети, че са на втория етаж. Лекият зеленикав цвят на стъклото означаваше, че прозорецът е брониран. Той беше

идвал тук и преди, но никога не се беше качвал на втория етаж. За непосветения страничен наблюдател мястото не се различаваше по нищо от останалите ферми и почивни станции в провинциална Вирджиния. Изглеждаше много идилично, но подземните етажи под основната сграда съдържаха ревниво пазена от ЦРУ тайна. Мястото беше толкова тайно, че дори нямаше име. Шепата хора, които знаеха за съществуването му, го наричаха „Обектът“.

„Обектът“ не беше описан официално, нито дори в бюджета за тайни разузнавателни операции, който се разглеждаше тайно в Конгреса всяка година. Тук ЦРУ буквално източваше информацията от мозъците на хората. През изминалите десетилетия това бяха обикновено предатели или шпиони, повечето от които атеисти и прагматици. Наскоро започнаха да докарват гости, които се отличаваха с по-голям религиозен плам и фанатизъм. Мястото се намиреше близо до Лийсбърг, Вирджиния, и се простираше върху двеста и петдесет декара живописна земя, закупена от Управлението в началото на петдесетте години. „Обектът“ беше необходимо зло в понякога бруталните и с висок залог битки на „тихия“ фронт.

Рап мислеше да попита Коулман за Ана, но се отказа. След като овладя чувствата си, го попита:

— Какво се случи?

— Помниш ли експлозията?

Рап поклати глава.

— Доколкото можах да разбера, вие сте се върнали у дома след операцията на коляното ти и къщата се е взривила. По някакъв начин ти си се озовал във водите на залива. Един рибар те е извадил и после са те закарали с хеликоптер в болницата „Джон Хопкинс“.

— Ана?

Приятелят му неловко пристъпи от крак на крак.

— Тя е била намерена в предния двор. Хората от „Бърза помощ“ казаха, че е била изхвърлена от взривната вълна и се е ударила в едно от дърветата. Получила е тежка травма на главата. Те я оперираха, но — Коулман тъжно поклати глава — но тя нямаше шанс.

Рап отвърна глава и се вторачи в прозореца. Отчаяно се опитваше да се вземе в ръце, да се съсредоточи върху това какво се беше случило, а не върху загубата.

— Кой го направи?

— Още не знаем, но имаме някои улики.

— Разкажи ми набързо — нареди Рап с учудващо хладнокръвие.

— Към десет часа снощи бях при къщата ти. Там заварих Скип Макмахън с неколцина федерални, но те бяха оставили местните да ръководят парада. — Коулман направи пауза, а после добави сухо: — Командирът на пожарната команда казва, че е битова експлозия на пропан, и засега федералните са съгласни с тази версия.

Рап се намръщи.

— Не се притеснявай. Нито за секунда не повярвахме в това. Остави ме да свърша с официалната версия и после ще ти разкажа останалото. Пожарникарите откриха следи от запалимо вещество. Сигурни са, че е бензин.

— Къде?

— Между гаража и бутилката с пропан. Предполагат, че до гаража си държал бензин за моторниците.

— Аз ги зареждам в яхтеното пристанище.

— И аз така си помислих. Заявих им, че е абсурд да си оставил бензин толкова близо до бутилката с пропан.

— Прав си. Нещо друго?

— Ето тук нещата се усложняват, Мич. — Той скръсти ръце и разкрачи крака, сякаш се готвеше да изтърпи силен порив на морска буря. — Нали знаеш как хората като нас изнервят федералните?

Рап кимна.

— Снощи взех с мен Уикър и той откри някои неща, които изобщо не бяха забелязали.

Мич познаваше добре Чарли Уикър. Бяха работили много пъти заедно и от време на време бяха тренирали заедно. По-добър стрелец от него нямаше на света.

— Като например?

— Някой е стоял вчера сред дърветата, от другата страна на улицата и къщата ти.

— Продължавай.

— Айрини ни изпрати, защото беше уверена, че знаем къде да търсим. Когато пристигнахме на мястото, федералните и местните ченгета бяха съсредоточили вниманието си върху къщата. Нали знаеш колко е добър Чарли... трябваша му само две минути, за да надуши следата. Смятаме, че едно от тангата се е криело в гората, когато ти си

се върнал вкъщи. Имал е велосипед. Уикър е на мнение, че този тип е проявил достатъчно предпазливост и е занесъл на ръце велосипеда в гората. Но после, след експлозията, се е развълнувал, и го е подкарал от място. Така е оставил ясна следа във високата трева отстрани на пътя. После се е насочил на юг, където свършва улицата. Чарли знаеше, че там има пътеки, и проследи с фенерче следата чак до неасфалтирания път, който минава успоредно на самолетната писта на няколко километра от къщата ти.

Рап също проследи следите, но в ума си. Стотици пъти беше минавал по този маршрут — пеша или с колело.

— Чарли откри нови следи от гуми на ръба на неасфалтирания път. Точно където следите от колелото свършват. Мислим, че този тип е метнал велосипеда в багажника на джипа или пикапа, направил е обратен завои и е изчезнал яко дим.

— Защо мислиш, че е пикап или джип?

— За щастие Скип ръководи действията на федералните и той нареди на неговите хора да направят отливки от следите от гумите. Изглежда, гумите са били нови и са оставили много ясни следи. От ФБР казаха, че гумите са произведени от „БФ Гудрич“ и се използват на много от автомобилите с повишена проходимост на „Шевролет“ — тахо, събърбани, пикапи.

— Тогава защо федералните твърдят, че експлозията е нещастен случай?

— Не всички. Скип знае, че не е, но има и такива, които биха предпочели да приключат разследването до края на седмицата.

— Защо?

— Не се ли сещаш?

— Защо? — попита отново Рап сърдито. Той знаеше отговора, но искаше да го чуе от Коулман.

— Ти караш хората да се притесняват и изнервят, Мич. Страх ги е от това, което би сторил, след като се измъкнеш оттук. А и те недолюбват хората като нас, които обичат да се пречат на служителите на реда и закона. — Коулман отиде до прозореца. — Скип ми каза, че главният прокурор е побеснял, като е разбрал, че с Уикър сме ходили на местопрестъплението и сме душили. Бил казал, че откритите от нас улики в най-добрия случай са елементарни. Но понеже те били открити от двама шпиони, сега били неизползваеми.

Рап никога досега не се беше интересувал от мнението на главния прокурор, но в момента почувства силна омраза към него. Каза си, че това е нормално. Човек трябваше да реши към кой лагер да се присъедини.

— Да си изясним две неща, Скот. Първо, когато се оправя достатъчно, че да вървя... Когато се измъкна оттук, никой няма да е в състояние да ме спре. Второ, никой няма да бъде изправен пред съда.

Коулман погледна през прозореца и кимна.

— Само кажи какво ти трябва и ще го имаш.

46.

ОКРЪГ ФЕЪРФАКС, ВИРДЖИНИЯ

Принц Мухамад бен Рашид приключи сутрешната си молитва и се качи на горния етаж, за да посрещне гостите. Слънцето грееше ярко, въздухът беше малко студен за неговия вкус, но дори и в момента да валеше сняг, това едва ли щеше да повлияе на прекрасното му настроение. Мич Рап беше мъртъв и друго нямаше значение. Рашид беше прекарал предния ден в гледане на телевизия и по-точно в проследяването на тази история по Ем Ес Ен Би Си. През целия ден разни набедени експерти дискутираха дали експлозията е била нещастен случай или не. Вечерта местните власти проведоха пресконференция, на която обявиха изводите си. В резултат на изтичане на бензин и последвалата експлозия на пропан бяха загинали съпругът и съпругата. Неколцина от експертите, бивши правителствени служители, отказваха да повярват в, както те ги наричаха, „прибързаните заключения“. Твърдяха, че има начин подобна експлозия да се предизвика нарочно и да се направи така, че да изглежда като нелепа случайност. Дебатите продължиха и през нощта главно между привържениците на теориите на конспирацията, които не вярваха в нито една дума на правителството. От едната страна бяха бивши членове на специалните части, които обвиняваха местните власти, че не знаят какво говорят, а от другата — репортерите, които се придържаха към официалната версия. Рашид се изкуши да се обади на Абел и да го поздрави, но сметна за неразумно подобно действие при положение, че най-вероятно американците подслушват разговорите му. Неговият стар приятел Саид Ахмед Абдула обаче му беше позвънил. Между възхвалите към Аллах и хленченето по сина му Абдула многократно благодари на Рашид. Принцът, уплашен, че Абдула говори прекалено непредпазливо по телефона, го предупреди да си държи езика зад зъбите и му каза, че ще продължат разговора, когато се върне в кралството.

Успехът на операцията накара Рашид да се замисли. Дали не беше твърде прибързано да премахва германеца? За него не беше характерно да подлага на съмнения заповедите си. Той се възхищаваше на хитрите и решителните личности. Тези две черти бяха най-важни за неговата кауза. Ако отменеше заповедта си, това можеше да се възприеме като слабост и нерешителност — черти, които не се приемаха добре от арабите. Но все пак германецът беше изпълнил успешно и експедитивно задачата си, макар че Рашид очакваше той да се провали. И беше инсценирал убийството така, че да изглежда като нещастен случай. Може би все пак беше по-добре да го остави жив? В края на краищата той му беше полезен.

Рашид слезе по стълбите. Под черната му роба със златно вземо се подаваха лъскавите кафяви ботуши за езда. На главата си беше сложил черна куфия със златен ширит. Черната му брадичка и мустаци бяха поддържани идеално. Изглеждаше впечатляващо. Беше планирал да поязди и нямаше намерение да изневерява на арабската си кръв само защото се намираше в Америка. Долу го чакаха строени слуги в бели туники и черни панталони. Личният секретар на Рашид, облечен в бяла роба и куфия, пристъпи напред със сведен поглед.

— Принц Мухамад, полковник Таиб ви чака в библиотеката. Искате ли да ви донеса кафе?

— Да. — Рашид мина покрай редицата от прислужници и продължи по дългия коридор и оттам към облицованата с дъб библиотека. По рафтовете бяха подредени стари томове с кожена подвързия, а по стените висяха окачени скъпи маслени картини, които придаваха на помещението типично английски стил. Рашид си каза, че ще трябва да отпрати оплакване до своя полубрат задето тук няма нито една картина, която да възхвалява Арабия. Подобен пропуск беше непроситим. Може би трябваше да купи няколко платна и да ги изпрати като подарък. Трябваше да действа много внимателно, за да държи необходимите му хора на своя страна.

Полковник Таиб беше с черен костюм, синя риза и вратовръзка. Всеки друг на негово място щеше да бъде разкритикуван от принца, че нарушава обичаите. Но Таиб имаше важна задача и беше по-добре да не привлича вниманието към себе си. Полковникът се поклони и го поздрави с необичайно енергичен тон:

— Добро утро, принц Мухамад.

Рашид се усмихна.

— Да, добро е.

Таиб не можа да сдържи радостта си и се ухили насреща му.

Двамата безмълвно споделиха радостта си от смъртта на Рап. Слугите влязоха тихо и им сервираха поднос с арабско кафе и поднос със сладки. Те наляха кафе на Рашид и полковника и излязоха.

Рашид отпи от кафето и с огромно удовлетворение каза:

— Най-накрая премахнахме американеца от пътя ни.

— Да, най-накрая — съгласи се Таиб.

— Разбра ли нещо повече?

— Не, но очаквам вие да разберете, когато пристигне директор Рос.

— Да, но ще трябва да внимавам. Не трябва да ме вижда толкова развълнуван.

— Вие никога не сте развълнуван, принце мой, и освен това, аз ви казах, че Рос и Рап не се понасяха.

Рашид си спомни. Двамата се били спречкали наскоро. Но все пак добре беше да внимава да не издаде радостта си.

— Какво откри за нашия германски приятел?

— Съжалявам, нищо. Той не отговаря на телефоните си, а секретарката му не иска да ни каже къде е.

„Дали не е дошъл в Америка да проследи отблизо ликвидирането на Рап?“ — запита се Рашид.

— Поставили сме под наблюдение офиса и апартамента му във Виена — продължи полковникът. — Рано или късно ще се покаже и ви уверявам, че тогава ще се погрижим за него.

Принцът отиде до големите стъклени врати, водещи към двора на конюшнията. Един великолепен черен арабски жребец с лъскав косъм беше изведен в двора.

— Полковник, не мислите ли, че решението да премахна германеца е прибързано?

Таиб имаше атлетично телосложение, широки рамене и мускулести крака. Беше висок метър и осемдесет и не приличаше на голям мислител. В действителност той беше изключителен тактик, когато ставаше дума за провеждането на подобни операции. Самият той обясняваше умението си да наблюдава бойното поле и правилно да оценява ситуацията с годините, прекарани като защитник в

националния отбор по футбол на Саудитска Арабия. Разбира се, той беше ревностен ухабит — задължително условие да влезе в приближения кръг на принца.

— Не съм в положението да ви съдя, принц Мухамад.

Рашид продължи да гледа през прозореца. Усмихна се. Най-много от всичко ценеше лоялността и подчинението.

— Нека днес да направим изключение.

Таиб отвърна:

— Не бих се доверил на германеца, но той се оказа доста полезен за нас.

— Защо не би му се доверил?

— Не знам.

— Защото е чужденец ли?

— Вероятно.

Принцът кимна.

— И аз поради същата причина никога не съм му имал пълно доверие, но той се представи отлично.

— Вярно е. Може пък да погледнем на проблема по друг начин.

Рашид се обърна.

— Слушам те.

— Разполагаме ли с друг човек, който да върши за нас същите неща като германеца?

Принцът поклати глава. Вече беше мислил по този въпрос.

— Не.

— Решението да го ликвидираме беше продиктувано от необходимостта да заличим следите си. Изглежда обаче, че той е свършил толкова добра работа, та не е необходимо да се притесняваме за това.

Рашид насочи погледа си към другия край на помещението, от което се излизаше направо в предния двор на имението. Към сградата приближаваше колона от черни коли. Беше директор Рос. Той отдаваше голямо значение на срещата им.

— Остави германеца да живее засега — каза Рашид.

Таиб прие заповедта с лек поклон.

— Рос пристигна. Няма да е лошо да се скриеш.

Таиб напусна помещението и няколко минути по-късно прислугата въведе директор Рос в библиотеката. Беше със сини

джинси, каубойски ботуши, фланелена риза и джинсово яке. На принца му се стори, че американецът твърде много се вживяваше в образа на каубой-мъжкар. Но облеклото му беше нищо в сравнение с другата демонстрация на власт — беше довел със себе си четирима от хората си. Рашид погледна към Рос и се намръщи пред спътниците му. Не го подразниха американците, а личният му секретар, който беше въвел четиримата. Той правилно изтълкува погледа му и деликатно изведе охраната навън.

Рос накрая разбра, че е дошъл на среща с кралска особа и че принцът не обича компанията на по-нисшестоящи от него. И за да прикрие гафа, той реши да продължи с програмата си, сякаш нищо не се е случило:

— Принц Мухамад, не мога да изразя благодарността си, задето отделихте от времето си. Много държах да се видим.

— Аз също. И ви благодаря за поканата. Иначе нямаше да се включа в делегацията.

— Напразно. Вие винаги сте желан в Америка.

Рашид искаше да му каже, че и той е винаги желан в Саудитска Арабия, но в интерес на истината не беше.

— Много сте любезен.

— Само искам да подчертая, принц Рашид, че не подценявам значението и важността ви за Саудитска Арабия... Кралят може да е сърцето на страната ви, но вие сте душата. — Рос остана доволен от себе си. Беше репетирал тази реплика, докато не постигна съвършенство в драматизма.

Рашид се изуми. За пръв път американец го ласкаеше, а не го напътстваше и не се държеше надменно с него. Макар и да беше напълно съгласен с Рос, досега не беше споделял това с никого. Когато беше сам обаче, не минаваше и ден, в който той да не се олицетвори като душата и основите на саудитския народ. Може пък оценките за новия директор на Националното разузнаване да не бяха съвсем верни.

Слугите отново влязоха с прясно кафе и сладки, като отнесоха предишните, макар и да не бяха докоснати. Рашид направи знак на Рос да седне. Слугите тихо наляха две чаши с кафе и също толкова тихо се изнизаха от стаята.

Принцът повдигна робата си и седна на канапето точно срещу американеца. Рос си сложи сметана и захар в кафето и отпи от него.

— О, вие, арабите правите най-доброто кафе в света.

Рашид се усмихна, но си помисли: „Вярно е, но вие разваляте вкуса, като сипвате сметана и захар.“ Обаче каза само:

— Благодаря.

— Позволете да бъда искрен с вас, принц Мухамад.

— Разбира се. — Той се облегна назад.

— Единайсети септември беше нещастно събитие и за двете ни страни. Прибързани оценки и решения последваха трагедията... Някои от тези решения бяха, меко казано, погрешни и несправедливи.

Рашид не беше много приказлив, а когато общуваше с чуждестранни величия, беше направо безмълвен.

— Решението на моето правителство да настоява за свалянето ви като вътрешен министър също беше погрешно — продължи Рос. — За което искам да ви се извиня.

Арабинът отново беше сварен неподготвен. Отношенията му с американското правителство бяха толкова обтегнати след славните героични актове срещу тях, извършени на единайсети септември. Дори и в най-оптимистичните му мечти на него не би му хрумвало, че янките ще искат да поднесат извиненията си. Той бавно отпи от черното кафе и каза:

— Думите ви са много трогателни, директор Рос.

— Според мен те са доста закъснели и аз го казах на президента.

Рашид остана спокоен, но си каза: „Какво ли е намислил този американец?“ Колкото и праведен да беше принцът, той не се заблуждаваше, че едва ли е заслужил извиненията на янките.

— За да се сдобрят страните ни, трябва да разберем и да уважаваме различията на другия... особено когато става дума за религията — продължи Рос.

Рашид кимна и продължи да слуша как събеседникът му развива тезата за саудитско-американското приятелство. Този човек завладяваше с поведението и речта си. Харизматичен оратор, който беше на „ти“ с майсторството на красноречието. Принцът се сети, че Рос е бил сенатор, а на политиците изобщо не можеше да се вярва. След няколко секунди напълно в тона на разговора каза на Рос онова, което американецът желаше да чуе. А именно, че Америка е най-верният и най-важният съюзник на Саудитска Арабия и че двете държави трябва да продължат да се борят с тероризма. Рос предложи

някои идеи, повечето от които бяха банални, но спомена и нещо, което отново шокира Рашид. Той му каза, че според него Америка трябва в едногодишен срок да изтегли всичките си военни части от Кралството. Принцът искрено се развълнува и в този миг слугите съобщиха, че закуската е готова. Докато двамата мъже вървяха от библиотеката към трапезарията, Рашид хвана ръката на Рос с думите:

— Вие сте добър съюзник. Много вярно сте схванали как трябва да се борим с тези терористи. Никой от вашето правителство, с когото съм се срещал досега, не го е разбрал толкова точно.

Рос се впусна да обяснява надълго и нашироко това, което току-що беше изложил на принца. Когато седнаха на масата, Рашид беше толкова доволен и приятно изненадан, че реши да остане още един ден в Америка, за да опознае по-добре директора на Националното разузнаване. На масата говорещият пак беше предимно Рос. Той хвалеше храната, обслужването и робите на принца. Почти бяха привършили с яденето, когато Рашид погледна в очите събеседника си и изрече:

— Съжалявам за трагедията, която е сполетяла господин Рап.

Предварително си беше наумил да спомене за това по две причини. Първата — защото се надяваше да разбере повече подробности, и втората — за да отхвърли всякакви подозрения срещу себе си, като се престори на опечален от смъртта на Рап. След като поднесе съболезнованията си, той забеляза, че изражението на Рос се промени. Всъщност лицето му се изкриви така, все едно беше вкусил горчив грейпфрут. И тъй като усети, че нещо му убягва, той го попита:

— Какво има?

Рос се поколеба. Хапна от съомгата, а после бавно избърса със салфетката устата си. Вдигна очи към принца, хвърли салфетката на масата и отвърна:

— Ще ви разкрия една малка тайна. Така или иначе скоро ще научите. Мич Рап не е мъртъв.

47.

Рашид запази самообладание, което беше изненадващо дори за самия него. Присви очи, но не издаде смущението си.

— Моля?

— Той не е мъртъв. Жена му загина, но той оцеля.

— Но във вестниците и по телевизията... вчера и днес непрекъснато говорят, че е мъртъв.

— И грешат. — Рос се наведе напред и заговорнически посочи към прозореца: — Той се намира в тайна къща на ЦРУ недалеч оттук. Получи сериозни травми, но е жив.

— Защо правителството ви не го съобщи на медиите?

— Сложно е за обяснение, принц Мухамад. — Облегна се назад и дълбоко въздъхна. — Да кажем, че някои хора са на мнение, че експлозията не е била битов инцидент.

— Някой се е опитал да го убие?

— Така изглежда — отвърна Рос.

— Не ми звучите убедително.

— Този човек има много врагове. Не е трудно да си представим, че някой би желал смъртта му.

Рашид беше шокиран от тази новина, но не по-малко шокиран беше и че Рос също изглеждаше смутен от оцеляването на Рап. Затова реши да играе ва банк:

— Марк, вие май сте притеснен от тази работа с Мич Рап.

— Абсолютно.

— Мога ли да попитам защо?

Рос се замисли. Той беше дошъл тук да гради взаимоотношения, което нямаше да се случи, ако не говореше открито.

— Мич Рап е твърде опасен. Много е труден за контролиране. А сега, боя се, ще е напълно невъзможно да го озаптим.

— Мислите, че ще иска да отмъсти на убийците на неговата съпруга ли?

Директорът кимна.

— Не бих го винил, но не можем да му позволим да избива безразборно хора. Ще се отрази много негативно върху международния имидж на САЩ.

Рашид кимна в знак на съгласие.

— Намерили ли са някакви улики?

— Разполагаме с една незначителна разузнавателна информация, която ни навежда на ваш сънародник. Но уликите са толкова неубедителни, че дори не си спомням как се казваше той.

Принцът отчаяно се мъчеше да запази спокойствие.

— Какво е направил той?

— Изглежда е обявил награда за главата на Рап. Едва ли е първият обаче.

— Награда? Награда ли е било или фетва? — Познаваше няколко ислямски духовници, които бяха издали религиозни заповеди-фетви за смъртта на Рап. Нямаше представа обаче дали Рос разбира каква е разликата.

— Награда. Той е много богат.

Стомахът на принца се сви.

— Че защо един богат саудитец би желал смъртта на Мич Рап?

— Защото Рап е убил сина му миналата пролет в Афганистан по време на антитерористична операция.

За миг всичко пред Рашид заплува. С последни сили възвърна самообладанието си и каза на Рос:

— Дайте ми името на този човек и аз ще видя какво мога да открия за него. — В действителност вече знаеше името, но трябваше да продължи да се преструва. — Не е в ничий интерес подобни кучета на войната да се шляят отвързани и да причиняват такива проблеми.

— Не, не е.

Рашид остави салфетката си на масата. Двамата станаха и отидоха до вратата. Принцът леко докосна американеца по лакътя.

— Тези убийства трябва да спрат. Много е лошо и за двете страни.

— Съгласен съм.

— Давам ви честната си дума. Ако някой саудитец има пръст в това, ще бъде наказан заслужено. — Погледна в лицето директора на Националното разузнаване. — Но ви предупреждавам, Мич Рап не бива да се меси във вътрешните работи на Саудитска Арабия.

— Разбирам ви добре и вече говорих по този въпрос с президента.

— Добре.

Двамата продължиха към просторното антре, където чакаха хората на Рос.

— Ние имаме много красиви коне — каза Рос и се обърна към бодигардовете си: — Извинете ме, ще отида до тоалетната. Изчакайте ме на двора.

Личният секретар на принца се доближи и направи знак на групата да го последва.

Когато излязоха, Рашид бързо се върна в библиотеката. От спокойствието му не беше останало нищо. От прекрасно утрото се беше превърнало в катастрофално само за броени минути. По-скоро слънцето не би изгряло, отколкото Мич Рап да остави Саудитска Арабия на мира. Жена му беше мъртва, а той — жив. По-лошо не можеше и да бъде. Рашид влетя в библиотеката и затръшна вратите след себе си. Вътре със скръстени ръце и наведена глава крачеше напред-назад Таиб. На бюрото до отворено куфарче лежаха чифт слушалки. Завесите бяха спуснати.

— Чу ли всичко? — попита го Рашид.

— Да.

— Възможно ли е да е клопка? Да ме проверят дали имам пръст в това?

— Възможно е, но се съмнявам.

— Какво ме съветваш да предприема?

— Германецът трябва да умре веднага.

— Погрижи се.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но се налага животът на Саид Ахмед Абдула също да прекъсне преждевременно.

Саид беше най-старият и най-близък приятел на Рашид. Верен ухабит и добър мъж, той никога не би го изоставил.

— Не. Нали чу Рос? Няма категорични доказателства. Ако американците решат да преследват всеки, който е пожелал смъртта на Мич Рап, ще трябва да се разправят с милиони.

— Но в случая са познали.

— Довечера ще се върна в Кралството и ще се погрижа за Саид. Той няма да ни създава неприятности. Американците няма да могат да

докажат нищо.

— На Мич Рап няма да му трябват доказателства — отвърна Таиб. — Той ще започне да ни избива и да ни измъчва един по един, докато не разбере кой стои зад експлозията.

— Рос каза, че президентът му е наредил да не се бърка.

— Рап никога не се е подчинявал на заповеди. Щом жена му е мъртва, никой не може да го спре.

— Тогава той трябва да умре — отсече ядосано Рашид.

Таиб кимна.

— Знам за два тайни адреса на ЦРУ във Вирджиния. Единият е много близо. Помагах им да разпитват няколко пленници след единайсети септември. Тези обекти са добре фортифицирани, но слабо охранявани.

— Искам да умре — просъска принцът.

— Ще ни струва много пари и ще вдигнем доста шум.

— Не ме интересува. Важното е само Рап да умре и да не могат да ни обвинят за това.

— Аз ще се погрижа за него.

48.

ВЕНЕЦИЯ, ИТАЛИЯ

Новината за възкръсването на Рап мина по медиите, без да привлече голямо внимание. Първо я пуснаха в новинарската лента — онзи дразнещ поток от думи, който течеше в долната част на екрана на новинарските денонощни канали. Разузнавателните служби не си го признаваха, но те черпеха голяма част от необходимата им информация именно от новинарските канали. Хората, чиято задача беше да следят тези канали, веднага се стреснаха и си отбелязаха, че Мич Рап е жив. Телефоните веднага загоряха, между секретните централи, пресичайки границите за минути, полетяха електронни писма. Международната разузнавателна общност се състоеше от рицари на плаща и кинжала, аналитици и агенти, които имаха нещо общо — професията им беше уникална. Задачата на всяка от организациите беше да събира и да разпространява информация не само в собствената си държава, но и сред съюзниците. Рап беше легенда в техния свят, почитан и уважаван еднакво от приятели и от врагове. Той беше един от малцината, започнали кариерата си като редови оперативни офицери и издигнали се до върха на йерархията.

Вестта за смъртта му беше приета със смесени чувства. Някои смятаха кончината му за неизбежна — никой не можеше така открито да води война срещу религиозни фанатици и да остане невредим. Онези, които бяха идеологически опоненти на доктрината и методите на Рап, а те бяха малцина, посрещнаха смъртта му с радост. Повечето обаче бяха натъжени. Той беше един от тях и неговата гибел служеше да им напомни колко опасна професия са си избрали. Случилото се имаше и допълнителен аспект, който подобно на гузната им съвест измъчваше повечето от тях. Жената на Рап беше загинала, а в техния занаят съществуваше неписано правило, че членовете на семейството са табу и не бива да се пипат. Който и да беше вдигнал мерника на Рап, беше отишъл твърде далеч. Така че, когато се разбра, че той е още жив,

повечето от тези мъже и жени на невидимия фронт тайно, а някои от тях и не толкова тайно, изразиха надежда Рап рано или късно да накара убийците да си платят.

Като бивш офицер от ЩАЗИ и настоящ шпионин на свободна практика Ерих Абел продължаваше да поддържа връзки със старото братство и в интерес на истината остана твърде изненадан да чуе, че Рап още е жив. Денят му беше започнал обещаващо. Той беше направил още една дълга разходка, този път през квартала „Кастело“. По пътя се спря в Кампо Санта Мария Формоза, за да закуси, а после продължи по тесните улички. Откри две малки галерии, в които имаше интересни неща. Те бяха достатъчно отдалечени от главния път, което означаваше, че ще съумее да се спазари за добра цена. Вече планираше как да похарчи парите си. Щеше да си купи малка вила в Южна Франция и да запази имота си в Цюрих. Имотът му във Виена щеше да бъде обявен за продан, а офиса му закрит. Във Виена имаше прекалено много саудитци, а беше време окончателно да скъса с тях. Бизнесът с тези хора беше печеливш, но той не можеше вече да се довери на Рашид. Този луд беше повел джихад с неверниците и би жертвал всекиго за каузата освен себе си.

Абел обаче беше взел това решение, преди да разбере, че Рап е жив. Тъкмо се връщаше към хотела в късния следобед след поредната обиколка на художествени галерии, когато си включи телефона, за да провери съобщенията. По съображения за сигурност и за да не го безпокоят, държеше телефона изключен и го пускаше само няколко пъти дневно. Веднага разбра, че нещо се е случило, когато на екрана се изписа, че има единайсет непрослушани съобщения и шестнайсет писма на електронната поща. Първите четири бяха от секретарката му във Виена, която му изреждаше хората, които са го търсили — почти всичките бяха саудитци. Петото съобщение беше от Саид Ахмед Абдула и то не беше никак благозвучно. С неговия силен акцент на английски той настояваше работата да бъде свършена докрай или да му върне двайсет и двата милиона долара. Явно този човек не си спомняше как Абел го беше предупредил, че половината от парите не се връщат. Шестото обаждане беше от личния секретар на принц Мухамад бен Рашид, а след него и от още няколко души. С писмата положението беше горе-долу същото. Когато Абел се качи в мансардата си, макар и с нежелание, най-накрая стигна до извода, че

Рап наистина е жив. Не разбираше как е оцелял, но не го и интересуваше. Реалността беше следната — Рап беше жив и здрав, а светът на Абел беше тотално помрачен.

В едно от съобщенията си Абдула заявяваше, че работата трябва да се довърши. Абел помисли върху подобна възможност. Да нападнеш Рап, когато той не очаква, беше едно, а сега, след като вече беше нащрек, беше съвсем друго и напълно изключено. Дори преди до него да достигне пагубната вест, Абел знаеше, че не може да има доверие на принц Рашид. Затова и в момента се намираше във Венеция, отседнал в петзвезден хотел под фалшива самоличност, и затова плащаше за всичко в брой. Сега, след като работата беше оплескана, Рашид ще иска да му затвори устата. Абел започна да прибира багажа в куфара си и да размишлява за колко време саудитците ще надушат следите му. Тяхното разузнаване работеше добре вътре в Кралството, но зад граница бяха мудни. Рашид трябваше да наеме човек като самия Абел, което щеше да отнеме време.

Абел затвори куфара. Отиде до големия прозорец точно когато поредният круизен кораб минаваше по Канале ди Сан Марко. Безчет редици от безлични хора се бяха наредили на палубите да снимат с фотоапаратите, да ръкомахат и да гледат. Корабът беше огромен. Хрумна му, че на такъв лайнер е много лесно да изчезне. Щеше да се смеси с тълпите от туристи, събрани от цял свят. Разведен мъж, който се е записал на екскурзията, за да забрави за неуспешния си брак. Беше използвал тази легенда и преди и дори и в момента се подвизаваше като такъв. С това извинение беше платил за стаята в брой. Беше обяснил на управителя на хотела, че преживява тежък развод и е решил по-скоро да обиколи Европа, без да се лишава от нищо, отколкото да даде на бившата си жена и цент. Нейните адвокати обаче били по петите му и за да се скрие от тях, трябвало да спазва известна дискретност.

Абел се вторачи за минута в телефона и го включи. Набра номера на личната си секретарка и зачака. След осмото позвъняване се включи гласовата поща. „Грета, Ерих е. Помниш ли онова, за което говорихме? Е, реших да удължа почивката си. Ако ти се наложи да ме потърсиш, знаеш как да ме намериш. Чао.“ „Да удължа почивката си“ си беше предупреждение. Тя не трябваше да ходи в офиса, докато не ѝ съобщи, че е безопасно да се върне на работа. През това време щяха да ѝ

изплатят наведнъж заплатите за шест месеца. Тя щеше да предположи, че му се е случило нещо, и да си потърси друга работа.

Абел бързо провери електронната си поща и реши да изпрати съобщение. Извади адреса на убийците и се зае с писането. „Вие се провалихте. Довършете работата или ми върнете парите.“ Не си направи труда да посочи име накрая.

Написа на хартия кратка бележка и я пъхна в плик заедно с хиляда евро. Грабна куфара си и тръгна към асансьора. На рецепцията каза, че иска да види управителя. Миг по-късно се появи и Нико. Той хвърли поглед към куфара и изненадан попита:

— Толкова скоро ни напускате?

Абел намести очилата си и тихо отвърна:

— Боя са, че адвокатите са ме надушили. — Подаде плика на управителя и добави: — След няколко седмици ще се опитам да се върна. Оставих ви номера си плюс щедър хонорар в благодарност за вашето разбиране.

Мъжът притисна плика към гърдите си.

— О, много сте любезен.

Абел се доближи до него.

— Обадете ми се, ако някой дойде да ме търси.

Управителят му намигна.

— Непременно.

Абел избута черния куфар на колелца през вратата на хотела и се огледа за водни таксита. Пиколото му се притече на помощ и той му даде тлъст бакшиш.

— Летище „Марко Поло“ — каза на шофьора.

Седна на една от дългите, покрити с винил седалки и отново взе да размишлява как да действа. Щеше да отиде до летището, но нямаше да се качи на самолет. От терминала щеше да вземе друго такси до пристанището, където щеше да си купи билет за един от онези плаващи градове. Там щеше да направи всичко възможно да се слее с тълпата.

49.

МОНТЕРЕЙ, МЕКСИКО

Пътуването от Индианаполис до мексиканската граница продължи деветнайсет часа. Спряха само да вечерят и да поспят близо до езерото Тексома в Оклахома. На различни места изхвърлиха пистолета, пушката и патроните. С нито едно от тези оръжия не беше убит човек и беше изключено да ги свържат с Гулд, но не си заслужаваше да поемат риска да пресекат границата с тях. През цялото време шофира той и въпреки раздразнението му от депресията на Клаудия, продължи да ѝ се извинява и да изразява съжаление за загиналата жена. В действителност изобщо не му пукаше за съпругата на Рап. Знаеше, че е доста грубо и че мнозина, включително и жената, която носеше неговото дете, биха го сметнали за чудовище. Уви, такава беше естеството на неговата работа.

За да оцелява в този бизнес, трябваше да подхожда към работата с аналитична безпристрастност, да се съсредоточава единствено върху успеха. В началото беше сравнително лесно. Мъжете, които убиваше, също не бяха светци. Тяхното престъпно и понякога жестоко поведение му позволяваше да натиска спусъка без угризения. Но когато започнаха да идват по-важни и по-печеливши поръчки, границите на морала се разминаха. Кой можеше да каже със сигурност коя страна е права и коя не е? Тогава Гулд си измисли оправданието, че всеки от играчите по собствено желание е влязъл в играта, като напълно е разбирал с какви рискове е съпроводено това. Това „рационално“ обяснение го насочи по пътеката на двойните етични стандарти. Рап напълно си даваше сметка за рисковете на неговата професия и логично беше и съпругата му да го знае.

Второстепенните фигури в тези операции, като например бодигардовете и съпрузите, бяха сложили главите си в торбата, знаейки с кого се свързват. Или поне би трябвало да го знаят. Нямахте ли да е по-добре, ако жената на Рап беше оцеляла? Да, но Гулд искрено

беше убеден, че е сторил всичко, за да запази живота ѝ. В края на краищата обаче неговата мишена не беше Ана Райли. Луи разбираше, че заради сегашното ѝ емоционално състояние е глупаво да спори с Клаудия по този въпрос. Той неведнъж се беше притеснявал, че тя няма да може да преживее спокойно евентуално кръвопролитие, и затова беше направил всичко, за да я предпази от подобна гледка. Досега Клаудия го беше виждала да убива само един човек, и то при самозащита. Беше в средата на деветдесетте години, малко след разпадането на Съветския съюз. Новобогаташите и престъпните барони си поделяха останките от великата държава и убиваха всеки, който им се изпречеше на пътя. Политици, журналисти, бизнесмени биваха принасяни в жертва. Именно там беше дебютът на Гулд и там той успя да си създаде име. Работа имаше много и се плащаше добре. Гулд току-що беше убил един мъж в хотелския му апартамент и излизаше от фойето, когато се задейства алармата. Побърканите руски бодигардове тутакси извадиха оръжията си и се опитаха да блокират цялата сграда. Наложиха се да се измъкне със стрелба и когато се добра до улицата, там го чакаше последният руснак. За щастие обаче се оказа лош стрелец. Руснакът изстреля дълъг откос със своето узи. Куршумите обаче минаха прекалено високо. Гулд стреля само веднъж със своя пистолет със заглушител и уцели мъжа в лицето. Той се просна на земята точно пред Клаудия, която го чакаше в колата.

Клаудия беше разбрала нагледно необходимостта да убиваш, за да не бъдеш убит. Дори правиха страстен секс същата вечер. Но онова беше различно. Гулд подозираше, че тя е видяла себе си в жената на Рап. Дали пък не го беше отъждествила и него със самия Рап? Вероятно беше направила някакъв извратен фройдистки паралел между двете семейни двойки. Деветнайсет часа мълчаливо пътуване дават достатъчно свобода на въображението.

Стигнаха границата по време на сутрешния час пик и минаха бързо митническия контрол. Бяха просто мъж и жена с миниван, тръгнали към Мексико. Ако пътуваха от Мексико за Америка, щяха да ги проверят по-щателно. Гулд се отпусна почти веднага след това, а Клаудия се усмихна за пръв път от няколко дни. Смъкнаха стъклата на прозорците, хванаха се за ръце и пушнаха радиото. Пътят до Монтерей беше лесен. Гулд следваше знаците до летището, където оставиха минивана на пълния паркинг. Преди да излезе, остави ключовете на

стартера и стъклото на шофьорската врата смъкнато. Взеха си раниците и влязоха в сградата на летището. Гулд купи два билета от гишетото на авиокомпания „Мехикана“ от Монтерей до Зиуатанехо през Мексико Сити. Имаха малко повече от два часа до полета. След като минаха през контрола за сигурност, те откриха кафене, в което имаше достъп до безжичен Интернет. Най-накрая можеха да се отпуснат и да си починат. Гулд си поръча „Маргарита“, а Клаудия включи лаптопа и се зае да проверява електронната поща.

Барманът и сервитьорката гледаха някаква странна игра по телевизията. Гулд трябваше да им махне с ръка, за да си поръча второ питие. Клаудия поиска само бутилка вода. Още нямаше пладне и, изглежда, никой, включително и пътниците, не бързаше за никъде. Гулд започна да усеща ефекта на текилата, когато забеляза нещо нередно. Обърна се към Клаудия — тя беше заровила лицето си в дланите и клатеше глава.

— Какво има?

— Не мога да повярвам — промърмори изпод дланите.

— Какво?

Тя обърна лаптопа с екрана към него, за да може да прочете писмото.

— От германеца е.

Гулд го прочете и лицето му се изкриви.

— Глупости. „Довършете работата или ми върнете парите.“ Какво, по дяволите, си мисли той?

— Според мен е доста очевидно.

Гулд продължи да говори тихо, но гласът му стана напрегнат:

— Задачата е изпълнена.

Клаудия бързо завъртя лаптопа към себе си и пръстите ѝ затанцуваха по клавишите. Само секунди по-късно се зачете в Интернет страницата на „Вашингтон Поуст“. Бързо намери каквото търсеше. Обърна компютъра отново към него и му посочи следното заглавие: „РАП ЖИВ СЛЕД ЕКСПЛОЗИЯТА“.

— Не мога да повярвам — каза Гулд. — Това е някакъв номер. Потърси друг източник.

Клаудия прерови няколко вестника един след друг. Във всичките тази новина беше една от водещите. Предложи му да провери съобщенията на телефона. Имаше три. Първото беше от баща му,

който го викаше за някаква среща на фамилията. Гулд не го прослуша докрай и го изтри. Следващото беше от германеца. Гласът му беше спокоен, но той упорито настояваше на своето. Третото и последното беше от Петров, който казваше, че бил поставен в много затруднено положение. Понеже ги беше препоръчал на германеца, сега репутацията му била пострадала. Накрая завършваше с думите, че противно на това, което вероятно си е помислил Гулд, случилото се не е блъф на американците. Рап бил съвсем жив и ако Гулд също искал да остане жив, по-добре било да предприеме необходимите мерки.

Гулд изключи телефона и стана от масата. Прокара пръсти през косата си, пристъпи първо надясно, после наляво.

— Как, по дяволите, е могло да се случи? — измърмори. После се обърна към Клаудия: — Та аз бях там. Видях как цялата къща литна във въздуха. И знам кой беше вътре.

Тя посочи екрана.

— Тук пише, че ръката му и няколко ребра са счупени. Експлозията го е изхвърлила във водата, където бил изваден от някакъв рибар, който видял всичко.

— Мамка му. — Той се обърна към изхода. — Не мога да повярвам. Взимай си багажа и да се махаме оттук.

Клаудия не помръдна. Отправи му леден поглед и нареди:

— Седни си на мястото.

— Какво?

— Чу ме много добре. Седни си на мястото веднага.

Гулд отказа да седне.

— Къде ще отидеш? — попита го тя.

— Ще се върна — отвърна й. — Трябва да се върнем и да довършим работата.

— Не, няма да се върнем. Вече приключихме. Парите са у нас и вече можем да се оттеглим.

— Не. — Той поклати глава. — Трябва да се върнем и да довършим започнатото.

— Защо?

— Защото така е редно.

— Така е редно — имитира го подигравателно. — Не мислиш ли, че е малко късно за подобни неща?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти уби невинна жена, а сега говориш какво било редно и какво не. — Тя свъси вежди и поклати невярващо глава. — До такава степен ли си си изгубил ума, че да се правиш на благородник?... И си мислиш, че редно и нередно, честно и нечестно имат някакво отношение към теб? — После през стиснати устни процеди: — Та ние убиваме хора.

— Знам с какво се занимаваме, но ние имаме принципи, които трябва да спазваме.

— Имахме принципи. Вече сме извън бизнеса. Какво ще се промени? Вече сме в пенсия. Ти ми обеща. Ще създаваме семейство.

— Те ще ни търсят.

Клаудия се изсмя.

— Няма да знаят къде да търсят. Не знаят нищо за нас, а ние знаем всичко за тях. Достатъчно е да му пратим едно-единствено съобщение да ни остави на мира или ще му видим сметката.

Гулд поклати глава.

— Не знаеш какво говориш.

Клаудия го погледна с любопитство.

— Добре. Ще постъпим както е редно. Ще върнем парите.

— Не... ще довършим работата.

— Всичко е заради него, нали?

— Заради кого?

— Заради Рап. Искаш да докажеш, че си по-добър от него.

— Опаковай си багажа. Тръгваме.

— Ти изобщо нямаше намерение да зарязваш този бизнес, нали?
— гневно го попита тя. — Върви. — Посочи му вратата. — Тъкмо няма да ти пречим — аз и детето ти.

Гулд нарами раницата и я изгледа ядосано.

— Първо ще свърша с това, а после ще се върна при теб.

— Не си прави труда. Не мисля, че ще искам да те видя отново.

От думите ѝ го заболя.

— Ами бебето?

— Мисля, че на бебето ще му бъде по-добре без теб.

Гулд никога не се беше чувствал така наранен през живота си, но беше твърде горд да го признае. Затова само ѝ обърна гръб и излезе.

50.

АЛЕКСАНДРИЯ, ВИРДЖИНИЯ

Колата, черно „Инфинити Кю 35“, принадлежеше на приятел на един от служителите от посолството. Беше малко тясна за високия метър и осемдесет и седем Таиб, но отговаряше идеално на мисията му. Колата го чакаше на паркинг на няколко пресечки от киносалона. Таиб и трима други служители на посолството я бяха оставили там петнайсет минути преди да започне филмът и се бяха наредили на опашката за билети, пуканки и освежителни напитки. Трийсет минути след началото на филма на Таиб му подадоха ключовете и листче хартия. Той излезе от салона под предлог, че отива до тоалетната, и повече не се върна.

Американското и саудитското правителства имаха неофициално споразумение да не се шпионират едни други. Таиб, както и всеки друг сериозен офицер от разузнаването, добре разбираше, че е наивно да се вярва в подобно споразумение. Той изискваше от хората си да държат под око служителите на американското разузнаване, когато те идваха в Саудитска Арабия. Навярно и американците постъпваха по същия начин с неговите колеги, независимо че американците бяха загрижени много повече да не обидят саудитското кралско семейство, отколкото саудитците за американците.

От тази операция зависеше много, за да си позволи да претупа нещата. Затова обикаля из улиците повече от час, за да е сигурен, че никой не го следи. Накрая, в 9.47 часа потегли към мястото на срещата. Досега беше прибягвал до услугите на този човек само веднъж. И той беше оправдал очакванията му. Един саудитски поданик беше арестуван във Вирджиния и срещу него беше повдигнато обвинение за контрабанда на хероин за десет милиона долара. Саудитецът чакаше съдебния процес във федерален затвор, когато до Таиб стигна мълвата, че той е готов да сключи сделка с федералните прокурори. В замяна на по-малка присъда този човек беше съгласен да даде доказателства, че

саудитското разузнаване пряко е подпомагало със средства подготовката на „Ал Кайда“ за атаките на единайсети септември. Обвинения, подкрепяни само от показанията на един наркотрафикант, едва ли биха издържали в съда, но този човек беше един от подчинените на Таиб офицери. Той знаеше прекалено много и щеше да нанесе големи поразии, ако проговореше пред американците. Когато Таиб уведоми за това принц Мухамад бен Рашид, принцът даде ясни инструкции какво трябва да се направи.

Най-полезното качество на Таиб беше неговата находчивост. В младостта си той беше жесток и груб. Освен че от време на време се счепкваше с братята и братовчедите си, рядко повишаваше глас. За него беше характерно изключителното спокойствие и самообладание. Дори на футболното игрище, където ръстът и бързината му биха накарали всички да се боят от него. Беше израснал в Рияд, град с около три милиона жители и в който престъпността беше рядко явление като дъжда. Но той разбра защо саудитците спазват толкова стриктно законите едва когато започна да работи в разузнавателната служба. Законите в Саудитска Арабия бяха изключително жестоки. Полицията измъкваше признания чрез бой и изтезания, съдиите рядко се отнасяха милостиво към съдените, а затворите бяха под всякаква критика.

И в Саудитска Арабия, и в Съединените щати затворите бяха много опасно място, но по различни причини. В Саудитска Арабия затворникът трябваше да се пази и бои най-вече от пазачите, а в САЩ — от другите затворници. Таиб го знаеше, тъй като беше участвал в секретна програма за американски затворници. Години наред мюсюлманските благотворителни организации подпомагаха с пари, други средства и напътствия затворниците в САЩ, приели ислямската вяра зад решетките. Това, което повечето хора не знаеха, беше, че служители от саудитското разузнаване тайно се интересуваха от тези нови правоверни с надеждата, че ако се наложи, те ще се присъединят към тях в борбата. Тези мъже бяха следени след пускането им от затвора и насочвани право към джамиите, където продължаваше индоктринацията им в ухабитския ислям.

По време на среща с представител на една от тези благотворителни организации Таиб научи за група, наречена „Мара Салватруча“ или МС-13. Броят на затворниците в Щатите нарастваше главно за сметка на испаноезичните. Таиб не разбираше защо за две

години, откакто беше започнала програмата, не можеха да вербуват за каузата си нито един испаноезичен мъж. Човекът от благотворителната организация му обясни, че испаноговорящите в затвора изповядват предимно католическата вяра и че са много организирани и изключително брутални. И посочи два случая, в които афроамерикански мюсюлмани са били пребити до смърт, защото са се опитали да насочат към исляма членове на бандата МС-13. Таиб направи проучване и откри, че ФБР ги смята за заплаха номер едно като организирана престъпна група. МС-13 беше създадена в Салвадор и се беше разпространила из цяла Америка като злокачествен рак. Извън Ню Йорк най-силните позиции на бандата бяха във Вашингтон и областта.

Най-трудната част беше да се свърже с групата. Като повечето улични банди и те имаха свои неофициални отличителни знаци и униформи. Предпочитаха спортните блузи и якета. Синьото и бялото бяха цветовете на бандата — също като на салвадорското знаме. Обичаха номерата 13, 67 и 76. Татуировките им бяха големи, членовете ходеха късо подстригани. Таиб откри, че имат силно присъствие в Александрия и Феърфакс, щата Вирджиния. Тъй като нямаше време за губене, налагаше се да рискува. Отиде с колата в един от кварталите с лоша слава на Александрия и намери двама младежи, застанали до автосервиз. Единият носеше горнище с надпис „Северна Каролина“, а другият — с надпис „Мичигански университет“. Номерата на горницата съвпадаха с образа на бандата, както и късо подстриганите коси, и татуировките. Таиб спря до тях, но не слезе от колата. Само им подаде плик. В него имаше десет хиляди долара и телефонен номер. Той им каза да предадат плика на техния шеф. Само час след срещата беше потърсен по телефона и се срещна с местния гангстерски водач. Още пари смениха собственика си и сделката беше сключена. Бившият подчинен на Таиб беше открит мъртъв в килията още на следващия ден. Когато отново се срещна с гангстера, за да му плати остатъка от парите, Таиб намекна, че може да прибегне към услугите му отново. Онзи веднага се съгласи и му даде име и номер, на който да го търси.

В момента Таиб се намираше в същата тази част на Александрия и се канеше да се срещне с Анибал Кастильо. Когато днес саудитецът му се обади, Кастильо поиска номера му и сам го потърси, но от друг телефон. Таиб спря на паркинга пред автосервиза и слезе от колата. На

стената на сградата беше подпряна стара задна седалка от автомобил. На нея седяха двама мъже, а от двете им страни стоеше по още един. Сградата беше боядисана в светлосиньо, бяло и сребристо. Въпреки хладната вечер момчетата бяха само по шорти и горница без ръкави. Ръцете и вратовете им бяха покрити с татуировки. Таиб беше въоръжен, но не се заблуждаваше как ще се развият събитията, ако се стигнеше до насилие. Тук беше сам. Извади куфарчето си от багажника и влезе в сградата, без с нищо да покаже, че е забелязал четиримата мъже.

В малката чакалня имаше още четирима мъже. Те бяха препасали големи пистолети, а един от тях небрежно беше опрял на рамото си пушка с рязана цев. Във въздуха миришеше на застояло — телесна миризма, примесена с миризмата на цигарен дим. Таиб се спря. Беше облечен с джинси, бяла риза и син блейзър. Носеше четирийсет и пет калибровия си пистолет в кобур на дясното бедро. Единият от мъжете забеляза, че е въоръжен, и протегна ръка с дланта нагоре. Таиб му подаде пистолета. Изобщо не се опита да го задържи. Зад него се приближи друг и го претърси. Трети, с татуировка „МС-13“ с готически букви на челото, взе куфарчето му и му кимна да го последва. Двамата продължиха навътре из сервиза. Дори в този късен час всички боксове бяха пълни с коли, върху които се работеше.

Почти в дъното на гаража започваше коридор, който водеше към тоалетната и задния изход. Таиб забеляза набит мъж, стиснал с дебелиите си и покрити с татуировки пръсти черен картечен пистолет. Спряха пред стоманена врата. Придружаващият го гангстер почука по вратата с пистолета на Таиб. Отвътре се чу шумът от метално резе и вратата се отвори. Една от стените беше почти изцяло покрита от широк телевизор с плазмен екран. Двама мъже, седнали в удобни кожени столове, играеха видеоигри. Зад единственото бюро в стаята с гръб към тях седеше трети мъж и говореше по телефона на испански. Той бавно се обърна и Таиб разпозна в него Анибал Кастильо.

— Здравей, стари ми приятелю — поздрави го Кастильо. — Ти се върна. — Той не си направи труда да стане.

— Да — отвърна арабинът.

— Какво мога да сторя за теб?

Саудитецът огледа стаята.

— Можем ли да говорим насаме?

Мъжът, който го беше придружил, остави куфарчето на бюрото на шефа си. Кастильо хвърли поглед към него.

— Залючено ли е? — попита.

— Да — отговори Таиб.

Кастильо му направи знак да го отвори. Саудитецът завъртя куфарчето към себе си и набра цифровата комбинация. После освободи ключалките и отвори капака. Вътре имаше хартиен плик, мобилен телефон и акуратно подредени купюри от стодоларови банкноти. Бандитът отмести плика и съсредоточи вниманието си върху парите. Когато ги преброи, свъси вежди. След дълга пауза кимна на хората си да излязат. Те се подчиниха безмълвно. Кастильо покани Таиб да седне.

— Сто хиляди?

Той кимна.

— Явно много искаш някой да умре.

— Така е.

— Кой?

Таиб взе плика и извади от него снимката на Рап.

— Познаваш ли го?

Кастильо поклати глава, а арабинът благослови наум Аллах.

— Той е пазен от федералните власти в една къща недалеч оттук.

— И искаш да го убия?

— Да.

— Какво е направил?

Таиб поклати глава.

Кастильо се ухили.

— Чудесно... Ще ти струва по-скъпо.

— Преди да продължим, искам да си изясним нещо. Добре ли са въоръжени хората ти?

Кастильо се изсмя.

— По-добре и от полицията. Гарантирам ти.

— Експлозиви?

Салвадорецът кимна.

— Какви?

— Малко С-4, ръчни гранати... мамка му, имаме дори противопехотни мини.

— Ръчни гранатомети?

— РПГ-та... разбира се. Имаме достатъчно.

Таиб остана доволен.

— Предполагам, че за вас няма да е проблем убийството на федерални агенти?

— Никакъв. Но това доста ще качи цената. — Кастильо постави длани върху куфарчето. — Не съм сигурен дали тези ще покрият само разходите.

— Донесох парите само за да ти покажа, че съм сериозен.

— Е, сега вниманието ми е насочено изцяло към теб.

— Първо ще ти кажа какъв е планът, а после ще обсъдим и цената.

Двамата се изправиха и Таиб извади няколко спътникови фотографии от плика, както и карта на местността. Посочи оградата и разясни в подробности каква е охраната по периметъра на обекта.

— Колко души пазят отвън? — попита салвадорецът.

— Обикновено четирима.

— А вътре?

— Не знам. Вероятно поне двама плюс мъжа, когото искам да убиете. Най-трудното ще е да влезете в къщата.

— Четирима пазачи са фасулска работа.

— Не от тях се притеснявам. Къщата е с повишена степен на защита... армирани врати... бронирани стъкла на прозорците... ще трябва да използвате експлозиви. Ще трябва да ги ударите с целия си арсенал. Започнете с РПГ и ако те не подействат, използвайте С-4. Изгорете цялата къща, ако трябва... не ми пука.

Кастильо се усмихна.

— Ами полицията? Ще вдигнем доста шум.

Таиб беше очаквал този въпрос.

— Аз ще се заема с полицията. Вие се погрижете за къщата. За мен е без значение колко души ще убиете... само се постарайте този мъж да умре. — Вдигна снимката на Рап пред лицето на салвадореца.

— Бих го убил със собствените си ръце, ако цената е добра.

51.

КОНСПИРАТИВНА КЪЩА НА ЦРУ, ВИРДЖИНИЯ

Физическите травми и душевният гняв водеха до други проблеми, всеки един от които не приличаше по нищо на останалите. Физическата травма обездвижва човека, докато психичната го лишава от чувството за страх заедно с желанието му да продължи да живее. Взети поотделно, и двата типа проблеми са достатъчно мъчителни, но събрани заедно, те оказват опустошителен ефект върху характера на човека. Последните два дни бяха най-лошите в живота на Рап. Той се мятеше непрекъснато между отчаянието и желанието да отмъсти. Колкото и да искаше да излезе от тази къща и да се впусне в лов, толкова силна беше и несигурността му за бъдещето. Физически се нуждаеше от възстановяване, но душевно беше развалина. Действал години наред сам, в уединение, Рап владееше майсторски изкуството на самооценката. Кипящата омраза, която напираше вътре в него към убийците на Ана, щеше да го заведе дори накрай света, за да ги открие. И макар да разбираше добре необходимостта от мотивацията, той също така добре си даваше сметка за опасността да се оставиш чувствата да те ръководят. Подобна грешка караше хората да поемат глупави рискове, които изобщо не оправдаваха целта. Трябваше да подходи максимално трезво и мъдро. Понякога беше необходимо да се упражни брутално насилие, но понякога трябваше ясно да се прави разграничение и да не се престъпва чертата.

Скоро тялото му щеше да оздравее. И преди беше раняван, и то много по-тежко. Основното притеснение беше съзнанието и душата му. Никога досега не се беше страхувал така да остане сам с мислите си. Черната бездънна дупка, в каквата се беше превърнал животът му, го ужасяваше. Беше ставал свидетел и беше вършил ужасни неща, но нищо не можеше да го изкара равновесие както смъртта на жена му. Беше се стигнало дотам, че сам поиска да му дадат успокоителни.

Само така можеше да изключи съзнанието си, да избяга от ужаса на нейната гибел и на безкрайните „ако“.

Но когато се събуди, всичко се върна като потоп. Отново го разтърсиха колебания и чувства, вариращи от омраза до отчаяние. В един миг се кълнеше, че няма да се спре пред нищо, докато не отмъсти за смъртта ѝ и не накара негодниците да си платят. В следващия миг се свиваше в агонизираща мъка, копнеещ да докосне отново лицето ѝ. И тогава дойде неизбежното — започна да обвинява себе си за смъртта ѝ. Емоционалната нестабилност, парализата и неспособността му да осмисли логически събитията — ето какво го безпокоеше най-много. Ако не успееше да овладее чувствата си, щеше да се провали. Провал в неговия случай беше неприемлив. Само мисълта, че ще се измъкнат безнаказано, че колкото по-дълго седи затворен в тази стая, толкова по-вероятно беше убийците да изчезнат, го спираше да се потопи в бездната на мрака и депресията. В крайна сметка обаче мисълта за това колко жалък изглежда, свит на кревата и хленчещ, го подтикна да захвърли чаршафите, да стисне зъби и да преодолее болките, да свали краката си и да стъпи на пода.

Но щом се изправи, силна болка прониза слепоочието му. Навярно беше от успокоителните. Време беше да извърши обстоен оглед. Беше с шорти. Откъде ли се бяха взели? А, да, вярно, той вече нямаше никакви дрехи. Къщата, колата, всичките му вещи, всичко беше хвъркнало във въздуха и изгоряло. Сигурно и кучето му Шърли беше загинало. В сравнение с мъката по Ана загубата на домашния любимец беше дреболия. Огледа тъмнопурпурната синина на дясното си бедро и малките белези от хирургическата интервенция върху лявото коляно. Бедрото изглеждаше много по-зле от коляното. Счупената дясна ръка не го болеше, за разлика от ребрата. Стана от леглото. Първата крачка беше несигурна. Лявото му коляно беше заздравяло по-рано отколкото очакваше. На вратата беше закачен халат, и той доуца и го взе.

Бавно слезе по стълбите и осъзна, че десният му крак определено е в по-лоша форма от левия. Спря се до външната врата и погледна през прозореца. Небето беше сиво и наоколо не се виждаше жива душа. На стената имаше огледало и той се обърна, за да се огледа. Гъстата му черна коса беше разрошена, а лицето му — покрито с четина. В цялата къща беше необичайно тихо. Рап, свикнал да бъде

сам, сега почувства необходимост да бъде сред хора. Искаше информация. Искаше да разбере какво се случва. С усилие стигна до кухнята. Краката му започваха да го държат по-добре. Часовникът на микровълновата фурна показваше 9.53 часа сутринта. В шкафа намери чаша и си наля кафе.

Забеляза някакво движение. Добра се до мивката и погледна през прозореца. Във вътрешния двор седяха двама души. Айрини Кенеди беше с осемгодишния си син Томи. Момчето се беше прегърбило на стола и изглеждаше отегчено. Майка му говореше по телефона. Рап си пое дълбоко въздух и бавно издиша. Томи му беше като племенник. Момчето обожаваше Ана. Рап внезапно се почувства глупаво, че разсъждава толкова егоистично. Ана щеше да липсва на много хора.

Остави чашата на масата и отиде до вратата. Натисна дръжката и дръпна вратата, но тя не се отвори. Спомни си, че се намира в охраняван обект на ЦРУ. Също като в неговата къща и в тази рамките на вратите бяха подсилени и направени така, че да се отварят само навън. Бутна вратата и пристъпи на площадката. Завърза си халата и бавно тръгна към тях. Томи го забеляза и престана да се върти на стола. Изправи се, но се поколеба. Кенеди се обърна настрана и каза на някого, че трябва да върви. Рап забеляза движение отляво и отдясно и се обърна последователно в двете посоки. Двама от бодигардовете на Кенеди стояха на пост. Мич се приближи до масата и малкият Томи стана. В очите му вече напиреха сълзи. Рап разтвори ръце и го прегърна.

Томи избухна в плач. Между паузите, в които си поемаше въздух, промълви:

— Много съжалявам.

Рап се отпусна на стола и го притисна към себе си силно, доколкото му позволяваха счупените ребра. При вида на любим човек, който е обожавал жена му, не се сдържа и отново се разплака.

Дълго седяха под чадъра. Той се опита да успокои Томи, че всичко ще се оправи, но дори сам усещаше колко е неубедителен. Нищо нямаше да се оправи, нищо нямаше да е като преди. Единственият човек, когото беше обичал повече от всичко на света, вече го нямаше. Отново се беше озовал на ръба на пълното отчаяние. Как можа животът му да се преобърне толкова ужасно?

Чу лай и вдигна глава. Шърли, неговото коли, тичаше към него. Приятната изненада го накара да се усмихне. Остави Томи и протегна ръце към Шърли. Кучето скочи и качи предните си лапи в скута му. Рап го почеса по врата.

— Мислех, че си умряла — каза.

— Един от съседите я прибрал след експлозията — отвърна Кенеди. — Томи предложи да я вземем. — Кенеди се усмихна на сина си. — Спомена, че тази година в училището дошъл някакъв човек и им казал, че кучетата помагат на хората да се възстановят от травми.

Рап почеса отново Шърли по врата и погледна към Томи.

— Благодаря ти, приятел.

— Няма защо. — Той потупа кучето. — Ако искаш, може да се грижа за нея.

— Ще бъде много мило.

— Взех си и играта.

Рап кимна, трогнат, че момчето е толкова загрижено.

— Може да поиграем после. Ще ти помогне.

На Мич отново му се доплака, но се сдържа.

— Благодаря, Томи.

Кенеди също избърса сълзите си и попита Рап:

— Гладен ли си?

— Като вълк.

Тримата влязоха в къщата и тя направи палачинки. Съумя да избегне темата за експлозията в разговора им. После му подаде вестник и прати Томи в стаята му да си приготви играта. Докато Рап четеше вестника, Кенеди му каза, че се е обаждал брат му Стивън. Той бил тръгнал от Ню Йорк за насам. Кенеди предложи да го поканят в къщата за вечеря. Рап само кимна. И майка му, и баща му бяха починали. Двамата с брат си не се виждаха често, но независимо от това бяха близки. Добре щеше да е да се срещнат. Трудното настъпи, когато стана дума за родителите на Ана. Те бяха пристигнали в деня след експлозията и чакаха, за да разговарят с него. Трябваше да се организира погребението и те искаха да чуят неговото мнение. Рап очакваше с мъчително чувство срещата. Те щяха да го обвинят за смъртта на дъщеря им. И защо не? Той самият обвиняваше себе си.

Закусваха отвън, до басейна. Той изяде четири палачинки и три кренвирша. Томи гледаше да не изостава от него, но успя да изяде

само две палачинки и два кренвирша. Тъкмо привършваха, когато дойде Скот Коулман. Влезе в задния двор през странична врата. Беше с джинси, спортни обувки, синя тениска и бейзболна шапка. На рамото си носеше голяма черна найлонова чанта. Спря до Рап и пусна чантата на земята.

— Купих някои неща от магазина. Още ли носиш най-малкия размер?

Рап остави без отговор шегата и се наведе, за да отвори ципа на чантата. Ребрата малко го затрудниха. В чантата имаше няколко тениски, елече и яке, слънчеви очила, спортни обувки, панталон, бельо и чорапи. Цветовете варираха между зелено и светлокафяво. На дъното на чантата намери чисто нов „Глок-17“ със заглушител и патрони.

Коулман погали Томи по главата.

— Как я караш?

— Добре.

— Би ли ни оставил за минута с майка ти и Мич?

Момчето погледна към майка си.

— Разбира се — отвърна и стана. — Ще отида да видя конете.

— Внимавай — предупреди го Кенеди.

Томи затича към конете и викна на Шърли. Кучето веднага скочи и препусна след него.

Когато момчето се отдалечи достатъчно, Рап извади пистолета от чантата и го огледа по-добре на слънцето. Издърпа затвора назад и провери цевта. Оръжието беше добре смазано и почистено.

— Защо, за бога, му донесе пистолет? — Кенеди не беше доволна.

Коулман не й обърна внимание.

— Добавих нощен мерник и ги накарах леко да намалят натиска върху спусъка.

Рап насочи пистолета към земята и дръпна спусъка, след което одобрително кимна.

— Благодаря ти — каза, постави кутията с патрони на масата и започна да зарежда пълнителите.

— А самобръсначка донесе ли му? — попита Айрини.

Мич се почеса по гъстата неколкодневна брада.

— Бръсненето ще почака — отвърна Коулман.

— Защо?

Бившият командир на „Тюлен — Група 6“ погледна към Кенеди.
— Имаме известен напредък — каза тя. — Човекът, който е обявил награда за главата ти, се казва Саид Ахмед Абдула.

Рап присви очи.

— Бащата на Уахид?

— Да.

— Колко достоверна е информацията?

— По очевидни причини йорданците не искат да ни разкрият техния източник, но твърдят, че той досега не ги е подвеждал.

— С какво друго разполагаме?

— Вчера АНС прехвана телефонен разговор на Абдула. Не знаем на кого е звънял, но беше доста ядосан. Каза му да довърши работата или си иска обратно двайсет и двата милиона долара.

— Двайсет и два милиона — повтори невярващо Коулман.

Дори Рап беше шокиран от сумата.

— И какво отговори другият?

— Не знаем. Абдула всъщност остави съобщението на гласовата му поща.

— Успяхте ли да разберете на кого е телефонният номер?

Тя поклати глава.

— Още не. Само са засекли разговора на Абдула.

— Мамка му!

— Работим и в няколко други насоки — продължи Кенеди. — Огромното му богатство затруднява действията ни, но сега търсим транзакции, които са направени през последния месец и които имат нещо общо с двайсет и двата милиона долара.

Рап за миг се загледа към конюшната.

— За какво си мислиш? — попита го Айрини.

— В понеделник сутринта ще ми трябва твоя Г-5. — Имаше предвид служебния самолет.

— И къде възнамеряваш да отлетиш с него?

— В Афганистан.

Коулман се засмя.

— Още ли не си му казала? — обърна се към Кенеди.

— Не.

— Какво да ми е казала?

— Паспортът ти е отнет и освен това обещах лично на Съвета по национална сигурност, че ще те държа под моя охрана.

— Но защо? — попита сърдито Мич.

— Вицепрезидентът, държавният секретар, главният прокурор и директорът на Националното разузнаване — всички те убедиха президента, че не трябва да участваш в разследването.

— Ако изобщо се води някакво разследване — добави Коулман.

Кенеди го изгледа намръщено, все едно искаше да каже: „Така не ми помагаш.“

— Как върви разследването? — попита Рап.

— После ще се върнем на това. Сега искам да ти кажа какво сподели президентът, когато останахме насаме. Първо, той много съжалява за Ана. Знаеш колко я харесваше.

Рап не желаше да чува съболезнования точно в този момент и Кенеди разбра по изражението му, че е по-добре да продължи.

— Официално той държи да не се месиш в разследването. Неофициално имаш неговото разрешение да ликвидираш всеки, който стои зад това.

Надигацият се гняв на Рап веднага попремина след тези думи.

— Значи да разбирам, че няма да мога да разчитам на твоя Г-5 в понеделник?

Тя поклати глава.

— Мога да ти помогна, но ще трябва да действаш „на тъмно“. Без никакви официални ангажименти на Управлението.

Рап се обърна към Коулман.

Бившият „тюлен“ се ухили и сякаш прочел мисълта му, каза:

— Имам Г-3. Не е толкова удобен като Г-5, но ще ни заведе където поискаме. От точка А до точка Б. Познавам и няколко момчета, които горят от нетърпение да се разходят до Афганистан.

— В понеделник сутринта — отсече Рап.

— Мисля, че е малко прибързано — намеси се Кенеди със загрижен тон. — Необходимо ти е още време, за да се възстановиш напълно.

Той поклати глава.

— Понеделник сутринта. Колкото повече отлагаме, толкова по-трудно ще ги открием. — Хвърли поглед отново към Коулман. —

Искам да ми представиш сметката за разходите по операцията. Аз ще платя.

— Целуни ме отзад — отвърна приятелят му с каменно лице.

— Сериозно говоря.

— Аз също.

— Скот, така не е честно. Ти и хората ти ще рискувате живота си, трябва да ви се плати.

Коулман познаваше Рап достатъчно добре. Ако не отстъпеше поне малко, Мич нямаше да се укроти.

— Ето какво ще направим — предложи. — Когато хванем копелетата, ще си поделим двайсет и двата милиона.

— Цялата сума е твоя. Само гледай всичко да е готово до понеделник сутринта.

— Не се притеснявай, едва удържам момчетата да не хукнат.

52.

АЛЕКСАНДРИЯ, ВИРДЖИНИЯ

Анибал Кастильо погледна картата на окръг Лоудън и прокара пръст по маркираното шосе. Кимна на себе си и влезе в гаража, за да провери докъде са стигнали приготвянията. Вътре бяха паркирани три еднакви микробуса „Шевролет Събърбан“, върху които работеха хората му. За неграмотен бандит, който изобщо не беше ходил на училище и беше израснал в раздирана от война страна от Третия свят, той никак не беше глупав. Макар и да беше на трийсет и четири години, не знаеше какво е мир. Първите седем години беше живял с родителите си и с четиримата си братя и сестри в мизерните гета на Сан Салвадор. Често им се налагаше да просят за храна. През 1979 година в Салвадор избухна жестока гражданска война и бащата на Анибал направи всичко възможно, за да предпази семейството от сблъсъците. На следващата година беше убит архиепископ Ромеро. Този католически свещеник беше почитан като идол от майката и бащата на Анибал. Ромеро беше защитник на бедните и осъждаше корумпираното правителство. Бруталното му убийство накара много селяни да се присъединят към лявото партизанско движение Национален фронт за освобождение „Фарабундо Марти“. Бащата на Анибал заведе семейството в планините в Централен Салвадор и също отиде да се бие срещу режима на Дуарте.

Анибал започна бойната си кариера като куриер на партизаните, а когато поотрасна достатъчно, че да държи пушка в ръце, стана войник. Като в повечето граждански войни и двете враждуващи страни извършваха жестокости и масови кланета. Майката на Анибал и двете му сестри бяха изнасилени. Единият от братята му беше заловен, изтезаван и разстрелян. Баща му беше разкъсан на две от мина. Към края на войната Анибал вече знаеше от опит какво е насилие. През 1995 година емигрира в Америка заедно с майка си и двете си сестри. Единственият му жив брат остана в Салвадор и се хвана с търговия с

наркотици. Семейството на Анибал беше подпомогнато финансово от група християни-мисионери, благодарение на което те пристигнаха в района на Вашингтон. Анибал никога не се беше опитвал да си намери работа. Заради „кариерата“ си във „Фарабундо Марти“ фактически беше член на МС-13. Първите седем години във Вашингтон бяха лесни. МС-13 още не беше привлякла вниманието на ФБР, а ДЕА още не беше разбрала колко мощна е бандата. Местните ченгета си мислеха, че това е само една от многото латиноамерикански банди, занимаващи се с наркотици и кражби на коли.

Тъй като гангстерите от неговата банда или умираха в престрелка, или ги пращаха в затвора, Анибал бързо се издигна в кариерата. Едва трийсет и четири годишен, сега той оглавяваше целия окръг Принс Уилямс и по-голямата част от окръг Феърфакс. Също като „Коза Ностра“ преди тях, МС-13 разшири дейността си чрез контрол върху хазарта и проституцията. И ако се бяха спрели дотук, можеше и да останат незабелязани още известно време, но направиха две съдбоносни грешки. Първата — че се захванаха с рекет и отвличания — две престъпления, които бяха особено следени от ФБР. Втората им грешка беше, че допуснаха гангстерските междуособици да попаднат във вечерните телевизионни новини и на вестникарските страници. Спазващите закона граждани и избиратели пет пари не даваха, когато бандитите се избиваха помежду си, но когато от кръстосания огън започнаха да гинат и невинни хора, чашата преля. Техният гняв беше насочен към политиците, а политиците, които имаха навика да си измиват ръцете, натиснаха службите на реда.

Крайният резултат беше, че МС-13 попадна в двойните клещи на местната полиция и федералните. Пласирането на наркотици стана по-трудно, а рекетът и отвличанията неминуемо водеха зад решетките. Кастильо беше принуден да се концентрира върху кражбите на коли, но от този бизнес падаха само трохи. Този мистериозен човек, с когото си беше имал работа само веднъж досега, се появи в идеалния момент. Бандата му ставаше неспокойна, трябваше им истински екшън. Краденето на коли прилягаше повече на тийнейджъри, но не и на неговите закоравели ветерани, които смятаха подобна дейност за унижение. Те искаха да пролеят кръв и това беше идеалният случай да го сторят.

Кастильо се доближи до първия черен микробус и попита един от мъжете:

— Колко още ви остава?

Онзи надникна изпод капака на двигателя с отвертка в ръката.

— Десет минути — отвърна той.

Кастильо погледна часовника си. Беше 6.23. Непознатият със странния акцент трябваше да дойде всеки момент.

— Как са другите два микробуса?

— Готови са!

Кастильо се премести при следващия събърбан. И трите автомобила бяха откраднати преди пет часа. Регистрационните табели бяха сменени, отделно бяха добавени полицейски лампи на решетката на радиатора отпред и на задното стъкло.

— Хей, шефе — един от хората му дойде със син комбинезон и бейзболна шапка в ръка. — Налага ли се да носим това?

Кастильо не отговори. Само го погледна, все едно че щеше да го очисти на мига, без да му трепне окото.

Онзи беше с бяла тениска и прекалено широки шорти. Замислено се загледа в надписа „ФБР“ на бейзболната шапка и поклати глава.

— В затвора ли искаш да идеш, глупако? — Кастильо се втренчи в него, надявайки се младежът да му даде повод да го пребие до смърт. Щеше да е добър урок за другите.

— Не, шефе. — Младежът постъпи разумно и избягна да го погледне в очите.

— Тогава как предлагаш да стигнем чак до Лийсбърг, да убием няколко федерални и да се върнем тук, без да ни спрат? А? — Кастильо му удари шамар и извика: — Може би искаш да караш дотам като гъзар от гетото, а? Мислиш ли, че ще стигнеш далеч?

Останалите членове на бандата наблюдаваха какво ще последва. Салвадорецът направи полукръг и отново извика:

— Някой друг има ли глупави въпроси?

Гангстерите се разпръснаха като хлебарки. Кастильо се канеше да влезе в кабинета си, когато се появи новият му приятел. Този път той носеше много по-голям куфар. Кастильо кимна по посока на кабинета и саудитецът го последва. Гангстерският бос затвори вратата и двамата останаха насаме.

Таиб остана прав, стиснал здраво дръжката на куфарчето.

— Наред ли е всичко? — попита предпазливо.

— Разбира се. Хората ми скоро ще са готови.

Таиб не помръдна, размишлявайки за начините на действие, които бяха доста малко на брой.

— Тези микробуси?

Кастильо кимна.

— Те част от плана ли са?

— Да. Дори и да отклониш полицията, мисля, че ще е трудно да се върнем после в града. Затова ги включих.

Саудитецът прие изобретателността на гангстера като добър знак.

— А колата, за която те помолих?

— Готова е.

— И няма да имам проблем със закона?

— Ако не те спрат, ще можеш да си караш спокойно.

— Какво означава това?

— Това, което чу — отвърна остро Кастильо. — Колата е крадена. Сменихме номерата, но ако те спрат и ти поискат талона и застраховката, тогава ще загазиш.

Таиб си каза, че вероятно това е най-доброто, което са могли да направят за такъв кратък срок. Постави куфарчето на бюрото на салвадореца.

— Четиристотин хиляди долара. — Изкуши се да го предупреди, че ще го намери и ще му види сметката, ако не свърши работата, но предвид положението, в което беше в момента, и факта, че след подобна забележка можеше и да не излезе жив оттук, предпочете да не разбунва духовете.

Кастильо отвори куфарчето, погледна вътре и се усмихна доволен.

— Как ще отвлечеш вниманието на полицията? — попита.

— Трябва да взема назаем някои неща от теб.

— Като например?

— Можеш ли да ми дадеш един РПГ и няколко гранати.

Гангстерът кимна.

— Добре тогава. — Арабинът погледна часовника си. — Бъди на позиция в девет и половина. Аз ще се погрижа да създам достатъчно

работа на полицията. — Тръгна към вратата, но се спря и добави с гръб към Кастильо: — Само гледай всички да умрат.

Латиноамериканецът се усмихна и отвърна:

— Няма проблем.

53.

КОНСПИРАТИВНА КЪЩА НА ЦРУ, ВИРДЖИНИЯ

Черният линкълн таункар спря пред тежката порта. Рап стоеше в хола и гледаше. Слънцето залязваше, хвърляйки златиста светлина и сенки по полята. Той предположи, че с луксозния седан идва Кенеди, но не беше сигурен. Във Вашингтон таункарите бяха десетки. Беше седем и двацет, а шефката му трябваше да дойде с брат му точно в седем. Вярно, Стивън не се отличаваеше с голяма точност. Не беше виждал брат си почти от два месеца, тъй като двамата бяха изключително заети. Освен това единственото общо нещо между тях бяха родителите. На пръв поглед дори и родствената връзка вдъхваше съмнения.

Колата спря до външната врата. Рап по навик реши да проследи как ще действа охраната на Кенеди. Мъжът зад волана остави двигателя включен, а вторият изскочи от задната врата и огледа мястото от всички страни. Едва тогава се отвори другата врата. Кенеди слезе, а миг по-късно от другата страна се показа и русата глава на Стивън Рап. Мич се усмихна. Брат му винаги успяваше да постигне този комичен ефект. Беше от хората, които неволно предизвикваха смях у другите. Мич Рап беше висок метър и осемдесет и тежеше осемдесет и три килограма. Стивън Рап имаше ръст метър и шейсет и пет и не тежеше повече от шейсет килограма. Мич беше с черна коса, Стивън — с руса. Раменете на Мич бяха широки, брат му имаше леко вдлъбнат гръден кош. Докато очите на Мич бяха кафяви, Стивън имаше сини очи и контрастите можеха да се изреждат до безкрай. Докато бяха още деца, непрекъснато им подхвърляха шеги за пощальона и млекаря. И кой можеше да вини шегобийците — самият Мич неведнъж се беше питал как две такива противоположности са могли да излязат от една утроба. Майка им се смееше и се оправдаваше, че Стивън бил недоправен, защото се е родил с цели пет

седмици по-рано, а той пък не искал да излиза и се появил на бял свят с две седмици по-късно.

Докато Мич беше надарен с атлетични способности, силата на Стивън беше в неговия интелект. Но не само висок коефициент на интелигентност по стандартите на МЕНСА. Той беше общопризнат гений, с магистърска степен по квантова теория от Масачузетския технически институт. През последните четири години оглавяваше един от инвестиционните фондове на „Саломон Брадърс“ в Ню Йорк. Годишната му премия само за миналата година възлизаше на кръглите двайсет и седем милиона долара. Мич му даваше да инвестира пари от негово име вече десетина години и брат му беше умножил неговите неколкостотин долара до над четири милиона. Той беше изключително добър в професията си и Мич много се гордееше с него. И винаги се държеше покровителствено с него, поради което срещата им щеше да мине малко неловко.

Още преди баща им да почине неочаквано. Мич бдеше над Стивън като орлица. Когато баща им почина, той налагаше с юмруци всеки, който само погледнеше накриво брат му. Стигна се дотам, че самият Стивън му каза, че трябва да намери друг начин да преживее мъката си. И това бяха думи, излезли от устата на осемгодишното му братче. Дори тогава хлапето се развиваше твърде бързо за възрастта си. Когато майка им умря от рак, Мич удвои усилията си да го закриля. Стараеше се Стивън да не се почувства сам и беззащитен в големия град, но брат му непрекъснато се изплъзваше. Работата поглъщаше цялото му време и той се беше посветил напълно на професията си.

В стаята влезе Томи Кенеди и застана до него. Той го прегърна през рамо.

Момчето погледна през прозореца и изрече:

— Мама казва, че брат ти е много умен.

— Тъхъ.

— Дали ще иска да играе с мен на електронната игра „Гейм Кюб“?

Рап изсумтя, изненадан от въпроса. Стивън беше природеният геймър, който биеше наред всички игри. В апартамента му в Манхатън имаше отделна стая, предназначена само за видео– и компютърни игри. В помещението имаше само два удобни меки фотьойла и широкоекранен плазмен монитор с диагонал сто и трийсет сантиметра.

— Брат ми определено ще иска да те провери на твоята игра.

Тръгна към външната врата. Дясното бедро леко го наболяваше, ребрата още бяха чувствителни, но иначе се чувстваше доста добре. Облицованата с дърво врата имаше дебело петнайсет сантиметра титаново резе. Издърпа резето и отвори вратата. Веднага от коридора долетя пиукане. В стаичката на охраната, под конюшнията, седеше служител от ЦРУ и алармата му беше сигнализираща за отварянето на къщата.

Рап беше с дрехите, които му донесе Коулман: джинси, тениска, спортни обувки. Единствено гипсът на дясната му ръка напомняше за случилото се.

Кенеди, стиснала чантичката си с лявата ръка, изчака Стивън да я настигне. Братът на Рап носеше мокасини, бежов панталон, бяла риза и син блейзър. Черните очила го правеха да изглежда по-възрастен. Той погледна към Мич и повдигна леко очилата си.

— Съжалявам за случилото се, Мич. — Стивън изкачи стъпалата и прегърна брат си. — Тя беше невероятна жена.

— Да, беше.

— Много съжалявам — повтори отново той и притисна по-силно Мич.

— Знам. — Рап прегърна през врата брат си и го целуна по челото. — Радвам се, че дойде. Трогнат съм.

54.

ЛИЙСБЪРГ, ВИРДЖИНИЯ

Километражът на крадения мерцедес МЛ 500 показваше само 13 529 километра. Колата беше черна, с тъмни стъкла, каквото беше желанието на Таиб. Откакто пристигна в Америка, саудитецът беше виждал доста подобни малки спортни коли по улиците. Тук те се срещаха често, но бяха и доста скъпи. Хрумна му, че подобна кола е еднакво подходяща както да останеш незабелязан, така и да не предизвикаш подозрение. След като потегли от сервиза в Александрия, той пое по магистралата към международно летище „Дълес“. Оттам се насочи по магистралата „Хърст-Бролт“, на север, към Лийсбърг. На около десет километра преди града отби и се отправи на запад. Няколко минути по-късно стигна една ферма и мина по протежение на границата ѝ с деветдесет километра в час. Около оградата беше осеяно с дървета, които скриваха къщата на върха, разположена на поне четиристотин метра навътре от пътя. На портала бяха монтирани наблюдателни камери. Таиб си каза, че Кастильо и хората му едва ли ще срещнат затруднения при влизането.

Продължи още няколко километра и направи завой обратно за града. Здрачаваше се и трябваше да заеме позиция. На пътя към Лийсбърг беше минал покрай шерифския участък на окръг Лоудън. Беше открил адреса в Интернет. Пак оттам беше принтирал карта как да стигне до участъка. На паркинга пред сградата бяха паркирани шест патрулни коли и един събърбан заедно с половин дузина цивилни коли. Продължи към центъра на града и бавно премина покрай сградата на окръжната администрация и полицейския отдел. Не знаеше кога се сменят дежурните, но едва ли щеше да е в девет и половина в събота вечерта. Бавно прекоси заспалото градче. Пълно беше с магазини за антики, странноприемници, кафенета, сладкарници, барове и ресторанти.

Таиб паркира на ъгъла, зад който от другата страна на улицата се намираше едно от кафенетата. Върна се пеша до него и беше посрещнат от доста превъзбудена и оскъдно облечена млада сервитьорка. Поръча си еспreso и огледа заведението. Освен него имаше само трима клиенти: двама тийнейджъри до прозореца, които се целуваха, и млад мъж, който пишеше на преносимия си компютър. На Таиб му се прииска да стане и да зашлеви невъзпитаните младежи, но си каза, че има да върши по-важни неща. След като плати в брой, излезе и застана пред кафенето в очакване на подходящ момент. Беше доста хладно, но, изглежда, това не правеше впечатление на местните. Покрай него мина жена с блуза без ръкави и с куче на каишка. Две момичета седяха пред съседната сладкарница с къси полички. От другата страна на улицата се чуваше силна музика. Непрекъснато минаваха двойки, няколко момчета профучаха със скейтбордовете си. По всичко личеше, че всички си прекарват добре. „Е, това скоро ще свърши“ — каза си Таиб.

Саудитецът беше застанал до едно дърво. Огледа клоните и си избра място. След като погледна часовника си още веднъж, допи еспресото и хвърли чашата на земята. Обърна се настрани, за да не видят двамата влюбени какво прави, бръкна в джоба на якето и извади оттам ръчна граната и ролка рибарска корда. Обърна се с гръб към кафенето, огледа се и закрепил гранатата между два клона. Гранатата увисна подобно на екзотичен плод — матовозеленото ѝ тяло не се вписваше много сред ярките есенни цветове. Таиб взе единия край на кордата и го завърза за гранатата. Другия край намота около двата си пръста. Тръгна обратно към колата. Двойка на средна възраст мина по тротоара и той се премести по-навътре по улицата, за да не се спънат в кордата. Последното нещо, което искаше, беше да го удари шрапнел от гранатата в гърба.

Когато стигна ъгъла, спря и се обърна. Различаваше само първите метър-два на кордата, а по-нататък тя чезнеше в сенките. Двойката на средна възраст се намираше на метри от кафенето, а насреща им вървяха две жени. „Колкото повече жертви, толкова по-добре“ — каза си. Стисна здраво кордата и продължи зад ъгъла. Щом се скри от чуждите погледи, издърпа силно кордата, после я хвърли.

Тръгна към колата, броейки наум секундите. Когато преброи до пет, се чу силна експлозия. Таиб спокойно отключи мерцедеса, седна

зад волана и превключи на скорост. Подкара по Плаза Стрийт и две пресечки по-нататък спря на светофара. Когато светна зелено, продължи по пътя си покрай сградата на полицията, като внимаваше да не превишава разрешената скорост. През цялото време си повтаряше, че важното е да остане спокоен до края. Сложи си ръкавици и взе от задната седалка черна маска с прорез за очите. Няколко минути по-късно зави по Катоктин Съркъл и спря пред шерифския участък. Нищо не се беше променило. Същите коли бяха паркирани на същите места. Таиб нахлузи маската на главата си и остави двигателят да работи. Спокойно слезе от колата, отиде до багажника и го отвори. Вътре в намаслено парче плат беше завит китайски реактивен гранатомет. Беше зареден и готов за стрелба. Таиб го извади, нарами го и се прицели във външната врата на сградата тъкмо когато двама полицаи изтичаха отвътре. Той разкрачи по-широко краката си, премести по-голямата част от тежестта си върху задното стъпало и натисна спусъка. Четирийсетмилиметровата граната развиваше скорост сто и двайсет метра в секунда, а Таиб се намираше само на двайсет и пет метра от участъка. След натискането на спусъка последва пауза за част от секундата, след което се чу силно свистене и взрив.

Хиляди парчета стъкло се разлетяха на всички посоки. Арабинът свали оръжието и погледна към двамата полицаи. Те се бяха проснали на земята до вратата и не даваха признаци на живот. Таиб оцени щетите от РПГ. Сградата димеше, а отвътре се чуваха викове. Хвърли гранатомета на земята и металът издрънча върху асфалта. Извади последната граната от джоба си, издърпа шпелента и я хвърли в разбития вход. Обърна се, затвори капака и отиде до отворената врата, когато в същия миг гранатата избухна. Без изобщо да трепне, той седна зад волана, включи на скорост и спокойно даде на заден ход, докато излезе на пътя.

После свали маската и погледна часовника си. Кастильо и хората му сега заемаха позиции и всеки момент щяха да атакуват. Колкото и да му се искаше да отиде и да проконтролира акцията, съзнаваше, че най-напред трябва да се отърве от колата. Натисна педала на газта и се насочи към международното летище „Дълес“.

55.

КОНСПИРАТИВНА КВАРТИРА НА ЦРУ, ВИРДЖИНИЯ

Цялата вечер говореше най-вече Стивън, който разказваше на Айрини и Томи истории за детството на Мич. Неговото самоиронизиращо чувство за хумор помогна на всички да забравят временно за трагедията. Въпреки това по време на вечерята на няколко пъти забелязаха отнесен поглед на Мич. Очевидно беше, че си мислеше за Ана. Стивън реагираше, като започваше със: „Спомняш ли си онзи път, когато...“ — и така се впускаше да разказва нова история.

Храната свърши, виното беше изпито и Томи се прозя. Айрини се възползва да остави двамата братя насаме. Тъй като беше събота вечер, беше предложила на Стивън да пренощува тук. Той се беше съгласил.

— Май на някого му се спи.

Томи поклати глава.

— Не, утре не съм на училище.

— Но вече е късно.

— Още не съм показал на Стивън моя „Гейм Кюб“.

Кенеди погледна към часовника, останал от дядо й. Още нямаше девет и половина. Преди да отговори, Стивън я изпревари:

— Имаш „Гейм Кюб“?

Томи ентусиазирано кимна.

— Тъхъ!

— Какви игри имаш?

— „Тони Хоук Про Скейтър 4“, „Междузвездни войни“... — Изреди половин дузина заглавия.

— Колко пари имаш в себе си?

Момчето го погледна объркано, тъй като не беше сигурно дали е разбрало въпроса.

— По сто долара на игра. Ти срещу мен.

Томи се ококори и погледна към Мич, който поклати глава.

— Намерил си с кого да се състезаваш — намеси се той. — С осемгодишно хлапе.

— Ти със сигурност нямаше проблем в това отношение, когато аз бях на неговата възраст.

Мич само поклати глава.

— Добре — каза Стивън. — По долар на игра.

— Първо ще измием чиниите — настоя Айрини. — Хайде, Томас, помогни ми да раздигна масата. — Тя стана. — Някой иска ли кафе?

Братята отказаха.

— Защо не отидете в хола да си починете?

Докато Айрини и Томи прибираха чиниите, Мич взе от шкафа бутилка вино и я отвори. Напълни чашата си и предложи на Стивън.

— Защо не? — реагира брат му. — И без това няма да шофирам.

Отидоха в хола за гости. Стаята беше обзаведена в характерно женствен стил: жълти стени, бели лакирани мебели, синьо-жълти завеси с мотиви на цветя, диван с цвят слонова кост с няколко декоративни възглавнички в пастелни тонове, фотьойли в подобни цветове и бял килим. Като в повечето стаи от къщата и тук всичко изглеждаше така, сякаш не е пипано от средата на осемдесетте години. Мич седна в единия край на дивана, а брат му — в другия.

Последва неловко мълчание, нарушено накрая от Стивън:

— Имаш ли някакви планове за погребението?

Рап поклати глава.

— Родителите й са се заели с това.

— Не мислиш ли, че трябва да се чуе и твоето мнение?

— Дъщеря им загина заради мен, Стивън. Мисля, че това е достатъчно да ме лиши от всякакво право на глас.

— Разговаря ли с тях?

— Не.

— Според теб не трябва ли да поговориш?

— Утре ще ги видя. — Мич погледна чашата си и добави: — Изобщо не знам какво да им кажа. Тя беше единствената им дъщеря. Обожаваха я. — Очите му се насълзиха. — Бяха толкова горди с нея. — Помисли си за болката, която родителите й изпитваха. Тяхната красива дъщеря си беше отишла завинаги от този свят.

Стивън нищо не каза.

Мич се обърна към него с насълзени очи:

— Направо съм съсипан. Никога през живота си не съм се чувствал по-безпомощен.

— Не знам... ти беше доста зле и когато Морийн умря. — Имаше предвид приятелката му, която загина на борда на самолета в небето над Локърби, Шотландия.

— Тогава не беше нищо в сравнение със сега. Бях хлапак и не знаех какво е да обичаш истински.

— Не е вярно. С Морийн бяхте влюбени. Ти оцеля след смъртта ѝ, ще оцелееш и след смъртта на Ана. Няма да ти е лесно, но ти ѝ го дължиш. — Айрини беше обяснила на Стивън, че брат му е на ръба на безумието заради смъртта на жена си. Един от лекарите беше препоръчал да го поставят под непрекъснато наблюдение, за да не се самоубие. Стивън никога не беше крил нищо от брат си и нямаше да го стори и сега. — Тя най-малко би желала да се лишиш от живота си.

Мич се намръщи:

— Стивън, аз никога не бих се самоубил. Това не е проблем. Проблемът е какво ще правя, като изляза оттук.

— Какво имаш предвид?

Мич не успя да отговори на въпроса. Някакъв шум отвън привлече вниманието му. Вдигна глава към тавана и се послуша, готов да улови и най-малкия звук. Солидната конструкция изолираше от външните шумове, но той беше прекарвал толкова много време на стрелбищата, че знаеше със сигурност какво ще последва. Приглушеният пукот на пушка.

— Айрини! — извика. Последваха още няколко изстрела и той скочи на крака. — Къде са бодигардовете ти?

Мич сграбчи Стивън за ръката и рязко го свали от фотьойла. Чуха се още приглушени изстрели. Те бързо излязоха от хола, минаха през трапезарията и отидоха в кухнята. Кенеди стоеше до мивката, Томи беше до нея. Хванала кърпата за бърсане на съдове, тя ги погледна объркано.

— Какво има?

— Отвън се стреля!

— Не съм чула нищо.

— Повярвай ми. Къде са бодигардовете ти?

— Навън.

— По дяволите!

Мич бързо избута майката напред. Кенеди се сети да вземе чантата си от масата.

— Вървете към тунела и оттам към помещенията за разпити. — Той отвори вратата към мазето и избута брат си, Айрини и Томи надолу по стълбите. — Когато стигнете, се заключете в една от килиите. Бързо! Вървете! — извика.

— Но ти какво... — понечи да го попита Кенеди.

Отвън избухна експлозия и къщата се разтресе.

— Вървете, мамка му! — извика Рап.

Той затръшна вратата и изтича към задното стълбище. Заизкачва стъпалата по две наведнъж, без да обръща внимание на болката. Когато стигна междинната площадка, се чу нова експлозия. Последва автоматична стрелба откъм задната част на къщата и той се запита дали не е сгрешил, като предпочете да остане.

56.

Кастильо пътуваше в първия събърбан. На километър и половина каза на хората в колата да се приготвят. Малко по-късно се показа и порталът и той включи сигналните сини лампи. Шофьорът зави към автомобилната алея и спря рязко точно срещу черната висока порта. Вторият събърбан спря до първия, а третият продължи малко по-напред, спря и се върна назад. Двама мъже в сини комбинезони и с бейзболни шапки с надпис „ФБР“ изскочиха от него и омотаха тежка верига около портата. Другият край на веригата закачиха за теглича на микробуса и се отстраниха. Събърбанът рязко даде напред, спря се за миг, тъй като портата се оказа доста здрава, но после се чу скърцането на метала, който започна да поддава. Един по един дебелите болтове, които държаха портата към каменните колони, изскочиха като коркови тапи и портата накрая се стовари на земята. Издърпаха настрани изкривените решетки и другите два чакащи събърбана продължиха навътре.

Когато пред тях се показа къщата, те се движеха със сто километра в час. Двигателите им бяха загрели, а червените, белите и сините сигнални светлини предупреждаваха, че колите са на полицията или друга служба на реда и закона. В края на кръгообразната автомобилна алея ги чакаше мъж с костюм. Той държеше радиостанция в едната си ръка, а другата ръка беше подпрял на дръжката на все още намиращия се в кобура му пистолет.

Кастильо се усмихна и нареди на шофьора.

— Прегази го.

Тежкият събърбан взе завоя със скърцане на гумите и с мигащи лампи. Мъжът с костюма все още се заблуждаваше, че си има работа с колега от федералните служби. Кенеди му беше казала, че Рос искал да постави Рап под своя охрана. В последната секунда шофьорът рязко завъртя волана надясно, прегази високия метър жив плет и удари бодигарда с дясната част на бронята. Събърбанът се спря точно когато задното му колело се озова върху гърдите на жертвата. Всичките врати

се отвори. Отвътре изскочиха петима мъже, облечени в абсолютно еднакви комбинезони и с бейзболни шапки на главите. Кастильо тъкмо беше слязъл от микробуса, когато иззад ъгъла на къщата се показва втори бодигард. Той вече беше извадил пистолета си. Гангстерът се прицели с картечния си пистолет „Узи“ и натисна спусъка.

Той не беше единственият, забелязал бодигарда. Мъжът беше повален на земята от най-малко десетина куршума. С третия пазач се оправиха по същия начин, когато той излезе откъм другата страна на къщата. Един от хората на Кастильо застана на коляно и се приготви с РПГ-то. Кастильо удари с юмрук по капака на събърбана и извика на шофьора да отмести колата. Две секунди по-късно микробусът се беше отдалечил и първата граната полетя към къщата.

Четирима мъже, трима с картечни пистолети и един с РПГ, тръгнаха в обход на къщата. Кастильо се огледа. Дотук всичко вървеше по план. Освободил се от портата, пристигна и третият микробус. Кастильо погледна външната врата. Доколкото можеше да прецени, тя бе непокътната.

— Удари я отново! — изкрещя.

Втората граната беше заредена. Кастильо провери зад стрелеца, за да не пострада някой от огнената струя.

— Стреляй! — изкомандва.

Гранатата удари точно в центъра на вратата и голяма част от портика се срути на земята. Той изтича по тротоара и изкачи на бегом трите стъпала. Закри устата си от вдигналия се облак прах и силно ритна вратата. Все едно че ритна скала. Вратата не помръдна нито на сантиметър. Когато прахът се разсея, Кастильо огледа щетите. Във вратата се бяха образували две дупки, които не бяха достатъчно големи да пъкне и юмука си в тях. Дървото беше направено на трески, но отвътре стоманата само се беше огънала.

— Дявол да го вземе! — възкликна той.

Салвадорецът прокара ръка по вратата и натисна дръжката. Тогава забеляза, че вратата се отваря навън, а не навътре. И тъй като нямаше много време за губене, изтича обратно до алеята и грабна гранатомета от ръцете на своя подчинен.

— Дай ми това!

Зареди нова граната, внимателно се прицели и натисна спусъка. Последва експлозия и още една част от портика на верандата стана на

прах. Хората му стреляха по прозорците и се разпръснаха около къщата. Когато прахът се разсея, Кастильо с удовлетворение видя, че там, където допреди малко стоеше дръжката, се беше образувала дупка. Обърна се и изкрещя на един от шофьорите:

— Вземи лост и иди да отвориш тая проклетия.

Усети, че ушите му пицят от взрива и раздвижи челюстта си. Тогава забеляза как куршумите се разплескваха в стъклата или отскачаха.

— Защо ли се занимавам с тази врата? Ето. — Подаде гранатомета на гангстера зад него. — Презареди го.

„Колко глупаво — каза си Кастильо. Откъм задната част на къщата отекна взрив. — Дано там да напредват по-бързо.“

57.

Рап изтича в стаята си, без да включи лампата. Нямаше смисъл да издава местонахождението си. Чантата, която му беше донесъл Коулман, лежеше на пода до леглото. Той клекна и болката прониза лявото му коляно. Изруга със стиснати зъби и завинти заглушителя на цевта на глока. Пъхна пълнителя. Взе двата резервни пълнителя и ги прибра в джобовете на джинсите си. В подобни ситуации хората оцеляваха само благодарение на тренировките, уменията, инстинктите си и поне малко късмет. Именно обучението и безкрайните тренировки му подсказаха да вземе тапите за уши, тактическия нож и фенерчето.

Той се спря за миг. Интуицията му беше доловила, че нещо не е както трябва. И преди беше попадал в подобни ситуации, и знаеше какви звуци съпровождат битката. Тази определено не беше от тихите. Макар че тепърва му предстоеше да умува над въпроса кой би нападнал таен обект на ЦРУ, той беше забелязал нещо странно. Професионалистите предпочитаха заглушителите поради три причини. Първо, така привличаха по-малко внимание и можеха да се прокрадват незабелязано зад противника. Втората, за да разпознават действията си от тези на противника. Ако всички в екипа бяха с оръжие със заглушител и отекнеха изстрели, значи стреляше врагът. Третата и последна причина беше чисто практична. Оръжията със заглушител не увреждаха слуха на стрелеца.

С тези мисли Рап пъхна тапите в ушите и изпълзя до прозореца. Застана от едната страна и внимателно надникна към вътрешния двор и басейна. Първото, което забеляза, бяха четиримата мъже, трима от които стреляха с автомати по къщата. Беше очаквал подобно нещо. Всички те бяха с тъмни комбинезони. Четвъртият зареждаше РПГ, но много непохватно. Рап насочи вниманието си към конюшната и с облекчение установи, че нападателите не проявяваха интерес към нея. Айрини, Томи и Стивън бяха в безопасност. Отново погледна към четиримата мъже и отново му направи впечатление, че нещо не се връзваше. Специалните тактически групи не използваха РПГ. Те

взривяваха вратите и прозорците с пластичен експлозив, оформен според случая. Реактивният гранатомет беше пехотно оръжие, първоначално проектирано за борба с танкове. Другата странност беше, че тези типове стояха прекалено близо един до друг и стреляха от бедро. Мозъкът и очите на Рап работеха аналитично, подобно на тези на търговец с произведения на изкуството, който оценява репродукция на прочут оригинал. Отдалеч всичко изглеждаше нормално, но при по-прецизно наблюдение детайлите не се връзваха изобщо. За пръв път забеляза, че мъжете носеха шапки с надписи „ФБР“. Рап неведнъж беше работил с агенти от Федералното бюро за разследване. Те имаха определено поведение и поза, тяхна запазена марка. Нито един от тези не се вписваше в стереотипа.

Рап се протегна, завъртя дръжката на прозореца и бавно го побутна. Заедно със студения нощен въздух нахлу шумът отвън. Той беше застанал на дясното си коляно, твърдо поставил лявото стъпало на пода. Первазът на прозореца беше на височината на гърдите му. Хвърли бърз поглед, отбеляза си позицията на всеки от нападателите и вдигна глока до лицето си, като дебелият черен заглушител сочеше към тавана. Те бяха застанали неподвижно на не повече от петнайсет метра от къщата. Щеше да е фасулска работа. Пое си дъх, пъкна лявата си ръка през прозореца, като показва само една трета от тялото си, и зае позиция за стрелба. По навик започна отляво надясно.

Точките за нощна стрелба бяха боядисани в неоново зелено — две на мерника и една на мушката. Рап беше правил това толкова пъти, че не се налагаше да мисли. Движенията се бяха превърнали в негова втора природа. Мушката застина върху първата мишена, като светещата зелена точка покри главата на мъжа. Рап натисна спуська плавно и спокойно. Точката остана неподвижна, главата на мишената леко се размаза. Спусковият механизъм задейства ударника и цевта изхвърли куршума. Мушката инстинктивно се премести върху следващата цел и той повтори процедурата още три пъти. За по-малко от две секунди и четиримата нападатели лежаха на тухлената площадка на двора с разперени крайници. На челото на всеки от тях зееше малка червена дупка. Бяха мъртви.

Рап затвори прозореца, излезе от стаята и през коридора влезе в другата спалня. Къщата се разтърси от мощна експлозия тъкмо когато доближаваше прозореца. Чу някакъв трясък на първия етаж. Бързо

застана отстрани и крадешком погледна през прозореца. Преброи осем души, всичките облечени като другите четирима.

На алеята до къщата бяха паркирани три черни събърбана с мигащи светлини.

На Рап отново му направи впечатление липсата на тактика и дисциплина. „За бога, кои са тези клоуни?“ — запита се той.

Секунда по-късно забеляза Винс Делгадо, шефа на охраната на Кенеди, проснат на земята. Вероятно беше мъртъв. Моментално стисна зъби от гняв. Тогава вниманието му се спря върху един от нападателите, който даваше заповеди на останалите. Той държеше узи и изглеждаше доста ядосан. Въпросният нападател посочи с оръжието към западната страна на къщата и изкрещя нещо на двама от подчинените си. Рап тръгна натам още преди те да се усетят. Докато безшумно се придвижваше по коридора, до него достигна мирисът на кордит, който вероятно идваше от долния етаж. Ако бяха влезли в къщата с всичките си оръжия, нещата можеше и да загрубеят. Той стигна до малкия кабинет в края на коридора и веднага се насочи към прозореца. Отвори го и в същия миг чу гласове. Секунда по-късно под него се появиха двама мъже. Вървяха бързо и разговаряха на испански.

Рап се намръщи. Това пък беше абсолютен абсурд. Остави нападателите да минат точно под него, надвеси се от прозореца и ги застреля в гръб. Набързо огледа наоколо. Никой друг не се виждаше. Затвори прозореца и се запита какво правеха тук двама души, говорещи на испански. И защо искаха да го убият?

Промъкна се до стаята в предната част на къщата и откри в двора само двама души. Те стояха пред най-близкия събърбан. Единият беше подпрял на бедрото си пистолет, подобно на някакъв отегчен пазач от затвора, а другият държеше РПГ. Преди бяха осем без двамата, които преди малко уби. Това означаваше, че някъде се крият още четирима. Реши да намали още стадото и бавно отвори прозореца. От площадката точно под него се чу глас. Значи останалите четирима се намираха пред входната врата и се опитваха да я отворят. Типовете до събърбана бяха на поне двайсет и пет метра от къщата и най-благоприятният ъгъл за стрелба изискваше да коленичи. Рап се прицели и стреля бързо два пъти. Двамата мъже се смъкнаха на земята, като главата на единия се удари в предната гума на микробуса и отскочи.

Рап затвори прозореца и светкавично презареди с нов пълнител. Миризмата на кордит се засилваше. Дали долу нямаше пожар? Излезе от стаята и тръгна към централното стълбище. Някаква светлина се точеше от кухнята към коридора. Стори му се, че в хола гори. Димът определено ставаше по-задушлив. Отекнаха нови изстрели и Рап чу удара на куршумите в бронираните стъкла на хола.

Тъкмо се канеше да тръгне към задното стълбище, когато забеляза дупките във външната врата — несъмнено бяха от бронебойни гранати. Хрумна му нещо и той забърза към предното стълбище. Приблжи се до една дупка в средата на предния коридор в мига, в който те започнаха да удрят по прозореца в хола. Погледна през отвора, широк колкото ключалка. На не повече от два метра и половина с гръб към него беше застанал човек. Рап предположи, че са се отказали от вратата и са решили да опитат късмета си с прозорците. Пъхна заглушителя в дупката и се прицели. От това разстояние главата на мъжа изглеждаше голяма като плажна топка. Дръпна спусъка и уцели нещастника точно в ухото. Онзи клюмна като висулка и точно когато падна, в отвора се показа следващият. Той се беше вторачил в другаря си и още не беше успял да осъзнае какво се е случило. Тъкмо отвори уста да предупреди останалите и Рап го простреля точно в дясното око. Мъжът се прекатури и падна в храстите. Някои изкрещя на английски със силен акцент. Време беше Рап да смени мястото, преди да са изстреляли нова граната във вратата. Второ, добре беше да плени жив някой от тях, за да разбере кои са и кой ги е наел. Приведен, той се върна обратно през коридора до кухнята. По негови преценки поне още двама стояха отпред, а може би и повече. Сви наляво от кухнята и отиде в трапезарията. Отпред, в ъгъла на хола, гореше пожар. Налагаше се да зарече плана си. Върна се в кухнята, към вратата, излизаща в задния двор. Дворът още беше ярко осветен от прожекторите и той се спря, за да се увери, че никой не го дебне. Отключи вратата и излезе на площадката, след което тихо затвори. Реши да тръгне наляво, тъй като там беше убил двамата души под прозореца. От другата страна се намираше гаражът, а той не знаеше какво е положението там. Продължи да се движи приведен, проправяйки си път между храстите и стената на къщата.

58.

Кастильо стоеше до верандата с двама от хората си. С всяка следваща секунда объркването му нарастваше. Акцията трябваше да мине леко. Да взривят външната врата с една-две гранати, да нахлуят в къщата и да заспят всичко с дъжд от куршуми. Също като в „Лицето с белега“ — прочутия филм за Ал Капоне. Така и беше казал на бандата си. Сред хората му нямаше човек, който да не е гледал филма поне десет пъти. „Стреляйте по всичко, което мърда — беше им наредил той. — Само гледайте да не се изпозастреляте.“ Това, както и връщането в града, без да ги спрат ченгета, бяха единствените му притеснения. Разкрасените събърбани щяха да ги предпазят от неприятни срещи със служители на закона. Вече бяха измамили глупавите бодигардове. Единият от кучите синове толкова се изненада, че дори не успя да извади оръжието си. На практика отгук нататък започнаха трудностите. Трябваше да са влезли в къщата преди пет минути. Момчетата тръгнаха надъхани. Обеща да им даде по десет хиляди долара за нощния труд и им гарантира стрелба по федерални агенти.

В първата минута от операцията Кастильо предвкусваше удоволствието от тлъстия хонорар, а в следващата всичко се обърка. Нещата сега не изглеждаха никак лесни. Отказал се от вратата, след като стреля с РПГ по нея четири пъти, той изстреля последната граната по прозореца. Стъклото си остана цяло-целеничко.

Кастильо посочи с узието към прозореца и попита:

— Готови ли сте?

Двамата мъже вдигнаха автоматите си „Кар-15“ и кимнаха. Тримата откриха огън едновременно и бързо изпразниха пълнителите. Кастильо им извика да презаредят и в това време огледа напуканото стъкло. Когато всички бяха готови, обсипаха прозореца с нов залп олово и стомана. Гилзите осеяха цялата площадка заедно с парчетата мазилка от падналата част от портика. Самите те бяха обсипани със

ситни парчета стъкло. По стъклото не беше останало неуцелено място, но въпреки това то беше непокътнато.

— Мътните да го вземат! — извика Кастильо. Узито му засече. — Къде, по дяволите, са онези идиоти? — Беше пратил двама от хората си да се върнат за още няколко гранати. От целия този шум не можеше да прецени със сигурност, но можеше да се закълне, че беше чул една експлозия откъм гърба на къщата. — Дайте ми лоста! — извика.

Кастильо остави узито си на стола и хвана с две ръце еднометровия стоманен лост тип „кози крак“. Замахна и удари силно няколко пъти прозореца. Стъклото изпука. Той удвои усилията си и с цялата си тежест се хвърли напред. Горният ляв ъгъл накрая започна да се рони. Тъкмо беше окуражен от успеха си, когато един от хората му изруга силно. Кастильо се обърна и разбра защо гангстерът се беше развълнувал толкова. Един от хората му лежеше на земята, а главата му плуваше в локва кръв.

— Какво, по дяволите...

— Мисля, че вие го убихте.

— Какви ги говориш, бе?

— Куршумите! Рикошираха от прозореца.

Кастильо се замисли за секунда и тогава забеляза кубинките на втори човек. Той беше легнал в храстите с дупка на мястото, където беше окото му.

Още беше оглушен от продължителната канонада, а сега и главата го заболя. Изохка силно и се запита защо така внезапно късметът му беше изневерил. Щеше да е неразумно да остави труповете тук. Те бяха покрити от главата до петите с татуировки на МС-13. Обърна се към колите, за да каже на Фернандес да натовари телата в неговия събърбан, когато видя още двама от хората си да лежат безжизнени. Следващата мисъл, която мина през ума му, беше за куфарче с петстотин хиляди долара, което се изпарява във въздуха.

— Маmicата му! — Посочи към двата трупа до събърбаните. — Сигурно ще кажеш, че и те са загинали от рикошетите. — Кастильо метна лоста към един от хората си и заповяда: — Отвори този прозорец. — После се обърна към останалите двама: — Единият от бодигардовете сигурно е още жив. — Гледаше гангстера право в очите, когато лицето му буквално експлодира и го изпръска с кръв, парчета

мозък и костици от черепа. Кастильо замръзна на място, мъчейки се да осъзнае случилото се. Времето за него сякаш забави своя ход за секунда-две. Изведнъж се стресна и се хвърли към узито на стола. Почти го беше стигнал, когато се сети, че проклетият автомат беше засякъл. Продължи да посяга и изведнъж нещо го плесна по китката. Погледна към нея шокиран, неспособен да приеме факта, че го беше улучил куршум. Отляво и отдясно хората му изпопадаха. Той се хвана за ранената ръка. Докато вдигне глава да види какво става, към него, от другия край на верандата, вече тичаше непознат мъж с насочен напред пистолет. Кастильо веднага позна очите му. Те принадлежаха на човека, когото беше изпратен да убие.

59.

ЗИУАТАНЕХО, МЕКСИКО

Луната хвърляше над Тихия океан светлина, която проблясваше във водите на залива, точно под балкона им. Хотелът беше красив, само с трийсет и шест стаи, почти всички от които бяха апартаменти. Апартаментите имаха басейни и изглед към спокойния и идиличен залив. При нормални обстоятелства пейзажът би изглеждал изключително романтичен. Влажният тропически въздух, вълните, разбиващи се в скалата под балкона им, нежният ветреца, носещ соления аромат на морската вода. Платноходките, закотвени за през нощта, се поклащаха леко на пристана. На брега бяха излезли влюбени двойки, за да се полюбуват на вълните.

Клаудия преди не беше идвала в този хотел, но беше отсядала в много подобни на него. И винаги заедно с Луи. Само като се сетеше за него, за човека, когото си мислеше, че е познавала, избухваше в сълзи. Не можеше да си обясни как стигна дотук, но със сигурност никога досега не се беше чувствала по-самотна и по-отвратена от себе си. Сега се връщаше назад и правеше равносметка на последните шест години. Така прави човек, когато си е казал, че връщане назад няма. Решителност, вдъхновена от болката — онзи вид волева закалка, която имаше за цел да предпази душата от бъдещи смутове. Това, което я беше накарало да вземе съдбоносното решение, се появи в последния момент. Във всеки случай тя не си даваше сметка за него преди ден и половина, когато пристигна в хотела. Спокойствието и уединението в този курорт подтикваха към размисли. Спомени и мечти влязоха в яростна схватка в съзнанието ѝ. На карта беше заложено нейното спасение, а дали тя го заслужаваше.

Клаудия Морел беше отгледана от своята красива, нежна и консервативна майка като примерна католичка. Баща ѝ, военен от кариерата, притежаваше онази сурова мъжественост, която омайваше жените. Заради военната служба той почти нямаше време за съпругата

си, камо ли за децата. Сега Клаудия разбираше защо беше избрала този драматичен път в живота си. Преди десет години тя би се изсмяла на всеки психоаналитик, който ѝ кажеше, че отмъщава на баща си и го кара да си плати за това, че не ѝ е обръщал достатъчно внимание. Но като се замислеше сега, беше очевидно. Първото ѝ отмъщение беше, че тръгна с негов младши офицер. Не можеше да отрече, че беше видяла заедно баща си и Луи. Когато баща ѝ се опита да прекъсне връзката им, като прехвърли Луи на Корсика, това беше началото на края, катализатор на последвалите събития.

С действията си той само я беше отблъснал още повече, но изборът да води покварен начин на живот си беше неин. Трансформацията от почитащата бога католичка в морална двуличница не стана за една вечер. Като при повечето престъпници и нейното спускане по наклонената плоскост започна от малкото. В началото ролята ѝ на партньор се ограничаваше само с местенето на парите, за да не бъдат проследени, и укриването им на места, където да са недосегаеми за правителствата.

Обаче постепенно се въвличаше все повече и повече. Започна да се съмнява в искреността на Луи. Тази негова потайност и граничещото му с параноя поведение не бяха случайни. Когато разбра, че е наемен убиец, изненадващо прие доста спокойно шокиращото разкритие. Навярно причината беше във факта, че баща ѝ беше убивал в сражения. В случая с Луи не беше много трудно да измисли за себе си оправданието, че той убива социопати, капиталистически свине, корумпирани политици и нечестни бизнесмени. Но този Мич Рап беше различно нещо. Тя почувства, че не е редно да се захващат с него още в мига, в който чу името. Но очевидно не се беше противопоставила достатъчно категорично.

Преосмисляйки сега решенията си, тя се учудваше от един прост факт — беше отгледана в порядъчно семейство, беше ѝ дадена свободата сама да разбере какво е добро и зло, но тя съзнателно беше предпочела да не се възползва от нея. Беше потиснала онзи вътрешен глас, който при всяко нейно действие или решение ѝ казваше, че постъпва неправилно и погрешно, неморално. Беше използвала отношенията с баща си като извинение да изхвърли компаса на етиката, който ѝ бяха дали още като дете. И оправданието ѝ беше направо смешно — че баща ѝ не ѝ е отделял достатъчно внимание.

Клаудия погледна към луната и избърса сълзите си. Беше изпълнена с ненавист и омраза към себе си. Детството ѝ беше щастливо. Родителите ѝ се грижеха добре за нея. Никога не я бяха удряли, нито ѝ бяха повишавали тон. Те още бяха женени и още се обичаха. Тя нямаше обяснение защо беше позволила да падне толкова ниско. Досега винаги прощаваше и оправдаваше действията на Луи, но не и този път. Още като се срещна с германеца, се усъмни в него и не му се довери. Знаеше, че не е редно да се заемат с Рап. Безспорната, жестоката истина беше, че беше продала за десет милиона долара своя морал, беше изневерила на всичко, на което родителите ѝ я бяха учили.

Това беше цената ѝ и сега тя се оказа въввлечена в гръцката трагедия с окървавени ръце, докато вътре в нея съзряваше живот, заченат от мъжа, който беше убил бременна жена и не беше проявил милост към нея. Пълната липса на разкаяние или съжаление за стореното у Луи я накара да се стресне и да се пробуди от този кошмар. Тя разбираше, че е станала грешка, но да си толкова твърдоглав, че да го отричаш, беше направо отвратително. За пръв път за всичките години, в които го беше обичала, тя не одобряваше поведението му. В очите ѝ той се беше превърнал в чудовище.

Не смееше да си помисли каква съдба бяха приготвили боговете за нея и нероденото ѝ дете. Обаче усещаше, че трябва да поправи нещата. Миналото си беше минало и тя не можеше да стори нищо за него, но поне можеше да се опита да промени бъдещето. Съмняваше се, че ще може да се спаси от греха си, но би могла да осигури нормален живот на бебето. Не можеше да върне Ана Райли и нероденото ѝ бебе обратно от оня свят, но можеше да се разкае и да се промени. Клаудия взе решение какво е необходимо да направи.

Избърса сълзите си, стана и отиде в хола. Натисна интервала на клавиатурата на лаптопа и влезе в Интернет. Имаше две нови писма от германеца и тя ги прочете набързо. Бяха по-гневни от предишните му съобщения. Абел искаше или да му върнат парите, или да си свършат работата. Ако откажеха, той щеше да ги преследва. Германецът имаше късмет, че Луи не беше тук да прочете писмата, защото ако го беше направил, щеше да хване първия самолет за Европа и Абел щеше да е мъртъв преди понеделник сутринта. Клаудия вече беше решила, че той няма да си получи парите обратно. В интерес на истината Абел щеше да си има много по-сериозни проблеми.

Клаудия беше открила необходимия ѝ електронен адрес по-рано през деня. Не беше трудно. Просто набра името на човека и добави @cia.gov. Първият опит завърши с неуспех, затова добави точка между собственото и фамилното му име и изпрати писмото отново. Този път то мина безпрепятствено по мрежата. Пое си дълбоко дъх и започна да пише. Труди се над съобщението близо час и накрая изтри почти всичко, което беше написала. Беше твърде дълго. По-добре беше да започне бавно, с обикновено извинение, и да види каква ще е реакцията.

Тя постави стрелката върху иконата за изпращане. Пръстът ѝ застина над бутона, готов да изпрати писмото. Поколеба се за миг, но гласът отново проговори в главата ѝ — онзи глас, който непрекъснато беше пренебрегвала през последните шест години, ѝ каза да действа. Натисна бутона на мишката и лаптопът изпиука. На екрана се появи надписът „СЪОБЩЕНИЕТО ИЗПРАТЕНО“ и тя си каза, че вече няма връщане назад.

60.

КЕМП ДЕЙВИД, МЕРИЛЕНД

— Как така е изчезнал? — сепна се Рос.

Кенеди го гледаше внимателно и с всички сили натискаше с пръсти точките на двете си длани, за да запази спокойствие.

— Изчезна, Марк.

— Чух те. — Той вдигна ръце, сякаш искаше да задуши някого. — Как, по дяволите, ей така успя да се изпари?

— Може би трябва да изчакаме президента — отвърна Кенеди. Тя не искаше да повтаря два пъти, а освен това Рос със сигурност щеше да е по-сдържан в присъствието на прекия си началник.

Беше неделя следобед и Рос току-що беше приключил играта на голф с президента, председателя на партия и един от основните спонсори на партията. Кенеди много искаше да се обади на президента веднага след нападението, но докато се съвземе, мина полунощ, а тя никога не го безпокоеше през нощта, освен ако не се налагаше той да вземе някакво решение. Помисли си дали да не се обади на Рос, но си каза, че колкото по-дълго го остави в неведение, толкова по-лесен ще е животът ѝ. Трябваше да се вършат прекалено много неща, а той щеше да иска от нея подробни отчети. Затова отложи колкото можа да съобщи за случилото се на директора на Националното разузнаване. И сега щеше да съобщи неприятната новина и да види как Рос ще откачи пред очите ѝ. Кенеди не беше мигнала. Освен с професионалните си задължения трябваше да се занимава и със сина си и да му помогне да преживее психологическата травма. За щастие Стивън Рап разбра, че тя трябва да оправя положението и че Томи има нужда от някого, който да го успокоява. Така че, докато тя правеше всичко възможно да оправи кашата, Стивън и Томи бяха ескортирани от засилена охрана до нейната къща. Най-трудното беше да обясни на Томи, че Винс Делгадо и Майк Бъртън са загинали.

Тя се върна у дома малко преди десет сутринта. Томи се събуди, дойде при нея и първото, което попита, беше какво е станало с Винс и Майк. Те бяха в личната ѝ охрана повече от година и синът ѝ се беше привързал към тях, особено към Винс. Щеше сама да съобщи трагичната вест на близките им, но това трябваше да почака.

Рос беше главната ѝ грижа. През последните четиринайсет часа беше свършила още няколко неща, които той нямаше да одобри, но пък не той щеше да определя дългосрочните нужди на ЦРУ. Нарочно се беше постарала пристигането ѝ да съвпадне по време с края на играта на голф. Беше чакала сама в президентската хижа „Аспен“ близо петнайсет минути и това ѝ позволи да помисли как да действа срещу Рос. И точно в този спокоен миг измисли как да се справи с него. Как не се беше сетила досега. Все пак не беше от хората, които имаха навика да разиграват началниците си.

Рос нямаше намерение да чака президента и настоя.

— Кога стана това?

Кенеди погледна с надежда към вратата.

— Снощи.

— В колко часа?

— Около десет.

Рос присви очи. Сега той се обърна към вратата. След като се увери, че още са сами, изгледа гневно Кенеди и продължи:

— Сега е два следобед. Ще ми кажеш ли защо едва сега ме информираш?

„Суетата — помисли си Кенеди, — тя е ключът.“

— Марк — доближи се до него и заговори така, сякаш се познаваха от години, — нали знаеш какви неща се случват напоследък?

Той я изгледа объркано.

— Никой не е във възторг от изпълнението на вицепрезидента Бакстър... Рейтингът му доста падна и вече се говори за намирането на друга кандидатура за предстоящите избори. — Тя се приближи още повече и прошепна: — Знам, че президентът не те е накарал току-така да играете голф.

Рос си пое въздух и кимна.

По изражението му Кенеди разбра, че вече сам си е задал този въпрос. Той не знаеше, че президентът нямаше да се кандидатира за

втори мандат. И нямаше да знае още месец, докато Хейс обявеше решението си. Рос щеше да възприеме новината като още една допълнителна възможност. Щеше да изчака да види кой ще е фаворитът и да застане до него.

— Ти си един от най-вероятните кандидати, Марк. Днес беше събеседването ти с твоя работодател. Не исках да те сюрпризирам с подобни неприятности или пък да те прекъсвам.

Рос остана безмълвен за миг и тъкмо когато понечи да коментира изповедта на Кенеди, в стаята влезе президентът.

— Айрини. — Хейс се приближи до тях. — Извинявай, че те накарах да чакаш. Какъв е проблемът?

Кенеди погледна към Рос и отговори:

— Господин президент, една от конспиративните ни къщи снощи беше нападната. — Разказа на Хейс и Рос как е довела Стивън Рап, за да се види с брат си. Тъкмо приключили с вечерята, когато изведнъж чули изстрели и експлозии. Рап пратил нея, сина ѝ и брат си в мазето. Айрини описа разположението на къщата и как са минали през тунела, отишли са в крилото за разпити и са се заключили в една от килиите. Около час след началото на инцидента на мястото пристигнал екип за бързо реагиране на ЦРУ и взел под охрана обекта. Съобщи, че двама от бодигардовете ѝ са били убити, както и двама други охранители от ЦРУ, които пазели къщата. Накрая приключи разказа си, като каза, че Рап е изчезнал.

— Как така е изчезнал? — отново попита Рос.

— Ами нямаше го никъде. В началото си помислихме най-лошото... че е бил отвлечен или убит. Но после прегледахме записите от охранителните камери... — Тя замълча.

— И? — подкани я нетърпеливо Рос.

— Къщата беше ударена от общо седем гранати от РПГ и над хиляда куршума. Освен четиримата загинали служители на ЦРУ открихме още тринайсет трупа.

— Тринайсет? — шокиран повтори шефът ѝ.

— Те са на хората, за които предполагахме, че са били наети за атаката. Бяха използвали три черни микробуса „Шевролет Събърбан“ с монтирани сигнални светлини. — Кенеди се обърна към президента: — Като онези, които Сикрет Сървис включват, за да минат през задръстванията. Изкъртили портата и после нахлули със събърбаните с

мигащи светлини. Нападателите бяха облечени в сини комбинезони и носеха бейзболни шапки с надписи „ФБР“. Моите бодигардове дори не помислили да извадят оръжието си. Мислели са, че от ФБР идват да вземат Мич, за да го отвеждат на по-добре охранявано място.

— Чакай малко — спря я Рос. — Ти каза, че са загинали четирима телохранители. Имаше и други, нали?

— Не.

— Тогава как са умрели тринайсетте нападатели?

Президентът погледна заговорнически към Кенеди и отвърна вместо нея:

— Причината за смъртта им е Мич.

Айрини кимна.

— Всеки от тях беше убит с деветмилиметров куршум в главата. — Тя се намръщи и добави: — И тук нещата стават интересни. Имало е и четиринайсети нападател. На записа се вижда как Мич го натиква в един от събърбаните и заминава с него.

— Защо — попита Рос.

— А ти как мислиш? — отвърна Кенеди. — Някой се опита да го убие два пъти, а жена му е мъртва. Той ще гледа да измъкне всичко от този нещастник и да разбере кой го е наел.

На Рос чутото явно не му хареса.

— Значи нямаме представа къде може да е?

Тя поклати глава.

— Идентифицирахте ли някой от нападателите? — попита президентът.

— Смятаме, че са членове на латиноамериканска банда, базирана в Александрия.

— Латиноамериканска банда? Че защо им е притрябвало да убиват Рап? — попита Рос.

— Тъй като няма кого да разпитаме, ще изкажа предположението си, че са им предложили пари. Мич никога не е действал в Централна Америка. Банда като тази няма никаква причина да го напада.

— А от ФБР какво казват? — продължи Рос.

Кенеди се поколеба.

— Не съм ги уведомила за инцидента.

— Какво? — Той отново се шокира.

— Марк, в момента е по-добре да не даваме гласност на случая. Обектът не се числи официално никъде. Твоето бъдеще на политик е пред теб, по-разумно ще е да стоиш настрана.

— Но тук става въпрос за четирима мъртви федерални служители и тринайсет мъртви... граждани. Предполагам, че тези хора са американски граждани.

— Марк — Кенеди поклати глава, — убийството на моите хора няма да излезе наяве. Техните семейства са били предупредени за подобен развой и ще си мълчат.

— Но това е федерален обект на американска територия и попада под юрисдикцията на ФБР.

— Ако включим ФБР в разследването, журналистите ще се нахвърлят като лешояди и накрая ще се озовеш на разпит пред комисията на Конгреса и ще трябва да отговаряш на доста неудобни въпроси. И заради какво?

— Ами какво ще стане с...

— Марк, имаме тринайсет мъртви гангстери, които са убили четирима федерални агенти. И го имаме на запис. Наказанието за убийството на федерален агент е смърт. Граждани или не, тези тринайсет типа вече са си получили наказанието. Замесването на ФБР няма да реши нищо, а цялата бъркотия ще попадне на челните страници на всеки един вестник в тази страна.

— Ами четиринайсетия?

Кенеди сви рамене. Изобщо не я интересуваше какво се е случило с останалия жив бандит.

Рос понечи да каже още нещо, но президентът го спря:

— Марк, довери ми се. Понякога е по-добре да не задаваш много въпроси. Остави Айрини да се погрижи.

Очевидно беше, че в момента Рос се бори със себе си. Пое си дълбоко въздух през стиснатите зъби и отговори:

— Добре, но трябва да намерим Рап и да направим всичко необходимо той да не компрометира държавата.

— Защо? — попита Кенеди.

— Защото страната ни се управлява от закони и не можем да позволим на опърничави федерални служители да се шляят по света и да избиват хора безразборно, без съд и присъда.

„Така ли? Че какво според теб правеше Мич през последните петнайсет години?“ — каза си Айрини.

— Марк, съветвам те много да внимаваш. Помисли какви ще са последиците за всички ни, ако привлечем нежелано внимание към нас точно в момента. За начало ние не можем да го обвиним в нищо.

— Ами тринайсетте мъртви латиноси?

— Марк — намеси се президентът, — забрави за случая. Не искам повече да се споменава за него.

— Добре — отстъпи Рос, — но трябва да предприемем нещо.

Кенеди се възползва от възможността:

— Мисля, че съм намерила решение.

— Да го чуем — подкани я той.

— Засега само ще предупредим шефовете на чуждестранните ни резидентури. Ще им изпратя спешно съобщение, в което ще ги инструктирам, ако Мич се свърже с тях или те чуят нещо за него, да ме уведомят незабавно. Може да напиша под претекст, че искаме да го разпитаем.

— Ами посолствата?

Тя очакваше и този въпрос.

— Бих предпочела случаят да си остане само в рамките на Управлението.

— Кръгът не е много широк. — Рос поклати глава.

Кенеди погледна към президента, за да я подкрепи.

— Засега нека предупредим само хората от Управлението — намеси се Хейс. След като забеляза, че Рос не е съгласен, добави: — Марк, ако му потрябва помощ, ще потърси някой от познатите си в Управлението.

— Но можем ли да имаме доверие на тези хора, че ще ни го предадат? — попита Рос.

Двамата с президента се обърнаха към директора на ЦРУ. Истината беше, че не можеха да очакват от шефовете на резидентурите да предадат Рап, но тя нямаше намерение да го признае. Важното беше да каже на Марк Рос онова, което той искаше да чуе.

— Ще започна да звъня на някои от тях още сега и категорично ще им дам да разберат, че държа да ми докладват или ще прекарат остатъка от кариерата си, заровени в някое мазе в Ленгли, подреждайки стари архиви.

Отговорът, изглежда, задоволи Рос и Кенеди реши, че е постигнала целта си. Време беше да тръгва.

— Знам, че двамата имате много важен обяд. Няма да ви бавя. Ако има нещо ново, ще ви уведомя. За утре сутринта ще подготвя по-подробен доклад.

Президентът ѝ благодари и Рос, за да не остане по-назад, стори същото. Кенеди излезе от хижата и беше откарана до площадката на хеликоптера с количка за голф. Веднага щом седна в хеликоптера, извади защитения срещу подслушване сателитен телефон и набра номер. След няколко позвънявания се обади мъжки глас и тя каза:

— Току-що ти спечелих още малко време.

61.

МАЗАР-И-ШАРИФ, АФГАНИСТАН

Служебният Г-3 започна да се снижава към летището. Намираха се на територията на Северния алианс, малка част от страната, която беше отказала да се подчини на режима на талибаните. Беше неделя през нощта. На небето нямаше облаци и луната къпеше с меката си светлина назъбения скален релеф. Наближаваше единайсет часът и човек едва ли би предположил, че Мазар-и-Шариф е град с над сто хиляди жители. Виждаха се само няколко улични лампи, от време на време преминаваха лъчите на автомобилни фарове. Дори осветлението на пистата беше доста оскъдно. Имайки предвид това и състоянието на настилката, Скот Коулман беше поел управлението на машината. Ако някой ще съсипва самолет за петнайсет милиона долара, поне да е той.

Рап му се беше обадил малко след единайсет вечерта. Той очакваше обаждането, но не толкова скоро. Бяха прекарвали сутринта и следобеда заедно в тайния обект на ЦРУ. Обсъждаха какво ще правят, когато Рап се съвземе физически и психически от травмата. Веднага щом си тръгна оттам, Коулман се обади на екипа си. Знаеше, че са съгласни — всеки от тях по един или друг повод беше дошъл да говори с него и да предложи услугите си. „Само кажи, че Мич иска нещо и ние ще сме на линия“. Момчетата — Чарли Уикър, Дан Стробъл и Кевин Хакет — бяха бивши „тюлени“ и бяха работили и преди с Рап, както и съвсем наскоро, по време на операцията в Канада.

До полунощ всички се събраха и полетяха в един часа, прекосявайки Атлантика на височина над десет хиляди метра. Кацнаха в Германия само за да заредят с гориво и след по-малко от половин час отново бяха във въздуха без никакви митнически проверки или други формалности. Хора като Коулман и неговите бойци бяха свикнали с бърза мобилизация и дълго чакане. Операции като сегашната, при която се налагаше да прелетят буквално до другия край на света, отнемаха дълги часове, а понякога и повече от едно денонощие.

Поради тази причина Коулман беше осигурил филми, книги и списания. И добре че ги имаше, защото никой не промълви дума, след като Уикър, Хакет и Стробъл изразиха съболезнованията си на Рап още преди да се откъснат от земята. Бойците от специалните части не си падаха много по нежностите. Те без проблем можеха да говорят за смъртта, когато се отнасяше за някого, когото са очистили в бой. Но когато ставаше дума за трагичната смърт на съпругата на техен близък, не знаеха какво да кажат.

Коулман и Хакет се редуваха зад щурвала, докато всички останали или спяха, или се опитваха да спят на път за Германия. Втората част от пътуването им мина в гледане на филми, четене на книги и разговори с Рап за всичко друго, но не и за жена му. Пуснал светлините за кацане, Коулман направи обход на пистата, за да види дали няма по-големи дупки, които да избегне. Без съмнение дупки, направени с парите на американските данъкоплатци. Той прелетя в кръг и подходи за кацане. Самолетът Г-3 докосна земята и се спря в другия край на пистата.

Коулман се обърна към салона и погледна към Рап:

— А сега накъде, Мич?

В този момент той говореше по сателитния телефон и закри с длан микрофона на слушалката.

— В южния край на терминала. Там трябва да има камионцистерна и тойота. — Махна дланта си и продължи: — Извинявай, Айрини, какво казваш?

— Рос се съгласи засега да държи настрана Държавния департамент.

— А ФБР?

— И него.

— Браво, добра работа.

— Ще трябва да се убедим в това. Снощи някой е взривил граната в центъра на Лийсбърг. Пострадали са петима души, двама от тях тежко. Пет минути по-късно в шерифския отдел на Лоудън са стреляли с РПГ.

— Отклоняване на вниманието?

— Така предполагам.

— Някой питал ли е за мелето от снощи?

— Да, в местната служба за спешни случаи са получили оплакване в девет и трийсет и осем вечерта.

— И?

— Казахме им, че сме имали корпоративно парти и сме гръмнали няколко по-силни фойерверка.

— Вързаха ли се?

— Засега да.

— Ами с къщата какво е положението?

— Предната порта беше сменена днес. Вече започнаха да замазват дупките от куршумите в тухлите и да слагат нови врати и прозорци. До довечера няма да остане нищо, свидетелстващо за сражението.

— А труповете?

— Изгорени са.

— Моят пленник какво прави?

— С него работи доктор Хорниг.

Управлението имаше двама главни специалисти по разпитите с коренно различен подход. Доктор Джейн Хорниг беше единият. Боби Акрам, пакистански имигрант и мюсюлманин — другият. Хорниг имаше високи научни степени по биохимия и неврология и се смяташе за най-големия експерт в Америка по историята и развитието на изтезанията на хора. Тя специализираше в експерименталната употреба на наркотични вещества и други екзотични техники. Боби Акрам, от друга страна, постигаше целите си, като се уповаваше на Пирамидата на потребностите на Маслоу и на тази база провеждаше сурови, добре планирани и обмислени разпити. Рап харесваше Акрам, но не и Хорниг. От мисълта за нея го побиваха тръпки. Но когато не разполагаха с много време, тя беше най-добрата.

— Тя разбра ли кой го е наел? — попита Рап.

— Още не, но открихме интересна връзка. Преди две години ДЕА арестували саудитски имигрант, който вкарвал хероин от Афганистан. Оказало се, че този тип е работел в саудитското разузнаване. Докато бил в затвора, адвокатите му започнали да мислят как да се спазарят за по-лека присъда. Единият му адвокат казал, че клиентът му е готов да предостави доказателства, че бившите му работодатели са обучавали няколко от терористите, участвали в

атентатите на единайсети септември, и са им помогнали да планират ударите.

Рап навъси чело.

— Какво общо има това с някакъв латиноамерикански гангстер?

— Кастильо. Така се казва той. Анибал Кастильо. Според твърденията му още тогава с него се свързал същият човек, който го бил наел да те убие преди два дена. Той платил на Кастильо сто бона, за да нареди на неговите хора от МС-13 да убият бившия офицер от саудитското разузнаване, докато се намирал във федерален затвор. Обадих се на няколко човека и излиза, че всичко съвпада. Този саудитец е бил готов да пропее и в деня, в който трябвало да направи първото си признание, бил убит в килията му.

— И кой го е наел?

— Още не знаем, но накарахме Кастильо да прегледа лицата от нашата база данни на служители от саудитското разузнаване.

Самолетът рязко спря и Рап каза:

— Трябва да затварям. Обади ми се веднага щом разбереш нещо ново.

— Ще ми кажеш ли все пак какво си намислил?

— Повярвай ми, по-добре е да не знаеш. — Той надникна през малкия илюминатор.

— Напротив, Мич. Току-що излъгах шефа си и президента, за да те предпазя.

— Мислех, че президентът е наясно.

— Добре... Рос тогава.

— Е, хубаво... кажи на Рос, че ако продължи да те занимава с глупости, ще го сложа в моя черен списък.

Кенеди се изкуши да се възползва от възможността, но вместо това добави:

— Има и още нещо... Чувал ли си за Ерих Абел?

Рап се замисли и отвърна:

— Не. Защо?

— Родом е от Източна Германия. През осемдесетте години е работил в ЩАЗИ.

— Има ли други имена?

— Не знам за такива, но продължавам да търся.

— И защо изведнъж те интересува той?

— Още не съм съвсем сигурна. Като разбере, ще ти кажа.

— Добре. Трябва да тръгвам. — Рап затвори телефона и го метна на кожената седалка, след което стана.

Коулман вече стоеше на пистата и контролираше презареждането. Рап бавно слезе по тесните стъпала на трапа. Краката му бяха подути от дългия полет. Леко накуцвайки, тръгна по настилката.

Чакаше го Ямал Урда, шефът на резидентурата на ЦРУ в Кабул. Той беше работил с него предната пролет по една много сериозна задача. Макар да не се сработиха веднага, Урда изпитваше голям респект към Рап. Афганистанецът му подаде ръка:

— Моите съболезнования за жена ти, Мич.

— Благодаря ти. — Той стисна ръката му.

Двамата останаха неподвижни за миг, докато Урда измисли как да премине от личните въпроси към професионалните. За негова утеха Рап пръв заговори:

— Какво е положението?

— Моят заместник току-що ми се обади от посолството.

— Така ли?

— Каза, че се е получило спешно съобщение от Ленгли. Искат, ако някой се свърже с теб, да докладва незабавно.

Рап кимна.

— После ми се обади Айрини и ми каза да не обръщам внимание на съобщението.

Мич си даваше сметка, че Урда ще защитава местната си територия, и се надяваше да не му създава проблеми. Желанието му беше само да кацне, да вземе каквото му трябва и да се прибере по живо по здраво.

— Това притеснява ли те?

— Не. — Урда погледна назад през рамо към микробуса, в който седяха няколко души. — Бившата ми жена. — Сви рамене. — Дори не я харесвам. Но ще ти кажа нещо: ако някой от тези задници я убие, ще плаща прескъпо. — Афганистанецът посочи към земята. — Стой тук и не мърдай. Аз ще отида да го доведа.

Върна се миг по-късно, като водеше завързан мъж с качулка на главата.

— Накарах да го поизчистят заради теб. Доста вонеше.

Рап махна на Уикър да дойде и да отведе пленника.

— Завържи го на седалката. — Обърна се към Урда отново: — Много ти благодаря за това, което правиш за мен.

— Ти би направил същото за мен.

Рап кимна.

Афганистанецът понечи да си тръгне, но се спря.

— Ако някой ме пита, никога не си идвал тук.

— Точно така.

Пленникът беше облечен в местна носия. Рап рязко смъкна качулката от главата му и разгледа лицето му. Несъмнено беше той. Малко поотслабнал, но беше той.

Онзи присви очи за миг, за да свикне със светлината на кабината. След като видя Рап, лицето на Уахид Ахмед Абдула се изкриви от ужас и страх.

— Какво искаш от мен?

— Нищо — излъга той. Уахид беше участник в терористичен заговор за детонирането на ядрени бойни глави в Ню Йорк и Вашингтон. Рап го беше заловил в Пакистан миналата пролет и лично го беше разпитвал.

— Не ти вярвам.

— Баща ти е много влиятелна личност. Той уреди освобождаването ти. — В известна степен това си беше истина. Бащата на Уахид беше доста влиятелен в Саудитска Арабия. Той също така беше обявил награда за главата на Рап, което по превратностите на съдбата доведе до излизането на Уахид от ужасния затвор, в който беше държан. Рап естествено нямаше намерение да му казва, че баща му го смята за мъртъв.

— Само се успокой. — Отново сложи качулката на главата му. — Ако се държиш добре, утре ще видиш баща си. Извади спринцовка от джоба си и махна капачката от иглата. После хвана завързаните китки на Уахид и добави: — Трябва да ти дам успокоително. Когато се събудиш, ще сме пристигнали в Саудитска Арабия. — Заби иглата в бедрото на пленника и натисна докрай буталото на спринцовката.

62.

ЗИУАТАНЕХО, МЕКСИКО

Клаудия се беше надвесила над клавиатурата и се питаше дали не си е изгубила ума. Първото писмо ѝ беше достатъчно. Отговорът, макар и рискован, беше очакван. Следващите ѝ действия си бяха направо глупави. И ето сега тя съчиняваше четвъртото си писмо до директора на Централното разузнавателно управление. Това разкаяние влизаше в рязко противоречие с предишната ѝ конспиративна подготовка, но засега то печелеше битката. Разбира се, тя взимаше предпазни мерки: сменяше сървърите и обикаляше виртуалното пространство, писмата се изпращаха от различни места. И все пак си имаше работа с шефката на най-мощната шпионска служба в света. Никой не знаеше какви скрити козове държи в ръкава си тази жена.

Първото съобщение, което беше изпратила преди близо двацет и четири часа, представляваше кратко прочувствено извинение за случилото се. „Ана Райли загина по грешка, извинявайте. Дълбоко съжалявам, че се захванах с тази работа. Ако искате да разберете кой ме е наел, ще съм на ваше разположение.“ Клаудия дълго мисли дали да подпише писмото от свое име и от името на Луи, но в крайна сметка реши, че не си струва да споменава Луи, тъй като той не беше показал никакво съжаление и дори в момента се опитваше да довърши задачата. Да го включи в извинението, означаваше да продължи да зальгва самата себе си. Изпрати писмото и си легна да спи. Беше събота късно вечерта и Кенеди едва ли щеше да ѝ отговори преди понеделник. Събуди се изгладняла в неделя и си поръча закуска в стаята. Изяде всичката храна, което прие за добър знак. Затова излезе навън и предприе дълга разходка по плажа. Мислеше за родителите си. Стараеше се да избие Луи от главата си. Хрумна ѝ да се обади на родителите си. Когато се върна в стаята си, вече беше взела окончателно решение.

Първо провери всичките си електронни пощенски кутии и видя, че Кенеди ѝ е отговорила. Писмото гласеше: „Откъде да знам, че вие сте необходимият ми човек, а не някой самозванец?“

Клаудия беше очаквала подобна реакция. Помисли около минута върху отговора си и написа: „Ние поставихме проследяващи устройства и микрофони в колата ѝ. Така разбрахме, че той има насрочена операция на коляното за сутринта. Когато тръгнаха за болницата, ние сложихме бензина и зачакахме да се върнат. Моят партньор се беше скрил в дърветата от другата страна на улицата. Тя не трябваше да пострада.“

След като изпрати съобщението, през следващите два часа тя проверяваше на всеки петнайсет минути, докато накрая отговорът дойде: „Кой ви нае и защо?“

Клаудия веднага написа: „Ерих Абел. Той е бивш офицер от ЩАЗИ и живее във Виена. Абел беше посредник. На кого аз не знам, но подозирам, че имат пръст саудитците. Никога преди не съм работила с него.“ Тя натисна иконата „изпрати“ и излезе от Интернет. Стана, задъхана и за нейна изненада, изпотена.

Бяха минали почти осем часа от последния ѝ отговор, когато провери отново пощата. Новото съобщение от директора на ЦРУ беше кратко: „Защо се занимавате с това?“

„Уместен въпрос — каза си Клаудия. — Но отговорът не е лесен.“ Три часа обмисля отговора си. Дали не се разкриваше прекалено много? Изповяда се върху няколко страници, изливайки най-съкровените си мисли и чувства на екрана на лаптопа. Обясни, че е отвратена от себе си. Че тя и партньорът ѝ са имали спор и са се разделили. Накрая на писмото добави имената на петте швейцарски банки, от които Абел им беше превел парите, заедно с номерата на сметките, датите и сумите в долари. Макар че тези сметки едва ли бяха на името на Ерих Абел.

Трябваше ѝ повече от час, за да събере кураж да напише последната информация. Бори се с чувството на вина, докато накрая се предаде на гласа от младостта си — гласа на нейната съвест. Той непрекъснато се обаждаше, казваше ѝ, че ще е трудно, но накрая ще ѝ олекне, ще се почувства по-добре. И беше прав. В мига, в който изпрати писмото, сякаш камък падна от сърцето ѝ.

Клаудия изключи компютъра и избърса сълзите си. Съзнаваше, че нищо не може да върне Ана Райли сред живите, но се надяваше поне, че е показала с цялото си поведение, че съжалява. Дори беше отишла по-далеч. Последното ѝ пространно писмо разкриваше доста важна информация. То беше в противоречие с всичко, което беше научила досега, в противоречие с всичко, което ѝ беше помагало да оцелява. На част от нея вече ѝ беше безразлично дали ще я хванат или не. Тя се освободи от тежкото бреме и беше готова да посрещне всичко, което ѝ беше приготвил животът. Щеше да се върне в началото, към корените си. Да отиде у дома при родителите си, да роди детето си и да започне всичко от нулата.

На вратата се почука и Клаудия замръзна на място. Веднага се приготви за най-лошото. Трябваше да смени хотела по-рано. Сигурно бяха намерили начин да я проследят, някаква нова технология, за която тя не знаеше. Беше облечена в бяло горнище и отрязани джинси. Професионалният ѝ инстинкт се задейства веднага и тя се огледа за оръжието си. След секунда обаче размисли. Ако от ЦРУ я бяха открили, едва ли имаше шанс да избяга. Ако беше тук Луи, двамата биха си пробили път с бой, но тя не беше убиец. Клаудия си ги представи от другата страна на вратата — мъже в черно, с черни пистолети, готови да нахлуят в стаята. Погледна към терасата и басейна. До назъбените скали и вълните беше доста високо — поне десет метра.

Овладя се и избърса изпотените си длани в джинсите. Изправи се и тръгна към вратата. Ще приеме гордо неизбежното. Няма да бяга. Не си направи труда да погледне през шпионката. Отключи вратата и я отвори. Беше готова за всичко друго, но не и за това.

— Доста си трудна за откриване — каза Луи. — Знаеш ли колко хотела има в Икстапа и Зиуатанехо?

Клаудия стоеше безмълвна.

— Извинявай, скъпа. Ти беше права. — Гулд ѝ поднесе букет рози. — Изобщо не трябваше да се захващаме с тази работа.

Тя взе цветята, обзета от противоречиви чувства. Само допреди минута беше готова да действа решително, а сега вече се колебаеше. Трескаво се мъчеше да намери правилното решение. Искеше да се увери дали наистина чувствата ѝ са толкова дълбоки и дали Луи е искрен.

— Не мога да си представя живота без теб — продължи той. —
Ще ми простиш ли? Моля те.

Именно тази молба за прошка я трогна. Беше нещо, което монахините ѝ бяха втъпявали непрекъснато като дете. За да получиш прошка, трябва да си готов и да простиш.

63.

ЦЮРИХ, ШВЕЙЦАРИЯ

Кенеди имаше известни съмнения за първото писмо. Вярно, успя да привлече вниманието ѝ, но в ЦРУ се получаваха хиляди електронни писма месечно. Пишеха какви ли не откачалки и любители на теорията на конспирацията. Рядко ги пращаха лично на нея, но когато се зачете в съобщението, първото, което ѝ мина през ума, беше, че и то е написано от някой луд. Второто я заинтригува. В пресата само бегло беше споменато за операцията на коляното на Мич и нито дума за това, че убиецът се е бил скрил от другата страна на улицата, срещу къщата. И изобщо за медиите случаят си оставаше трагичен битов инцидент.

Кенеди получи третото писмо на път за Кемп Дейвид. Обаждането ѝ до Ленгли потвърди, че Ерих Абел е работил за източногерманското разузнаване. Вероятната саудитска връзка съвпаднаше с информацията, получена от йорданците. Тя се обади на своя заместник по разузнаването и му нареди да изрови всичко за този Абел. Искаше пълен доклад по случая в неделя, след като се върне от президентската резиденция.

Съвещанието се проведе в нейния кабинет в четири часа и петнайсет минути следобед. Присъстваха заместникът по разузнаването, началникът на отдел „Анализи — Русия и Европа“ и заместник-директорът на Центъра за борба с тероризма или ЦБТ. Четвъртият човек пристигна по-късно. Това беше Маркърс Дюмонд, щатният компютърен хакер и гений на ЦБТ. Той информира Кенеди, че усилията му да проследи мистериозния подател на електронните писма са завършили с неуспех. Кенеди предполагаше, че изходът ще е такъв.

Показаха ѝ снимка на Абел отпреди шестнайсет години. Изложената в продължение на над двамазет минути информация не беше по-нова. Съобщиха ѝ, че главният експерт на Ленгли по Източна Германия и ЩАЗИ се е пенсионирали преди шест години и сега живее в

Аризона. Били се опитали да го открият, но той не си бил вкъщи — играел голф и щял да се върне най-рано след час. Местожителството на Абел във Виена беше потвърдено и хората от Управлението в американското посолство бяха поставени в готовност да чакат инструкции от директора.

Последната новина не задоволи Кенеди. Тя искаше да не се шуми много по този въпрос. Хората ѝ можеха да подплашат този Абел и той да си плюе на петите. Тя се обади на шефа на резидентурата във Виена и изрично заповяда, че иска да се проведе само пасивно наблюдение. Това означаваше подслушване на мястото с параболични микрофони и минаване с коли от време на време. Никакви статични от по двама души пред апартамента му. При никакви обстоятелства не трябваше някой от Управлението да установява пряк контакт с Абел. В Австрия приближаваше полунощ. Абел сигурно вече си беше легнал, а до понеделник сутринта Кенеди имаше намерение да изпрати там един от екипите на Дирекцията по операциите.

Даде нови заповеди. Информацията беше стара. Искаше да разбере дали този Ерих Абел е действал на „тихия“ фронт през последните десетина години. Данните трябваше да са на бюрото ѝ до шест сутринта. Преди да си тръгне от кабинета, тя изпрати последно писмо. Не очакваше да ѝ отговорят, но трябваше поне да опита и да продължи диалога. Въпросът ѝ към мистериозния подател беше ясен и точен: „Защо се занимавате с това?“

Айрини имаше известни подозрения. Всичко се развиваше така, както беше измислил Коулман. „Кажете на медиите, че Рап е мъртъв. Убийците ще си получат парите и после, когато обявим, че е жив, онзи, който ги е наел, ще настоява или да си свършат работата докрай, или да му върнат парите.“ Кенеди усещаше, че те вече се хващат за гушите. Този Абел беше посредникът. Ако се вярваше на автора на писмата и наистина саудитците бяха поръчителите, Абел щеше да бъде подложен на силен натиск да им върне парите. Той на свой ред щеше да поиска от убийците да изпълнят задачата или да върнат парите. Тя се питаше дали убиецът или убийците не я използват, за да елиминират Абел.

Прибра се у дома, за да види как е Томи и да поспи няколко часа. Стивън Рап се беше върнал в Ню Йорк. Майка ѝ беше при Томи заедно с дванайсет тежко въоръжени мъже от Службата за сигурност на ЦРУ. Синът ѝ беше уморен, тъй като предната нощ беше спал не повече от

шест часа. Въпреки това не преставаше да задава въпроси за Мич. Кенеди му отговори, както правеше винаги в подобни случаи, че не може да му каже подробности, но е говорила с Мич и той е добре. Томи заспа в ръцете ѝ малко след осем часа и тя го занесе в леглото. След като поговори с майка си около половин час, тя провери електронната си поща и също си легна.

Когато започна да чете дългото писмо, се разсъни напълно. Това, което беше написано на двете страници, я изненада. Кенеди го прочете на един дъх, без да спира. По принцип се отнасяше към всичко със силна доза скептицизъм. В нейната професия информацията се проверяваше по няколко пъти, преди да бъде обявена за достоверна. Тази изповед беше изпълнена с факти, чието потвърждение щеше да е мъчително трудно, но дори мнителната Кенеди вече беше готова да повярва в автентичността на написаното.

Тя беше изправена пред две възможности. Първата — да уведоми Държавния департамент и Министерството на правосъдието. По няколко причини изтръпваше само при споменаването на тези институции. Първо, защото това беше проблем на ЦРУ. Някой беше опитал да убие един от хората ѝ и ЦРУ щеше да си реши само проблема. Ленгли беше по-опитен в мръсните игри, а в случая се налагаше да се действа, без да се спазват правила. Ако съобщеше за случилото се на двете министерства, техните служители щяха да прекарат следващите пет години в швейцарските съдилища и щяха да се доберат единствено до няколко банкови сметки на фалшиви имена. Нито един човек нямаше да бъде изправен пред съда и наказан за смъртта на Ана.

Втората възможност беше да се качи на самолета, да отлети за Цюрих и да се оправи със ситуацията бързо и безшумно.

Освен шестчленната си лична охрана тя взе и Маркърс Дюмонд със себе си. Отлетяха малко след десет вечерта и когато пристигнаха в Цюрих, беше десет сутринта. Кенеди не беше уведомила за пристигането си нито американския посланик, нито Рос или президента. Президентът би я разбрал, но не и Рос. На този етап на играта беше по-добре началството да се поставя пред свършени факти, отколкото да се иска разрешение.

Кенеди обаче уведоми ръководителя на швейцарското разузнаване и го помоли да ѝ помогне да избегне паспортния и

митническият контрол на летището. Тя му обясни, че има важни дела и че е по-добре посещението ѝ да не се огласява официално. Двама от хората от Управлението, базирани в Цюрих, я чакаха на пистата на летището заедно с Август Бартоломю, ръководителя на швейцарската Служба за външно разузнаване. Кенеди се качи в колата при Бартоломю и гледаше да отклонява темата за целта на визитата ѝ по време на сравнително краткото пътуване до хотела. Тя не знаеше дали Бартоломю е поставил подслушвателни устройства в колата или дали не носи такива в себе си, но и в двата случая не можеше да си позволи да поеме риск. Когато влезе в хотела, щеше да му обясни какво става. Беше сигурна, че той вече предполагаше, че тя е тук във връзка с едно от двете неща, с които се славеше Швейцария. Така или иначе директорът на ЦРУ едва ли би дошъл дотук заради швейцарския шоколад.

Швейцарците се отнасяха към тяхната банкова система и към неутралитета си много сериозно. Всичко, което можеше да опетни швейцарската безпристрастност или репутацията на швейцарските банки, се смяташе за заплаха за националната сигурност. Ефектът от войната срещу тероризма беше точно такъв. След единнайсети септември в Берн и Цюрих се бяха изредили армии от адвокати, дипломати, полицаи и разузнавачи, които настояваха швейцарското правителство да им предаде всички документи, отнасящи се до „Ал Кайда“ или до някои от нейните членове. За швейцарците подобно преживяване беше доста неудобно и неприятно поради немаловажния факт, че те развиваха огромен бизнес със саудитците, а „Ал Кайда“ беше почти изцяло финансирана със саудитски долари. Саудитците държаха на неприкосновеността на личните данни и категорично заявяваха, че ще си преместят парите на друго място, ако Швейцария наруши това им право.

Дипломатическите преговори се точеха до безкрай. Адвокати, работещи за американското Министерство на правосъдието, и колегите им, представящи интересите на гражданите, загубили най-близките си хора в атентатите срещу Ню Йорк и Вашингтон, задръстваха швейцарските съдилища със съдебни иски. В крайна сметка обаче почти две години след атентатите бяха предадени само документи за Осама бен Ладен.

По време на протяжната съдебна битка Бартоломю неведнъж беше казал на Кенеди, че има и по-добро решение. И по-деликатно. Че в бъдеще е хубаво тя да му звъни директно на него, ако има някакъв проблем. И тя беше решила да постъпи точно така. Със или без неговата помощ, но Айрини нямаше да си тръгне от Цюрих без информацията, която търсеше.

Президентският апартамент в хотел „Бор о Лак“ беше резервиран за една вечер при цена за престоя пет хиляди швейцарски франка. Но Кенеди не мислеше да прекара нощта тук. Апартаментът се състоеше от три спални, две отделни дневни, кабинет, веранда с изглед към Женевското езеро. Бартоломю и Кенеди влязоха в апартамента едва след като членовете на екипа за сигурност на ЦРУ го провериха за скрити микрофони. Тя предварително се извини на швейцареца и накара един от хората си да претърси и него за микрофони. Професионален разузнавач от кариерата, Бартоломю прие молбата съвсем спокойно.

Кенеди поръча кафе на румсървиса и седна, за да обясни на швейцарския си колега какви са плановете ѝ. Тя пропусна някои подробности, но като цяло му каза самата истина. Когато свърши, му подаде списък с имената на хората, с които нейният персонал вече беше установил контакт. През трийсет минути беше насрочена среща с всеки от тях. Първият от тези хора трябваше да пристигне съвсем скоро. Петимата мъже бяха президенти на едни от най-реномираните и влиятелни швейцарски банки. Кенеди попита Бартоломю дали би искал да присъства. Трябваше му две секунди, за да реши. Той ѝ благодари за любезното предложение, след което се извини и си тръгна.

Уговарянето на срещи с тези мъже не беше никак лесно. Техните банки ненавиждаха публичността, а когато ти се обадят от кабинета на директора на ЦРУ и ти кажат, че е в твой интерес да се срещнеш насаме с шефката на най-прочутата шпионска служба в света, ти ще промениш графика си и ще отидеш на срещата. Кенеди не ги подценяваше. Те бяха много умни, много хладнокръвни. Тя разполагаше с богат арсенал от заплахи и щеше да внимава как ще го използва срещу тях. Тези мъже бяха банкери. Едни от най-добрите в света. Трябваше да пазят своята и репутацията на техните банки. Но в крайна сметка едно нещо щеше да натежи на везните.

Понякога решението на даден проблем е толкова просто, че човек дори не го забелязва. Първият вариант, на който се беше спряла Кенеди, беше да им каже, че Мич Рап е неконтролируем и че ако не ѝ дадат необходимата информация, той ще им направи доста неприятни посещения. Другият вариант беше да ги заплаши, че ще подхване мащабна кампания срещу тях в медиите. Проблемът беше, че те знаеха, че Кенеди повече от тях не желаше да дава гласност на случая. Третият вариант, който беше предназначен за някои от тях, беше да организира мащабна виртуална атака срещу техните банки и да гледа как машината за пари ще спре заедно с многобройните банкови преводи. Тази тактика щеше да използва срещу тези, които проявяха необичайно твърдоглавие.

В края на краищата предпочете да им изложи събитията, както ѝ бяха известни на нея, и да ги помоли доброволно да ѝ предадат информацията, свързана с номерата на банковите сметки, които ѝ беше дал мистериозният автор на писмата. Ако се опънеха, тя беше готова да им хвърли бомбата. Щеше да им покаже списък с техните най-големи американски вложители. Самият факт, че разполагаше с подобен списък, доста щеше да ги притесни. За швейцарските банки нищо не беше толкова свято, колкото списъците на техните клиенти. Повече от десетилетие капка по капка ЦРУ събираше информация за швейцарския банков сектор, като тайно проникваше в компютърните им мрежи. И бяха натрупали огромна база данни. Мит беше, че сметките в швейцарските банки са абсолютно анонимни и се отличават само по номерата. Това беше валидно за голяма част от сметките, но имаше и доста, срещу които стоеше името на титуляра. С помощта на Дюмонд беше прегледала списъка по време на полета и излизаше, че американските фирми имат депозити в Швейцария, възлизащи на над седем милиарда долара. Планът ѝ беше сравнително прост: или ще ѝ дадат информацията, която търси, или лично президентът на САЩ ще се свърже с всеки един от списъка и ще го накара да изтегли парите си.

Първите две срещи минаха добре. Мъжете всъщност бяха доволни, че Кенеди е предпочела този начин, вместо да ги мъкнат в съда. Третата среща протече неуспешно. Дори заплахата ѝ, че ще отблъсне американските вложители, не подейства. Тя помоли за извинение, отиде в другата стая и нареди на Дюмонд да срине компютърната мрежа на банката. Изчака няколко минути и се върна

при госта си. Минута по-късно от банката му се обадиха и му съобщиха, че цялата компютърна система се е сринала. Не знаеха колко време ще е необходимо, за да възстановят системата. Кенеди каза на банкера, към когото веднага усети странна неприязън, че тя е заповядала кибератаката и ще продължи да бомбардира мрежата му, докато той не ѝ даде информацията. Или това, или ще го извади от бизнеса. Тъй като беше притиснат до стената, човекът се съгласи.

Четвъртият банкер ѝ даде информацията с готовност. Кенеди предположи, че той вече е имал възможност да разговаря с предния посетител. Последният банкер започна да ѝ чете лекция, че поверителността била от особено значение за него и той се е клел да не я нарушава. Било също като отношенията между лекар и пациент, адвокат и клиент. Кенеди го изслуша любезно и после му връчи лист, на който беше документиран паричен превод от неговата банка към банка на Бахамските острови за сумата от един милион долара. Мъжът се запъна и отговори, че заради принципите си не може да разкрие кой е титулярът.

Тя кимна и му спомена, че най-големият вложител в банката, с авоари от близо половин милиард долара, по една случайност е много близък приятел на президента Хейс. Банкерът поиска да разбере как се е сдобила с тази информация. Кенеди естествено не удовлетвори желанието му. Само го предупреди, че ако не ѝ предаде името на титуляра, участвал в банковия трансфер, както и всяка друга информация, имаща отношение към банковата сметка, президентът още същия ден ще вдигне телефона и ще каже на своя патриотично настроен приятел, че банката защитава терористи. Ще му каже също така, че и той, президентът, и страната ще му бъдат безкрайно благодарни, ако си намери друга банка. След това изброи още половин дузина имена и му намекна, че те също ще бъдат потърсени от президента. Банкерът веднага забрави и принципите си, и професионалната си етика. Пет минути по-късно Кенеди четеше факс, в който пишеше всичко, което я интересуваше.

64.

РИЯД, САУДИТСКА АРАБИЯ

Синьото екранче на огледалото за обратно виждане показваше температура трийсет и девет градуса по Целзий. Белият микробус нямаше странични стъкла, само две малки затъмнени прозорчета на задните врати. Колата с нищо не се открояваше от другите, а Рап искаше точно това. Уахид Ахмед Абдула лежеше отзад на пода, завързан, с парцал в устата и с превръзка на очите. До този момент Рап се беше отнасял към него с уважение и внимание. Кое то не беше никак лесно, имайки предвид извършените от него престъпления и подозираната роля на баща му в смъртта на Ана Райли. Думата „подозирана“ беше избрана от Кенеди. Тя искаше да се уверят, че Саид Ахмед Абдула наистина е замесен в удара, а не е само нафукан самохвалко. На Рап повече доказателства не му бяха необходими. Той беше във война и изобщо не биваше да се отпуска. В секундата, в която чу за наградата, обявена за главата му, трябваше да отлети в Саудитска Арабия и да убие Саид Ахмед Абдула, но вместо това взе информацията за поредното арабско перчене.

Сега като се замислеше, беше добре, че преди шест месеца запази живота на сина. Тогава причините му бяха съвсем банални. След като беше измъчван, Уахид издаде на Рап изключително важна информация, която помогна да бъдат осуетени ядрени атентати във Вашингтон и Ню Йорк. Рап великодушно беше решил да не ексукутира фанатика. Установи, че саудитецът е доста тесногръд и ограничен. Вместо да застреля Уахид, той го остави в един от затворите на Северния алианс с надеждата, че може би след време той ще преосмисли екстремистките си позиции и след десетина години няма да бъде опасен и ще бъде освободен. Съвсем естествено решиха да кажат на саудитското правителство, че Уахид е умрял. Бащата на Уахид разполагаше с твърде много влияние и с твърде много пари. Ако разбере, че синът му е жив, нямаше да се спре пред нищо, за да си

го върне. Онова, което не можа да предвиди Рап тогава, беше, че бащата няма да се спре пред нищо, за да отмъсти. Мич се беше заблуждавал, че Саид ще обвинява сина си, задето се е свързал с „Ал Кайда“ и задето е бил замесен в план за избиването на милиони невинни граждани. Бащата беше ухабит и ревностен привърженик на борбата срещу неверниците. Кенеди можеше да си търси доказателствата колкото иска, но за Рап това нямаше никакво значение. Той не можеше да си върне Ана, но със сигурност щеше да накаже всички, отговорни за смъртта ѝ.

По време на полета от Мазар-и-Шариф до Катар Рап взе приспивателно и успя да поспи няколко часа. Пътуването им отне няколко часа повече от необходимото, защото трябваше да заобиколят иранското въздушно пространство. Когато кацнаха в Доха, слънцето изгряваше откъм Персийския залив. Коулман държеше офис и самолетен хангар на летището в Доха и ги използваше за транспортиране на хора и техника за действия в този район на света. Той вкара самолета в хангара и големите врати се затвориха. Докато се появи местният митнически служител, който беше „подхранван“ от Коулман, Абдула вече беше прехвърлен в товарния микробус. Митничарят набързо погледна паспортите им, удари необходимите печати, върна им ги, взе си плика с „хонорара“ и си тръгна.

Рап искаше да тръгнат възможно най-скоро. Пътят от Доха до Рияд щеше да им отнеме цели пет часа и той искаше да пристигнат до пладне. Но нещата леко се усложниха. Коулман искаше да го придружи в града. Рап категорично отказа. Започнаха да спорят. Коулман настояваше Рап никъде да не ходи сам. Мич му отговори, че заради русата коса и сините очи Коулман привлича внимание, докато той с неговия перфектен арабски и мургава кожа няма проблем да мине за местен. Уахид беше приспан и Рап лесно щеше да се оправи с него. Не очакваше да го разкрият, но ако това все пак се случеше, последиците щяха да са, меко казано, неприятни. Съюзници или не, саудитците не се славеха с хуманно отношение към пленниците си. Рап беше много благодарен за помощта, която беше получил до този момент, но тази част от операцията си държеше да проведе сам. Коулман го познаваше достатъчно добре, за да се заблуждава, че ще промени намерението си. Затова накрая отстъпи. Щяха да се срещнат в покрайнините на Рияд, където Рап щеше да изостави микробуса.

Уахид, още в безсъзнание, беше съблечен чисто гол и преоблечен в нови дрехи, включително арабски елек и роба. После го върнаха в микробуса и му биха още една инжекция, която щеше да го държи приспан приблизително още три часа. Рап планираше да го държи в несвяст, докато прекосят границата, и да е в полусвяст, когато стигнат Рияд. Той прикри Уахид с хладилни чанти, пълни с морска храна и сух лед. После даде на Коулман за съхранение фалшивия си американски паспорт и няколко други вещи. Скри пистолета, заглушителя и патроните на дъното на една от хладилните чанти, а също така десет хиляди долара в брой, дрехи за смяна и отделен комплект документи за самоличност и кредитни карти.

Пресичането на границата мина лесно. Рап носеше със себе си поизтърган йеменски паспорт, както и работна виза за Катар и Саудитска Арабия. Между Доха и Рияд имаше приличен трафик от коли и граничните власти не ги беше грижа дали някой ще иска да се промъкне нелегално в Саудитска Арабия. Граничарят погледна бегло паспорта и му махна да продължи. Два пъти между границата и Ал Хуфуф Рап спря микробуса в отдалечени места, за да провери как е Уахид и да се отърве от част от хладилните чанти. Щеше да му трябва допълнително място, когато стигнеше до крайната точка на пътуването. Между Ал Хуфуф и Рияд спря на една бензиностанция, за да зареди с бензин и да провери за последно Уахид. Саудитецът беше буден, но замаян. Рап свали парцала от устата му и му даде вода и шоколад. Остави ръцете му завързани, както и превръзката на очите му. Обясни му как ще стане размяната. Уахид остана смирен и леко неадекватен. Това до известна степен притесни Рап. За целта на плана му беше необходимо саудитецът да може да стои изправен и да върви.

Ако Уахид не можеше да върви, щеше да се наложи да измисли друг план. Тъкмо се чудеше какво да прави, когато на хоризонта се показа Рияд. Миг по-късно зазвъня сателитният му телефон. Беше Кенеди. Той вдигна и я изслуша много внимателно, докато тя му разказваше какво е открила в Швейцария. С две думи, двацет и два милиона долара бяха прехвърлени от сметка в швейцарска банка на името на Саид Ахмед Абдула към пет различни сметки, също швейцарски, на името на Ерих Абел. Кенеди беше открила нейното доказателство.

— Кой е този Абел? — попита той.

— Не знам повече, отколкото снощи. Наредих да ми изготвят подробен доклад за него и до час очаквам да получа информацията.

— Имаш ли представа къде е сега?

— Не, но държим под наблюдение апартамента му във Виена и следим кредитните му карти.

Рап замислено се загледа напред, в пустинния пейзаж.

— Нещо не се връзва, Айрини.

— Какво например?

— Тези писма, които си получила... нещо изпускаме. Хората в този бранш нямат навика изведнъж да се впускат в изповеди и да преживяват нравствен катарзис. Мисля, че в случая излиза така, както го каза Скот. — Беше обсъдил анонимните електронни писма с Коулман по време на полета им от Вашингтон до Афганистан. — Те са ме мислели за мъртъв. Получили са си остатъка от парите по договора и тогава дойде новината, че съм жив. Саид е побеснял и си е поискал парите обратно. Затова е наговорил всички онези глупости на този Абел, а той на свой ред е поискал парите от наемния убиец. Вместо да върне парите... убиецът издава Абел с надеждата, че аз ще го убия, а той ще задържи парите.

— Логиката ти е желязна, но аз не ти споменах някои подробности.

— Като например?

— Снощи получих четвърто писмо. Беше доста дълго. От него проумях няколко неща.

Рап погледна назад през рамо, за да види в какво състояние е Уахид.

— Слушам те — каза.

— Абел е наел двама души за задачата.

Рап кимна.

— Не ме изненадва.

— Е... това, което ще чуеш, ще те изненада. — Тя тежко въздъхна. — Тази сутрин един от тези двамата внесе пет милиона долара на сметка в швейцарска банка на твое име.

Стори му се, че не чу добре.

— Я повтори.

— Един от двамата, които Абел е наел да те убият, е внесъл пет милиона долара в швейцарска банка на сметка, открита на твое име от

него.

— Но защо?

— Малко е сложно, но ще се опитам да ти обясня накратко. Убийците са имали известни разногласия помежду си. Единият от тях още в началото не е искал да приемат поръчката. Естествено, той си кореспондираше с мен чрез писмата. Когато Ана загинала по погрешка, взаимоотношенията им доста се охладиха и се разделили.

— И как това обяснява петте милиона долара?

Кенеди отново въздъхна.

— Жената е бременна.

— Жена? — повтори объркано Рап. Беше останал с впечатлението, че говорят за мъже.

— Да, жена. Изглежда, че е бременна и знае, че Ана е била бременна. Изпитва огромна вина.

Рап вече слушаше само с половин ухо. Умът му трескаво търсеше нещо. Нещо, което знаеше, че е важно. Травмата на главата му беше заличила някои от спомените му и някои от събитията преди атентата той помнеше съвсем бегло.

— Тя е жена — каза повече на себе си, отколкото на Кенеди.

— Да — отвърна Айрини. — Обикновено жените забременяват.

Рап не обърна внимание на тона ѝ.

— А партньорът ѝ е мъж.

— Предполагам. — Тя въздъхна. — И вероятно е баща на детето ѝ.

Сцената се появи пред очите му.

— Аз ги видях — промърмори.

— Какво?

— Видях ги на пътя ден преди операцията на коляното ми. Бях тичал и се връщах вкъщи. Завих по пътя и ги видях. — Картината се изясни и образите сякаш оживяха пред него. Изведнъж си припомни как мъжът го беше накарал леко да застане нащрек. Имаше стройно и атлетично тяло, което е характерно за командосите от специалните части. Кенеди му говореше нещо, но Рап не я слушаше. Беше се съсредоточил върху възпроизвеждането на срещата им. Мъжът му беше казал нещо. Той чу гласа му, сякаш беше вчера. Беше му казал, че тя е бременна. Жената повръщаше. Спомни си тъмните очила, както и че поиска да види очите му. Беше им задал няколко въпроса, като с

него разговаря предимно мъжът. Накрая жената се изправи и също каза нещо. Имаше нещо необичайно в думите ѝ. Рап се помъчи да си спомни. Необичайното беше не в думите, а в начина, по който ги беше изрекла. Жената имаше френски акцент.

65.

ЗИУАТАНЕХО, МЕКСИКО

Луи целуна Клаудия по челото и я прегърна. Тя се извърна и се обърна на другата страна. Той внимателно се измъкна изпод завивките и стана. Отиде в тоалетната и после излезе на терасата. Подпря се на парапета и се загледа към океана. Небето над него беше сиво, а небето на запад — черно.

Беше доволен, че разумът у него се бе събудил и се бе отказал да довърши работата. Да изгуби Клаудия след всичко, през което бяха преминали, щеше да е изключително глупаво. Преди да е станало късно, осъзна, че неговото силно его го е подтиквало да довърши поръчката. Желанието някой ден да стане известен като човека, победил великия Мич Рап, съчетано с вътрешната му потребност да не оставя нищо недовършено, го беше заслепило до такава степен, че не можа да види реалното положение. Професионалистът в него заговори отново, когато минаваше през паспортния контрол на международното летище в Хюстън. Разполагаше с един комплект документи за самоличност, една кредитна карта, почти осем хиляди в брой и не носеше никакво оръжие. Вероятността успешно да види сметката на Рап, който сега вече беше нащрек и под засилена охрана, беше доста малка. Шансовете му да го убие и да се измъкне от Щатите, без да остави следи, бяха близки до нулевите.

В крайна сметка обаче трезвият разум се завърна заедно със спомена от деня, в който случайно се бяха натъкнали на Рап. Луи беше прекарал целия си съзнателен живот сред войници. Мъже, които непрекъснато се обучаваха и подготвяха да влязат в бой и да се бият. Някои притежаваха внушителна физическа сила и присъствие, но бяха тъпи. Луи ги беше използвал като товарни мулета. Караше ги да носят тежките картечници или минохвъргачките. Други бяха слаби, жилави и дребни, но имаха изострени инстинкти или организационни умения. Те ставаха писари, а ако преминеха успешно тестовете за

издръжливост, се обучаваха за снайперисти или скаути-разузнавачи. Мускули винаги можеха да се натрупат, а теглото да се стопи. Основните умения можеха да се набият и в най-глупавата глава, но инстинктът беше нещо, което не можеше да се научи. Човек или се раждаше с него, или не.

Докато чакаше на хюстънското летище самолета, който щеше да го отведе обратно в района на Вашингтон, Луи си спомни начина, по който Рап го беше погледнал и как беше вдигнал ръката си в готовност над чантичката на кръста, в която несъмнено беше скрил пистолета си. По-късно бяха разбрали от подслушаните разговори на жена му, че в същата тази сутрин е усетил силна болка. Луи си спомни как жена му разказваше на нейна приятелка, че никога не е виждала съпруга си да изпитва такава болка. Когато Луи обмисляше как да използва травмата в своя полза, на него му убягна обстоятелството, че въпреки жестоката болка благодарение на инстинктите си Рап успя да долови нещо подозрително в онази сутрин на пътя край къщата му. Като всеки хищник той притежаваше изострени сетива и непрекъснато регистрираше и най-малката промяна в заобикалящата го среда.

Когато наближи времето за отлитане, Луи неочаквано се изнерви и започна да губи търпение. Подобно нещо му се случваше за пръв път откакто двайсет и една годишен беше преживял инцидент по време на водолазно обучение. Последвалите му пътувания в океана бяха изпълнени със страх и ако не бяха бойните му другари парашутисти, които стояха зад него и му вдъхваха кураж, без съмнение щеше да се откаже. Единственият му страх, по-силен от този от водата, беше страхът да подведе братята си по оръжие. Но в момента не можеше да разчита на никого да поддържа бойния му дух. Мислите му се върнаха към Клаудия и детето в утробата ѝ. Оттам нататък, без изобщо да се замисли, той отиде и върна билета си на гишето на „Континентъл Еърлайнс“ и го смени с билет за Икстапа.

Погледна надолу към вълните, които се разбиваха в скалите, и се усмихна. Той беше сигурен, че е взел правилното решение. Само като си помислеше, че почти беше зарязал Клаудия, когато тя най-много се нуждаеше от него, и изпитваше срам. Луи непрекъснато се кълнеше, че никога няма да стане като баща си. Да я остави ей така, сама на летището, бременна и душевно травмирана, беше постъпка, която би прилягала повече на баща му.

В далечината нежно се поклащаха платноходки. Това място беше особено. Жалко, че не можеха да останат тук и да създадат семейство.

В този миг Клаудия обгърна кръста му с ръце.

— Защо си станал толкова рано?

— Ходих до тоалетната и реших да изляза малко на терасата и да погледам океана. — Луи се обърна и хвана дланите ѝ. — Това място е страхотно.

— С теб е още по-страхотно.

Те се прегърнаха. Стояха така, загледи в залива. Луи въздъхна и каза:

— Жалко.

— Кое?

— Че трябва да напуснем.

— Защо? — попита тя разочаровано.

— Знаеш защо. Прекалено рисковано е да оставаме на едно място за по-дълго. Особено в момента.

Сърцето ѝ се сви, след като си спомни какъв труден път им предстои да извървят. Тя още не му беше казала какво е сторила през дните, в които бяха разделени. Бременето на тази тайна започваше да става непосилно. Не знаеше как ще реагира той, когато му каже, но едно беше сигурно: колкото повече отлагаше, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде. Допря глава до гърдите на Луи и понечи да заговори, но изведнъж загуби кураж.

Той забеляза, че нещо я измъчва, и я попита:

— Какво има?

Тя се притисна по-силно към него.

— Обичаш ли ме?

— Много добре знаеш — отвърна ѝ с лека насмешка.

— Трябва да ти кажа нещо. — Целуна го по гърдите и добави: — Но искам да си наясно какво преживявам.

Луи я хвана за раменете и отстъпи назад. Познаваше я достатъчно добре и веднага разбра, че този тревожен тон не е случаен.

— Какво си направила?

Тя го погледна в очите, потрепери, събра смелост и призна:

— Свързах се с ЦРУ.

Говореше истината, личеше си по очите ѝ.

Луи колкото можа по-спокойно я попита:

— Защо?

— Сложно е. Всичко започна, защото исках да изразя съжалението си за смъртта на жената. Освен това знаеш, че не харесвам Абел. Не ми се понрави още в мига, в който го зърнах.

— Не ми пука за Абел. Искам да знам какво си направила.

— След като се разделихме, той изпрати още няколко заплашителни писма. Реших, че щом иска така да играе, ще дам на ЦРУ името му. Да види какво ще му е, когато Мич Рап го погне.

Луи кимна. Част от него се възхищаваше на Клаудия за този ход. Беше предупредил Абел да внимава в действията си. Германецът изобщо не беше в положение да ги заплашва, но явно доста силно го бяха притиснали да върне парите. От онзи вид натиск, под който понякога хората постъпват много глупаво.

— ЦРУ е голяма служба. С кого точно се свърза? — попита той.

— С директора.

Това го изненада.

— Какво точно имаш предвид, като казваш, че си се свързала?

— Писахме си писма по електронната поща.

— Колко пъти?

— Изпратих й четири писма.

Луи я пусна и едва не си прехапа езика.

— И защо?

Големите кафяви очи на Клаудия се насълзиха. Тя виждаше как Луи се опитва да овладее гнева си. Остави последния му въпрос без отговор и продължи със следващата част от разказа, която щеше да го вбеси.

— Моля те, запази спокойствие, докато свърша. После, ако решиш да ме напуснеш, ще те разбере.

— Няма да те напусна — каза той, сякаш искаше да убеди себе си в това твърдение.

Клаудия го стисна за ръцете.

— Винаги сме делили всичко... нали?

Той кимна.

Нямаше по-лесен начин как да го каже. Затова изстреля:

— Внесох пет милиона долара на сметка на Мич Рап в швейцарска банка.

На Луи му се стори, че главата му ще се пръсне.

— Пет милиона долара. — Полагаше всички усилия да остане спокоен. Обичаше жената, която стоеше пред него, с цялото си сърце. В противен случай щеше да я хвърли през терасата и с удоволствие щеше да гледа как ще си разбие главата в скалите. — Защо?

— Заради детето ни.

— Какво общо има това с нашето дете?

— Искях да се опитам да поправя нещата... и да спечеля малко време.

— Да спечелиш време. — Той се намръщи. — И как ще спечелиш време?

— Знаеш, че ще ни преследва.

— Нека — отвърна Луи тихо, но сърдито.

Клаудия поклати глава.

— Помисли пак. Той не е обикновен човек. Ние убихме жена му. Бременната му жена. Ти какво би направил, ако някой ме убие? — Изгледа го изпитателно. — И двамата знаем, че не би се спрял, докато не убиеш виновника с голи ръце. Ако Мич Рап ни открие, ще ни убие и двамата.

— И мислиш, че понеже си му дала пет милиона долара, ще ни прости?

— Не. Както ти казах, така само ще спечелим време.

— Време? — намръщено повтори той. Не разбираше накъде биеше тя.

Клаудия постави длан върху издутия си корем и отговори:

— Помолих го за девет месеца. Помолих го да пощади бебето. Искам да родя детето и да го поддържа в ръцете си. После каквото ще да става. Тези пет милиона долара дори не са наши — добави с отвращение. — Никога не съм искала тази поръчка, а и освен това не я довършихме. Ако зависеше от мен, бих му дала всичките пари.

— Тези пари ни трябват — изрече Луи с изненадващо спокоен тон.

Вече започваше да разбира силата на майчинския инстинкт, който беше взел надмощие в случая. Нейните думи бяха събудили у него бащинското чувство — необходимостта да защити Клаудия и нероденото им дете. Беше категорично несъгласен със стореното от нея. Тя беше изложила и двама им на риск. Но стореното не можеше да се върне назад. Мотивите ѝ бяха кристално чисти нравствено.

Целуна я по челото и каза:

— Още те обичам.

— Благодаря ти за разбирането, скъпи.

Двамата стояха безмълвни в продължение на няколко минути.

Накрая Клаудия каза:

— Да се върнем в леглото.

Луи поклати глава.

— Не.

— Защо? — попита тя и се уплаши, че той наистина ще я напусне.

— Трябва да се махнем оттук веднага. Пригответи багажа си.

66.

РИЯД, САУДИТСКА АРАБИЯ

Първата му реакция беше, че си играят с тях, че им подхвърлят дезинформация, за да ги накарат да се впуснат в диво преследване, в което да изгубят време и сили. Освен това не искаше да повярва, че убийците на жена му могат да притежават и някакво благородство. В противоречие с това обаче налице бяха пет милиона долара на негова сметка. Според Кенеди имаше също така и прочувствена изповед, извинение и молба, написани от жената, която беше видял да повръща на пътя край неговата къща. През годините Рап беше видял много, беше преживял какви ли не изпитания, но случилото се го объркваше. Нямаше логика. Ако разполагаше с време, щеше да се опита да разгадае ребуса. Щеше да анализира известните факти, да провери тези, в които не беше сигурен, и накрая да реши кое е уловка и кое не е. Щеше да разкрие истинските намерения и да прецени дали убиецът или убийците не са му устроили капан. Той каза на Кенеди да нареди на Дюмонд да изпразни всичките сметки на Абел и да държи под око банките. Колкото и предпазлив да беше този тип и където и да се криеше, щом разбере, че единайсетте му милиона долара са се изпарили, щеше да поиска обяснение. В същото време обаче трябваше да се съсредоточи върху срещата между баща и син.

Рап пристигна в столицата Рияд тъкмо когато отекна призивът на ходжата за обедната молитва. Движението отначало намаля, а после колите напълно изчезнаха. Затвори се всички магазини и изпразниха улиците. Чрез свой източник в Рияд Кенеди му беше потвърдила, че бащата в момента се намира там, където той очакваше. Саид Ахмед Абдула беше последовател на крайно радикалната ислямска секта, наречена уахабизъм. Той беше построил безброй джамии, сиропиталища и религиозни училища — ръководени от мюсюлмански духовници, изпълнени с омраза към Запада. Много саудитци спазват строгите порядки на тяхната вяра, докато са в кралството, но щом

напуснат страната, се отдават на забранените удоволствия — хазарт, алкохол, понякога наркотици и най-вече секс. Не и Саид Ахмед Абдула обаче. Той беше различен. Той беше набожен мюсюлманин. Не само се молеше на Аллах по пет пъти на ден, както повеляваше Коранът, но винаги го правеше в джамия. С изключение на Иша, нощната молитва, която произнасяше, преди да си легне.

Да управляваш корпорация за милиарди долари не беше лесно. Работата беше изпълнена с много напрежение и за да може да се отпусне и в същото време да не прекъсва връзката с вярата, той си беше построил джамии направо срещу дома и офиса си. В доклад на йорданското разузнаване се съобщаваше, че той провежда Фаджр, молитвата преди изгрев-слънце, и Магриб, молитвата след залез-слънце, в джамията близо до дома си. Зухр, или обедната молитва, се провеждаше в джамията до офиса му. Същото се отнасяше и за Аср, късната следобедна молитва. Йорданците държаха Саид под око от доста време. Освен че строеше джамии, училища и домове за сираци, той също така обичаше да дарява солидни суми пари на „Хизбула“, „Хамас“ и няколко други палестински терористични организации, чийто специалитет бяха самоубийствените бомбени атентати. На йорданците никак не им харесваше, че някои саудитци наливат масло в огъня, който те се опитваха да изгасят от десетилетия. Затова правеха всичко възможно, за да разберат кой е замесен, след което любезно предоставяха информацията на съчувстващия им саудитски крал и на американското правителство.

Атентаторите-самоубийци и терористите бяха голямо зло, но до известна степен Рап ги уважаваше заради смелостта им да се жертват в името на тяхната кауза. Хората като Саид обаче, които си седяха в кабинетите на спокойствие и раздаваха пари на фанатиците — те бяха истинските злодеи и заслужаваха наказание. Те много добре разбираха къде отиват парите им. Прекрасно съзнаваха, че финансират камикадзета, които ще се качат на някой автобус и ще избият десетки невинни мъже, жени и деца. Нещо по-лошо, те се гордееха, че участват в подобно пъклено дело. Бяха горди и заслепени от налудничавото убеждение, че помагат да се изпълни волята на Аллах.

Рап стисна силно волана и влезе в добре поддържания бизнес район. Сълзите му отдавна бяха пресъхнали и заместени от нажежен до бяло гняв, благодарение на който оставаше концентриран и не се

отклоняваше от целта на мисията си. За повечето хора търсенето на възмездие за смъртта на жена ти беше разбираемо, но неприемливо. Представата да отнемеш чужд живот, независимо колко е виновен човекът, се смяташе за грях и престъпление от мнозина. За Рап обаче не беше така. За него това щеше да е поредната му служебна задача, само че с известен личен елемент. През последните петнайсетина години беше убил доста хора. За малцина от тях изпитваше жал, повечето презираше до дъното на душата си. Те се бяха хванали като удавници за сламка за тяхната извратена и тесногръда версия на исляма, докато светът ги смяташе за побъркани. Вярвах в святото дело и благородството на атентаторите-самоубийци, които безмилостно убиваха малки деца.

Винаги правеше всичко възможно, за да не пострадат невинни, но днес за пръв път щеше да изневери на този принцип. Хора като Саид винаги пътуваха с братовчеди и племенници, секретари, прислужници и приятели. Колко и кои от тях бяха пряко виновни за смъртта на жена му Рап не знаеше, но много вероятно беше повечето от тях, ако не и всички, да са съучастници, тъй като са знаели за плана. Това беше ли достатъчно, за да ги екзекутира? Този въпрос го мъчеше от известно време. В края на краищата споменатите мъже бяха негови врагове. Всички те бяха ухабители, които непрекъснато призоваваха към джихад и приветстваха обезглавяването на цивилни служители в Ирак. Мъже, които държаха жените си заключени у дома. Мъже, които вероятно бяха посрещнали с възторг и смъртта на Ана. Само като си помисли, че са се зарадвали на гибелта на жена му, забрави всякакво състрадание.

Намали скоростта и зави надясно. Микробусът беше единственото превозно средство по улицата. Зовът за молитва се чуваше надалеч. Рап видя някакъв човек да се приближава към него. Беше с бяла кърпа на главата, прикрепена от семпло черно въже, облечен беше в бяла носия, куфия. Мъжът беше с черна брада и носеше слънчеви очила. Изглежда, бързаше, на няколко пъти погледна назад дали някой не го следи. При други обстоятелства подобно подозрително поведение би привлякло вниманието на Рап, но в случая беше лесно да се досети защо бързаше този човек. Страхуваше се да не го хване религиозната полиция и да не го бичуват задето не е отишъл да се моли.

Рап забави, когато стигна до следващото кръстовище. Джамията и седалището на „Абдула Телекомюникейшънс“ се открояваха сред останалите сгради най-вече с размерите и местоположението си. Офисната сграда представляваше бетонен блок. Джамията обаче беше богато украсена с орнаменти. Досега не беше виждал такава. Четирите кули-минарета ограждаха масивен златен купол на върха на основната сграда. Предполати, че златото е истинско. Отпред, в единия ъгъл на сградата, забеляза охранителна камера, която покриваше зоната около главната врата. Той се насочи направо натам и после зави наляво. Обиколи наоколо и спря на място, което не се следеше от камера. Освен това то се намираще в сянка и от него се виждаше джамията. Изгаси двигателя и отиде отзад да провери Уахид. Изправи го да седне и го подпря на стената на микробуса. Свали превръзката от очите му и го попита на арабски как се чувства. Той му отговори, че е жаден. Рап му даде малко вода.

— По-добре ли си? — попита го после.

Уахид кимна.

— Ще можеш ли да вървиш?

— Не знам.

Рап извади нож и срязва пластмасовите белезници на глезените на Уахид. Каза му да раздвижи краката си и го попита дали иска още шоколад. Той кимна. Мич извади ново блокче и го пхна в завързаните му ръце.

— Паркирали сме до офиса на баща ти. — Забеляза, че Уахид се изненада. — Баща ти не знае, че ще има размяна. Разбираш ли?

Арабинът кимна.

— Отвън има човек, който ще те държи на прицел през цялото време. Ако направиш нещо глупаво, ще те застреля. Не искаме да се стига дотам, ясно ли е?

— Да.

Рап погледна часовника си. В действителност нямаше никакъв човек с пистолет, но Уахид щеше да си мисли точно обратното.

— Готов ли си да тръгнеш?

— Да.

Рап срязва и белезниците на китките му, след което добави:

— Знаеш, че и аз ще те убия, затова не бъди глупак.

С ножа в едната ръка, той се престори, че оправя робата на Уахид, а всъщност опипа нещо на елечето му. След като се увери, че е там, отвори задната врата. Джамията щеше да започне да се изпразва след няколко минути. Помогна на Уахид да слезе от микробуса. Със слънчеви очила, тъмна кожа и черна брада Мич минаваше за местен. Позволи на Уахид да поседи дващест секунди. Не му даде очила, защото искаше Саид да познае сина си. Хвана го под мишница и му помогна да се изправи на крака. Уахид пристъпи и залитна. Рап бързо го подхвана, за да не падне на асфалта. Изправи го и го подпря на микробуса.

— Прави малки крачки — каза му, избута го и затвори вратите на микробуса.

Уахид се отгласна с ръка от колата и тръгна към джамията, докато той го придържаше здраво. Изминаха няколко метра и се спряха под едно палмово дърво.

— Помни... не прави нищо глупаво.

Очите на Уахид бавно свикваха със светлината.

— Защо постъпваш с мен така?

— Да кажем, че кралят харесва бащата ти и точка по въпроса.

Уахид се усмихна, горд, че освобождаването му е било подпомогнато не от кого да е, а от самия крал на Саудитска Арабия. Новината сякаш му даде необходимата енергия да върви. Стигнаха до ъгъла на сградата. Камерата беше точно над тях. Рап не се притесняваше. Уахид се изправи без чужда помощ. Погледна през улицата към красивата джамия, която баща му беше построил, и се развълнува. Разплака се, но Рап го прекъсна:

— Хайде. Ще имаш време да плачеш по-късно. Не оплесквай нещата точно сега.

Помогна му да заобиколят сградата. Точно отпред имаше фонтан, ограден от каменни пейки. Ако Уахид не беше в състояние да остане изправен, Рап щеше да го остави на пейката и да изчака баща му да дойде при него. Дватамата стояха в продължение на минута до фонтана. Рап извади бутилка с вода и даде на саудитеца да пие.

— Как се чувстваш?

— По-добре. — Той примигна няколко пъти срещу яркото саудитско слънце.

Предната врата на джамията се отвори и отвътре излязоха двама мъже.

— Малко остана — каза му Рап. — Ти стой тук и не мърдай. Разбра ли?

— Да.

— Ако се опиташ да пресечеш улицата, ще бъдеш застрелян. Разбра ли?

— Да.

Стори му се, че погледът на Уахид е разсеян като на наркоман.

— Повтори: какво ще се случи с теб, ако пресечеш улицата?

— Ще бъда застрелян.

— Точно така. — От джамията излязоха още няколко мъже. Пулсът на Рап се ускори. Той носеше в себе си деветмилиметров глок със заглушител, с два резервни пълнителя, общо четирийсет и девет патрона, и ножа. Уахид се олюля и Рап го хвана за ръката. — Искаш ли да седнеш?

— Не, добре съм. — Саудитецът се разкрачи широко за по-добра опора.

Излизащите от джамията вече заприличаха на поток. Рап беше виждал баща му само на снимка, но дори и да се беше срещал лично, това едва ли щеше да му помогне. С всичките тия чаршафи на главите, бели роби, бради и слънчеви очила беше много трудно да разпознаеш когото и да било. Поради същата причина не се тревожеше за охранителната камера. Както предполагаше обаче, бащата се движеше с многоброен антураж. За него отвориха и двете врати и той излезе от джамията с по един мъж от двете му страни и цяла процесия след него. Уахид изведнъж се напрягна. Рап се обърна да види дали не е познал някого от тълпата. Така беше.

— Стой спокойно — каза му. — Когато прекоси наполовина улицата, аз ще се отдалеча. Това ще е сигнал за хората ми да пуснат заложника. Ако направиш и една крачка в друга посока, ще получиш куршум.

— Какъв заложник? — попита Уахид, който се обърка от внезапния обрат.

Нямаше никакъв заложник, но Рап целеше да отвлече вниманието му. Процеди:

— Нали не очакваш да те предам, без да получа нещо в замяна?

Бащата поговори с неколцина от хората и тръгна да пресича улицата. Следваха го поне десетина мъже. Рап застана нащрек. Ако Саид продължеше по права линия, той щеше да мине на метър и половина отлясно. Провери Уахид за последно.

— И помни: никакви резки движения. Когато стигне до тротоара, можеш да се приближиш към него. Но нито секунда по-рано. — Бащата беше пресякъл улицата наполовина. Рап отстъпи настрани и каза: — Късмет.

А на себе си тихо промърмори: „Дано на теб и баща ти да ви хареса в Ада.“

Саид вървеше бавно. Той мина покрай Уахид, но нищо не привлече вниманието му. Рап извади от джоба си детонатор с дистанционно действие. Хвърли бърз поглед към пулта и натисна първия бутон отляво. На малкото екранче светнаха няколко чертички, което означаваше, че сигналът е добър. Най-трудното при взривяването на дистанционна бомба беше закарването ѝ до целта. Затова беше чакал до последния момент.

Планът беше прост. Уахид и баща му щяха да умрат като терористите, които спонсорираха. Всичко необходимо чакаше Рап, когато той кацна в Катар. Бежово тактическо елече, блокчета пластичен експлозив С-4 с дължина десет сантиметра, сачми от лагери, фитил и детонатор с дистанционно задействане. Парчетата пластичен експлозив бяха със залепваща се страна. Тактическото елече имаше ленти велкро отстрани и отпред. Отпред на гърдите имаше голям джоб, предназначен за керамична плоча, която да защитава сърцето по време на бой. Рап отрязва три блокчета С-4 — две за долните джобове и едно за джоба на гърдите. Отлепи лентата на блокчето и натика в тестообразното вещество сачмите. Така приготвените парчета напъха в джобовете и ги свърза с жици и с кордата-фитил. Уахид щеше да се превърне в ходеща противопехотна мина.

След като отброи десет крачки, Рап погледна назад. Бащата тъкмо стъпваше на тротоара. Мич продължи да се отдалечава от тях. За няколко секунди погледна напред, след което отново извърна глава. Уахид беше разперил ръце, а баща му стоеше като вцепенен при вида на възкръсналия си син. Уахид се затича и двамата се прегърнаха. Рап беше стигнал почти до ъгъла на сградата. Видя бащата и сина за част

от секундата и си спомни за жена си. После се обърна с гръб към улицата. Охранителната камера се намираше на метър-два пред него, точно над главата му.

Вървеше с наведена глава. Погледна детонатора в дясната си ръка, вдигна лявата си ръка и показа среден пръст точно в обектива на камерата. В следващия миг натисна бутона и саудитската столица беше разтърсена от мощна и разрушителна експлозия. Той не се спря нито за миг, нито си направи труда да погледне назад. Вече мислеше как ще открие Ерих Абел и как ще го убие.

67.

МИНИСТЕРСТВО НА ИСЛЯМСКИТЕ ВЪПРОСИ, САУДИТСКА АРАБИЯ

Науаф Таиб не беше от хората, решили да напредват в кариерата на всяка цена. Той вярваше в чувството за дълг, в лоялността и успеха — във всичко, което беше научил, докато беше играл като младеж в елитните футболни отбори на Саудитска Арабия. Тези качества заедно с физическите му данни го бяха измъкнали от бедността и го бяха издигнали до близкото обкръжение на един от най-влиятелните мъже в кралството — този мъж, с когото щеше да се види точно сега. Принц Мухамад бен Рашид щеше да остане много разочарован.

Таиб си спомни как си беше спукал капачката на коляното на двайсет и пет годишна възраст и как беше лежал на игрището, загледан в крака си. Беше вечерна игра като повечето. Да играят футбол в непоносимата жега през деня щеше да е равносилно на самоубийство. Таиб играеше в защита и огромното му тяло и способността да тича бързо му помагаша да покрива доста голяма част от полето на неговия отбор. Първо правило за всеки защитник беше никога да не позволява на противника да мине зад него. Имаше и едно изключение, съпроводено с голям риск. Обикновено веднъж или два пъти по време на играта Таиб им позволяваше да навлязат по-навътре и прехващаше противниковите пасове. Те винаги недооценяваха скоростта му. Заблуждаваше ги, като тръгваше в една посока, но когато настъпеше моментът, се стрелваше в другата и прехващаше топката. Постепенно вкарваше в капана всички противникови играчи и подобно на чистокръвен арабски жребец се впускаше към другия край на игрището.

През тази последна вечер от кариерата му практически беше пробягал от единия до другия край. Вратарят беше излязъл напред, за да съкрати ъгъла, но Таиб финтира надясно и прехвърли топката от десния към левия център. Вратарят беше сварен абсолютно неподготвен и пред Таиб се откри вратата. Той отложи удара само със

секунда. Пригответи се да изстреля мощно топката с левия си крак и тогава сякаш изпод земята изникна един от играчите на противника. Играчът скочи високо във въздуха, но вместо в глезена, го уцели в коляното. Тъй като беше преместил цялата тежест на тялото си върху десния крак, коляното се огъна като евтин чадър под напора на буря. Таиб се строполи на тревата, претърколи се и когато вдигна глава, видя, че бедрото му беше право, но стъпалото му беше изкривено под прав ъгъл. Веднага разбра, че е свършено с футболната му кариера, преди още да го прониза ужасната болка. Сега, докато вървеше по скъпия и широк мраморен под на коридора, водещ към кабинета на принц Мухамад, изпитваше същото чувство като в онзи злощастен ден.

Случилото се не беше негова идея, но в момента това нямаше никакво значение. Той вярваше в принц Мухамад. Доверяваше се на възгледите на този човек да разпространи исляма под знамето на ухабизма — единствената истинна вяра на правоверните. Тяхната религия беше подложена на постоянни нападки от страна на Запада. За да защитят исляма, те трябваше да разширят територията му и да си възвърнат южните брегове на Европа като буферна зона и плацдарм за последващи действия. Той беше толкова предан на каузата, че беше готов да си подаде оставката. Кариерата му беше приключила. Той не беше оправдал очакванията на човек, който не приемаше провалите.

След като стреля с РПГ по сградата на шерифството в събота вечерта, Таиб се върна в Александрия и зачака на улицата, на няколко метра от автосервиза. В багажника на колата лежаха петстотин хиляди долара и той с нетърпение чакаше да ги даде. Когато наближи единайсет часът, очакваше черните събърбани да се появят всеки миг. В единайсет и петнайсет започна да се тревожи. В единайсет и трийсет направо излезе от кожата си. Чака така до полунощ и набра номера, който му беше дал Кастильо. След осмото позвъняване се включи съобщение на запис. Таиб запали колата и си замина. По пътя към посолството избърса телефона, свали батерията и го хвърли през прозореца.

Не спа цяла нощ. В главата му непрекъснато се разиграваха два сценария. В първия сценарий Кастильо и хората му бяха прибрали петстотинте хиляди аванс и бяха избягали, надсмивайки се на глупавия чужденец, който им беше дал с лека ръка толкова много пари. Вторият сценарий беше, че са нападнали къщата, но са се провалили. Колкото

повече се замисляше, толкова повече се надяваше да са прибрали парите и да са избягали в Лас Вегас. Ако ги бяха заловили в опита им да убият Мич Рап, можеше да възникнат известни проблеми. Едва ли Кастильо или хората му се досещаха, че Таиб е саудитец, но можеха да направят връзка със свидетеля, когото ги беше накарал да убият преди година.

В неделя сутринта вестниците пристигнаха в посолството в пет часа. В тях не се споменаваха никакви инциденти, станали в провинцията на Вирджиния. Таиб предположи, че е рано още историята да бъде напечатана. Включи телевизора. В седем един от местните канали започна новинарската си емисия с експлозиите в Лийсбърг. Те бяха изпратили репортери на място, които предаваха актуална информация. Обявиха, че шерифът ще даде пресконференция в дванайсет на обяд. Таиб провери и денонощните новинарски канали. „Фокс“ спомена за експлозията само в надписите в долната част на екрана. Таиб влезе в Интернет, но там нямаше нищо. Медиите не бяха подготвени да отразяват събития, станали късно в събота вечерта, но когато шерифът проведе пресконференцията, три от новинарските канали и техните филиали вече бяха започнали да разплитат случая.

Таиб гледа пресконференцията в стаята си, седнал на ръба на леглото. Внимателно изслуша всяка една дума. Никой не попита за нападение срещу федерален обект, извършено едновременно с атаките в Лийсбърг. Той прекара времето до края на деня, опитвайки се да научи нещо повече. Три пъти ходи с колата до автосервиза. Очакваше да види полицейски патрулни коли и жълта лента за ограждане на местопрестъплението, но противно на това там нямаше нищо. Прие го като лош знак. Много лош знак. Накрая се качи на последния транзитен полет от Вашингтон до Рияд.

Имаше билет за първа класа и затова успя да поспи през по-голямата част от полета. Кацна в саудитската столица малко преди един часа на обяд. Не можеше да погледне Рашид в очите, но трябваше. Не беше от хората, които се опитваха да се изплъзнат от отговорност. Чакаше го кола с шофьор. Щом седна отзад в мерцедеса, той се обади в офиса си, за да получи последна информация за отразяването на историята в Лийсбърг. Откакто беше напуснал Вашингтон, не се беше променило нищо. Но се беше случило нещо друго. Таиб изслуша търпеливо човека на телефона, след което попита

дали е сигурен. Подчиненият му отвърна утвърдително. Таиб затвори, погледна през прозореца на мерцедеса и затвори очи. Беше в страната от по-малко от половин час, а положението беше станало направо катастрофално. Колата спря пред Министерството на ислямските въпроси. Таиб слезе и си облече бяла роба върху костюма. Качи се с асансьора на последния етаж и пристъпи в широкия коридор с под от карарски мрамор и каменни колони от алабастър на всеки метър от двете му страни. Тъмночервеният балдахин между колоните образуваше отделни кътчета. Общо имаше осем такива къта — четири отляво и четири отдясно. Във всеки от тях имаше по едно бюро, зад което седеше човек. В сградата не работеха жени. Коридорът служеше за чакалня пред кабинета на министъра на ислямските въпроси.

Таиб крачеше по коридора, вперил поглед право напред, малко по-напрегнат от обикновено. Не удостои с поглед пазачите пред вратата, когато се опитаха да го спрат. Той застана пред бялото бюро отдясно и каза:

— Министърът сам ли е?

— Не.

— Опразнете кабинета — нареди той.

Административният секретар погледна в списъка с насрочени срещи и се поколеба.

Таиб приведе близо двуметровото си тяло и постави големите си длани на бюрото на чиновника.

— Не е молба, а заповед. Ако вътре не е кралят, опразни кабинета или ще трябва да си търсиш друга работа.

Мъжът веднага скочи и забързано влезе в кабинета. Таиб го последва.

Кабинетът беше дълъг дващест и четири метра и широк петнайсет. Никъде не се виждаше бюро, само подредените в кръгове столове, канапета и възглавници. Рашид беше в другия край, седнал на огромен фотьойл, който приличаше на трон. Около него на три дивана бяха насядали петима мъже, прехвърлили седемдесетте. Секретарят се понесе из кабинета, само дето не тичаше. Таиб, изглежда, го беше накарал да се поизпоти.

Той се приближи до Рашид и прошепна нещо в ухото му. Рашид кимна, след което помоли гостите да го извинят, но важни дела го

карали да прекъсне срещата си с тях. Мъжете станаха и бавно-бавно се изнизаха от кабинета. Таиб застана отстрани, стиснал юмруци.

Когато процесията се източи навън и вратите бяха затворени, Таиб се поклони ниско и каза:

— Принце мой, извинявам се за нахлуването.

Рашид го изгледа. Познаваше Таиб от единайсет години, още от ранната му кариера в саудитското разузнаване. Той се славеше с това, че винаги довършваше започнатото докрай и умееше да си държи езика зад зъбите. Мнозина вършеха работата си докрай, но малцина умееха да пазят тайна. Таиб не беше лекомислен и веселяк, но също така не беше меланхолик, не избухваше за щяло и не щяло, не издаваше никакви емоции. Той беше сериозен и упорит и Рашид харесваше това в него. Затова и видът му сериозно притесни принца.

— Предполагам, че нещата в Америка не са завършили добре.

Таиб примигна колебливо. Премеждията в Америка вече бяха далечен спомен за него. Той падна на коляно. На болното си коляно. Наведе глава и отвърна:

— Извинете ме, принц Мухамад, но ви нося ужасни новини.

Рашид силно издиша през ноздрите си и му кимна да продължи.

— По пътя ми от летището за насам ми се обадиха от офиса. — Вдигна глава и хвърли бърз поглед към принца. — Малко преди да пристигна в Рияд е станала експлозия.

— Къде? — предпазливо попита Рашид.

— Пред седалището на „Абдула Телекомюникейшънс“.

— „Абдула Телекомюникейшънс“ — повтори принцът, напълно шокиран. — Каква експлозия?

— Самоубийствен атентат.

— Самоубийствен атентат. — Рашид беше объркан. Кралството доста успешно изнасяше атентатори-самоубийци за другите страни. От време на време някой заблуден се взривяваше и на територията на Саудитска Арабия, но винаги срещу мишени на Запада, обикновено американски. — Има ли загинали?

— Боя се, че да. — Таиб отново виновно наведе глава. — Саид Ахмед Абдула.

Веднага щом чу името на приятеля си, Рашид загуби ума и дума. Миг по-късно се овладя и попита:

— Как?

— Според свидетелите Саид излизал от джамията след края на обедната молитва и пресичал улицата, за да се върне в офиса си. Атакаторът го е чакал. Той се приближил до него и го прегърнал, а после се самовзривил.

— Кой е бил атакаторът?

— Още не знаем.

— Защо самоубиец-камикадзе ще иска да убие Саид?

Таиб от известно време също си задаваше този въпрос.

Принцът стана, вдигна полите на робата си и слезе от платформата на трона си.

— Стани — каза. През ума му мина ужасен сценарий. — А какво стана с нашия бизнес в Америка?

Таиб се изправи и отвърна:

— Не можах да оправдая очаквания ви, принце мой. — Цяла нощ беше обмислял отговора си. Истината беше, че и сам не знаеше какво точно се е объркало, но дори само това обстоятелство само по себе си красноречиво свидетелстваше за неговия провал. — Хората, които изпратих да свършат работата, изобщо не се върнаха.

— Какво стана с тях?

— Не знам.

— Значи Мич Рап е още жив. — Изречението беше по-скоро констатация, а не въпрос.

— Така мисля.

— И за капак на всичко е загинал моят добър приятел Саид. — Рашид тръгна по мраморния под и се спря до малкия прозорец. Умът му не го побираше защо мюсюлманин би искал да отнеме живота на Саид. Рап обаче имаше достатъчно мотиви. Той си спомни, че беше предупредил приятеля си да си държи устата затворена. Американците бяха разбрали за обявената от него награда и Рап беше дошъл в Саудитска Арабия да убие виновниците за смъртта на жена му.

— Знаем какво си мислите, принце мой, но не виждам как Рап би могъл да напусне Америка и да организира удара толкова бързо. И кой би се съгласил да бъде самоубиец?

— Може сам да се е взривил? — предположи Рашид.

Таиб помисли няколко секунди.

— Изучавал съм Рап — отвърна. — Той никога не би извършил самоубийство, освен ако не го принудят. По-скоро би застрелял Саид.

— Тогава ми кажи защо един мюсюлманин, брат по вяра, би желал смъртта на Саид?

— Може и да не е бил мюсюлманин.

Принцът се намръщи.

— Не може да има атентатор-самоубиец, който да не е мюсюлманин. Да си видял някъде еврейин самоубиец? Дори ирландците по време войната им с британците никога не са прибъгвали до самоубийствени атентати. Единствената друга нация, която е използвала подобна тактика в съвременната история, са японците. Съмнявам се, че японци са убили Саид.

— Съгласен съм, че времето съвпада идеално, но не мога да разбера как Рап би напуснал Америка в неделя и би организирал подобна акция толкова светкавично. Самият аз отлетях в неделя вечерта и пристигнах едва преди час.

— Ами Абел?

— Още не можем да го открием. Поне до събота не беше върнал парите на Саид. Но и той откъде би намерил атентатор-самоубиец?

— Тогава какво се е случило според теб?

— Не мога да съдя, тъй като разполагам с твърде оскъдна информация.

Рашид се отвърна от прозореца и попита:

— Какви предположения имаш?

Таиб се изправи и се замисли.

— Саид имаше връзки с много терористични и военизирани групи. Възможно е противник на някоя от тези групи да е решил да го убие.

Рашид изсумтя недоволно.

— Не намираш ли съвпадение на обстоятелствата? Саид плаща двайсет милиона да убият Мич Рап. Убийците се разминават с него, но убиват жена му. А сега Саид е мъртъв. Не ти ли се струва странно?

— Разбира се, но при цялото ми уважение, принц Мухамад, хора като Рап не се самовзривяват.

Рашид помисли малко. Офицерът имаше право, но нещата се бяха променили.

— Жена му е загинала. Бог знае на какво е способен сега.

Преди Таиб да отговори, звънна мобилният му телефон. Той замръзна. Принцът мразеше телефоните и беше наредил да ги

изключват в негово присъствие. Смутено бръкна в джоба си, за да спре звъненето. На екрана се изписа номерът на офиса му. Той се поколеба. Повикването можеше да е важно. Погледна към Рашид и вдигна телефона.

— Извинявам се, това е вторият ми човек по важност. Може да е научил повече подробности за експлозията.

Принцът кимна.

Таиб отговори на обаждането и внимателно се заслуша. След около трийсет секунди попита:

— Сигурен ли си?... Обади ми се, ако разбереш нещо ново — затвори и въздъхна.

— Какво? — нетърпеливо попита Рашид.

— Там са били и няколко от синовете на Саид. Те са го придружавали по време на молитвата и са се връщали заедно към офиса, когато се е случило нещастieto. След като са се отърсили от първоначалния шок от взрива, те са започнали да ругаят, да плюят и да ритат тялото на самоубиеца. Тогава един от тях го е разпознал.

— Кой е бил.

— Техният брат Уахид.

— Уахид? — На лицето на Рашид се изписа недоумение. — Не може да бъде. Той е мъртъв.

— Вече наистина е мъртъв.

— Рап го уби преди шест месеца — настоя принцът.

— Очевидно не е било така. — Таиб скръсти ръце и заразсъждава на глас: — Трупът не беше върнат.

— И защо Уахид би се съгласил да убие баща си?

— Може и да не е бил съгласен. — Офицерът знаеше нещо, което не беше известно на принца.

— Току-що каза, че го е сторил — сепна се принцът.

— Може да не е знаел какво точно става. Има запис от охранителна камера. На нея се вижда как Уахид бива отведен до мястото от друг мъж. Двамата спират пред сградата на фирмата и изчакват там няколко минути. После Саид тръгва да пресича улицата откъм джамията и тогава непознатият оставя Уахид сам и се отдалечава. Обръща се назад, а после поглежда някакъв предмет в ръката си. Мислим, че е било дистанционно управление. Секунда преди взрива непознатият вдига ръка към камерата и показва ето това.

— Таиб показва среден пръст, но насочи ръката си към стената, а не към Рашид. — Следва експлозия и Саид бива разкъсан на две.

— Могат ли да разберат кой е този мъж?

— Опитват се, но ще е трудно. Той носи куфия на главата си и слънчеви очила.

Рашид отново погледна през прозореца.

— Този жест е типично американски.

Таиб кимна.

— Американски и френски.

— Каква е твоята оценка? — попита принцът.

— Преди шест месеца Мич Рап залови Уахид Ахмед Абдула в едно планинско селце на пакистанско-афганистанската граница. Малко след това американското правителство ни уведоми официално, че Уахид е мъртъв. И сега изведнъж Уахид възкръсва от мъртвите и се взривява в собствения си баща. — Таиб поклати глава.

— Кой е бил мъжът на записа?

— Не знам. Не съм го виждал.

Принцът изгледа подигравателно събеседника си.

— Много добре знаеш кой е.

Таиб кимна.

— По всичко личи, че е бил Мич Рап. Не знам как е успял, но най-вероятно е бил той.

— Трябва непременно да намериш Абел. Не знам как американците са разбрали, че Саид стои зад плана, но предполагам, че той се е разприказвал, за да се похвали със заслугата си.

— Предупредих ви.

— Да, така е. Говорих с него, но той не ме слушаше. Има само един начин да ни свържат със случилото се.

— Абел — отговори Таиб.

Принцът кимна.

— Трябва да го откриеш и да го убиеш.

— Лично ще се погрижа.

— Добре. Утре сутринта заминавам за Испания. Освещаването на джамията е в петък. Събитието е много важно за мен. Намери Абел, разпитай го, за да разбереш дали не е проговорил пред някого, и му виж сметката.

— А с Рап какво ще правим? Ако той е в Саудитска Арабия, вие сте в опасност.

Рашид стисна устни.

— Може би ще трябва да тръгна за Испания още довечера.

— Според мен това решение е разумно. Аз ще се погрижа охраната ви да бъде засилена.

— Добре. Междувременно ще се обадя в Америка и ще се опитам да усложня живота на господин Рап.

68.

ЛИДО, ИТАЛИЯ

Абел изобщо не се качи на туристическия кораб. Той през цялото време остана на пристана и наблюдаваше как водят всичките тези хора с наднормено тегло към лайнера подобно на стадо към кланица. Германецът вече беше доста състоятелен и стигна до извода, че криенето в петзвезден хотел е не по-малко ефективно от качването на кораба. Така се върна там, откъдето беше дошъл. Е, не съвсем. Качи се на ферибота за Лидо, малко островче на юг от Венеция с дължина тринайсет километра, което образува бариера между града и морето. Ако някой изобщо се сетеше да го търси във Венеция, едва ли щеше да му хрумне, че се намира на островите. Затова си резервира апартамент в луксозния Отел дьо Бан. Съботата и неделята минаха в разхождане из красивите пясъчни плажове на острова. Абел се наслади на необичайно топлото за октомври време, обмисляйки в коя точка на света да купи новата си вила. Рап беше жив, убийците се бяха провалили, Рашид го търсеше под дърво и камък и животът му беше в опасност. Трябваше да се отърве от всичко, което притежаваше, и да се сдобие с ново име и самоличност. Преди двайсет години, когато се беше пренесъл в Австрия, беше сторил именно това. Беше запазил само името си, нищо друго. А тогава все пак разполагаше с ограничени ресурси. Този път имаше единайсет милиона долара и щеше да вземе още около милион, като продадеше двата си апартамента и някои други вещи.

Беше решил да запази за себе си парите на Саид. Убийците още не му бяха върнали шестте милиона и в известен смисъл те предопределиха решението му. Невъзможно беше да ги открие бързо, а и имаше известни съмнения дали беше разумно да ги преследва. Те знаеха много повече за него, отколкото той за тях. Мъжът го беше предупредил, че ще му види сметката, ако се опита да разкрие самоличността им. Абел за нищо на света не искаше да почувства

отново топлия дъх във врата си. Нека да задържат шестте милиона. Тъй като Саид беше нарушил договора, като си поиска всичките двайсет и два милиона обратно, Абел също не се чувстваше длъжен да се придържа към този договор вече. Сега ситуацията беше „всеки за себе си“.

Другият решаващ фактор бяха влошените отношения с Рашид. Важното беше да знаеш кога да се оттеглиш. От известно време Абел имаше предчувствието, че е станал ненужен на принца. След провала с Рап не се съмняваше, че Рашид е заповядал на своя главорез Таиб да го намери и да го убие.

Дори да върнеше парите на Саид, това нямаше да промени нищо. Да задържи парите и да започне живота си наново беше най-уместното решение.

За апартаментите не му пукаше, но щеше да му е трудно да се раздели с алпийската си хижа. Може би щеше да я остави и да види как ще се развият събитията. Беше купил хижата чрез адвокат и подставена компания. Винаги си беше представял, че ако нещата се объркат, хижата ще бъде неговото убежище. Обаче беше водил там хора като Петров и дори само поради тази причина не можеше да разчита на безопасност. Засега обаче възнамеряваше да задържи хижата.

По широкия свят имаше не едно и две приятни местенца, но Абел предпочиташе Европа. Особено районите около Швейцария: Северна Италия, Южна Германия, Австрия и Франция. От друга страна, Южна Америка беше следващият логичен избор. Незасегнат до голяма степен от тероризма, континентът още не можеше да се похвали с модерен митнически и имиграционен контрол, което означаваше, че нямаше да има проблеми с фалшивия си паспорт. В големите градове обаче, места, където един европейец спокойно можеше да се покрие, цареше тотална бедност в една от най-грозните ѝ прояви. Бедността дразнеше Абел. Той не обичаше тълпите и копнееше за железен ред. Пълната липса на самоконтрол у масите, начинът, по който те живееха като скотове и раждаха едно след друго деца подобно на канални плъхове — всичко това го отвращаваше. Южна Америка може и да беше разумен избор, но той още не беше готов да се предаде толкова лесно. Непременно трябваше да има и подобър вариант.

Така дойде понеделник сутринта, а Абел продължаваше да търси отчаяно начини да остане в Европа. Топлото време през уикенда беше прекъснато от нахлулия откъм Адриатическо море студен атмосферен фронт. Абел остана буквално единственият човек на плажа. Предприе дълга разходка чак до южния край на острова. От хотела му дотам беше приблизително шест километра. Идеята да смени самоличността си го беше завладяла. Време беше да прелисти страницата и да започне нова глава от живота си. В Париж, Милано и Цюрих работеха едни от най-добрите пластични хирурзи в света. Не смяташе да се подложи на някакви драстични процедури. Може би повдигане на брадичката, нов нос и един от онези микролифтинги на лицето. Нищо прекалено сложно. Само колкото да се подмлади. Останалото щеше да постигне с нов гардероб. През последните двацет години се беше придържал към стила на европейски аристократ. Може би спортно-елегантните дрехи щяха да му отиват повече. По-младите жени харесваха повече спортно облечените мъже.

Абел се върна в хотела малко след един на обяд и обядва в градината. Поръча си салата и супа с боб. Вече пет дни ядеше тежки калорични ястия и реши, че е най-добре да се върне към старите си хранителни навици. В противен случай новото му амплоа щеше да е на шишко. Познаваше един добър фалшификатор, който навремето беше работил за ЩАЗИ. Човекът вече беше на седемдесет и няколко години, но продължаваше да е в крак с последните новости в занаята. Той се беше преместил във Виена и там си беше организирал бизнеса. След като си изяде супата, Абел реши, че ще се оперира, ще се покрие някъде за около месец, докато спаднат отоците, и тогава ще отиде при фалшификатора. Ще бъде напълно нов човек и ако е достатъчно предпазлив в изграждането на новия си живот, може дори да остане в Европа. Вероятно в Южна Франция или в Монако. Ще се скрие точно под носа на преследвачите си в тълпата от богаташи и аристократи.

Избърса устата си и въздъхна. Сега имаше на разположение достатъчно време и пари. Светът беше необятен. Със сигурност беше в състояние да изчезне. Сервитьорът отнесе празните чинии и го попита дали ще иска нещо друго. Абел поръча капучино и реши да провери състоянието на финансите си.

Включи електронния си секретар и натисна няколко от малките клавиши. Влезе в Интернет и извади списъка със запаметените

сайтове. Най-отгоре бяха адресите на неговите банки. Избра първата банка и пет секунди по-късно на екрана излезе неговият финансов баланс.

Германецът озадачено примигна няколко пъти. Не, това не беше възможно. Сърцето му се разтуптя. Сигурно имаше някаква грешка. Излезе от Интернет и се накани лично да се обади по телефона в банката, но размисли. Отново включи компютъра и избра адреса на следващата си сметка. Нетърпеливо стисна малкото пластмасово устройство, докато секундите се точеха като цяла вечност. Когато информацията по втората му сметка се появи на екрана, той буквално подскочи и събори стола си. Сервитьорът тръгна към него, за да го пита дали всичко е наред, но Абел не му обърна никакво внимание. Хукна към хотела, като през цялото време ругаеше през зъби, а вените на челото му пулсираха. Реши да провери третата сметка. Пръстите му се движеха бясно по миниатюрната клавиатура. После четвъртата. Всичките пет сметки бяха изпразнени. Във всяка една от тях балансът му беше равен на нула. Единайсете милиона долара се бяха изпарили. Абел закричи напред-назад в апартамента, който беше наел за хиляда и двеста долара на вечер. Изкрещя толкова силно, че чак остана без дъх. Миг по-късно обаче се овладя. Трябваше да разгадае какво се беше случило. Със сигурност беше някаква грешка и не можеше да няма начин тя да се оправи. Познаваше bankerите лично. Подобно нещо беше невъзможно. А дали? Саид притежаваше милиарди. Влиянието му върху всички тези банки беше огромно. Швейцарците бяха много предпазливи с клиентите си. Знаеше за случаи, в които те превеждаха парите на отделна сметка и ги даваха едва когато двете страни уредяха спора си.

Абел беше бесен. Беше планирал всичко и проклет да бъде, ако се оставеше да го изиграе някакъв си аматьор като Саид. В края на краищата разполагаше с умения и възможности, каквито нито Саид, нито Рашид притежаваха. Той беше професионален оперативен офицер от разузнаването и можеше да потъне вдън земя, когато си поиска. Те не можеха. Отвори сейфа и включи своя спътников телефон с кодирана връзка срещу подслушване. Веднага щом се появи сигнал, набра номера на Рашид в Рияд. Когато секретарят вдигна, Абел се представи и каза, че му дава десет секунди да го свърже с принца. Знаеше, че

Рашид го търси, и предположи, че хората му няма да чакат втора покана.

Принцът отговори на деветата секунда.

— Приятелю мой, къде беше? Имаме толкова много да си говорим.

— Дяволски си прав. — Никога не беше държал такъв тон на Рашид. — Кажу ми Саид до края на деня да върне парите в сметката ми или ще се постарая Мич Рап да разбере, че той е човекът, обявил награда за главата му.

— Мисля, че малко си закъснял — отвърна студено Рашид.

— Какво искаш да кажеш?

— Саид загина в експлозия.

— Кога?

— Преди час.

— Къде?

— Пред офиса му.

— От кого?

— Ти от кого мислиш?

— Не знам — ядосано отвърна Абел.

— От Мич Рап.

Германецът спря да крачи.

— Как? Това е невъзможно?

— Очевидно е.

Изведнъж го заболя силно главата. Започна отново да крачи, загледан в пода.

— Искам си парите обратно — измърмори.

— Не разбирам за какво говориш.

— Единнайсетте милиона долара, които Саид ми плати да уредя убийството на Рап.

— Рап е още жив.

— Не ми пука. Споразумяхме се да задържа аванса, независимо дали той ще умре или не. Искам си парите.

— Ела в Рияд и ще поприказваме.

— Не се прави на глупак, Рашид. Никога няма да стъпя в страната ти отново. — Отново изневери на навиците си. Досега винаги му говореше „принце“ това, „принце“ онова.

— Тогава ела в Испания. Довечера пътувам за Гранада. Ще обсъдим въпроса за парите ти и ще гледаме да измислим как да решим проблема с Рап.

— Не — отсече Абел. — Или ще ми платиш единайсет милиона до пет часа цюрихско време днес, или ще кажа на Рап, че идеята е била твоя.

Последва дълго мълчание.

— Не ставай глупав — отвърна накрая Рашид. — Ако го направиш, ще си подпишеш смъртната присъда.

— Може би да, може би не. Аз съм никой. Обикновен човек, който ще изчезне. Ти си разполагащият с власт и богатство принц Мухамад бен Рашид. — Произнесе името с отвращение. — На Рап ще му е трудно да ме открие. Ти обаче ще си лесна мишена.

— Ерих, помисли добре, преди да го направиш. В твой интерес е да не сме врагове.

— А в твой интерес е да не свършиш като приятеля си Саид. Затова по-добре ми дай единайсетте милиона долара до пет часа или, кълна ти се, Рап ще научи цялата истина за твоя замисъл. Ще пратя на секретаря ти инструкции как да преведеш парите.

— Дай ми срок поне до утре в пет. Аз съм богат, но не колкото Саид. Ще ми трябва време.

— До утре на обяд и точка по въпроса!

Абел прекъсна разговора и хвърли телефона на леглото. Сплете ръце зад тила си, направи още няколко обиколки на стаята и грабна куфара си. Трябваше да се маха оттук. Необходими му бяха пари, но не можеше да има доверие на банките. Което означаваше, че трябва да се върне в алпийската си хижа. Там държеше в сейф близо сто хиляди долара. Щяха да му стигнат за пластичната операция и новите документи. Дано Рашид да постъпеше разумно и да му пратеше парите. Едва ли принцът би искал да прекара остатъка от живота си, криейки се от Рап.

69.

БЕЛИЯ ДОМ

Бронираният седан на Кенеди спря пред Югозападната порта. Служителите от Сикрет Сървис бяха свикнали с нейните посещения, но въпреки това провериха шасито и багажника. Тя беше идвала в Белия дом много пъти. Но имаше отделни моменти като сегашния, в които пулсът ѝ биеше учестено, а стомахът ѝ се свиваше на топка. Повечето от посещенията бяха обикновени и стандартни устни доклади по въпросите на разузнаването. От време на време се изправяха пред криза, но най-често задължението ѝ беше да информира и да съветва президента и останалите членове на Съвета по национална сигурност.

Този следобед обаче щеше да е по-различно. Нямахше да има скука, нито спокойствие. Залозите в играта бяха много високи, а играчи бяха някои от най-влиятелните личности във Вашингтон. Поспециално трима души искаха главата ѝ на тепсия — директорът на Националното разузнаване, нейният така наречен шеф; държавният секретар и главният прокурор. На всичкото отгоре тя се чувстваше доста изморена от последните пътувания. От Вашингтон до Цюрих и обратно за по-малко от шестнайсет часа. Като се добавеха и убийството на Ана Райли, нападението срещу тайната къща на ЦРУ и шефът ѝ, който нямаше представа за какво са го поставили на този пост, резултатът беше една много изнервена и изтощена директорка на Централното разузнавателно управление. Ако зависеше от нея, щеше да си отиде направо вкъщи, да види Томи и да си легне рано, но срещата не търпеше отлагане. Те бяха прекалено ядосани и в интерес на истината Кенеди отиваше на нея с известно злорадство. Рап ѝ се беше обадил. Понякога беше по-добре да изпуснеш духа от бутилката. Особено когато е в твоя полза да го направиш.

Кенеди погледна часовника си. Беше понеделник, пет часът и осемнайсет минути. За щастие беше успяла да поспи няколко часа в

самолета — както на отиване, така и на връщане. Когато реши да лети за Цюрих, тя спа, спокойна, че президентът ще я подкрепи поне неофициално. Винаги беше готова да играе играта и да се преструва, само и само да угоди на членовете на кабинета и другите високопоставени политици. Самата тя беше една от високопоставените, но това обстоятелство нямаше да ѝ помогне в случая. Споменатите хора се намираха по-горе в йерархията, а тя беше извършила най-страшния за тях грях. През цялото време ги беше държала в неведение за действията си и буквално беше сринала целия им авторитет. С две думи, поне в техните очи тя ги беше злепоставила много сериозно. Което беше главен проблем за тях. Хората от тяхната прослойка никак не обичаха да ги злепоставят и да ги правят за смях.

Остави куфарчето си на задната седалка и взе със себе си само една кафява кожена папка. Слезе от колата и се спря за секунда. Дългата ѝ до раменете кестенява коса беше прибрана съвсем непретенциозно назад в унисон с черния костюм и черните обувки. Тя провери дали блузата ѝ не се е измъкнала от панталона, намести очилата си и влезе в Западното крило, където я спря друг служител от Сикрет Сървис. Кенеди показа значката си и се подписа в книгата за посетителите. Оттам се качи право при секретарката на президента, Бети Роджърс, коренячка от Вашингтон и много компетентна в професията си.

Кабинетът на Бети беше малък като повечето помещения в Западното крило с изключение на Овалния кабинет и Кабинетната зала. Бети вдигна глава и погледна Кенеди зад очилата си за четене. Тя беше на петдесет и няколко години, но вече изглеждаше като старица. Стисна устни, сякаш искаше да каже нещо, но си замълча.

Айрини харесваше Бети, което не беше маловажно. Като лична секретарка на президента тя беше посветена в някои от най-ревностно пазените тайни на страната. Работата ѝ изискваше да бъде дискретна и твърда.

— Добър вечер, Бети.

— Айрини, какво си намислила този път? — попита я тя дружелюбно, но някак обвинително.

— Нищо сериозно.

— Аз чух друго, скъпа. Вътре те чакат някои доста ядосани хора. Направо загоряха телефоните.

Тяхната реакция не беше безразлична на Кенеди, но най-много я интересуваше мнението на върховния ѝ началник.

— Как е президентът?

— По-различно.

— Какво имаш предвид.

— Ами не знам... напоследък не е на себе си. Но това няма нищо общо с пътуването ти до Швейцария. Всъщност прие новината доста спокойно. Другите му създават главоболия. Всеки от тях му се обади поотделно, за да му се оплаче, а накрая дойдоха на обяд, за да го сторят отново заедно. — Бети свали очилата си. Шепнешком добави: — Надявам се, че си получила каквото търсеше, защото искат да те разпънат.

Кенеди се усмихна и потупа папката.

— Добре тогава. — Бети погледна часовника си. — Влизай и им дай да се разберат. Но побързай, защото имам планове за вечерта.

Айрини ѝ благодари и влезе в Овалния кабинет. Всички чакаха само нея. Президентът, Рос, държавният секретар Бърг, главният прокурор Стоукс и дори вицепрезидентът Бакстър.

Бакстър и президентът бяха седнали на столовете пред камината. Столовете на властта. Рос, Бърг и Стоукс се бяха наредили на едното канапе подобно на наказателен отряд. Второто канапе беше празно. Очакваше се тя да седне на него. Изолирана, като някакво дете, извикано в кабинета на училищния директор. Кенеди охотно прие да бъде сама. Остави кожената папка на стъклената масичка и се облегна назад, убедена, че когато фактите говорят и боговете мълчат.

Пръв заговори Рос. Беше се пременил в един от многото си скроени по поръчка костюми от „Брук Брадърс“ — тъмносин, почти черен, изработен от лек вълнен плат. Бялата му риза беше онези, които струват колкото месечния наем за жилището на някои хора. Сребристата му вратовръзка хармонично се съчетаваше с прошарената му черна коса. Само преди две седмици Кенеди го намираще за красив. А сега виждаше как този човек е обсебен единствено от суетата и любовта към себе си.

Рос се намести на дивана и поизправи гръб. Погледна сериозно Кенеди и я попита:

— Имаш ли да кажеш нещо за собствено оправдание?

Тя поклати глава. Искаше те първи да си изстрелят патроните.

— Е, нека ти кажа тогава аз как мина днешният ми ден — раздразнено продължи Рос. — Малко преди обяд ми се обади държавният секретар Бърг, която ме попита дали съм уведомен за командировката ти в Швейцария. — Хвърли поглед към президента и после отново се обърна към Кенеди: — Според теб редно ли е да заминеш за чужбина без мое знание?

— Ти си доста зает човек, Марк. Не исках да те притеснявам с дреболии.

— Грешен отговор.

Тя сви рамене.

Рос се подразни от нейното ледено спокойствие.

— Съзнаваш ли какви проблеми ни създаде днес? Швейцарският министър на външните работи сутринта звъня на Беатрис — той посочи държавния секретар — и вдигна страшна пушилка заради твоята необявена визита.

— Какво искаше?

— Искаше да разбере какво, по дяволите, си правила в страната му, като си се срещнала насаме с петима от най-влиятелните банкери.

Главният прокурор се наведе напред и се намеси:

— Имам заведен важен иск, който от години виси в швейцарски съд. И бог да ти е на помощ, защото ако си оплескала нещата, двамата с теб ще имаме доста сериозни проблеми.

Стоукс очевидно също беше доста разстроен. Кенеди си каза, че двамата с Рос сигурно подхранват гнева си взаимно. Те бяха двамата политици от кариерата и вторите след вицепрезидента, които някой ден щяха да се кандидатираат за Белия дом.

На Кенеди й направи впечатление, че държавният секретар не взе участие в първия рунд.

— Знаеш ли какво е станало днес в Рияд? — попита Рос.

— Да.

— И какво ще ни кажеш за него?

— Въпросът е доста заплетен и аз самата нямам отговор.

— Знаеш ли кой го е сторил?

— Може би.

— Би ли била така любезна да споделиш с нас?

— Не.

— По дяволите, Айрини — тросна се Рос. — Да не мислиш, че си играем някакви игри тук? — Отвори рязко папката, която лежеше пред него на масичката. В нея имаше черно-бяла увеличена снимка, двайсет на двайсет и пет сантиметра. — Ето какво ми изпрати принц Мухамад.

Рос обърна снимката към Кенеди. На нея се виждаше мъж, облечен в традиционна саудитска носия, който вървеше по улицата. Лицето му беше оградено с червен кръг. Мъжът беше вдигнал ръката си и показваше неприличен жест към обектива на камерата. Фотографията беше доста неясна. Кенеди я огледа добре. Размерът съвпаднаше, но с изключение на него беше невъзможно да се определи кой е мъжът на снимката.

— Имаш ли представа кой може да е?

Тя поклати глава.

Шефът ѝ ядосано подхвърли друга фотография. На нея се прегръщаха двама мъже.

— Този отляво е Уахид Ахмед Абдула. Поне него предполагам го познаваш.

Кенеди кимна.

— Защо преди шест месеца сме излъгали саудитското правителство, че е мъртъв?

— Това същият Уахид Ахмед Абдула ли е, който беше един от водачите на „Ал Кайда“? Който искаше да изпепели Вашингтон и Ню Йорк ли?

— Не ми отговори на въпроса.

— А ти не отговори на моя. Чете ли досието на Уахид?

— Не ми е необходимо. Искам да знам защо сме излъгали един от най-последователните ни съюзници.

— Ако си мислиш, че Саудитска Арабия е един от най-последователните ни съюзници, искрено ти препоръчвам още сега да си подадеш оставката на президента.

Рос почервеня от яд.

— А аз ти препоръчвам да си мериш думите, доктор Кенеди. В много деликатно положение се намираш. — Отново погледна за малко към президента, сякаш искаше да му каже: „Аз ви предупреждавах.“ После попита Кенеди: — Къде е Мич Рап?

— Не знам.

— Лъжеш! — извика Рос и забодя пръст в първата фотография. — Ето го точно тук. Какво ти казахме? Има правилен начин да се вършат нещата и неправилен. Да оставиш един самотен отмъстител да взривява бомби в Саудитска Арабия определено е правилният начин.

Кенеди грабна третата и последната фотография и я вдигна към Рос и останалите.

— А кой е този тук? Мъжът, когото Уахид се кани да прегърне?

— Саид Ахмед Абдула — отвърна ядосано Рос. — Бащата на Уахид и един от най-близките приятели на принц Мухамад бен Рашид.

— Така ли? — с престорена изненада попита тя. Рос току-що си беше сложил главата на дръвника. Кенеди отвори нейната папка и извади няколко документа за финансови преводи. — Този Саид Ахмед Абдула не е ли същият, който по-рано този месец плати на бивш шпионин от ЩАЗИ двама милиона долара, за да убие Мич Рап? — Нарочно остави листовете да се разпилеят върху масичката. — Убедена съм, че говорим за един и същи човек.

Рос, Бърг и Стоукс посегнаха към листовете. Кенеди погледна към президента.

— Банкерите всъщност оказаха доста значителна помощ. Част от тях ми казаха, че за в бъдеще биха искали да уреждаме нещата по този начин, а не да водим публични правни битки в съдилищата. — Айрини се обърна към главния прокурор Стоукс: — Битки, които отнемат доста време, ресурси и пари. Докато се доберем до необходимата ни информация, парите биват преместени на друга сметка и въпросната информация се оказва безполезна.

Стоукс понечи да изрази някакъв вял протест, но тя го прекъсна:

— Информацията, която ми дадох днес, показва други резултати. Моите специалисти по компютърни технологии вече провериха другите швейцарски сметки, използвани от Саид Ахмед Абдула. Само за осем часа установиха, че е дал на „Ал Кайда“ и на други терористични организации над сто милион долара, и то само за миналата година.

— Сто милиона долара — повтори безсилен главният прокурор.

— Беатрис — обърна се Кенеди към държавния секретар, — следващия път, като говориш с швейцарския външен министър, кажи му, че Мич с голямо удоволствие би отскочил до Берн, за да накара швейцарските служители да му обяснят защо намират за толкова

важно да пазят в тайна самоличността на терористи като Уахид и баща му.

— И, Марк — каза тя на Рос, — когато последния път закусва с принц Мухамад бен Рашид, дали случайно не му спомена, че Мич Рап е жив?

Той заклати глава още преди да е изслушал въпроса докрай.

— И не си му казал нищо за тайната къща на ЦРУ? — Кенеди се държеше така, сякаш разполагаше с неопровержими доказателства, но в действителност блъфираше.

— Не съм говорил с него за нищо подобно.

— Е, следващия път, когато отново разговаряте, попитай го дали е знаел, че сред най-близките му приятели има човек, обявил награда от двайсет милиона долара за главата на моя най-главен експерт по борбата с тероризма. И докато сме още на същата тема, попитай го как се чувства по повод факта, че Саид Ахмед Абдула е раздал за една година над сто милиона долара на терористични организации.

— Да не искаш да кажеш, че и той е замесен?

Тя поклати глава и стана.

— Още не, но повярвай ми, в него има нещо гнило. Той не ни е съюзник. — Айрини си взе папката. — Следващия път му кажи, че го подозирам и че ако успея да го докажа, да очаква посещение от Мич Рап. — Тръгна към вратата.

— Почакай малко. — Рос скочи от стола си. — Не сме свършили. Кенеди се спря и погледна през рамо.

— Напротив, свършихме. Капнала съм от умора. Докато вие тримата успокоявахте съюзници, чиято лоялност към нас е под въпрос, аз прелетях половината свят и свърших за един ден толкова, колкото сто юристи от Министерството на правосъдието и още толкова дипломати от Държавния департамент не можаха да свършат за две години. Отивам си вкъщи да се наспя.

— Спри — каза шефът ѝ. — Трябва да го върнеш.

— Съжалявам... не мога да го направя. Не е под контрола ми.

— Лъжа! Ти просто не искаш да го върнеш.

Тя се спря. Бавно се обърна и отговори:

— Марк, Мич Рап е направил повече за сигурността на тази страна, отколкото всички вие в тази стая взети заедно. Питай

президента и той ще го потвърди. Не е зле да започнеш поне малко да му помагаш, вместо да му се пречкаш непрекъснато.

— Този човек е безразсъден, Айрини. Трябва да бъде докаран тук и да бъде поставен под контрол.

— Желая ти късмет... Но помисли добре дали искаш да се окажеш на пътя на Мич Рап.

— Това заплаха ли е?

Тя сви рамене.

— Само факт. Те убиха жена му. Не можеш да го контролираш. Той ще избие до един всеки, който е замесен в това. И ако разбере, че защитаваш саудитците, при положение, че имаме неопровержими доказателства, че Саид е платил двайсет милиона за смъртта му... е... ами... само ще кажа, че не бих искала да съм в охраната ти.

Кенеди отвори вратата и излезе.

70.

Никой не мръдна от мястото си. Рос остана прав като статуя пред президента. Бузите му бяха зачервени, а ръцете — стиснати силно в юмруци. Той мигна неколнократно, сякаш не искаше да приеме насериозно заплахата на Айрини.

— Ама тя ме заплаши! Не може да го прави.

Всички присъстващи в кабинета имаха дипломи по право. Такава беше конюнктурата в политиката. Главният прокурор Стоукс обаче беше единственият, влизал в съдебна зала. Той поклати глава и отвърна:

— Тя просто изказа мнение на какво би бил способен Рап. Това не беше заплаха.

Рос не беше очаквал подобна реакция от своя съюзник и приятел. Той се обърна към президента:

— Не мога да работя повече заедно с нея. Трябва да направим нещо.

— Седни, Марк. — Президентът погледна в очите най-скорошния член на кабинета. Болестта провокираше Хейс по-често към размисъл. Неговата предишна склонност на всяка цена да бъде победител в спора беше останала в миналото. Сегашната си тактика намираще за много по-продуктивна. Хейс седеше и слушаше. Оставяше водените от егото си съветници да се изтощят. През последните четирийсет и осем часа той беше стигнал до извода, че Рос не е подходящ за поста, но ако го смени с друг, ще изпадне в много по-трудно положение. Човек като Рос не би си тръгнал тихо и спокойно. Той щеше да залее медиите със секретна информация. Щеше да си постави за главна цел да унищожи Кенеди. Тя не го заслужаваше, а Хейс не искаше и да ѝ губи времето заради подобни глупости. Нейната работа беше много по-важна. Време беше да обуздае егоизма и да напомни на всички кой е техният началник.

Той се покашля и заговори:

— Искам да бъда разбран пределно ясно за едно нещо. Ако не беше Мич Рап, този град щеше да бъде унищожен от ядрена експлозия още преди шест месеца. Кое то съответно означава, че никой от тук присъстващите нямаше да остане жив. — Замълча, за да погледне всеки един в очите. — Неимоверните усилия, които той положи, за да спре пъкления заговор на терористите... — Поклати глава. — Няма те представя какво трябваше да направи той, но нека само да кажем, че не беше никак приятно. Всички ние дължим живота си на него, а това никак не е малко.

— Знаем, но...

Президентът вдигна ръка и скастри Рос:

— Не ме прекъсвай. Всички ние сме или избрани, или назначени. Значи не сме за вечни времена на поста си. Срокът на членовете на кабинета е средно три години. Президентите и вицепрезидентите изкарват четири, а ако имаме късмет — най-много осем. Хората като Кенеди или Рап, те са посветили целия си живот на войната срещу тероризма. Те се бореха с това зло още преди ние да сме разбрали, че сме във война. — Направи пауза и сплете длани върху коляното си. — Смятам, че те най-малкото заслужават нашата подкрепа.

— Но, Боб, нещата не са толкова прости — възрази Рос. — В случая са застрашени взаимоотношенията с нашите съюзници. Не можем да позволим на един служител на ЦРУ да взривява и да гърми безразборно.

— Не можем ли? — попита го предизвикателно Хейс.

— Не, разбира се! — отвърна ужасено Рос.

Президентът го изгледа и бавно кимна. Стисна устни и каза:

— Знаеш ли какво си мисля... Мисля си, че ние сме Съединените американски щати и е крайно време да започнем да се държим като такива.

Тримата членове на кабинета отпратиха погледите си към него, тъй като не знаеха какво да кажат. Вицепрезидентът знаеше, че в подобни случаи е по-добре да си замълчиш.

— Ако саудитците искат да правят проблем от това, те ще изгубят. Марк, обади се на принц Рашид и му кажи, че съм много разочарован. Можеш да му предадеш и едно към едно думите на Айрини. Ако тя намери доказателства, че Рашид е знаел, че приятелят му е дал двайсет милиона за главата на един от моите най-ценни

специалисти по антитероризъм, аз собственоръчно ще дам санкцията си за неговото ликвидиране.

— Господин президент — намеси се неловко държавният секретар, — той е член на кралското семейство. Кралят няма да остане доволен.

— Кралят го мрази. Той си дава сметка, че Рашид най-много от всичко би искал да заеме трона му и да промени политиката на страната. Аз лично ще се обадя на краля и ще обсъдя с него ситуацията. Мога да ви гарантирам, че утре всичко ще е забравено.

Хейс стана и закопча сакото си. Останалите също станаха. Рос малко по-бавно от другите. Президентът забеляза на пръв поглед незначителния жест.

— Марк, някакъв проблем ли имаш?

— Не, сър — отвърна той.

— Добре, а, Беа — президентът се обърна към държавния секретар, — като говориш с швейцарския външен министър, предай му моите благодарности за оказаната помощ и сътрудничество. Ако продължи да упорства, кажи му, че лично ще се погрижа да накарам всеки един милиардер да изтегли авоарите си от швейцарските банки.

Държавният секретар преглътна тежко и кимна.

Президентът отиде до бюрото и провери графика си. После вдигна глава. Никой не беше мръднал от мястото си. Той вдигна слушалката на защитения срещу подслушване телефон и добави:

— А сега, моля да ме извините, трябва да се обадя на краля.

71.

ВИЕНА, АВСТРИЯ

Беше вторник сутринта и екипът за наблюдение беше застъпил на дежурство преди по-малко от двайсет и четири часа. Досега нямаше ни вест, ни кост от Ерих Абел. Бяха прекарвали по-голямата част от понеделника в проучвания и наблюдение на апартамента му. Искаха да са наясно кой е техният обект. В това беше силата им — да чакат и да следят. И, разбира се, да остават незабелязани. Те се бяха сдобили със стара негова снимка, взета от шофьорската му книжка, както и със сведенията за него като шофьор. Нито едно пътно нарушение или глоба за паркиране за целия този период, което само по себе си говореше много за характера му. Прегледаха кредитната му документация и откриха през кои банки тегли пари във Виена и какви кредитни карти използва. Провериха кредитните карти, за да видят кога от тях за последно са теглени пари. Без особена изненада научиха, че през последните две седмици те не са използвани. Провериха списъка на телефонните му разговори, документите за апартамента, за офиса и за всички мобилни телефони, които биха могли да са свързани с него. В Щатите, в Ленгли, екип от специалисти преглеждаше един по един номерата, на които беше звънял. В списъка имаше доста саудитци.

Късно в понеделник следобед те пратиха човек в апартамента му. Сградата беше красива и граничеше с Щадпарк, малко на юг от вътрешния кръг на Виена, на няма и два километра от офиса му. В сградата имаше петдесет и две жилища. Не блестеше с разкош, но определено тук живееше само висшата класа. Имаше портиер и охранителни камери, затова трябваше да проявят изобретателност. Изпратиха двама агенти, които се престориха на влюбена двойка. Били се изгубили и търсели стар приятел, който май живеел в тази сграда. След трийсетминутно безпредметно бърбрене агентът мъж уж си спомни точния адрес на сградата, която търсеха. Името много

приличало на това, но всъщност сградата се намирала на три пресечки оттук. Когато портиерът излезе навън, за да им покаже как да стигнат, двама мъже с шперцове незабелязано влязоха вътре.

Те не си направиха труда да поставят микрофони. Абел беше минал в нелегалност и беше малко вероятно да се върне тук скоро. Визитата им имаше за основна цел събиране на информация. Агентите останаха в апартамента девет часа и подробно преглеждаха всеки квадратен сантиметър. Не отнесоха нищо със себе си, но фотографираха всичко, което би могло да е от значение: стари адресни указатели, бележки, написани на ръка, папки и снимки. После цифровите фотографии бяха качени на лаптоп и оттам директно изпратени на екипа за незабавен анализ. Те отвориха всяка една книга и я прелистиха страница по страница. Всеки един електрически уред беше огледан много прецизно, всяко парче храна, суха или замразена, беше проверена дали е истинска. После започнаха да проверяват стая след стая, оглеждайки подовете, стените и таваните за скривалища.

Бяха го правили и преди, и то много пъти. По това къде и как живееше човек те можеха да разберат много за него. За техните повече от петнайсет години работа в ЦРУ агентите не бяха виждали толкова чисто, подредено и излъскано жилище. Нямахше съмнение, че този Абел е професионалист, обсебен от своята педантичност. Трийсет минути след началото на претърсването те вече се съмняваха, че ще намерят каквото и да е тук. Обекти като този проявяваха изключителна предпазливост и не държаха у дома никакви уличаващи ги вещи и документи. Те използваша за целта трезори или неугледни складове, чрез които би било трудно да стигнат до тях. Малко след полунощ един от агентите излезе през главния вход на сградата, а другият остана и все пак постави няколко микрофона за всеки случай. Изчака двайсет минути и също си тръгна през главния вход. Предишният портиер се беше сменил с нов. Този най-вероятно щеше да си помисли, че са били на гости на някой от собствениците в сградата.

Рап, Коулман и останалите отидоха в хотела малко преди единайсет вечерта. Пътят с кола от Рияд до Катар мина без произшествия. Самолетът ги чакаше, зареден с гориво и готов за полет. Към шест вечерта отлетяха към Виена. Чрез подставена туристическа

агенция, чийто истински собственик всъщност се явяваше ЦРУ, те резервираха шест отделни стаи в „Европа“. Две от тези стаи, между които имаше преход, бяха записани на едно име и се използваха като команден пост. Останалите четири стаи бяха резервирани на имената, записани във фалшивите паспорти на членовете на екипа. Тези стаи се използваха за спане.

Водач на екипа беше Милт Джонсън. Прехвърлил шейсетте, той отдавна не беше на щат в ЦРУ, а частен специалист на свободна практика. Кое то за него беше добре, защото означаваше, че си взима пълната пенсия, а към нея получава и заплата, с трийсет процента по-голяма от тази, която е получил през последната си година работа в Управлението. Обикновено Милт разпределяше работата на екипа си на две смени от по дванайсет часа. Ако нещата загрубееха, а обикновено така и ставаше, хората му трябваше да са отпочинали, защото щеше да включи всичките на място. Действията на Милт бяха добре познати и стандартни. Хората му наемаха коли от най-често срещащите се марки и модели, държаха резервоарите непрекъснато пълни догоре и винаги имаха поне един човек с мотоциклет или скутер. Той наемаше твърде високи или твърде ниски хора само в най-крайни случаи. Нито твърде красиви. Неговите служители бяха снабдени с якета с две лица, шапки, слънчеви очила или очила без диоптър. Той винаги имаше под ръка сценичен грим и никога не позволяваше на хората си да пият кафе. Кафето означаваше ходене до тоалетната, а прекалено честите посещения на тоалетната водеха до опасността да изпуснат обекта. Знаеше го от собствен опит, защото веднъж по този начин беше провалил много важна операция за проследяване.

Беше средата на седемдесетте и Съединените щати имаха „къртица“ в посолството си в Берлин. Милт беше част от екипа, който трябваше да следи заместника на посланика. Беше дежурен през нощта и сам. Единственият начин да остане буден беше да се налива с кафе. На всеки час излизаше от колата и се шумуваше в алеята, за да се облекчи. На сутринта заместникът на посланика беше изчезнал, а той трябваше да дава обяснения как обектът се е измъкнал под носа му. Оттогава старият оперативен служител не беше близвал кафе.

Милт беше работил доста често с Рап, но само допреди няколко дни не знаеше истинското му име. Беше го научил, след като прочете

за експлозията в къщата му и за смъртта на жена му. Изпитваше голямо съжаление за случилото се и съчувствие към Рап. Когато Мич пристигна в хотелската стая с Коулман, Милт свойски го хвана за лакътя и го отведе в съседната стая. Стаите бяха просторни и елегантни. Целият хотел беше обзаведен в стила от началото на миналия век. Мебелите и всичко останало или беше пазено доста добре през годините, или всичко беше напълно обновено. В стаята имаше две двойни легла, старинно бюро и масивен шкаф, който съчетаваше развлекателен център, тоалетка и вграден хладилник.

Милт затвори вратата и каза:

— Моите съболезнования за жена ти. Много съжалявам.

Рап кимна. Той беше трогнат от жеста, но не искаше да говори за това.

— Благодаря ти за подкрепата, Милт.

Милт кимна. Беше десетина сантиметра по-нисък от Рап и имаше прошарена коса, която беше започнало да оредява на челото му.

— Ние ще го открием, не се тревожи.

— Има ли нещо за момента?

— Не. И, честно казано, аз и не очаквах да намерим нещо. Прочетох досието му. Типовете от ЩАЗИ бяха доста добри, а този, изглежда, е една класа и над тях. Много е хитър негодникът, но ние ще го пипнем.

— В апартамента нищо ли нямаше?

— Нищо, но бяхме длъжни да проверим.

— А в офиса?

— Първата ни работа утре сутринта.

— Какви са очакванията ви?

Милт сви рамене.

— Може и да открием нещо, но според мен ключът към загадката е в банките. Той обича хубавите неща. Съвсем скоро си е купил чисто нов мерцедес за над четиристотин хиляди долара. — Той се усмихна. — Когато разбере, че всичките му парички са изчезнали, ще излезе от релсите. Ако се обади на банките, за да провери какъв е проблемът, ние ще се лепнем за него. Ако не се обади, ще му свършат парите и рано или късно пак ще трябва да излезе на повърхността.

Рап се замисли върху тези думи.

— Защо не пуснем фалшив слух? Неофициално, разбира се. Да предложим един милион долара за него и да видим дали ще се свърже с някого от старите си приятелчета от ЩАЗИ за помощ.

— И аз си го мислех, но според мен е по-добре да изчакаме няколко дена. Да видим какъв ще е резултатът утре и тогава ще решим. През това време искам да поспиш малко. Изглеждаш направо скапан.

— И се чувствам скапан.

— Не е учудващо. — Милт постави ръка на рамото му. Сънят беше странно нещо. Колкото повече ти беше необходим, толкова по-трудно можеше да го получиш. А Милт виждаше, че Рап отчаяно се нуждае от сън. — Мич, досега някога подвеждал ли съм те?

Той поклати глава.

— И този път няма да те подведа. Няма да се спра, докато не открия този Абел. После ще открия и хората, които е наел. Давам ти думата си. Сега лягай да спиш. Имам предчувствие, че утре ще е славен ден.

72.

Таиб беше виждал тази жена два пъти, все в офиса на Абел. Рашид го беше изпратил без предупреждение, най-вече за да накара Абел да се почувства неловко и да му намекне, че високият като планина Таиб с очи на хищник и хладнокръвие на убиец знае къде работи той. Рашид беше измислил някакъв незначителен повод за визитата, но посланието беше достатъчно ясно. Таиб не обичаше жените. Особено блондинките с едри гърди, които все се опитваха да го отклонят от правия път. Предимно с това беше запомнил и Грета Йоргенсен — невероятно големите ѝ гърди и прилепнали пуловери, които тя носеше при всякакви случаи. Нямахше да узнае името ѝ, ако то не беше написано на табелката на бюрото ѝ.

Мъжете, които беше пратил да намерят Абел, му докладваха, че в понеделник не си бил в офиса. Таиб ги попита каква причина за отсъствието му е посочила секретарката, но те отвърнаха, че не са заварили никаква секретарка. Офисът бил затворен. Той ги попита да не би понеделник да е някакъв празник, на което отговориха отрицателно. Което означаваше, че Абел специално я е предупредил да не ходи на работа. Означаваше също така, че тя знае как да се свърже с него. Намирането на адреса ѝ беше лесно. Извън пределите на кралството саудитското външно разузнаване имаше най-силни позиции във Виена, седалището на ОПЕК. В телефонния указател фигурираха само две жени с името Грета Йоргенсен и три Г. Йоргенсен. Таиб прецени, че секретарката е около четирийсетгодишна и или е неомъжена, или разведена. Не беше забелязал да носи халка. Хората от разузнаването в посолството веднага задраскаха от списъка три от имената и с още една допълнителна проверка елиминираха четвъртото.

Петата жена живееше в безличен жилищен блок северно от Дунав, недалеч от железопътната гара Виеннорд. Един от преводачите от посолството ѝ се беше обадил на домашния телефон, за да провери дали си е вкъщи. Тя вдигна на четвъртото позвъняване и преводачът на

перфектен немски поиска да говори с Йохан. Тя отвърна, че има грешка и че тук не живее Йохан. Мъжът се извини и затвори.

Двайсет минути по-късно Грета Йоргенсен седеше пред компютъра си и правеше последни промени в плана си за пътуването. Така ѝ беше наредил шефът, а и тя обичаше да пътува. Багажът ѝ беше приготвен и утре сутринта щеше да потегли на път. Беше почти полунощ, когато някой тихо почука на вратата ѝ. Съседката ѝ беше сервитьорка. Понякога се отбиваше след работа, за да ѝ поиска чаша вино и цигара. Грета ѝ беше разказала за неочакваната екскурзия и я беше поканила да замине с нея. Приятелката ѝ беше отвърнала, че не може да си го позволи. Грета се надяваше тя да е променила решението си. Тя отвори вратата, без да погледне първо през шпионката, и с изненада погледна стоящия срещу нея висок и едър мъж. Грета вдигна глава и изгледа неканения гост, който ѝ се стори смътно познат. Преди да се сети къде го е виждала, той я удари в челюстта и всичко потъна в мрак.

73.

Рап и Коулман стояха един до друг зад Милт и гледаха как той ръководи действията на екипа си. На бюрото пред него бяха отворени и включени три лаптопа. Този отляво показваше вътрешността на офиса на Абел. Средният предаваше картина в реално време от предното стъкло на колата, която се движеше в уличния час пик, а на последния лаптоп беше изобразена картата на Виена. Всеки от членовете на екипа носеше миниатюрен предавател и местонахождението му се индикираше със зелена неонова точка на картата. Така Милт знаеше във всеки един момент къде се намират хората му и подобно на авиодиспечер можеше да ги направлява.

Планът за сутринта беше прост. Сградата, в която се намираше офисът на Абел, беше разположена близо до Парламента, което означаваше, че кварталът се охранява от много ченгета. Сградата беше пететажна, изградена от камък, и като почти всичко във Виена беше в безукорно състояние, макар че беше построена преди цял век. Офисът на германеца се намираше на третия етаж, между две адвокатски кантори. Тук работеха предимно професионалисти и всичко беше много добре организирано. Затова Милт беше настоял да изчака до сутринта. Нямаше защо да бързат. Сгради като тази през деня приемаха десетки и дори стотици хора, но през нощта се изпразваха и се заключваха. Охраната беше доста прилична и в сградата дежуреше пазач. Много по-лесно беше да проникнат под носа му посред бял ден.

Застанал пред фонтаните от другата страна на улицата, един от агентите докладва, че всичко е чисто. Беше девет часът без две минути и хората непрекъснато прииждаха в сградата. Небето беше сиво, а температурата беше умерена. По всичко личеше, че ще вали.

Милт запуши с пръст микрофона на слушалките на главата си и каза на двамата мъже, застанали зад него:

— Времето е идеално. — После махна пръста си. — Как се чувстваш, Сара?

— Добре — чу се отговорът от малкия черен високоговорител вляво на бюрото.

— Добре тогава. Защо не тръгнеш натам. Без никакви крайности и рискове. Имаме цяла сутрин на разположение. — Милт не обичаше да прибързва.

Хотелът се намираше само на няколко пресечки от офиса. Черното ауди А-4 се включи бързо в движението и след минута спря пред сградата на Абел. От колата слезе брюнетка с черни очила в рогова рамка. Милт никога не работеше с блондинки. Те се открояваха прекалено много. Дългата до раменете коса на агентката беше сресана настрани и частично закриваше лицето ѝ. Облечена беше със стилиен черен шлифер, който можеше да се обърне и да стане светлосив. Под шлифера носеше тъмносив костюм от сако и панталон и бяла блуза. Много семпло. Такава беше и целта. Сара имаше безжична миниатюрна фиброоптична камера, монтирана в очилата. Тя се залепи за двама мъже и заедно с тях се насочи към асансьорите. На дясното ѝ рамо висеше средна по големина черна дамска чанта, а в лявата стискаше сгънат на четири вестник. През цялото време държеше главата си леко приведена, в случай че вътре има камери. Асансьорите бяха три. Вратите на средния се отвориха и тя влезе с няколко души и застана отстрани. Бутонът за третия етаж вече беше натиснат и Сара се отдръпна още по-навътре в асансьора. Искеше да слезе последна. Асансьорът се стрелна нагоре и на втория етаж слязоха няколко души. Когато вратите се отвориха на третия, слезе един мъж. Сара се спря за секунда и после бързо се устреми към изхода. Един от мъжете в асансьора услужливо ѝ задържа вратата и ѝ направи път да слезе. Първият мъж беше завил наляво.

— Помни за аварийния изход — каза тихо в слушалката ѝ Милт. — Ако нещо се обърка, в края на коридора има тоалетна и стълбище.

Сградата беше с U-образна форма с вътрешен двор. Сара продължи по коридора до самия му край и зави по следващия надясно. Офисът на Абел трябваше да е вляво, някъде в средата на коридора. Номер 318. Дотук всичко беше чисто. В десния джоб на шлифера ѝ имаше малък черен предмет, подобен на пистолет, който всъщност беше шперц за отваряне на врати. Благодарение на него ѝ бяха

необходими не повече от две секунди, за да проникне вътре. Зави по коридора и веднага разбра, че нещо не е както трябва. Пред офиса на Абел се бяха скупчили хора. Сара ги огледа добре и наведе глава към вестника. Милт вече говореше в ухото ѝ:

— Мини бавно покрай тях и после продължавай напред.

Сара възнамеряваше да стори същото и преди той да я инструктира. Отново вдигна глава и преброи три глави. Всичките мъже — единият от тях много висок и двама средни на ръст. Погледна към вестника и в същия миг забави крачка. Пред нея вляво оставаха четири врати. Погледна към следващата врата, за да могат да разчетат номера — 312. Мъжете стояха пред офиса на Абел. Пулсът ѝ се ускори и тя се запита дали Милт вече го е разбрал.

Гласът му прозвуча в миниатюрната слушалка:

— Мисля, че те ни развалят партито. Дай ми лицата им в близък план и тръгни към дамската тоалетна.

Сара го послуша. Когато се доближи на не повече от три-четири метра, тя се обърна към тях и се усмихна. Забеляза, че между тримата мъже стоеше и някаква жена. Сара видя само разрошената ѝ руса коса, но когато приближи, двамата по-ниски мъже я обградиха и я скриха от погледа ѝ. Всичко в езика на телата им и в израженията на лицата им загатваха нещо нередно. Стори ѝ се, че те се ядосаха само защото тя беше дръзнала да ги погледне. Сара веднага разбра, че са саудитци.

Рап се наведе над рамото на Милт, докато той превърташе записа. Милт работеше с клавишите на лаптопа и в същото време говореше със Сара, която си беше имала неприятности с офицери от саудитското разузнаване.

— Знам, че ги мразиш. Само залази спокойствие.

— Кълна се — отговори развълнуваният женски глас, — ако влязат в тоалетната, ще ги избия до един.

— Сара, предпочитам да не убиваш никого. — Милт стопира записа на кадър, на който двамата мъже се виждаха най-ясно. Високият и вторият, който беше среден на ръст. Той примигна и промърмори: — Проклет да съм!

— Какво? — попита Рап.

Милт се прехвърли на третия компютър, затвори картата и отвори файла, който му беше изпратен през нощта от Ленгли. Беше забравил да го покаже на Рап. На екрана се появи рисунка-фоторобот

— същински двойник на високия мъж пред офиса на Абел, пред който току-що беше минала Сара.

— Кой е той? — попита Мич.

— Не знам. — Колегата му сви рамене. — Беше адресирано до теб с пояснение, че това е човекът, наел салвадорците.

Рап веднага разбра какво се случва пред вратата.

— Имате ли някакви несмъртоносни оръжия? — попита разтревожено.

— Електрошокови пистолети „Гейзър“.

— Къде са?

— Ето там, в черния куфар.

Той грабна черния куфар от пода, метна го на леглото и го отвори. Извади един от високоволтовите пистолети и го подхвърли на Коулман.

— Да вървим.

— Радиостанциите! — почти изкрещя Милт, който протегна към тях две малки защитени срещу подслушване радиостанции „Моторола“ с безжични микрофони и малки слушалчици с цвета на човешка кожа. — Заредени са и са готови за работа.

Рап и Коулман напъхаха радиостанциите в джобовете си, закачиха си микрофоните от вътрешната страна на яките и си поставиха слушалките в ушите. След като всичко беше готово, се запътиха към вратата.

— Милт — каза Мич, — обади се на Сара, че заповедта е да не убива никого, докато аз не отида там. И прати снимката в Ленгли, за да потвърдят дали е нашият човек.

— Какво, по дяволите, имат общо салвадорците с това? — попита Милт, но двамата излязоха, без да отговорят. — Защо ми се струва, че ще трябва да оправям кашата ви после? — Той нагласи микрофона си и веднага се разпореди екипът му да заеме нови позиции.

74.

Таиб вече се съмняваше дали жената знае нещо повече. Бяха я измъкнали от апартамента ѝ и я бяха завели в посолството. Таиб започна с ноктите на лявата ѝ ръка. Изтръгна ги един по един. След третия тя запя друга песен. Ако в началото твърдеше, че не знае къде е шефът ѝ, под въздействието на мъченията тя спомена, че вероятно е в Италия. Къде в Италия, попита я той. Тя отвърна, че не знае и че случайно го е чула да споменава нещо за Италия. Тогава Таиб реши да позволи на двамата си помощници да я изнасят. Те и без това тръпнеха от желание и щяха да му бъдат благодарни. Самият той не би се унижил чак до такава степен, но знаеше, че обладаването обикновено правеше жените смирени като овчици.

Излезе от мазето и се качи в кухнята. Даде им час. Яде сандвич, изпи чаша мляко и си намисли какви въпроси да ѝ задава, когато отново се захване с нея. Абел беше човек, в живота на който технологиите играеха важна роля. Таиб го беше срещнал за пръв път преди пет години. Дори още тогава той носеше със себе си едно от онези устройства, комбинация между портативен компютър и мобилен телефон. Не можеше да не е оставил нещо в офиса си. Нещо, което да подскаже на Таиб къде е отишъл. Някаква информация, запаметена на компютър. Не можеше да си позволи да разочарова Рашид. Трябваше да открие германеца на всяка цена или принцът вече никога нямаше да му се довери.

Когато отново слезе в мазето, хората му свършваха с нея. Бяха я разсъблекли чисто гола и я бяха подпрели на масата. Ръцете ѝ бяха завързани за краката на масата с кафяв кабел от електрически удължител. Сякаш чакаше само него. Той почувства възбуда и едва не се поддаде на плътското изкушение. Овладея се и тихо изрецитира салату-л-джумуа: „Аллаху акбар, Аллаху акбар... Ашахаду Анджи ла илаха илл Аллах... Ашахаду анна Мухаммадар расулуллах... Бог е велик, Бог е велик. Един е Аллах и Мохамед е неговият пророк...“

Молитвата обаче не успя да потисне желанията му и той си каза, че не може повече да стои в присъствието на тази изкусителка. Един от хората му с насмешка му каза, че ги била молила да спрат. Че споменала за някакъв сейф в офиса. Вече беше четири часът сутринта. Таиб ядосано нареди да я изнасят още веднъж. Ако отиде в офиса сега, щяха да предизвикат подозрения. По-късно сутринта щяха да я заведат в офиса.

75.

Рап и Коулман слязоха по стълбите. Коулман се изстреля надолу като куршум. Заради болките в коляното и бедрото Мич се движеше малко зад него. Коулман го изчака на улицата и двамата тръгнаха забързано. Минаха покрай един полицай, но не му обърнаха внимание. Рап започна да жестикулира с ръце и да говори на Коулман на френски. Двата бяха с джинси. Рап носеше черно яке, а Коулман — тъмнокафява куртка с големи джобове. Пристигнаха до входа на сградата за по-малко от три минути.

— Целим се с тейъра в по-едрия — каза бившият „тюлен“, докато се качваха по стълбите.

— Да, той ми трябва жив.

— А другите двама?

— Зависи. Ти си гледай здравеняка. Аз ще се оправя с другите двама. Милт, кажи на Сара да направи бърз оглед. В момента влизаме в сградата.

Коулман кимна, когато Рап отново заговори на френски. Влязоха през тежките медни врати, продължиха необезпокоявани през фоайето и се насочиха към асансьорите. Имаха късмет и се изкачваха само двамата. Слушаха доклада на Сара, след като излезе от тоалетната и мина покрай офиса на Абел:

— Вратата е затворена. Мисля, че са вътре.

— Изчакай ни при асансьорите — нареди й Рап.

Пет секунди по-късно вратата се отвори и двамата слязоха на етажа. Срещнаха Сара по средата на коридора и се приготвиха да действат.

— Влизаме бързо. Аз съм пръв, Скот, ти си втори. И, Сара, искам да стоиш до вратата. Със заглушител си, нали?

— Да.

— Наведи се. Не искам някой от нас да бъде ранен от рикоширал или заблуден куршум. Ако срещнем някого в чакалнята и той не окаже съпротива, ние със Скот ще минем покрай него, а твоята задача ще е да

го пазиш. Ако онзи направи някакво рязко движение или не се подчини, застреляй го. Ще можеш ли?

Тя кимна, но предложи:

— Защо първо не прокараме фиброоптичния кабел под вратата и да видим какво става вътре?

Рап поклати глава.

— Тя е права, Мич — съгласи се Коулман. — Няма да се забавим повече от пет минути.

— Нямам пет минути за губене и не искам да усложнявам нещата. Нахлуваме и свършваме за пет секунди, а не за пет минути. Стреляй по всеки, освен по момичето и високия тип.

— Дадено.

Рап продължи по коридора и зави надясно. Разположението на помещенията изникна в ума му по памет. Вътре имаше малка чакалня, а после врата водеше към кабинета на Абел. Когато наближи на пет крачки от вратата, той бръкна под якето и извади от колана деветмилиметровия глок. Оръжието беше доста дълго със завинтения на цевта заглушител. Рап се спря до вратата и погледна назад, за да види дали Коулман и Сара са зад него. Вдигна дясната си ръка, наведе се напред и хвана дръжката.

Времето сякаш спря за миг. Той затвори очи, приведе се още пониско, пое си дълбоко въздух и натисна дръжката. Влетя с лявото рамо напред, с насочен пистолет. Озова се в чакалнята, която беше широка приблизително три метра и дълга четири метра и половина. Вдясно имаше бюро, вляво — канапе, а по средата се намираше вратата към кабинета. Чу мъжки гласове отгатък. Тръгна из стаята и тогава долови думи на арабски. Забави крачка за секунда и се послуша, за да определи къде се намират. Каза си, че няма време за губене. Едва ли бяха извадили оръжието си, а дори и да бяха, едва ли щяха да реагират толкова бързо.

Рап влетя в кабинета. Бързо провери отляво и веднага ръката с пистолета се плъзна хоризонтално надясно. Тримата стояха зад голямо бюро. Част от рафтовете с книги беше издърпана настрани и в стената се виждаше сив стоманен сейф. Тримата бяха с гръб към него и дори не се обърнаха назад.

— Хей, момчета — обади се Рап.

Всички се извъртяха изненадани, включително и момичето. Погледът му се спря за част от секундата на ръцете им. Мъжът отдясно държеше пистолет и той се прицели в него. Тъкмо понечи да го предупреди „Не си го и помисляй“ и онзи мръдна. Ръката беше отпусната, оръжието беше на нивото на бедрото му. Рап го гледаше в очите, но забеляза движението на пистолета. Натисна спусъка и го улучи право между очите. Главата на мъжа се удари в етажерката и той се свлече на пода.

Коулман вече беше влязъл в кабинета с готов за стрелба тейзър. Прицели се в останалия най-вдясно мъж и стреля. Устройството изстреля две тънки иглички и те се забиха в гърдите на мъжа. През жиците, свързващи устройството с игличките, премина ток от двайсет хиляди волта и разтресе нещастника. Той падна на колене с изкривено от болка лице. Коулман го почерпи с още една порция ток и онзи падна на мокета по очи, останал без сили. Рап и Коулман се прицелиха почти едновременно в Таиб, докато Сара затвори вратата към коридора.

— Не прави глупости — предупреди го Рап, но веднага се досети, че ще има проблем. Жената стоеше твърде близо до саудитеца. Лесно можеше да го застреля, но го искаше жив. Мъжът бързо издърпа жената пред себе си като щит. Сграбчи я за гърлото с едната ръка и с другата за косата.

— Свалете оръжието.

— Или какво? — попита Рап.

— Или ще й счупя врата.

Таиб усили натиска върху гърлото. Рап прецени шансовете си. Мъжът почти изцяло се беше прикрил зад жената. Той потърси светкавично покрай нея тялото на насилника и откри пролука. Насочи цевта шест сантиметра по-надолу и натисна спусъка.

Деветмилиметровият куршум удари Таиб в десния лакът и раздроби ставата. В резултат дясната му ръка моментално се отпусна, а лявата пусна жената. Инстинктивно понечи да хване със свободната си ръка полуоткъснатата предишница на другата. В същото време жената се преви надве и вдиша дълбоко. Миг по-късно в гърдите на Таиб се забиха игличките и той беше разтърсен от мощен електрически шок.

76.

ЦЮРИХ, ШВЕЙЦАРИЯ

Абел слезе от влака, покрил устата си с кърпичка. Благодарил на бога за създаването на Европейския съюз. Отдавна беше отминало времето на митниците и имиграционния контрол, разположени на всяко гранично КПП и на всяко летище или пристанище. Сега всички бяха едно голямо щастливо семейство и европейските граждани можеха свободно да влизат от една страна в друга. Това беше добре дошло за него. Той беше взел влака от Венеция за Милано, където пренощува в един обикновен хотел близо до гарата. Вечеря сам в малко кафене. Вече не можеше да си позволи скъпо вино, храна и хотели. Ако Рашид не му пратеше парите до обяд, целият му къртовски труд и цялата игра с многото хитри ходове щяха да са отишли напразно.

На сутринта взе първия експрес в северна посока. За щастие този беше много по-комфортен от стария и мръсен влак на италианските държавни железници, с който беше пътувал от Венеция до Милано. Спряха единствено в Киасо и после пресякоха границата. Влакът продължи на север през красивия пейзаж. Почти цялата сутрин се движиха в планината, а после излязоха на равното и се насочиха право към Цюрих. Абел изчете пет вестника, за да се информира за смъртта на Саид. Всичките статии бяха бедни на факти. Още беше твърде рано да се каже със сигурност какво се е случило, но той беше сигурен, че е бил Рап.

Влакът пристигна в Цюрих няколко минути преди дванайсет на обяд. Очилата му бяха в джоба, когато мина покрай конзолата на охранителната камера, закрил с кърпичка лицето си. Абел забързано теглеше куфара си на колелца. Но не отиде направо на паркинга за таксите. Пресече улицата и тръгна на юг, по Банхофщрасе, към езерото. Познаваше добре Цюрих, както и всеки по-голям град в света.

Имаше тук апартамент, който ползваше и като офис. Но нямаше намерение да стъпва в него.

Само след десет минути ходене пеша се озова в центъра на един от най-престижните и скъпи търговски райони. Зави на изток и се качи на един от ниските мостове над река Лимат. Намери празна пейка на източния бряг, седна и включи електронния си секретар. Докато чакаше екранът да оживее, погледна към сивото небе. Без никакви облаци, само сива пелена. От реката го лъхна студен вятър и Абел вдигна яката на шлифера си.

Екранът накрая светна и миниатюрният вграден високоговорител извести с кратка мелодия, че устройството е готово за работа. Абел занатиска клавишите. Влезе в уебсайта на банката, набра номера на сметката си и мина през три поредни проверки за сигурност, докато накрая на екрана се показва финансовият му баланс. Той се замисли, намръщи се и изруга. Сумата на сметката му беше един милион долара, не единайсет.

Стана, обиколи няколко пъти пейката, седна отново и написа инструкции до банковия си чиновник. Нареди му да прехвърли парите от сметката. Заедно с инструкциите изпрати и необходимите пароли, след което затвори сайта. Обади се в офиса на Рашид. Принцът не беше в кабинета си, но очакваше обаждането. Секретарят му даде номер, на който да го потърси. Запита се дали това не е капан. Реши да звънне от уличен автомат. Половин пресечка по-нататък намери телефон и пхна в него фонокартата си, след което набра номера. От другата страна на линията вдигна непознат мъж.

— Искам да говоря с принц Мухамад веднага.

— Мога ли да попитам кой го търси?

— Просто ме свържете с него — сопна се Абел. Той се огледа наоколо и започна да отброява секундите.

— Ерих? — отговори принцът. — Къде си?

— Във Виена — излъга той. — Ти къде си?

— В Южна Испания.

Абел поклати глава. Рашид обичаше да говори за Испания и как някой ден тя отново ще бъде мюсюлманска.

— Току-що си проверих сметката. Не достигат десет милиона.

— Имам лоша новина за теб. Американците вече знаят, че си работил за Саид.

— Лъжеш.

— Не, не лъжа.

— Кой ти каза?

— Директорът на Националното разузнаване... Рос.

— Не ти вярвам. — Помъчи се гласът му да не го издаде, въпреки че главата му щеше да се пръсне от внезапно обзелата го болка.

— Вярно е. Дори мен ако питаш, Виена не е много подходящо място за теб в момента. Ела в Саудитска Арабия и аз ще те защитя.

„Ела в Саудитска Арабия и аз ще те очистя“ — каза си Абел.

— Как американците са разбрали за мен? Едва ли им е казал Саид.

— Убийците, които си наел, са се разприказвали.

— Хванали ли са ги? — Не вярваше на ушите си.

— Не, не знам да са ги хванали. Разбрах само, че ЦРУ се е свързало с банките, които ти и Саид сте използвали. Директорът Кенеди лично е заминала за Цюрих и се е срещнала с bankerите. Саид не е взел парите ти. От ЦРУ са ги взели.

— Не ми пука. Сделката ни още е в сила. Единайсет милиона долара. Дължиш ми десет.

— Да, така е и ще си ги получиш. На всеки шест месеца ще ти превеждам по един милион.

— Тогава ще ти трябват пет години.

— Точно така, а през това време ще спя спокойно при мисълта, че си заинтересован да не ме предадеш.

— Не! Вчера сключихме друга сделка.

— Често се налага да се променят условията на сделките. Ела в Гранада. Ще изпратя моя самолет. Ще обсъдим заедно твоите условия.

Абел свали слушалката от ухото си и се удари с нея няколко пъти по челото. В момента не беше в позицията да се пазари.

— След шест месеца, смятано от днес, искам един милион долара да бъдат преведени на сметката ми или ще разкажа на американците всичко за теб. Не само за Рап, а всичко. И в случай, че си решил да изпратиш за мен оная горила Таиб, знай, че съм си направил известна застраховка.

— Каква застраховка?

— Качил съм всичко на кодиран диск и съм го дал на адвокат — излъга той. — Ако не му се обадя до уреченото число на всеки месец, той е инструктиран да изпрати диска във ФБР. Искам си парите на всеки шест месеца, Рашид, и ако само мерна Таиб или някой от хората ти, ще се свържа лично с Мич Рап. — Тресна слушалката и нервно се завъртя. Взе си куфара и продължи по улицата. Още не беше уредил подробностите с адвоката, но щеше да го направи при първа възможност. Не можеше да вини Рашид, задето се беше отметнал от уговореното. И той на негово място би постъпил по същия начин. Но Абел въпреки всичко му нямаше доверие и затова реши да премине към план Б. Беше малко рисковано, но по-добре беше да го направи още сега. Американците със сигурност рано или късно щяха да разберат за планинската му хижа. Той беше оставил новия си мерцедес в отделна гаражна клетка, преди да тръгне за Венеция. Щеше да го вземе, да профучи през границите до хижата си и да изпразни сейфа, в който имаше над петстотин хиляди долара в брой, оръжия, няколко комплекта документи за самоличност, както и доста важни досиета.

77.

ВИЕНА, АВСТРИЯ

Двамата саудитци бяха легнали по гръб, а глезените и китките им — вързани с бели пластмасови белезници. На очите ѝ и устата им беше залепено дебело тиксо. Раната на лакътя на по-едрия от тях беше превързана — не защото бяха загрижени за него, а защото не искаха да оставят след себе си много кървави следи. Само за да почистят кървавата локва, останала от главата на третия мъж, трябваше да използват цял плик с перилно вещество. Минути след кратката престрелка те се разтичаха да купят прахосмукачка, почистващи препарати, абсорбиращи миризмите вещества, рула дебел найлон, количка-двуколка и дори телевизор. Телевизорът беше оставен в една уличка недалеч от магазина, от който беше купен. Нужен им беше кашонът от него.

Типът, когото Рап застреля, беше увит в найлон и поставен в големия кашон от телевизора. Никой от тримата не носеше в себе си документи, но той беше готов да се обзаложи, че са саудитци. Едрият беше оставен на пода, а другият беше приспан с инжекция ксанакс в бедрото и хвърлен в кашона, направо върху мъртвия си приятел. Хората на Милт опаковаха отново кашона с прозрачно тиксо и го откараха с двуколката. Трупът щеше да бъде насечен на парчета, а те на свой ред щяха да бъдат хвърлени в съдове със силно разяждаща промишлена киселина. С втория тип не знаеха какво да правят, но след като жената им разказа как е била брутално пребита и изнасилена, на Рап му се прииска да му отреже тестисите, да му ги набута в гърлото и да го остави да се задави до смърт с тях.

Коулман и Сара бяха в другата стая и се опитваха да успокоят жената, за да я разпитат. За целта ѝ бяха дали много малка доза ксанакс, но тя вдигаше прекалено много шум. Разказа им как предната нощ е отворила вратата на апартамента си и пред нея стоял едрият мъж. Следващото нещо, което си спомняше, беше как се е събудила в

някакво мазе и после започнал боят. Искали да знаят къде е шефът ѝ. Коулман и Сара също искаха да знаят, но те не бързаха. След всичко, което беше преживяла жената, тя нямаше да реагира добре дори и на най-малкия натиск. Те я изслушаха и ѝ зададоха няколко любезни въпроса, за да я насочат в нужната им посока. Кога за последно е разговаряла с шефа си? Виждала ли е някой от тези тримата преди?

Тя им отговори, че шефът ѝ се е обадил предния четвъртък и ѝ е казал да не идва на работа за известен период от време. Тя решила да замине на екскурзия. Трябвало да тръгне сутринта, но през нощта тези мъже дошли в апартамента ѝ. В този момент тя отново изпадна в нервна криза и трябваше да ѝ дадат още малко ксанакс, за да се успокои. Единият от тях тя познала. Сигурна беше, че е саудитец. Шефът ѝ имал доста активен бизнес със Саудитска Арабия и няколко други арабски държави. Тя обясни, че във Виена се намира една от трите щабквартири на ООН, както и седалището на ОПЕК. Коулман леко я притисна с въпроса какво точно са вършили. Най-вече лобирание и оценка на риска. Той я попита дали знае, че шефът ѝ е бивш офицер от източногерманската тайна полиция. Тя каза, че не е знаела, и той беше склонен да ѝ повярва.

В това време Рап преглеждаше съдържанието на сейфа. На човека на Милт му трябваша по-малко от две минути, за да го отвори. Вътре намериха някои интересни неща, като например книгата „Алиса в страната на чудесата“. Спомен от дните му в ЩАЗИ. Вероятно му я беше дал неговият ръководещ офицер от КГБ. Рап я отвори на първата страница. Беше посветена на Абел. Посвещението беше написано на руски и тъй като Рап не разбра нито дума, я даде на един от хората на Милт да я опакова и да я изпрати в Ленгли за по-задълбочен анализ. Това беше стар номер на КГБ — използваша книгите като ключ за дешифриране на кодирани съобщения. В сейфа имаше също деветмилиметров пистолет „Хеклер и Кох — П2000“ със заглушител. Рап огледа оръжието. Беше лъснато до блясък. С този пистолет едва ли беше стреляно повече от стотина пъти. Имаше и няколко кодирани диска. Рап ги даде направо на Милт, за да може той да започне работа върху тях заедно с Маркърс Дюмонд, веднага щом се върне в Щатите. Освен изброените предмети сейфът съдържаше също така няколко папки, десет хиляди евро в брой, фалшив паспорт и фалшива кредитна

карта на същото име. С други думи, нямаше нищо, което би могло веднага да им подсказва къде се крие Абел.

Рап се беше опитал да разпита едрият саудитец, но онзи така се разпищя, че беше принуден да го фрасне с пистолета по главата, за да млъкне. Той тъкмо идваше в съзнание сега и Рап гореше от нетърпение да опита отново. Искаше да разбере за кого работи той.

От другата стая дойде Коулман и го потупа по рамото.

— Мисля, че би искал да чуеш какво ще ти каже тя.

— Какво има?

— Спомена за някаква къща, която ние не открихме при всичките ни проверки. Някаква алпийска хижа. Предполагам, че там шефът ѝ се уединява.

— Тя била ли е там?

Той поклати глава.

— Сигурно обича да ходи сам. Но през годините е подочувала едно или друго за това място.

— Знае ли къде се намира?

— Не точно, но казва, че е в Тирол, близо до Блуденц.

Преди Рап да попита какво, по дяволите, е Блуденц, от зашифрованата радиостанция закънтя гласът на Милт Джонсън:

— Там ли си, Мич?

Рап беше свалил слушалката от ухото си, а радиостанцията беше закачена на колана му. Той я грабна и натисна бутона за говорене.

— Какво искаш, Милт?

— Казах ли ти, че нашият човек е пръснал сто двайсет и пет бона за чисто нов мерцедес само преди седмица?

— Не.

— Е, току-що го разбрах.

Рап се замисли и поклати глава.

— С какво трябва да ме впечатли това? — попита.

— Още с нищо. Няма ли да ме попиташ как го разбрах?

— Милт, как разбра?

— Благодаря ти, че ме попита. Всичките суперлюксозни коли имат монтирани Джи Пи Ес устройства. Проникнахме в базата данни на компанията „Мерцедес“, вкарахме номера на колата, който взехме от шофьорската книжка, и се натъкнахме на Джи Пи Ес-локатора на

колата. Предадох данните на АНС и те сутринта направо ми поднесоха на тепсия местонахождението на колата.

— Чакай да се сетя... паркирана е на международното летище на Виена.

— Не. Всъщност беше паркирана в Цюрих, но преди шест минути потегли на път.

— Накъде е тръгнал?

— Казаха ми само, че е на юг. Извън града.

Рап добре познаваше Цюрих и се опита да си представи какво се намира на юг от града. Езерото беше точно на юг. Всичко останало се намиреше на изток и на запад от него.

— Колата на югоизток или на югозапад е тръгнала?

На Милт му трябваша няколко секунди, преди да отговори:

— На югозапад.

Това означаваше, че е тръгнал или към Австрия, или към Италия.

— Милт, аз тръгвам натам. Намери ми бърз хеликоптер и разбери с какви хора разполагаме на място в Цюрих.

Изключи радиостанцията и погледна към Коулман. Посочи към саудитеца на пода:

— Той идва с нас. Кажим им да върнат кашона горе и веднага да свалят него в микробуса.

78.

ЗАПАДНА АВСТРИЯ

Абел не се притесняваше за проследяващи устройства. Колата беше нова и беше престояла в гараж. Невъзможно беше някой да е разбрал, че я е държал там. Въпреки всичко шпионската му природа го накара да прояви известна предпазливост. На излизане от Цюрих два пъти слиза и се качва на аутобана. След като се увери напълно, че никой не го следи, полетя напред като ракета. Мощният четиристотин деветдесет и три конски сили двигател изстреля сребристия мерцедес по швейцарския аутобан със скорост, достигаща на моменти до двеста и петдесет километра в час. Но само на правите отсечки. Полицията гледаше снизходително на бързото каране, но не и на безразсъдното. Когато магистралата отстъпи място на планинските проходи, виещите се и стръмни шосета, трябваше значително да намали. Пътуването от Цюрих до Блуденц му отне два часа и четирийсет и седем минути.

Абел влезе в спокойното градче и веднага беше обзет от ужасна меланхолия. Той обичаше това място. Стана му тъжно, че ще трябва да се лиши от неговите обикновени удоволствия и приятни изживявания само заради някакъв саудитец садист и някакъв побъркан американец. Импулсивно спря колата пред малък магазин за хранителни стоки. Беше гладен и нямаше да е лошо да си напазарува от любимите си храни. Звънецът на вратата оповести за влизането на новия клиент. Абел вдиша от ароматите. Сладкарските изделия, месата, прясното кафе... това място беше истински рай. Продавачът стоеше на поста си до щанда, завързал на кръста чисто бяла престилка. Абел го изглежда внимателно, за да види реакцията му. Ако в града бяха идвали непознати и бяха питали за него, щеше да разбере по лицето му. Кой знаеше на какво бяха способни американците? С тяхната нова война беше много вероятно да уведомят Интерпол и полицейските служби в Швейцария и Австрия.

Продавачът му се усмихна топло. Погледна го в очите и макар да не го познаваше, му каза, че се радва да го види отново. Абел облекчено въздъхна. Засега беше една крачка пред своите преследвачи. Взе кренвирши, зеленчуци, кашкавал, мляко, прясно кафе, малко сладки и яйца. Когато плати за покупките, вече реши да пренощува тук. Знаеше, че не бива, но също така знаеше, че ще се наслади на любимата си алпийска хижа за последен път.

Абел потегли със сребристия мерцедес нагоре по планинския завой с отворен люк на покрива и със свалено стъкло. Навън беше хладно, но беше толкова приятно да вдишва от чистия планински въздух. Щяха да му липсват величествените панорами и идиличната атмосфера на селцето. Само да имаше някакъв начин да се скрие тук, в Алпите с надеждата, че никой няма да го намери. Петров обаче знаеше за това му убежище, а американците рано или късно щяха да разберат, че руснакът му е бил ръководещ офицер през всичките години, когато Желязната завеса още разделяше Европа.

Абел се замисли за миналото и се запита къде е направил грешка. Дали когато се съгласи да поеме задачата от Саид? Или когато упражни натиск върху убийците и ги заплаши да ги убие? Тогава му се струваше единственият възможен начин за действие, но сега намираще постъпката си за глупава и провокирана от емоционалното му състояние. Нямахме никаква представа кои са те, а те знаеха доста за него. Сега беше ясно, че са реагирали отбранително. Той ги беше заплашил, а те, вместо сами да тръгнат да го преследват, както се закани мъжът, са насъскали по следите му ЦРУ и онова чудовище Мич Рап. От тяхна страна това беше брилянтен ход — ход, който Абел с всичките си претенции би трябвало да предвиди. Втората му грешка беше, че остави парите в сметките си. Трябваше да ги премести. Като си помислеше, че се е оставил единайсетте милиона да му се изплъзнат, и го заболяваше сърцето.

Направи последния завой. Нямахме мантинела, само тънък каменен бордюр, отвъд който склонът падаше стръмно в дерето. Неговата къща се намираще отпред вдясно. Асфалтът под гумите се смени с чакълена настилка на автомобилната алея. Спря пред къщата и се огледа. Всичко изглеждаше както го беше оставил. Извади ключовете и слезе от колата. За миг се спря и се вгледа нагоре към хълма, през дебелия борови клони и златистите есенни листа на

трепетликите. Освен лекото шумолене на сухите листа други звуци не се чуваха.

Остави покупките си на задната седалка и влезе в къщата. Заклучи вратата и веднага слезе по стълбите. Къщата беше построена на планинския склон и на първия етаж винаги миришеше на пръст. От единствената врата с три прозорчета се откриваше изглед към долината. Горният етаж беше издаден и хвърляше сянка. Още нямаше четири следобед. Германецът се насочи към друга врата в дъното на етажа, отвори я и включи осветлението.

В ъгъла имаше печка и бойлер. Бетонният под беше боядисан в червено и се беше напукал. На закачалка висяха ски и щеки. Обувките, ръкавиците, очилата, шапките и куп други най-различни спортни аксесоари бяха подредени на два рафта. На дървена поставка в ъгъла срещу печката бяха наредени кутии с боя. Абел помести поставката в средата на стаята. Взе лост, закачен на стената, и го вкара в малкия процеп на пода. Изведнъж половината под се надигна. Той се наведе и отмести плочата, откривайки голям вграден сейф. Набра комбинацията, завъртя дръжката и отвори. Извади от сейфа черен найлонов плик, после втори, трети и накрая четвърти.

Върна всичко на мястото му, затвори пода и се качи с четирите плика по стълбите. Когато стигна до антрето, вече дишаше тежко. За миг се уплаши, че е вдигнал много прах долу в склада и в резултат е получил нов астматичен пристъп. Изправи се, хвана главата си и дълбоко си пое въздух. След половин минута се почувства по-добре. Виновен беше разреденият планински въздух. Сети се за покупките в колата. Беше изгладнял като вълк.

Издърпа резето и отвори тежката дървена врата. Излезе на дървената веранда и оттам на чакълената настилка. Огледа се и се качи на склона. Това беше най-любимото му място на света. Може пък да останеше за една нощ. Да си сготви вкусни ястия, да си запали огън, да пийне коняк. Имаше бутилка „Луи XIII“. Грехота беше да отива нахалост. Напомни си да изпразни цялата винарна и да вземе всичко ценно със себе си. В багажника щеше да има място. Щеше да остане през нощта и да се сбoguва с това място както си му е редът.

Отвори задната врата на мерцедеса и взе торбата с покупките. Хвана торбата под лявата си мишница, а с дясната ръка затвори вратата. Когато се обърна, за да се върне в къщата, се озова пред дебел

черен заглушител и лицето на човека, когато най-малко искаше да види. Пусна на земята торбата с покупките.

— Мога да обясня — каза.

— Сигурен съм. — Рап отстъпи половин крачка назад и изрита Абел между краката. Германецът се преви и се свлече на земята.

79.

По слизането от аутобана и повторното качване разбра, че зад волана наистина е Абел. Милт беше поставил на мерцедеса проследяващо устройство и те се информираха за движението на колата върху цветния екран, който точно указваше маршрута. На картата бяха изобразени бензиностанциите, църквите, ресторантите, реките, езерата, парковете, всичко. Веднага щом колата свърна от аутобана, направи кръг и се върна, Рап беше убеден, че това е човекът, когото търси. Двама от хората от Управлението, работещи в посолството в Берн, бяха прекарвали почти целия ден в седене пред апартамента на Абел в Цюрих. В последния момент им поставиха нова задача — да проследят една кола.

Намирането на хеликоптер се оказа по-трудно, отколкото предполагаша, но в крайна сметка това нямаше голямо значение. Час след началото на следенето колата се насочи на изток, право към австрийската граница и според картата — към градче, наречено Блуденц. Милт поработи с компютрите и откри, че там има малко летище. Полетът със самолет траеше по-малко от трийсет минути. Коулман, неговите хора и едрият саудитец потеглиха към летището. Докато още бяха във въздуха, Милт им уреди две коли под наем: „Волво“ и микробус. Колите ги чакаха, когато кацнаха. Единственото затруднение беше преместването на саудитеца. Рап реши да го остави в самолета под зоркия поглед на Стробъл, вместо някой местен да го види напъхан в колата със запушена уста.

За да стигнат от летището до града, им отне осем минути. Милт непрекъснато ги информираше за местонахождението на колата. Мерцедесът беше пристигнал в Блуденц точно преди те да кацнат и беше престоял седемнайсет минути. После беше тръгнал на север, по пътя, за който Милт предположи, че води към къщата на Абел. Милт се оказа прав. Те взимаха бавно завоите с волвото, приближавайки се към мястото, където беше спрял мерцедесът. Рап и Уикър слязоха и тръгнаха пеша към планинския склон. Големият и скъп мерцедес беше

паркиран точно пред вратата на къщата. Рап повика по радиостанцията Коулман да блокира автомобилната алея, а сам започна бавно да си проправя път, криейки се зад дърветата. Уикър намери добро място и зае позиция със снайперската си пушка със заглушител. Мич заобиколи до мястото, където дърветата бяха най-близо до къщата, след което незабелязано стигна отстрани на верандата и пропъзля до външната врата. Преди още да провери дали е заключено или не, вратата се отвори и отвътре се появи Абел.

Смрачаваше се. Небето беше сменило последователно цвета си от синьо към оранжево и накрая в сиво. Рап набута с ръжена нацепените дърва в голямата каменна камина и после остави върха на желязото да се нажежи. Взе два здрави стола от трапезарията и ги постави пред камината. Коулман постави Абел на единия и саудитеца на другия. Краката им бяха омотани с изолирбанд. И двамата бяха с превръзки на очите и със запушени усти. Никой от тях не знаеше за присъствието на другия. Рап и Коулман вече бяха претърсили къщата и не откриха нищо интересно освен черните торби, натоварени в багажника на мерцедеса.

Когато Рап свърши с приготовленията, той каза на Коулман да им свали обувките и чорапите. После нареди на Уикър, Хакет и Стробъл да почакаят отвън. След като и Коулман беше готов, той му предложи да избере дали да остане. Приятелят му предпочете да остане.

Мич застана пред двамата с гръб към огъня. Хвана сребрилата лента, която беше залепена на очите на Абел и рязко я дръпна, като изскубна две трети от веждите му. Германецът понечи да изкрещи от болка, но звукът беше приглушен от лентата, залепена на устата му. Рап отлепи и нея и германецът отвори уста, за да си поеме въздух. По същия начин издърпа лентата от очите на саудитеца, но той почти не трепна. Откакто се беше развикал в офиса, той не беше проронил нито дума. И тогава го беше направил, защото знаеше, че единственият му шанс за оцеляване е, ако привлече вниманието на работещите в съседните офиси и да извикат полицията. Рап познаваше по очите му. Този беше истински правовеверен. Щяха да са необходими месеци, за да го пречупи, но дори и тогава саудитецът сигурно щеше да предпочете смъртта. Затова остави устата му запушена.

Той вдигна телефона и се обърна към Абел:

— На линията е човек, който подробно е изчел досието ти от КГБ. Той има достъп до всяка база данни, която можеш да си представиш. Знаем всичко за миналото ти в ЩАЗИ. Знаем как си започнал кариерата си като примамка за гейове от Запада, дошли в Източна Германия, и за операциите за изнудване, които си провеждал. Ще ти дам само един шанс. — Вдигна показалец и повтори: — Само един.

Обърна се и взе нажежения ръжен от камината. Върхът беше станал яркочервен. Той го доближи до ужасеното лице на Абел и каза:

— Говорихме с приятелчето ти. — Посочи с ръжена към саудитеца. — Мислим, че ни лъже. Хвърли цялата вина върху теб.

Саудитецът намръщено погледна ръжена.

Нажеженият връх отново се върна при Абел. Германецът отвърна глава. Рап отдръпна ръжена и спокойно продължи.

— Погледни ме. Ако само се усъмня, че ме лъжеш... само веднъж, ще направя с теб ето това. — Професионалният ликвидатор на ЦРУ взе ръжена обърна го вертикално и стовари върха върху дясното стъпало на Таиб. Тялото на саудитеца сякаш щеше да изскочи от стола за миг. Коулман се приближи и го хвана, за да не се катурне със стола. Рап вдигна желязото пред Абел. На върха висеше парче овъглена кожа. Стаята се изпълни с ужасната миризма на опърлена плът.

— Само един шанс — повтори Рап. — Само толкова ще ти дам.

Само един и беше достатъчен. Преди Абел си мислеше, че най-голямата му грешка е, че е заплашил убиеца. После взе да се укорява, че е оставил парите в сметките си. Сега беше убеден, че най-голямата грешка, която е направил в живота си, е била, че изобщо се е замесил с принц Мухамад бен Рашид. Абел пропя като славей и цели двацет минути не можаха да му затворят устата. Разказа как го е повикал Рашид и как е уредил срещата със Саид. Как по-късно разбрал, че цялата работа била замислена от Рашид. Не можеше да го потвърди със сигурност, но подозираше, че е така. Рашид беше психопат за лудницата. Абел беше майстор в манипулацията и сега беше моментът да даде на Рап по-голяма плячка. Прясна кръв. Американецът вече беше убил Саид и ако Абел беше последната му мишена, той също щеше да се сбогува с живота си. Ако можеше да му предложи на тепсия някого като Рашид, някой, който беше по-виновен, можеше и да

се спаси. Той каза на Рап, че Рашид е заминал за Гранада, Испания. Отседнал е във вилата си и е там за осветяването на някаква глупава джамия, което щяло да се състои в петък. Абел каза, че е ходил във вилата. Обясни, че принцът се смятал за новия халиф на върнатите към исляма земи на Южна Испания.

Той се изплю върху Таиб и разказа на Рап всичко, което знаеше за офицера от саудитското разузнаване. Никога не го бил харесвал. По едно време огромният саудитец се опита да събори стола си и да падне върху Абел. Рап грабна ръжена и го доближи до слабините му. Той веднага замръзна като статуя.

Рап върна ръжена в огъня и попита Абел:

— Разкажи ми за убийците, които си наел.

Германецът се поколеба и той посегна към ръжена отново.

— Те са мъж и жена. Срегнах се с тях в Париж. Никога преди не съм работил с тях.

— Откъде разбра за тях?

Абел пак се поколеба, но отговори:

— Рашид знаеше за тях.

Рап усети лъжата. Германецът бързо наведе глава, преди да отговори. Мич грабна ръжена, вдигна го до лицето му и после го заби в дясното му стъпало. Абел се разкрещя.

Рап каза на Коулман да донесе лед от кухнята и после се обърна към Абел:

— Предупредих те да не ме лъжеш. А сега ще повтора въпроса си. Откъде научи за убийците?

Лицето на германеца беше обляно в сълзи. Коулман се върна с леда, увит в кухненска кърпа. Рап леко потупа другото стъпало на нещастника и добави: — Последен шанс.

— Петров... Дмитрий Петров.

Мич беше чел и досието на руснака.

— Твоят бивш шеф от КГБ.

Абел кимна.

Рап постави леда върху изгорения му крак.

— А сега ми кажи всичко, каквото знаеш за наемните убийци.

— Никога не съм виждал мъжа. Само разговарях с него. Той говореше перфектно френски и английски. Руският му не беше много добър.

Мич си спомни перфектния американски английски на непознатия от срещата им на пътя край къщата.

— За жената какво си спомняш?

— Много е красива. Черна коса, високи скули, много гладка и нежна кожа.

— Очите?

— Не ги видях. Тя изобщо не свали черните очила.

— Националност?

— Французойка. Почти съм сигурен.

Точно както предполагаше Рап.

— Мислиш ли, че са двойка? Че не са заедно само като делови партньори?

— Определено.

Рап замълча за момент.

Абел се изнерви. Даваше си сметка, че щом Рап измъкне необходимата му информация, за него това ще е краят.

— Държа да кажа, че не бях нищо повече от куриер. Никой не ми каза кого точно искат Рашид и Саид да убият. Само предадох плика на убийците.

Рап се обърна към Коулман:

— Защо не изнесеш другия ни приятел и не ни оставиш сами за минута?

Коулман хвана стола на саудитеца и го замъкна по дървения под и през вратата.

След като вратата се затвори, Абел каза:

— Много съжалявам за жена ти. Те стигнаха твърде далеч.

На Мич му се прииска да забие горещото желязо право в сърцето на Абел само защото спомена Ана.

— Само куриер, а?

— Точна така.

— Куриер, на когото са платили единайсет милиона долара.

Абел отново погледна надолу и настрани, след което вдигна очи към Рап.

— Моля те, повярвай ми. Аз само доставих плика. Нищо друго.

Рап стана и отиде в трапезарията. Коулман беше намерил бутилката с коняка „Луи XIII“. Като един съвременен пират, какъвто всъщност и беше, бившият „тюлен“ поиска да го запази. Рап му

отговори уклончиво „може би“. Но сега му хрумна по-добра идея. Върна се до камината с красивата бутилка в ръката. Отвори я и се наклони да отпие от нея. В главата му нахлуха мисли за жена му и за техния съвместен живот. И за детето, което никога нямаше да имат. Следващата му мисъл беше, че бъдещето им беше разбито и съсипано от този алчен никаквец, седнал в момента пред него.

Абел сериозно се притесни. Когато хора като Рап замълчаха, човек не можеше да очаква нищо добро от тях. Трябваше да поддържа разговора на всяка цена:

— И двамата сме професионалисти. Аз знам правилата. Професионалистът никога не убива жени и деца.

— Ти си бил копой от ЩАЗИ, който е отвличал хора срещу откуп. Не си бил никакъв професионалист. — Той надигна бутилката и отпи голяма глътка. Конякът мина гладко и само леко опари гърлото му. — На колко години е тази къща? — Огледа дървените мебели.

— Построена е през 1952 година — отвърна Абел.

Рап кимна.

— Обзалагам се, че на тази височина е доста сухо. — Наведе леко бутилката и част от коняка се изля върху дървения под и килима. Изля още.

— Какво правиш? — извика Абел.

— Подготвям твоята кремация. — Рап изля още върху килима до германеца, а после насочи струята по-близо до камината.

— Не! — изкрещя Абел. — Знаем и още!

— Сигурен съм, че знаеш. Още лъжи. — Конякът стигна до пламъците и се запали. Огнената струя се плъзна от камината към килима. Рап се наведе и преобърна медния котел, пълен с подпалки. Дървата се разсипаха на пода и почти моментално се запалиха.

Абел не преставаше да крещи. Молеше за пощада.

— Не можеш да постъпиш така с мен!

— Напротив, мога — отвърна той и се насочи към вратата. Излезе навън и дори не благоволи да погледне назад. Дори не затвори след себе си. Въздухът само щеше да разпали огъня още по-силно.

Рап отпи още една глътка от коняка и го подаде на Коулман.

— Аз ще карам — каза.

Останалите се качиха в микробуса, а Рап седна зад волана на мерцедеса на Абел. Коулман се настани до него.

Бившият „тюлен“ отпи от коняка за две хиляди долара и въздъхна:

— А сега накъде?

Рап включи на скорост и отговори:

— Към Гранада, Испания.

80.

ГРАНАДА, ИСПАНИЯ

Рап погледна към имението на хълма и предположи, че копелето Рашид се крие зад високите му стени. Беше сряда следобед. Бяха пристигнали в града с население триста хиляди жители късно предната вечер. Наеха два минивана. Първата им работа беше да намерят хотел и да се наспят. От Ленгли потвърдиха казаното от Абел: Рашид беше дошъл в испанския град, за да освети наново по ислямски стара джамия, превърната в църква. Церемонията беше насрочена за петък. Рап реши да започнат с разузнаването още от сутринта.

Веднага откриха имението. Невъзможно беше да го пропуснат. То се простираше на един хълм южно от прочутата по цял свят Алхамбра. Още като младеж той беше идвал да разглежда Алхамбра. Историческият паметник, наполовина крепост и наполовина дворец, беше построен от кралете от династията Насрид — последните маври, владели Южна Испания. Именно тук те бяха водили последната си битка през 1492 година и бяха победени от войските на испанските католически монарси Фердинанд и Изабела. Според доклада на Ленгли Рашид беше купил имението прескъпо и беше налял милиони долари в него и във всеки един остатък от ислямското величие, което беше открил в града. Абел беше споменал, че това било част от грандиозния план на Рашид да върне на мюсюлманите Южна Испания.

Рап седеше зад волана на тъмносиния миниван. Погледна към лаптопа, подпрян до него, и дочете доклада, съставен от аналитиците от ЦРУ. Къщата, която Рашид беше купил, дори си имаше име. Тя датираше към дванайсети век и се наричаше „Янат ал Ариф“ — „Градината на всевишния рай“. Рап вдигна бинокъла и погледна натам.

„Скоро ще се озовеш в отвъдното, Рашид. По-близо от това едва ли ще усетиш рая.“

Той свали бинокъла и погледна към малкото открито кафене навън. Беше паркирал на „Карера дел Даро“. Коулман седеше на

малката масичка и се пазареше с един човек, който все едно, че му беше брат. Беше също толкова висок, със същото телосложение, със същата руса коса и приблизително на същата възраст.

Рашид беше струпал всички резерви. При първия разузнавателен оглед сутринта забелязаха мъже в сини бойни комбинезони, с барети и пушки „Енфийлд“. Веднага им стана ясно, че това не са обикновени наемни пазачи. Начинът, по който се държаха, баретите и пушките — всичко навеждаше на една мисъл — те бяха британски командоси. Вероятно бивши бойци от САС, едни от най-добрите в света.

Тяхното присъствие представляваше сериозен проблем от тактическа гледна точка. Нямахше да е лесно да се справят с тях, а нито Рап, нито Коулман имаха желание да убиват мъже, които смятаха за свои братя по оръжие. И двамата бяха работили с британците преди и ги смятаха за съюзник на Америка. Коулман намери изход. Той имаше собствена компания за сигурност и охрана. Почти всичките му хора бяха бивши членове на елитните части на „тюлените“, „Делта Форс“, зелените барети, рейнджърите или разузнавачи от морската пехота. Повечето от тях бяха дошли в компанията, защото им беше писнало от глупостите, които съпровождаха военната служба. Това и немаловажният факт, че получаваха от шест до десет пъти повече отколкото в армията, флота или морската пехота. Личната охрана и другите услуги със силов елемент бяха доста специализиран бизнес. Подвизаваха се и неколцина самозванци, но повечето играчи бяха истински и всички те поддържаха помежду си връзки — или от военната им служба, или от дните, които бяха прекарвали заедно в мизерни барове из Третия свят, охранявайки дипломати или замисляйки как да ликвидират терористи или бандити.

Коулман имаше връзки във Великобритания. Той вдигна телефона и само след един час вече имаше доста добра представа коя компания охранява Рашид. Наричаше се „Шийлд Секюрити Сървисиз“ и точно както предположиха, беше собственост на двама бивши командоси от САС. Коулман позвъни в офиса и му се обади млада жена с приятен глас. Той се представи и ѝ каза, че е в същия бизнес. Поиска да говори със собственика, господин Хайсби. Жената отвърна, че той в момента е в командировка. Коулман я подпита за повече подробности, като се оправда, че търсел подизпълнител за някаква поръчка и че бил чувал хубави неща за тяхната компания.

Това свърши работа и жената даде на Коулман номера на мобилния телефон на Хайсби.

Коулман веднага му звънна, представи се и изреди накратко бойните си заслуги. Хайсби беше чувал за него. По тона и гласа му Коулман разбра, че разговорът не върви на добре. Реши, че няма смисъл да увърта повече, и го попита дали в момента не е в Испания. Продължителното мълчание от другата страна на линията беше достатъчно красноречиво — той беше в Испания.

— Гранада — каза Коулман.

Мъжът продължи да мълчи.

— Трябва да се срещнем. На четири очи. Колкото се може по-скоро.

— Защо?

— Чувал ли си Мич Рап?

— Определено. Току-що ми дадоха снимката му и ми наредиха да стрелям по него, ако го видя.

— И как се чувстваш?

— Не се зарадвах много. Изтърсиха ми го, след като поех задачата.

— Е... както вече казах, трябва да се срещнем. Мисля, че ще можем да си бъдем полезни.

Споразумяха се за едно място в квартала „Албаисин“ и си уговориха час.

Рап ги наблюдаваше вече почти час и започваше да се изнервя. Изглежда, нещата вървяха добре, но беше крайно време да свършват вече. Накрая двамата си стиснаха ръцете и Коулман стана и тръгна по улицата. Британецът се отправи в противоположната посока. Коулман се качи във вана и вдигна палец.

— Всичко е готово.

— Толкова ли лесно беше? — попита изненадан Рап.

— Хайсби е чел за жена ти. Предаде съболезнованията си.

Мич запали колата и не каза нищо.

— В понеделник му се обадили и му предложили петдесет хиляди за пет дена охрана. Той подготвил осемчленен екип, а Рашид изпратил самолет да ги вземе. Според условията на договора работата била свързана с охраната на някакъв саудитски милиардер в Южна Испания. Споразумели се той да вземе десет бона, а останалите

членове по пет за тази фасулска според тях работа. Но когато дошли тук, се появил шефът на сигурността на Рашид, показал им твоя снимка и им наредил да стрелят, щом те видят.

— И те как са реагирали? — попита Рап и се включи в движението.

— Не много добре. Някои от тях са служили в пустинята и имат другари, загинали от саудитски атентатори-самоубийци. За тях ти си приятелят, а Рашид — врагът. Хайсби сподели, че бил изправен буквално пред бунт в собствените си редици.

— Тогава съгласил ли се е да играе по свирката на Рашид?

— Да, бил е малко притеснен как това ще се отрази на професионалната му репутация. В нашия бранш не се гледа добре на развалянето на договори.

— Предложи ли да му платиш? — Имаше предвид парите, които бяха намерили в къщата на Абел.

— Сто хиляди евро. Освен това му обещах да се погрижа американското правителство да му възложи няколко поръчки. Оставям на теб да ходатайстваш пред Айрини.

Рап кимна.

— Няма проблем. Ще го уредя. Какъв е планът?

— Довечера Рашид ще вечеря с кмета в къщата, в седем часа. Хайсби каза, че снощи си е легнал в девет часа и не очаквал и довечера да седи до късно. — Коулман разгърна лист хартия. — Даде ми разположението на помещенията в сградата и ми показа къде спи той. Дори предложи да ми даде униформа.

— Много добре. — Рап впери поглед пред себе си. — Ще вляза сам веднага щом кметът си тръгне.

81.

Седяха и чакаха. Видяха как кметът пристигна. Всъщност предположиха, че е той. Кой друг би пътувал с ескорт от коли на местната полиция? Кортежът спря пред главния портал малко преди седем вечерта, тъкмо когато слънцето залязваше и постепенно се спускаше мрак. Температурите паднаха рязко. Те знаеха, че вътре няма да свършат скоро, затова си взеха нещо за ядене и обмислиха плана още веднъж. Екипировката беше проверена. Хакет беше отишъл до летището, за да подготви самолета за спешно излитане, ако се наложи.

Кметът си тръгна в девет и нещо. Събудиха Таиб от наркотичния му сън. Вече го бяха преоблекли в чисти дрехи и нов костюм. Оставиха лентата на очите му и го преместиха отзад в микробуса при Стробъл. Рап беше обръснал брадата си и беше подстригал косата си късо, по армейски. Беше със син комбинезон и с барета на главата. Също като Хайсби и неговите хора. Коулман и Стробъл също бяха униформени. Рап се обърна назад и погледна към Таиб. Микробусът си проправяше път по тесните улички. Саудитецът не изглеждаше много зле. Повечето от раните му бяха скрити от дрехите. Освен раздробения десен лакът и увреждането на нерва на дясното стъпало, Рап беше срязал всичките сухожилия на лявата му китка и така беше направил ръката му безполезна. Единственият му здрав крайник беше левият крак. Хората реагираха различно на опиатите, а този беше доста едър. Ако се отърсеше прекалено скоро, Мич не искаше да му се налага да се бори с него.

Коулман спря, преди да стигнат до пътя, водещ към имението на хълма. Извади мобилния си телефон и се обади на Хайсби. Британецът вдигна веднага и той слуша петнайсет секунди, преди да отговори:

— Веднага идваме. — После затвори и се обърна към Рап: — В момента се моли.

— Добре. Да вървим.

Бяха повторили неколкократно плана. В имението имаше малка джамия, която се намираще по-близо до портала, отколкото до вилата.

Рашид ходеше непрекъснато заобиколен от трима до шестима от личните си телохранители. Рап се надяваше всичките да са с него. Така щеше да е значително по-лесно.

— А телохранителите?

— Трима от тях са застанали пред джамията. Другите трима не знае къде са.

Рап се навъси. Обърна се назад и погледна към Стробъл. Не беше необходимо да го изрича: задачата на Стробъл беше останалите трима бодигардове да не се появят внезапно отнякъде. Той кимна.

Уикър вече беше на място. Той се беше изкачил по стените и се беше промъкнал на покрива на най-високата постройка в имението. От позицията си контролираше и покриваше целия вътрешен двор между главния портал и триетажната вила.

Микробусът продължи нагоре по стръмното и двигателят заръмжа сърдито. Изведнъж пред фаровете сякаш изскочиха Хайсби и един от хората му, застанали пред портата. Коулман спря и изключи двигателя. Всички слязоха, включително и Таиб, който буквално трябваше да бъде носен на ръце. Стробъл го хвана под едната мишница, а Коулман под другата. Рап мина покрай Хайсби и неговия човек.

Тримата заедно с Таиб влязоха през портала и завиха по пътеката вляво. Горе, във високата част на двора, Рап забеляза трима мъже в костюми. И тримата пушеха.

Той се насочи направо натам, спря се на около три метра от тях и с най-добрия си британски акцент каза:

— Тоя току-що дойде при портала и поиска да види принц Мухамад. Казва се Науаф Таиб.

Мъжете застинаха за миг.

— Непрекъснато повтаря, че Малик ал-Маут бил тук. — Ангелът на смъртта. — Онзи Мич Рап, за който говорехте.

Единият направо си изпусна цигарата от устата, а другите двама хвърлиха техните. Тримата се хванаха за оръжието. Двама се затичаха към Таиб, а третият се втурна към джамията при Рашид. Бодигардовете отлепиха лентата от очите на Таиб и когато един от тях го хвана за десния лакът, той зави от болка.

Коулман и Стробъл вече бяха тръгнали назад, стиснали здраво картечните си пистолети със заглушители МП-5. Рап беше въоръжен

само с неговия деветмилиметров глок със заглушител и нож, но не посегна нито към пистолета, нито към ножа. Той също се оттегли. Планът му беше на косъм да се провали. Ако това се случеше, щеше да започне стрелба и Хайсби и хората му щяха да дават после обяснения.

Един от мъжете, хванали Таиб, вдигна радиостанция и се разкрещя на арабски. Рап бавно пристъпи още една крачка назад. Таиб се опитваше да говори. Рап чу, че спомена името му. Пет секунди покъсно други трима мъже изскочиха от една врата от другата страна на двора и се втурнаха по пътеката, оградена от двете страни от изящни кипариси.

„Като мухи на мед“ — каза си Рап и продължи бавно да се оттегля. Погледна към вратата на джамията и се запита защо, по дяволите, Рашид се бави толкова дълго. Не можеше да чака повече. Извади дистанционния детонатор от джоба си. Този път вместо с елече Рап беше увил цялото тяло на Таиб с парчета С-4 и беше покрил всеки квадратен сантиметър по тях със сачми. Той стигна до една колона и се спря. Погледна бързо назад, за да види къде са Коулман и Стробъл. Бяха застанали един до друг до следващата колона. Рап им посочи да се скрият зад колоната. Когато отново се обърна напред, бодигардът излезе от джамията и каза на двамата си колеги:

— Принц Мухамад пита дали сте го проверили за експлозиви.

Всички застинаха на място. Рап и без това не беше очаквал, че номерът му ще мине два пъти, но бомбата и така щеше да свърши работата си. Мъжете разтвориха сакото на Таиб и един от тях опипа кръста му. Рап застана зад голямата каменна колона и натисна бутона на дистанционното. Отекна силна експлозия, веднага след което разлетелите се на всички посоки сачми изпочупиха стъклата. Рап преброи до три и надникна иззад колоната. И шестимата бодигардове се бяха проснали на земята, а Таиб беше на парчета — главата и раменете му сочеха към вратата на джамията, а краката и задникът му бяха обърнати в противоположната посока. Останалите шестима, както и голяма част от двора, бяха покрити от останките от гръдния кош и ръцете на Таиб.

Рап прекрачи трупове и се насочи към джамията. Застана до вратата и зачака. Знаеше, че любопитството ще надделее у Рашид. Докато преброи до седем и принцът се показа.

Рап светкавично го сграбчи с лявата ръка за брадичката. Дръпна го към себе си, като в същото време заби лявото си коляно в слънчевия му сплит. Рашид падна на земята точно върху тялото на един от обезглавените бодигардове. Рап го обърна по гръб и го натисна с крак в гърдите.

Погледна го в лицето и го попита:

— Защо?

В очите на Рашид се разгоряха злостни пламъчета.

— Защото си неверник — изрече на арабски.

Рап с отвращение поклати глава.

— И жена ми ли?

В очите на саудитеца нямаше насмешка, нито страх или молба. Нищо друго, само тотално убеждение и фанатизъм.

— Тя беше също неверничка. Вие всички сте неверници.

Рап кимна и отговори:

— А ти ще отидеш в Ада.

Той взе фосфорна граната от джоба си. Устройството достигаше температура от хиляда градуса за по-малко от две секунди. Вдигна крака си от гърдите на Рашид и го ритна в корема. Саудитецът отвори широко уста, а той това и чакаше. Натика я с такава сила, че тя изпочупи предните зъби на принца и здраво заседна в устата му.

Приближи се на сантиметри от лицето му.

— Майната ти! Майната му и на твоя извратен перверзен ислям!

Издърпа халката на гранатата и си тръгна. След три секунди се чу слабо пукване, последвано от ослепителна бяла светлина. Главата на Рашид буквално се разтопи от адската топлина.

ЕПИЛОГ

Рап ги наблюдава в продължение на три дни от една къща на хълма. Прекалено дълго. Коулман не каза нищо. Не направи никакъв коментар, нито му предложи съвет. Бяха минали девет месеца, една седмица и три дена от смъртта на Ана. С тях бяха Уикър, Хакет и Стробъл. Досега Уикър можеше да е приключил всичко с пушката си поне десет пъти. Сутрин и вечер вятърът беше слаб. От едната тераса до другата разстоянието беше не повече от осемстотин метра и траекторията на куршума стръмно се изкачваше. За повечето щеше да е невъзможно да произведат такъв изстрел, но не и за Уикър. Снайперистът само чакаше да му даде сигнал, но дотам не се стигна.

Ловът и издирването бяха променили Рап. С всеки изминал ден през последните няколко месеца той ставаше все по-мълчалив и отчужден от всички освен от Кенеди, сина й, Коулман и семейство О'Рурк. Лиз О'Рурк беше най-добрата приятелка на Ана от колежа. Заедно с Кенеди те бяха единствените, с които споделяше. Дори в разговорите му с Коулман всичко се въртеше около лова. Беше говорил с брат си няколко пъти и Стивън беше дошъл за панихидата във Вашингтон — панихида, която Мич пропусна. Свещеникът чака трийсет минути, защото не искаха да започват без него. Накрая Кенеди и Лиз О'Рурк казаха на свещеника да започне. И двете знаеха, че няма да дойде. Той беше прекалено потаен, за да покаже мъката си пред толкова много хора, които едва познаваше.

Новата къща стоеше недовършена, а старата, в Чесапийк, къщата, в която Ана се беше влюбила, беше изпепелена до основи. Коулман се обърна към Кенеди и поиска да докарат багер и да разчистят руините. Тя помисли за секунда и му отказа. Мич трябваше сам да реши. Когато станеше готов, той щеше да го стори сам. Всички чакаха. Чакаха Рап да излезе от черупката си и да се върне към своя живот. Но това не се случи. Дните се нижеха, а с тях и месеците. Рап взе под наем къща в Гейлсвил, на залива, малко по-нагоре от мястото,

където беше загинала Ана. Не смееше да прекъсне връзката си с водата.

Почти всеки ден отиваше с колата до овъглените останки от своя дом. Понякога оставаше в колата. Понякога излизаше и се разхождаше наоколо. Всеки път избухваше в плач, когато в съзнанието му нахлуваха щастливите спомени и изживявания, които никога нямаше да се повторят. Никога нямаше да види детето си, никога нямаше да може да подържи в ръце малкото си бебе. Никога нямаше да разбере дали е било момче или момиче. Дори не му дадоха възможност да се сбoguва с жената на живота си. Той не можа да я защити, когато тя най-много се нуждаеше от него, и чувството на вина го измъчваше. Тъгата по неосъществените мечти, копнежът по нея, желанието да я прегърне само още веднъж, да зърне красивите ѝ зелени очи и да вдъхне от аромата на косата ѝ бяха по-мъчителни от всичко преживяно от него. Но въпреки това не беше толкова мъчително, колкото чувството за вина, че е умряла заради него.

Когато отиваше на работа, то беше само Кенеди и Дюмонд да му кажат какво ново са разбрали за убийците. Иначе гледаше да не се появява много в Ленгли. Никой не знаеше с какво точно се занимава и никой не смееше да го пита. Първият пробив беше направен с някакъв руснак на име Петров. В началото на кариерата си Кенеди беше работила в резидентурата в Москва и имаше много връзки там. Чрез няколко от бившите му колеги тя успя да го убеди да се срещнат. До него беше достигнала мълвата за преждевременната кончина на Абел. Смяташе се, че е било нещастен случай, но Петров не можеше да бъде заблуден лесно. Хора като Абел не умираха от случайни пожари.

Тя му каза, че Абел е бил нает от няколко заможни саудитци за двайсет милиона долара. Целта е била да убие Мич Рап. Петров се изуми от астрономическата сума. После Кенеди му каза това, което той вече знаеше — че Абел е наел двама убийци, препоръчани му не от кого да е, а от него. Разкри му и нещо, което не знаеше. Убийците бяха пропуснали Рап, но убили жена му. При тази новина Петров болезнено трепна. Семействата на противниковите играчи бяха табу, а човек като Мич Рап щеше да търси тези двамата под дърво и камък, докато не ги намери и убие.

Петров знаеше, че или трябваше да каже на Кенеди и малкото, което знаеше, или рискуваше Рап да го посети през нощта. Не беше

трудно да вземе решение. Каза на Кенеди всичко, което знаеше за убийците. То не беше много, но изигра твърде важна роля. Оказа се, че жената е францужойка. Петров подозираше, че мъжът ѝ е сънародник. Подозираше също, че е бивш военен и че някога е живял в Америка, вероятно през детските си години. Когато Кенеди го притисна и попита какво го кара да мисли така, той обясни, че английският му е много добър. Знаел всякакви жаргонни изрази. Подобни неща човек можеше да научи само ако е живял продължително време в страната. Петров ѝ даде телефонните номера и електронните адреси, чрез които се свързваше с тях.

От Москва Кенеди отлетя за Париж и се срещна с нейните колеги — директорите на ДЖСЕ и ДСТ — двете главни френски служби за разузнаване и сигурност. Макар че мнозина от френските политици можеха да бъдат укорени, че са прекалено меки към терористите, това не важеше за ДЖСЕ и ДСТ. Те се славеха като едни от най-добрите и ефективни организации за борба с тероризма в света. Директорите им бяха напълно осведомени за случилото се с Рап и жена му. Рап беше работил с ДЖСЕ и директорът обеща да стори всичко по силите му, за да разбере кои са тези двама души. Шефът на ДСТ постъпи по същия начин. Кенеди се върна в Щатите и зачака.

Първите сведения дойдоха три седмици по-късно, близо пет седмици след смъртта на Ана. ДЖСЕ изпрати на Кенеди две досиета. Мъжът се казваше Луи Гулд, а жената — Клаудия Морел. Всичко, написано в досиетата, съвпадаше и звучеше логично. Гулд беше бивш парашутист-десантчик и син на френски дипломат, който беше изкарал два мандата във Вашингтон. Бащата на Морел беше генерал във френския Чуждестранен легион. Той беше влязъл в остър спор с дъщеря си по отношение на Гулд. Луи и Клаудия бяха изчезнали от погледа на контраразузнавачите преди около пет години. И двете служби обещаха на Кенеди да участват в издирването.

Големият успех дойде девет месеца и една седмица след смъртта на Ана. Кенеди измисли план. Те знаеха, че жената е бременна. Беше помолила Кенеди да я оставят жива още известно време, за да може да роди и да се порадва на детето си. Айрини нареди на ФБР да включи имената на двамата в бюлетините на издирваните лица. Задействаха и разузнавателните служби на всички приятелски държави. Съсредоточиха вниманието си върху болниците. И по-специално,

върху акушер-гинеколозите. Всеки месец те изпращаха нови писма и факсове, за да напомнят за проблема. Сдобиха се със снимки на Гулд и Морел и направиха няколко компютърни модела на варианти как биха могли да си променят физиономиите.

Двамата бяха обявени за издирване, за да бъдат разпитани във връзка с извършено тежко убийство. Към обявата беше добавен и безплатен телефонен номер плюс награда от сто хиляди долара за този, който даде важна информация. Получиха се стотици обаждания, но нито едно не им свърши работа. Голяма част от първите обаждания веднага бяха изключени, тъй като не съвпадаха по време с предполагаемите дати на раждане. Когато навлязоха в седмия месец обаче, трябваше да се отнесат по-внимателно към всеки сигнал. Веднъж им се обади от болница в Таити. Агент на френското ДСТ веднага изтича в болницата в Папеете и се преоблече в хирургически екип. Само след час агентът се обади и каза, че е почти сигурен, че жената наистина е била Клаудия Морел.

Рап гледаше към къщата. Беше рано сутринта, тяхното трето посрещане на изгрева на острова. Той стоя като статуя неподвижно десет минути, загледан в къщата. Накрая погледна часовника си. Беше почти седем. След минута на терасата се появи Гулд. Беше по шорти и маратонки. Направи упражнения, след което се втурна по стълбите надолу и затича по плажа в противоположна посока.

Рап дълго го наблюдава и накрая каза:

— Ще отида сам.

— Според мен не е много разумно.

Той не обърна внимание на коментара.

— Ако ми се случи нещо, искам да довършиш работата.

Беше в широки шорти и широка избеляла синя тениска. Тръгна към вратата на наетата къща. Коулман, Уикър, Хакет и Стробъл гледаха как се отдалечава. Нахлузи си джапанките и си сложи слънчевите очила. Запали малкия скутер „Веспа“, който вървеше заедно с къщата, и потегли. Не искаше повече да мисли за това, достатъчно беше мислил досега. Скутерът беше тих, особено когато се спускаше надолу. Рап се понесе по обраслия със зеленина склон. Пътят беше много тесен. След неколкостотин метра той премина в малко по-широко шосе, на което можеха да се разминат две коли. Къщата на убийците се

намираше на плажа. Най-близките им съседи бяха на сто и петдесет метра от тях.

Рап изгаси скутера и го скри в храстите. Погледна часовника си. Предните две сутрини мъжът се беше върнал от бягането в седем и половина. Рап тръгна през джунглата, докато не се озова до къщата. Влезе в задния двор, който беше обрасъл с трева. Заобиколи стената, която беше към плажа, и извади глока.

Оръжието с монтиран заглушител с лекота прилепна в ръката му.

Къщата беше измазана отвън в бяло, имаше червен покрив в испански стил. Дворът пред къщата беше ограден от дебела еднометрова стена. На пясъка се слизаше по стъпала, където в момента се намираше Рап. Той измъкна радиостанцията от джоба си и натисна бутона за разговор.

— Появи ли се?

— Още не?

Рап надникна иззад ъгъла. В предния двор нямаше никого.

— С Уикър не правете нищо, за което не съм ви молил.

— Ще е доста по-лесно. Да не говорим, че и по-безопасно.

— Стойте настрана. Ако ми потрябва помощ, ще ви повикам.

Нагласи радиостанцията на тих режим, изкачи стъпалата и се наведе. Вляво от него имаше двойна стъклена врата. Рап се спря и надникна вътре. Оттук се влизаше в дневната. Жената сигурно още спеше с бебето. Той беше научил за двамата всичко, каквото можа. Изкуши се първо да разговаря с родителите ѝ, но щеше да е много глупаво да се издаде по този начин. По-добре беше да ги накара да си мислят, че са в безопасност.

Рап се премести към следващата врата — към кухнята и трапезарията. Предполагаше, че Гулд влиза и излиза сутрин от тук. Натисна дръжката и тихо отвори.

Внимателно прекрачи прага и затвори вратата зад себе си. Фактът, че вратата беше отключена, говореше много за тяхната нагласа. Не че и заключената брава щеше да го спре, но най-малкото щеше да го забави. Физическите травми на Рап бяха напълно излекувани. Никога преди не беше чувствал така добре коляното си, а гипсът на дясната му ръка отдавна беше свален. Безшумно мина по тъмния дървен под и зави надясно, по коридора, водещ към спалните. В коридора имаше три врати — по една отдясно и отляво и трета в

дъното. Страничните бяха затворени за разлика от тази в дъното, която беше притворена. Рап предположи, че я е оставил така, за да не ги събуди, когато се върне.

Мич протегна дясната си ръка към вратата, насочил пистолета за стрелба. Бавно бутна вратата и влезе в стаята. Жената беше в леглото. Черната ѝ коса контрастираше с яркочелните чаршафи и възглавници. Бебето се беше сгушило в ръцете ѝ, а нейните устни бяха докоснали малката главичка. Рап потрепери за секунда и едва не загуби самообладание. Поразен беше от красотата на жената и от спокойствието, което излъчваха тя и детето ѝ.

Той се отърси от емоциите. Тихо пристъпи напред и вдигна пистолета. Постави върха на заглушителя върху лявото слепоочие на жената. Тя се разсъни и бавно извъртя глава. Рап бръкна под възглавницата, за да провери за оръжие. Нямаше. Провери и нощното шкафче, но то беше празно. Тя вдигна спокойно очи към Рап, сякаш беше очаквала появата му, и каза:

— Благодаря ти, че ми позволи да родя дъщеря си.

Той отстъпи назад и ѝ направи жест да се изправи в леглото. Тя се подчини, след което взе спящото бебе и го прегърна. Рап погледна часовника си и извади радиостанцията:

— Някакви новини за Гулд?

— Връща се насам. Ще е при теб до две минути.

Мич притвори вратата, както я беше заварил, и провери шкафчето от другата страна на леглото. Там намери деветмилиметров пистолет „Берета“ и извади от него патроните. Върна се откъм страната на жената, откъдето стъклените врати водеха към предния двор. Вратите бяха с дебели завеси. Лъчите на сутрешното слънце се процеждаха по краищата и осветяваха стаята. Рап продължи да държи жената на мушка и леко дръпна завесата, за да надникне навън. Застана в ъгъла с гръб към стената. Вратата беше от лявата му страна, а жената — пред него. Зачака.

Тя няколко пъти се опита да го заговори, но той само поклати глава.

— Ако искаш бебето ти да остане живо... дръж си устата затворена.

— Ти никога не би убил това или което и да е друго бебе.

Изрече го толкова спокойно и с убеждение, което го изненада.

— Не, не бих, но бих убил теб. Така че ако искаш да видиш как расте бебето ти, млъкни. — Погледна часовника си и добави: — Отвън има снайперист. Най-добрият, когото познавам. Само ако гъкнеш, Гулд ще се затича и ще бъде застрелян, преди да стигне до плажа.

Тя сви рамене.

— Тогава защо дойде тук? Защо просто не го застреля на плажа?

— Защото не съм страхливец. Защото сам си върша работата, а не я оставям на другите. Не взривявам къщи и не убивам невинни граждани.

Клаудия сведе очи и тежко преглътна.

Рап отново погледна навън и изключи радиостанцията. Половин минута по-късно чу как вратата в другата стая се отвори. Притворената врата леко се отмести от станалото течение. Мич продължи да държи пистолета насочен към главата на майката и прошепна:

— Не казвай нито дума или и двете ще умрете.

Тя затвори очи и целуна бебето по главичката.

Вратата на спалнята бавно се отвори и Гулд надникна вътре. Видя жена си седнала в леглото и се усмихна. Влезе в стаята и я попита:

— Защо си станала толкова рано?

Клаудия погледна към ъгъла на стаята и той проследи погледа ѝ.

— Не мърдай или си мъртъв.

Гулд се беше изпотил от тичането. Погледна Рап в очите и бавно вдигна ръце.

— Съжалявам за жена ти.

Мич замълча. Сега, когато стоеше пред виновника, не знаеше какво да каже.

Гулд погледна към Клаудия и падна на колене. Ръцете му останаха вдигнати зад тила.

На Рап това му приличаше на добре репетирана сцена. Все едно че бяха мислили какво да правят, ако ги намери.

— Съжалявам — повтори Гулд с дрезгав глас. — Моля те, разбери ме. Клаудия няма нищо общо с това.

— Знаеше ли, че е бременна?

Гулд бавно кимна, сякаш дълбоко се засрами.

— Знаех. Но Клаудия не знаеше. После ѝ казах. Тя плака дни наред.

Рап хвърли бърз поглед към жената. Тя и в момента плачеше. Една сълза се отрони и падна на главата на бебето. То се сви в ръцете на майка си.

— Знам, че не съм в положение да те моля, но...

— Да чуя.

Гулд преглътна с усилие и си пое дълбоко въздух.

— Моля те, пощади Клаудия. Ако не, поне заведи детето при родителите ѝ във Франция.

Мич държеше пистолета насочен към челото му. Нямаше намерение да убива жената. И най-малкото му колебание изчезна в мига, в който видя бебето в ръцете ѝ.

— Друго? — попита.

— Искам да ти се извиня за всички нещастия, които ти причиних. Не биваше да се заемам с теб. Клаудия беше права.

Рап се престори на отегчен:

— Това ли е?

— Може ли да целуна жена си и дъщеря си?

Рап присви очи и кимна.

Все така с вдигнати ръце, Гулд бавно се изправи. Отиде и седна на леглото до жена си. Прегърна я през рамо и двамата заплакаха. Той я погали по косата и ѝ каза колко много я обича. После се наведе и целуна бебето по главичката.

— Моя скъпа Ана — каза, — щастлив съм, че видях раждането ти и можах да те подържа в ръцете си... макар и да беше само за няколко дни. — Разрида се над детето си. Клаудия го прегърна и го целуна по главата — също както беше целунала бебето преди малко.

Рап стоеше в ъгъла с пистолет, насочен към бащата, майката и детето. „Боже, в какво се превърнах?“ — зададе си той въпроса. Това щеше да е неговият живот или животът, който би живял, ако Ана не беше загинала. Цялата болка, трупана през последните девет месеца, се стовари върху него със спомена за жена му и за тяхното неродено дете. Решителността му започна да се топи. „Как би постъпила Ана на мое място?“ — запита се. В края на краищата той отмъщаваше за нейния живот, а не за своя. Вече чуваше гласа ѝ, сякаш беше жива и стоеше до него.

Бебето се събуди и се заплака.

— Не плачи, Ана — каза бащата. — Всичко ще се оправи. Майка ти ще се погрижи за теб, а аз винаги ще те обичам.

Клаудия вдигна зачервените си очи към Рап.

— Кръстила си я Ана — каза той.

— На жена ти.

Той бавно кимна и свали оръжието. Пое си дълбоко въздух и излезе от стаята. Стъпи на двора и тръгна право към стълбите, които водеха към белия пясъчен плаж. Изобщо не се обърна назад. Нито изпита страх за живота си. Щеше да даде на Ана, на двама им, това, което те искаха. Ако Гулд беше същият хладнокръвен и пресметлив убиец, сега вече щеше да е по петите му. В къщата със сигурност имаше и други оръжия. Щеше да грабне пистолета или пушката, да излезе отвън и това щеше да е краят му. Уикър щеше да го очисти, преди да е успял да натисне спусъка. Ако истински обичаше Клаудия и дъщеря си, щеше да си остане на мястото и да ги прегръща от радост, докато слънцето залезе.

Мич застана на мокрия пясък с пистолета в ръка и започна да отброява секундите. Преброи до сто, сети се за жена си, за бебето и се усмихна. Това беше първата му усмивка от девет месеца насам. Погледна пистолета, поколеба се и го хвърли дълбоко навътре в океана.

Издание:

Винс Флин. Лиценз за убиване

Американска

Превод: Петър Нинов

Редактор: Лилия Анастасова

Художествено оформление на корицата: Димитър Стоянов —

Димо

ИК „Ера“ — София, 2006 г.

ISBN-10: 954-9395-45-6

ISBN-13: 978-954-9395-45-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.